

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHapel
CREST
BOOK FOUR

SINFUL

THE BOYS OF CHAPEL CREST

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.G. REUSS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜNAHKAR
KARANLIK BİR SİĞİNMA ROMANTİZMİ

CHAPEL CREST'İN ÇOCUKLARI
BEŞİNCİ KİTAP

K.G. REUSS

Telif Hakkı ©Sinful: The Boys of Chapel Crest 2024 by K.G. Reuss Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Moonstruck Kapak Tasarımı ve Fotoğrafçılığı, moonstruckcoverdesign.com Kapak

Fotoğrafçılığı: Wander Fotoğrafçılık

Kapak Modeli: Beau Proofreader:

"Yaz" Editörü

KAOS EVRENI

CHAPEL CREST'İN ÇOCUKLARININ BÜTÜN BİR DARK RH GEÇİŞ
DÜNYASININ PARÇASI OLDUĞUNU BİLİYOR
MUYDUNUZ?

Black Falls Lisesi:

Yıkıntılar
İçinde
Sessizlik
İçinde
Parçalar
İçinde
Kaos
İçinde

Mayfair Üniversitesi:

Düşüğümüzde
Ateşin İçinde
Kenarda
Savaştıkça
Yükselelim

Bolten'in Kralları:

Kirli Küçük Sırlar Güzel
Küçük Günahlar Ölümcül
Küçük Vaatler
Mükemmel Küçük
İntikam Vahşi Küçük
Kraliçe Karanlık Küçük
Saltanat

Chapel Crest'in Çocukları:

Kilise
Çanları
Külleri
Dikişler
Günahka
r Gölge
Timarha
nesi

Dare Duet:

Çifte Cesaret Sen
Çifte Cesaret Ben

Kaos 'Verse'de bağımsız hikayeler:

Kartopu

Zorlu Geçiş
Yağmurda
Zorlukla Nefes
Almak
Başmelek

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Sığınma Evi
2. Günah
3. Kilise
4. Sirena
5. Küller
6. Dikişler
7. Günah
8. Sirena
9. Bryce
10. Kilise
11. Mirage
12. Sirena
13. Kilise
14. Günah
15. Sirena
16. Küller
17. Günah
18. Dikişler
19. Sirena
20. Kilise
21. Sirena
22. Günah
23. Küller
24. Dikişler
25. Mirage
26. Kilise
27. Sirena
28. Günah
29. Bryce
30. Sirena
31. Günah

32. [Sirena](#)
33. [Günah](#)
34. [Küller](#)
35. [Sirena](#)
36. [Dikişler](#)
37. [Günah](#)
38. [Sirena](#)
39. [Mirage](#)
40. [Kilise](#)
41. [Günah](#)
42. [Küller](#)
43. [Sirena](#)
44. [Mirage](#)
45. [Günah](#)
46. [Kilise](#)
47. [Sirena](#)
48. [Dikişler](#)
49. [Günah](#)
50. [Kilise](#)
51. [Sirena](#)
52. [Küller](#)
53. [Sirena](#)
54. [Günah](#)
55. [Sirena](#)
56. [Bryce](#)
57. [Dikişler](#)
58. [Kilise](#)
59. [Sirena](#)
60. [Günah](#)
61. [Küller](#)
62. [Kilise](#)
63. [Günah](#)
64. [Sirena](#)
65. [Dikişler](#)
66. [Sirena](#)

67. [Sirena](#)

68. [Mirage](#)

69. [Sirena](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan [K.G. Reuss](#)

ÖNSÖZ

Değerli Okuyucularımız

Zor bir yolculuk, ama cidden, emniyet kemerleri bunun içindir. Hepsi bu kadar.

-K

ASİLLUM

O kadar hızlı ayağa fırladım ki Sirena'nın hastane odasındaki sandalyemden düştüm ve nefes nefese başımı tuttum.

"Sorun nedir?" Sin, o mışıl mışıl uyumaya devam ederken başını yattığı şilteden kaldırarak sordu. Sesi cızırtılıydı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Daha önce onu sorgulama zahmetine girmemiştım ama son birkaç saattir onun yanında yatarken birkaç kez ağladığı belliydi.

"Siktir. SİKTİR!" Tökezleyerek ayağa kalkıp kapıyı çekiştirerek açarken söyleyebildiğim tek şey buydu. "Ona dikkat et."

Tesisten dışarı fırladım ve kahrolası bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ormana doğru koştum, yol boyunca buzda kaydım.

*Koş, koşabildiğin kadar hızlı
koş. Dante'nin bıçağını
durduramazsın. O lanet olası
bir deli!*

Bunu durdurabilirim. Tanrım, lanet olası bir mola veremez miyim?
Altıncı hissimin beni yönlendirmesine izin vererek tökezleyerek
ilerledim.

Acele etmelisin. Daha hızlı. DAHA HIZLI!

Kanatlarım yok, orospu çocuğu. . .

Karanlık ormana daldım, dallara ve kütüklere takıldım, yol boyunca küfrettim.

Hedefime ulaşmadan önce çığlıklar kulaklarıma ulaştı. İleri atılarak kendimi devrilmiş bir kütüğün üzerinden fırlattım ve nefesim küçük beyaz puflar halinde çıkarken birkaç ağacın etrafından dolandım.

Nefes bulutları.

Yorgun olanlar çünkü bu gece tam bir bok gösterisi olmuştu.

Sahtekar Tavşan.

Bunu kabul etmezler.

Aptal Tavşan oyunları

oyna.

Nihai suçu üstlenin.

Düşen bir dala takıldım ve bir ağaca çarparak sektim, omzum acıyla inledi. Çabucak kendimi toparladım ve ileri atıldım.

Daha hızlı hareket et! Çok yavaşsın. Çok yavaşsın, kaplumbağa.

"Siktir git," diye hırladım ve alaycı ikinci sesi kafamdan kovdum.

Dehşet verici sahneye rastladım, üç izleyici lanet Bryce Andrews'un çığlık atan, kanlar içindeki bedeninin etrafını sarmıştı.

"Dur!" Kendimi öne attım ve Church'ü bir kenara fırlattım. Bryce'ın titreyen bedeninin üzerine düştüğümde kanlı bıçağı beyaz karın içine uçtu. "Ne yapıyorsun lan sen?" Church bıçağını şaklatarak

Karların arasından kalkıp gözlerinde sadece delilerin taktığı çılgın bir bakışla bana doğru geliyordu. Bunu çok iyi biliyordum çünkü her sabah aynaya baktığımda beni karşılayan aynı bakıştı.

Bana doğru koştu, bıçağı hazırды.

Seni deşecek! Yok artık.

Church bıçağı bana doğru savurdu. İçgüdüsel olarak elimi uzattım ve avuç içimde onun adını cehenneme kadar lanetlememe neden olan kötü bir kesik kazandım.

Sonunda kafayı yemiş ve aklını kaçırmıştı.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Hilekar Dante Kilisesi bir değişebilir.

Stitches kavgaya karıştı ve biz kavga ederken Church'ü üzerimden çekmeye çalıştı.

Bıçaklı elini güzel suratımdan uzak tutmaya çalışırken Church bana, "Gerekirse senin içinden geçerim," diye hırladı.

"Dante. Dur. Dur!" Ben zavallı, parçalanmış Bryce'ın üzerinde yatarken Ashes da Church'ü üzerimden çekmeye çalıştı.

Church onu son gördüğümünden beri süper kahraman gücünü geliştirmiş gibi görünüyordu.

İntikam peşinde. Çok açık.

Bacağımı aramıza sokmayı başardım ve ayağımı göğsünün ortasına diktim. Sertçe ittim ve onu geriye doğru uçurdum. Benden birkaç metre uzağa homurdanarak düştü.

Hızla ayağa kalktım, ayaklarımın dibinde can çekişen tavşanı savunmaya devam etmeye hazırdım.

Church ayağa kalkarak, "Ona zarar verdi," diye homurdandı. "Ona *tecavüz etti*. Yoldan çekil, Seth. Ölmesi gerekiyor."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "*Asylum*. Benim lanet adım *Asylum*. Ve o aradığım kişi değil." Kaşlarımı çattım. "O olamaz. O değil."

"Tavşan dedi," diye tısladı Church. "Bilin bakalım kim tavşan maskesiyle lanet açıklıkta zıplıyor? Bu kampüste kaç tane tavşan var?"

"Tavşanlar çabuk üreme eğilimindedir," diye mırıldandım, kafamdaki bok bulanık bir karmaşaydı.

Church öfkeli bir hırıltı çıkardı ve ileri atıldı.

Onu göğsünden ittim, gömleğinde kanlı el izimi bıraktım ama bana geri döndü. Parmaklarımı kapüşonunun içine sokarak onu salladım.

"*Beni dinle*, Dante. Sikeyim. Yanlış adamsa onu öldürmek ne işe yarar sanıyorsun? Eğer o değilse, Sirena'nın kalbini ikiye böler. Senden sonsuza dek nefret edecek. Ben onun nefretinde varım. İçinde yuvarlan. İnan bana. . *Yapma bunu*."

Church'ün göğsü kabardı, yeşil gözleri ay ışığında parladı. "Haklı," dedi Stitches, karda kanlar içindeki Bryce'a bakarak.

"Ya o değilse?"

"Peki ya öyleyse?" Church Bryce'a doğru ters ters bakarak meydan okudu. "Onun düşünmediği zamanlarda da buradaydım. Onu ve onu gördüm." Sesi çatallaştı. "Ona değer verdiğini biliyorum."

"O zaman emin olmayı ona borçluyuz," diye mırıldandı Ashes. "Biz aşırı tepki gösterdik."

Church'ü serbest bıraktım ve geri çekildim. "Bu işte iyi miyiz? Bu tavşanın derisini yüzmek yok mu? Artık alışkanlıktan öldürmek yok mu? Bu gece ölmeyecek ve onun yerine başka kimlerin ölebileceğini öğreneceğiz?"

"Siktiğimin kafiyeleri," dedi Ashes iç çekerek. "Dante?"

Church arkamda yerde yatan sessiz Bryce'a ters ters bakmaya devam etti. Bilincinin yerinde olmadığını ve Church ile adamlarının ona yaptığı her neyse ona yenik düşmeden önce yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Tamam." Church bıçağını tekrar botunun içine soktu ve derin bir nefes verdi. "Ama bunu kimin yaptığını bulduğumuzda, o orospu çocuğu ölecek. Bu küçük pislik olsa bile. Anlaştık mı?"

"Hiç şüphesiz ve bundan çok daha yaratıcı ve eğlenceli olacağını garanti edebilirim," dedim ciddiyetle, kafamda bir gölge belirdi. Hâlâ seçilemeyecek kadar bulanıktı ama eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Sonunda hep ortaya çıkarlardı.

Church bana homurdanarak sertçe başını salladı ve ben de tamamen geri çekilerek Bryce Andrews denen felakete bakmaya başladım.

"Bana borçlusun amına koyayım," diye mırıldandım, yanında dizlerimin üzerine çöküp bir zamanlar sahtekâr tavşan olan kanlı pisliğe baktım.

Sen de öyle.

Bu işte birlikteyiz.

Artık çuallamak yok. Bu çok büyük bir şeydi.

Biliyorum. Zamanında geri dönemedim. Özür

dilerim. Bu kadar yeter. Yapacak işlerim var.

Sadece. . . ona üzgün olduğumu söyle.

Lütfen. Kendin söyle.

Sesi kestim ve elimdeki göreve odaklandım.

Yüzü sidik içindeydi. Yüzü de kesiklerle doluydu. Church ona hiç acımamıştı. Neredeyse karnını deşmişti.

Ellerimi göğsündeki ve karnındaki derin yaraların üzerine koydum.

"Berbat durumdasın. Sakın ölme, seni aptal herif," dedim, en büyük yaranın üzerine baskı uygulayarak. "Hepimize çok kızacak."

Kirpikleri dalgalandı ama bilinci yerinde değildi.

"Onu taşımak için yardıma ihtiyacım var. Dikkatli ol. Bağırsaklarının ormanın zemininde olmasına gerek yok. Kayganlaşabilirler," dedim.

Bryce'ın etrafında toplandık ve onu kaldırdık. Ormanda uzun bir yürüyüş olacaktı.

Ama buna değdi.

Gülümsedim, gölge zihnimde şekilleniyordu. Evet.

Kesinlikle buna değer.

SİN

Mesafemi korumam gerekiyordu.

Dokunmak yasaktı ama kıcıma tekme yiyebileceğimi bildiğim için buna aldırmadım ve soğuk elini elime aldım.

Hastane yatağında yatarken onun morarmış ve şişmiş yüzüne baktım. Boğazım düğümlendi. Göğsüm ağrıyordu. Midem bulanıyordu.

Tecavüze uğramış.

Tecavüze uğramıştı.

Onun zarar göreceği düşüncesiyle dudaklarımdan yumuşak bir çığlık döküldü. Tekrar. Sikeyim. Yine.

Bunu hak etmemişti.

Eline baktım ve tırnaklarının kırık ve sivri olduğunu fark ettim.

Çok iyi mücadele etmişti.

Bu kalbimi daha da kırdı. Bu onun başına gelmemeliydi. Bunun bir şekilde benim hatam olduğunu aklımdan çıkaramıyordum. Tüm bu lanet kâbusu ben yaratmıştım ve şimdi herkes benim korkunç eylemlerimin bedelini ödüyordu.

"Çok üzgünüm Siren," diye fısıldadım, elini dudaklarıma götürdüm ve üstüne titrek bir öpücük kondurdum. "Bunların hepsi benim hatam. Seni çok hayal kırıklığına uğrattım. Lütfen. Sadece geri dön. Sana ihtiyacımız var. *Benim sana ihtiyacım var.*"

Hareket etmedi. Kirpikleri dalgalanmadı. Yorganının altında kırık bir bebek gibi yatmaya devam etti, nefes alış verişi sığıdı.

Tanrım, kırılmıştı.

Bundan geri dönemeyecek.

Aklımdan çıkaramadığım bir düşünceydi. Zihninin karanlık köşelerine çekildi. Gitmiş olacaktı. Asylum'un bile ulaşamayacağı bir yerde.

Mide bulantısı bağırsaklarımda kızgın bir yılan gibi kıvrıldı.

"Geri dönmelisin," diye fısıldadım. "Sana her şeyi anlatamadım Siren." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve aceleyle sildim. Ağlayan biri değildim. Ya da tüm önce olmamıştı. Dışarıda bir hışırtı

Kapı elimi onunkinden çekmeme neden oldu, dokunuşunun soğuşu beni hasta ediyordu. Aceleyle tekrar gözlerimi sildim.

Stitches odaya girdi, dikkati sadece ona odaklanmıştı.

"Melek," diye mırıldandı, ona doğru gelirken sesi sertti. Uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bana bakmadan önce uzun bir süre onu inceledi. "Bir şey var mı?" Sesinde kalbimi kıracak kadar çok umut vardı.

Cevabımdan nefret ederek başımı salladım. "Hiçbir şey."

Adem elması sallandı ve başını salladı. "Tamam. Evet. Sanırım bunu bekliyordum."

Karşımdaki sandalyeye oturdu ve onun elini kendi elinin içine aldı. O sessizliği bozana kadar ikimiz de uzun süre hiçbir şey söylemedik.

"Bryce'ı ormanda bulduk." Sirena ve tavşan hakkında bildiği her şeyi anlatmaya başladı ve Bryce'ın getirilmesiyle bitirdi.

"Başaracağını mı düşünüyorlar?" Aklım tavşanla ilgili her türlü saçmalıkla doluyken sordum.

Lanet olsun. Bu bok hakkında bir şeylerin ortaya çıkması gerekiyordu.

"İyileşecek. Yaralanmış ama üzerinde çalışıyorlar. Çok kan kaybetti ama Church'ün nasıl olduğunu bilirsiniz." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Hepimiz nasıl olabiliriz."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve küçük pencereden dışarı baktım. Hava karanlıktı. Yine kar yağıyordu. Kardan nefret ederdim. Kuzey Michigan'da o kadar çok vardı ki.

"Asylum nerede?" Sonunda sordum.

"Bilmiyorum. Bryce'ın getirilmesine yardım etti ve gitti. Geri geleceğini söyledi.

Nereye gittiğini sormadım. Sanırım gerçekten umurunda değildi." Kulağa doğru geliyordu.

Sirena'ya baktım. "Planın ne? Burada kalamaz. Eğer Sully geri gelirse-"

"Geceyi burada geçirecek." Church odaya girdi, Ashes de onun arkasındaydı. İkisi de Sirena'yı sıkıştırdı. Onlara yer açmak için uzaklaşmak zorunda kaldım. Duvara yaslandım ve onlar Sirena'nın üzerine titrerken onu izledim.

"Peki ya yarın?" Uzun bir süre sonra sordum.

"Eve dönecek. Ashes Stitches'i alacak ve evde onun için hazırlık yapacak. Burada onunla kalacağım." Church onu öptü

Ashes onun elini tutarken. Bütün adamlar kan içindeydi. Bildiklerime dayanarak, Bryce'in o lanet ormanda pek de iyi durumda olmadığını söyleyebilirim.

Aptal herif.

"Gidebilirsin." Church doğruldu ve bana baktı, sesi sertti. Öfke seviyesini bilmeme rağmen duvara yaslandım.

"İstemiyorum," dedim usulca. "Kalmak istiyorum-" "Git, Sinclair," diye homurdandı Church. "Burada işin bitti."

"Dante, dostum, hadi," diye yalvardım, öne doğru adım atarak. Bu zavallı bok çuvalı olmaktan nefret ediyordum ama son zamanlarda oldukça zor dersler almıştım.

"Sin, sadece eve git, tamam mı?" Church bana çıkışmadan önce Ashes konuştu. "Biraz dinlen. Saatlerdir onunla birliktesin. Bırak Church devralsın. Git Asylum'un aptalca bir şey yapmadığından emin ol. Daha sonra geri gelebilirsin. Söz veriyorum."

Church'e bakmadan önce zorlukla yutkundum. Bana ters ters bakarken çenesinde bir kas belirdi ama yapamayacağımı söylemedi. Elimden gelenin en iyisi buydu, bu yüzden başımı salladım ve ileri doğru adım attım. Yatağının yanında durdum ve bir ona baktım, dünyadaki tüm acı göğsümü daraltıyordu.

Onu da kimin incittiğini bulmak ve boğmak istiyordum. Ve yapardım.

Ne pahasına olursa olsun.

"NEREDEYDİN?" Yatakta doğrulup sordum. Bütün gece dönüp durmuştum, rüyalarım anlamlı bir şekilde dinlenemeyecek kadar berbat ve canlıydı. Rüyalarımda Sirena'yı saldırganıyla savaşırken görüp duruyordum.

Lanet bir tavşan.

Asylum ve benim konuşacak çok şeyimiz vardı.

"Dışarı," diye mırıldandı, eli sargılı halde yatağa uzandı. "Nereye?" Talep ettim. "Mirage'ı biliyorsun amına koyayım-"

"Biliyorum," diye tersledi, yorgun mavi gözleriyle bana bakarak. "Bryce her şeyi berbat etti. Artık her şey açığa çıktı."

"Dinleyin. Eve gitmek istiyorum ve eğer sır saklarsam bunu yapamam.

."

"Onun için, anlatılan her sırrı saklayacaksın. Kaçma ve her şeyi bu kadar cesurca söyleme. Eğer eve gitmek istiyorsan, sessiz kalman çok önemli. Eğer ağzını çok çabuk açarsan, işler oldukça şiddetlenebilir." Bana kara bir kaş kaldırdı. "Yine mi?"

Ona tiksinti dolu bir bakış attım. "Peki ne zaman?" "Zamanla. O zamana kadar, sadece oyunu oyna."

Başımı salladım ve tekrar . Tavana bakarak içimi . Oyunlardan bıkmıştım. Sanki hayatım boyunca bu oyunları oynamışım gibi hissediyordum. Çoğu zaman da en büyük kaybeden ben oluyordum.

"Bryce iyi olacak mı?"

"Yapacak. Eninde sonunda. Onun için endişeleniyorum." Arkasına yaslandığında yatağı gıcırdadı.

"Ne biliyorsun ki?"

"İstediğim kadar değil," diye cevap verdi, sesi yumuşaktı. "Ben... . şoktayım. Sanırım bunu söylemenin en iyi yolu bu. Canım yanıyor."

Kalın kalın yutkundum. "Ben de."

"Oradaydım, Sinclair. Onun bedenine ilk kez giren bendim. Onun acısını hissettim. Dehşetini. Korkusunu. Bunu durduramayacağımızı biliyordum. Eğer denersek, daha da kötüleşeceğini. *Ve o bendim.*" Yumuşak bir hırıltı çıkardı. "Ona bunu yapan bendim. Ben kadınlara tecavüz etmem. O gece canavarların onu görmesini engellemek için elimden geleni yaptım. Saygınlığını korumak için çok uğraştım. Bunu ona başka birinin yaptığını düşünsene. Sonra da onu sakatladığını? Dövdüğünü? Siktir." Sesi çatladı. "Bu cezasız kalmayacak. Bunu yapanı bulacağız ve günahlarının bedelini kanla ödeyecek."

"Uzun ve yavaş bir ölümle acı çekecek," diye fısıldadım.

"O sadece bir başlangıç," diye mırıldandı Asylum. "Kimse benim ateşböceğimin kanatlarını koparmaya çalışamaz. *Hiç kimse.*"

Detaylandırmasına gerek yoktu. Ben oradaydım. Tepkisini görmüştüm. Sesinde duyabiliyordum.

Ama intikam alan tek kişi o olmayacaktı. Bunu ona kimin yaptığını bulana kadar durmayacaktım.

O zaman. . . .

Muhtemelen hayatımın sonuna kadar kendimi ona adayacaktım ama o buna değerdı. O her şeye değerdı. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Artık bunu görebildiğime göre, beni kimse durduramazdı.

KİLİSE

Uyuyamadım.

Bunun yerine, aklımı kaybetmemeye çalışarak onun yanında uyanık kaldım. Yine de tek görebildiğim kırmızıydı. Öfkem beni ele geçirmeye başlamıştı. Eğer bırakırsam işler daha da kötüye gidecekti.

Nefes verdim, bacaklarım zıplıyordu. Bağırsaklarımın derinliklerinde kıvrılan mide bulantısı saçlarımı yumruklamama neden oldu.

Birinin kızımı zorladığı düşüncesi. . onu soyduğu. . . . onu korkuttu. . . . onu incitti.

Bedenim titredi, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Ben ağlamadım. Ben böyle biri değildim ama kafamdaki görüntü tekrar tekrar çalmaya devam ediyordu. Yeraltında geçen çocukluğumdan kalma çirkin anıları da beraberinde getirdi.

Hayaletim bu boku hak etmiyordu. Bu boktan dünyada iyi olan tek şey oydu.

Tam saçımı başımı yolacak ve benim için gerçeği söyleyen birini bulana kadar buradaki her orospu çocuğunu yemin edecektim ki bir el beni kavradı.

Dikkatimi, renkli gözleri koyu kirpiklerinin arasından bana bakan Sirena'ya yönelttim.

"Hortlak," diye fısıldadım, sesim duygusallıkla doluydu. Elini tekrar kavradım ve dudaklarıma götürüp şiddetli bir öpücük kondurdum. "Oh, Tanrım, Sirena. BEN-

"

Gözyaşları hafifçe yanaklarından aşağı süzülürken kalbimi daha da kırdı.

"Kahretsin, ne ki? Tavşanı bulmaya çalıştım, bebeğim. Bryce'tı, değil mi?"

Küçük bir inilti çıkardı ve başını salladı.

"Seni tavşanla birlikte açıklıkta gördüm. Seni takip ettim," dedim kalın bir sesle. "Biliyordum. . Hay sikeyim. Ne bildiğimi bilmiyorum, sadece bu adamla tanıştığını

Ormandaki şerefsiz. Ve sana zarar verdi. Maskenin arkasında Bryce vardı. Onu ormanda bulduk-"

Yüzünden daha fazla gözyaşı aktı ve başını hafifçe salladı.

"Hayır mı? O değil miydi?" Kalbim parçalandı. "O zaman bunu kim yaptı? Sana kim zarar verdi, Sirena?"

Titredi ve göz kapaklarını sıkarak kapattı.

"Siktir, bebeğim. Bana söylemen gerek. Sana bir daha zarar vermemesi için ilgilenebiliriz."

"C-Cady. C-Cady'i istiyorum."

Kaskatı kesildim. Cady'ye olanları anlatmamıştık.

"Bilmiyor," dedim nazikçe. "Ona söylemedik. Ailenin bile haberi yok. Bunu biz halletmek istiyoruz."

Yumuşak bir çığlık attı ve kırılan parçalarını daha da ezdi. "S-Seth," diye fısıldadı. "Lütfen."

Başımı sallamadan önce bir süre onu inceledim. Eğer Asylum'u istiyorsa, bunu gerçekleştirecektim. O anda, onun için her şey ve her şey demekti.

"Tamam. Seth'i getireceğim. Ne istersen," dedim.

"Eve," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Tamam, bebeğim. Eve gidebiliriz. Doktor gelip seni edecek ve sonra gideceğiz, tamam mı?"

Gözlerini kapadı ve sessizleşti, vücudu hâlâ titriyordu. Dudağı tekrar kanamaya başlamıştı. Doktor ısırılmış gibi görüldüğünü söyledi. Bunun üzerine vücuduma yayılan öfke beni tek başıma akıl sağlığımın sınırına getirmeye yetti.

Geri kalanı ise beni çıkıntıdan itti ve deliliğin uçurumuna yuvarlanmama neden oldu.

Ayağa kalkıp başımı dışarı çıkarmadan önce elini bir kez daha öptüm.

Koğuştakilerden birine "Doktor O'Brien'ı çağır," dedim.

Başını salladı ve gitti. Doktor O'Brien burada güvendiğim tek kişiydi. Babamın cebinde olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama oldukça yeni biri olmasına dayanarak, babamın pençelerini ona çok fazla batırmadığından emindim. Henüz değil.

Yerime döndüm ve tekrar elini tuttum. Birkaç dakika sonra O'Brien odaya girdi.

Gençti. Belki otuzlu yaşların başındaydı. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözler. Nazik bir gülümseme. Belki de bu yüzden babamın yaptığı pisliliğin bir parçası olmadığını düşündüm.

burada neler olduğunu.

"Bay Church," diye selamladı beni, Sirena'nın yanına gitti ve ona baktı. "Sirena. Bugün nasılsın?"

Adeti olduğu üzere hiçbir şey söylemedi. Onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Bu.

Onu kontrol ederken, "Eve gitmek istiyor," dedim.

"Bence bir ya da iki gece daha burada kalmalı, sadece güvende olmak için

."

"Sully'nin ya da babamın öğrenmesini istemiyorum," dedim. "Bunu biliyorsun."

İçini çekti, ona bakarken kaşları çatılmıştı. "Anlıyorum.

Sadece. . . muhtemelen . Belki bugün ya da yarın değil, ama öğrenecekler. Buradaki insanlar konuşur. Bunu biliyorsun."

"Ve bunu , benimle birlikte güvenle evde olacak." Gözlerimi ona kilitledim.

"Burada kalamaz. Burada neler olduğunu biliyorsun."

Boğazını temizledi. "Söylentiler duydum. Hepsine vakıf değilim. Sanırım içeriden bilgi sahibi değilim."

"Bunu istemediğinizi söylediğimde bana inanın."

Başını salladı ve bir an için tekrar sessizleşti. "Koridorda konuşalım, tamam mı?"

Yüzünde hiçbir duygu olmadan duvara bakan Sirena'ya baktım.

Siktir, bebeğim. Zihnine geri çekilme. Lütfen. Kal.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım, eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. Beni onaylamadı, bu da kafamdaki alarmları daha da yükseltti.

Çabucak O'Brien'i koridora kadar takip ettim.

"Ağır yaralı olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Hem fiziksel hem de zihinsel olarak önemli yaraları var-"

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sadece benimle birlikte güvende olacağı bir eve gelmesini istiyorum. Burada güvende değil. Durumu stabil olduğu sürece-"

"İki gün oldu." İçini çekti. "Yaralarının çok fazla bakıma ihtiyacı olacak. Eğer onu serbest bırakırsam ve bir şey olursa, enfeksiyon kaparsa ya da

."

"Onunla ilgilenildiğinden emin olacağım," dedim şiddetle.

Beni inceledi. "Bak ne diyeceğim. Ona okuldan biraz izin vereceğim. Buna akıl sağlığı molası diyeceğim. Ona iyi bak. Herhangi bir değişiklik olursa beni mutlaka ara. Taburcu kağıtlarına kişisel numaramı yazacağım. Ağrısı ve anksiyetesi için ilaç vereceğim.

Çünkü tüm , eminim onun için zor olacaktır. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Siktir. Teşekkür ederim," dedim elini sıkarken ve bunu kastettim.

"Elbette. Brenda'ya ilaçlarını ve evraklarını . Sadece ulaşmaktan çekinmeyin. Benim ilk hedefim insanları iyileştirmek."

"İkinci hedefin ne?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu şekilde kaldıklarından emin olmak için. Ona git.

Güvendiğim birinin gelip onu eve taşımasına yardım etmesini sağlayacağım." "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Dikkatli ol, Dante. Burada bir sürü canavar saklanıyor." Ve bununla birlikte beni terk etti.

Bilmiyor lan?

Odasına döndüm ve yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Tavana bakmaya devam ediyordu, gözyaşları artık yüzünde kurumuştı.

"Seni buradan çıkaracağız," dedim. "Evde benimle kalacaksın.

Kulağa hoş geliyor mu bebeğim?"

Hiçbir şey söylemedi ama söylemesini de beklemiyordum. Bunun yerine elimi hafifçe sıktı ve daha önce mırıldandığını duyduğum o lanet şarkıyı mırıldandı.

Hiç yoktan iyiydi.

SIRENA

Tüm vücudum acıyordu.

Güvenli yerime çekilmeye devam ettim, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için yeterince uzun süre dışarı baktım.

Ama yine de kendimi çok kötü hissettim.

Yaralarımın boyutunu bile bilmiyordum, sadece çok sayıda yaram vardı ve nefes almak bile acı veriyordu. Adam'ın kullandığı bıçak beni paramparça etmişti ve ne kadar olduğunu bilmekten bile korkuyordum.

Bu yüzden zihnimin karanlık bir köşesinde Seth'le benim şarkımızı mırıldanarak, tüm bunların uyanacağım kötü bir rüya olmasını umuyordum.

Yine de zihnimin kenarlarında gizlenen çirkin bir şey beni daha yakına çağırıyordu. Güvenli yerimde yalnız değildim. Bunu biliyordum. Bu beni korkutuyordu, bu yüzden kendimi karanlığın derinliklerine gömdüm ve her şeyi yakında anlamlandırabileceğimi umdum. Bu karanlığı daha önce de hissetmiştim ama hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Yani. . . canlı olmamıştı.

"Bütün gün böyleydi," diye mırıldandı Stitches, ben Church'ün odasındaki tavana bakarken sıcak eli elimdeydi. Doktor beni taburcu ettikten sonra beni buraya getirmişti. Görünüşe göre uzun zamandır buradaydım. Zamanı tam olarak hesaplayamıyordum. Benim için her şey aynıydı. Bir hafta ya da bir ay olabilirdi. Bilmiyordum, umurumda da değildi. İstedğim tek şey bu kâbusun sona ermesiydi.

"Her daha fazla mırıldanıyor." Ashes yorumladı. *Benim pirom.*

"Bu iyi, değil mi?"

"Geçen sefer revirdeyken mırıldanmıştı," diye mırıldandı Church. "Bak o iş nasıl bitti."

"Claws'ı istediğini söylemiştin. Belki de onu getirmeliyiz. Onu uzaklaştırmaya devam edemeyiz. Kafayı yemiş ve sırf bizi dışarı atmak için evi ateşe verecek," dedi Stitches. "Ya da Seth'i. Asylum'u getir. Onu kontrol etmeye geldiğinde ona hep hayır diyorsun."

"Serap," diye fısıldadım.

Çocuklar bana yaklaşırken bir koşuşturma oldu. "O da neydi bebeğim? Ne dedin sen?" Ashes yalvardı, kucağımda Yüzünü. "Hadi, cennet. Sadece konuş bizimle."

Hiçbir şey söylemedim, kalbim acıyordu. Mirage'ı görmem gerekiyordu. Ve eğer onu göremezsem, Asylum'a ihtiyacım olacaktı.

"Tımarhane," diye mırıldandım.

"Tamam. İyi." Church alnıma kalbimi yerinden hoplatacak kadar şiddetli, sıcak bir öpücük kondurdu. "Malachi, Seth'i getir."

Bir sandalye gıcirtısı ve ardından Stitches'ın odadan çıkan ağır ayak sesleri duyuldu.

Ashes elimi sıkarak, "Onu daha önce de geri getirmişti," dedi. "Ne pahasına?" Church iç geçirdi. "Sonrasında daha da yakınlaştılar."

"Yani, buna değer, değil mi?"

"Öyle mi? Ya tüm bu saçmalıklar konusunda haklıysa? Sonunda onu elde ederse?" Church sordu, sesi yumuşaktı.

Sonunda beni yakalayacak mısın? Seni bırakmayacağım. Bırakmayacağım. Tanrım, neden bunu onların duyması için haykıramıyorum? Neden bu kadar berbat durumdaydım?

Hepinizi çok seviyorum.

"Bizi seviyor. Sevdiğini biliyorum." Ashes elimin üstünü öptü.

"Endişelenmiyorum. Hem de çok."

Church homurdandı.

Küçük bir kaçış için çaresizce gözlerimi kapattım.

Güvenli yerimin kenarlarında gizlenen canavarın meraklı dalları başını kaldırdı ve gülümsedi.

Uyku yeterince çabuk gelemezdi.

ODA AĞIRLAşMIşTI. Gözlerimi açtım ve belli belirsiz baktım, vücudum o kadar ağrıyordu ki çığlık atmak istedim. Bakışlarım bir an sonra ona takıldı.

Yumuşak bir inilti çıkardım.

Koltuğunda öne doğru oturdu, mavi gözleri bana sabitlenmişti.

"Ateşböceği," diye fısıldadı başını sola doğru eğerek.

Ona bakarken hiçbir şey söylemedim. Yavaşça oturduğu yerden kalktı ve üzerime doğru yürüdü. Uzanıp başparmağını patlamış alt dudagımda gezdirdiğinde yatağa biraz daha gömüldüm. Hâlâ şiş ve dikişliydi. Yemek ve içmek çok angarya olduğu için pek bir şey yapmıyordum.

"Sana zarar verdi," diye mırıldandı, sesi titriyordu. "Bedelini ödeyecek, ateşböceği. Ona bunu ödetmeme yardım etmek ister misin? Daha güçlü olmak ve onu alt etmek ister misin? Öldürmek? Öldürmek mi? Sakatlamak? İntikamını almak mı?"

Ona baktım, kalbim boğazımda, bana ne dediğini anlamıyordum ve Mirage olmadığı için üzgündüm.

Eğildi ve dudaklarını çenemde gezdirdi. Kulağıma geldiğinde durdu ve fısıldadı.

"Sana söylüyorum, onu öldürmene izin vereceğiz. Onu senin için bulacağız ve öldürmene izin vereceğiz, ateşböceği. Hepsi senin için, benim sonsuz kızım. Bir hediye. Kabul ediyor musun? Sen ve kafadaki canavar?" Benden uzaklaşmadı.

Onun sıcaklığının altına uzandım, bir tanesi aklıma takılana kadar kafamda pek çok düşünce yarışıyordu. Zihnimin kıyısında sürünen o karanlık daha da netleşti, niyet hayal edebileceğimden çok daha karanlıktı. *Canavarımı*. Vücudunun sıcaklığı benimkine aktı ve gözlerimi potansiyel bir dünyaya açtı. Tüm acılar. Korku. Acı. Bilinmeyen.

"Sen seç," diye fısıldadı Asylum kulağıma. "Söyle bana."

Titrek bir nefes verdim, içimde oynamak için dışarı çıkmak isteyen canavarı kucakladığımda bu karar küçük bir titreşimden parlak, yanan bir istek alevine dönüştü.

"Evet," diye .

"Evet, ne, benim ebedi kızım mı?" "İntikam almak istiyorum."

"Nasıl istersin?" Dudakları kulağıma değdi, sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti ve ürpermeme neden oldu. Korkuyla değil. Arzuyla.

Çok fazla arzu.

"Onu öldürmek istiyorum." Nefes verdim, kaderini mühürledim.

Asylum kıpırdandı ve dudaklarını hafifçe göğsüme değdirdi, daha önce aldığım en nazik öpücükte dudaklarıma baskı yapmamaya özen gösterdi.

, mavi gözleri dünyadaki tüm kötülüklerle parlıyordu.

"Öyle olsun. Yapılacak."

Sözleri beni dehşete düşürmeliydi, ama bunun yerine, içimde yanan alevi benzinle söndürdüler ve ruhumun sahip olduğumu bilmediğim karanlık bir parçasını tutuşturdular.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Ruhunda hissettiğin o karanlık kısım var ya, ateş böceği? Az önce aydınlattığın mı? *Biz* orada yaşıyoruz. Evine hoş geldin, benim küçük ateşböceğim. Artık saklanmak yok. Dışarı çıkıp oynama zamanı."

Kulağa hoş geliyor.

ASHES

"Uzun zamandır orada." Church oturma odasında volta atıyor, parmakları birkaç dakikada bir sarı saçlarını karıştırırken bir yandan da saate hızlı hızlı bakıyordu.

"yok," dedim, pozitifliğe tutunmaya çalışarak.

Stitches koltukta öne doğru oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı, dövmeli parmakları birbirine dolandı. Yorgun görünüyordu. Hepimiz öyleydik. Sirena'yı bir buçuk hafta önce eve getirdiğimizden beri hiçbirimiz fazla uyuyamamıştık. Her şey yolunda gitmişti. Biz derslere ve terapiye katılırken Church onunla kaldı. Cady onu göremediğimiz için hayatımızı tehdit ediyordu. Ona hasta olduğunu söylemiştik ama ilk üç günden sonra bunu kabul ettirmek zor olmaya başlamıştı.

Asylum'u istediği gün ona gelmesini sağladığımızda, uyuyakalmıştı ve o zamandan beri geri dönmemişti. Şimdi, işte buradaydı.

"Endişeliyim dostum. Bunu her kim yaptıysa hâlâ dışarıda bir yerlerde." Stitches önce bana sonra da Church'e baktı.

Başımı salladım. Haklıydı. Bryce değildi. Ormanda ona saldırdığımızdan beri onu görmemiştik. Sirena'nın ormandaki her kimse onunla buluşmasıyla ilgili neler olduğunu anlamaya çalışırken kendimizden geçmiştik. Yine de sabırlı davranıyorduk. Bu noktada onunla yapabileceğimiz tek şey buydu.

"Onu güvende tutacağız," dedim.

"Bunu geçen sefer de söylemiştik. Bakın ne oldu." Church usulca küfretti ve volta atmayı bırakıp sanki her şeyi düşünüyormuş gibi tavana baktı.

Bu olay olduğundan beri düşündüğüm şeyi söylemeden önce hepimiz bir an sessiz kaldık.

"Belki de haklısın. Belki de onu güvende tutamayız. Belki de. . ."

"Sakın söyleme Valentine. Hiç havamda değilim," dedi Church bana ters ters bakarak ve oturmak için sandalyesine doğru ilerledi. Geri çekildi ve kaşlarını çatı.

"Cady konusunda ne yapacağız? Bugün terapiden sonra buraya dönerken beni kendi sikimi yedirmekle tehdit etti." Stitches sırayla her birimize baktı. "Lanet olası bir çatal çıkardı ve ateşte kızartıp bana zorla yedirmeden önce sikimi vücudumdan ayırmak için kullanacağını söyledi."

Başımı salladım. Cady vahşiydi.

"Ona söylersek Claws kendini kaybeder," dedi Church. "Sirena'nın iyileşmesi gerekiyor. Cady'nin bilmesini isteyip istemediğine karar vermesi gerekiyor."

"Haftalar sürebilir. Onu o kadar uzun süre oyalayamayız. Bir gün daha dayanabileceğimizden bile emin değilim." Nefes verdim ve gözlerimi ovuşturdum. "Ayrıca, bugün tatil, dostum."

Bu lanet strese dayanamıyordum. Çakmağımı çıkardım ve açıp kapatmaya başladım, bunu yaparken usulca saydım ve her şeye yeniden başlamadan önce alevi bir anlığına tutuşturdum.

"Tatilleri siktir et. Zaten kutlamıyoruz ki. Bir yolunu buluruz." Asylum aşağı inerken Church başını çevirdi.

"Gözetmenler," dedi Asylum başını bize doğru eğerek.

"Nasıl geçti?" Church sordu.

"İyi gitti. . iyi gitti." Asylum bize sırtarak baktı. "Küçük ateşböceği bir karar verdi. Bunu hassasiyetle yerine getirmesine yardım etmeliyiz. Oyunu kazanmak için. Alevi körükleyeceğiz. İşler kanlı olacak çocuklar. Kemerlerinizi bağlayın."

Ona kaşlarımı kaldırdım. Asylum tekerlemeleriyle eğlendirmekten başka bir şey yapmazdı. Yine de son zamanlarda beni her şeyden çok şaşırtmaya ve hayal kırıklığına uğratmaya meyilliydi.

"Ne oldu?" Stitches sordu.

Asylum'a oturmasını işaret ettim. O da deri koltuğun ucuna oturdu ve mavi gözleriyle bizi süzdü.

"O bir seçim yaptı. Biz de bu süreçte ona rehberlik edeceğiz."

"Konuştu mu?" Church, Asylum'a bakarken kulak kesilmişti. Son birkaç haftada uzun bir yol kat etmişti ve daha fazla iletişim kuruyordu. Sonra, tüm bu çile dudaklarını mühürledi ve gerilemesine neden oldu. İki adım ileri ve bir milyon geri.

Asylum başını salladı. ". Bir sonraki adımın kilidini açtı. Bu iyi bir şey çünkü son zamanlarda her şey benim için bir bulanıklıktı. Bu geceki seçimi bana onun ne durumda olduğunu gösterdi."

"Ona kimin zarar verdiğini söyledi mi?" Ben daha soramadan Stitches sordu.

Asylum'un elleri gözle görülür şekilde titredi. "O . Ben de zorlamadım. Eninde sonunda bize söyleyecek. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor."

"Ya onu tekrar incitirse? Her kimse?" Sertçe yutkundum. "Onu koruyacağıma yemin ettim ve onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Ben de," diye fısıldadı Stitches.

"Bence hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık. Pek çok şey farklı şekilde yapılabilirdi." Church içini çekti, sesi hafifçe titriyordu. "Bu orospu çocuğunu bulup öldürmem gerekiyor. Buna şu anda dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım var."

Hepimiz bunu hissediyorduk. Gerçekten berbattı. Son zamanlardaki uykusuzluğuma kesinlikle katkıda bulunan bir faktördü.

Çakmak ritüelimi yeniden başlattım, beni biraz rahatlatmasını umuyordum ama bunun sadece içimdeki tedirginliği ateşlediğini biliyordum. Görünüşe göre ateşe pervane olmuşum çünkü kendimi durmaya zorlayamıyordum. Bu benim tek kötü alışkanlığımı ve onu sonuna kadar kullanacaktım.

"Sakin ol, Dante. Tüm yollar kaderimize çıkar. Zorlu olanlar bile. Acıya katlanmalıyız ki sonunda daha güçlü olalım." Asylum'un bakışları merdivenlere yöneldi. Ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum.

"O," diye cevap verdi usulca. "Her zaman o."

Kaşlarını çatmış olan Church'e baktım.

Bu adamın aklımıza girebileceğine yemin edebilirim. Bu beni korkuttu.

"Endişelenme, Asher. O da öyle çalışmıyor." Asylum bana . "Ben senin kafanın içinde değilim. Düşüncelerin güvende."

Church and Stitches'a hızlıca bir göz attım.

"O zaman nasıl. . .?" Cümleyi nasıl bitireceğimi bile bilmeden sordum. Omuz silkti ve başını işaret etti. "Sesler. Ötelerden gelen mesajlar.

Ben sadece. . . biliyorum. Ne zaman ben seçemiyorum. Sadece oluyor."

"Yani kafamın içinde değil misin? Düşüncelerimi düşüncelerimi duyamıyor musun?"

Başını bana doğru eğdi ve gözlerini kıstı. "Biz sadece. . . seni hissediyoruz. Hepsi bu."

"Sirena ile olduğu gibi mi?" Stitches seslendi.

Asylum başını salladı. "Evet."

Cevabının değişeceğini düşünseydim konuyu daha fazla zorlardım ama Asylum'u tanıyordum. Asla sır vermezdi. En azından ihtiyacı olana kadar. Tüm bunların ne anlama geldiği konusunda endişeliydim. Cennetimi kaybetmek istemiyordum. Bu düşünce içimi dar ve acı dolu bir yumak haline getirdi.

"Neden onu kaybedeceğini düşünüyorsun?" Asylum mırıldandı.

Ona baktım, hızla gözlerimi kırptırdım ve çakmağımın kapağını çevirmeyi bıraktım. Eğer lanet olası kafamın içinde değilse bile, sanki içindeymiş gibi hissediyordum.

Church gözlerini Asylum'a dikmişken Stitches bana baktı.

Konuşmadan önce Asylum'un dudaklarının kenarları seğirdi. "Biraz rahatlarsan bir gün hepimiz büyük ve mutlu bir aile olabiliriz."

Bir an sessiz kaldık. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Asylum'un bizimle birlikte olmak istemesi şaşırtıcı değildi ama bunu hiçbir zaman açıkça söylememiştir. Her şey bunu ima ediyordu. Ama belki de bu kaçınılmaz olanın bir başka ipucuydu. Öte yandan, ondan korktuğunu biliyordum, bu yüzden gerçekte neler olup bittiği konusunda kafam karışmıştı.

"O seçiyor," diye mırıldandı Church, gözlerinde hüznü bir bakış vardı. Buna rağmen sesi kararlıydı.

Asylum'un mavi gözleri parladı. "Gerçekten de öyle, Dante. Bence bu işin gidişatını beğeneceksin."

Church boğazını temizleyerek, "Ama Sin değil," diye devam etti. "Seninle birlikte olma ihtimaline açığım. . olasılığına açığım, ama Sinclair Priest'le görüşmeyeceğim. Ona yaptıklarından ve yol açtığı onca boktan şeyden sonra olmaz."

Kaşlarını çatarak öne doğru oturan Stitches'a baktım. Sin'in onu Asylum'la birlikte tabuta kilitlemesinin ötesinde bir şey düşünmemiştim ama Church'ün sözleri beni . Gerçekten de her şey Sin'in kararıyla çığ gibi büyümüştü. Sin bunu yapmasaydı belki de bunların hiçbiri olmayacaktı.

Asylum kılını bile kıpırdatmadı. Sadece olduğu yerde oturup Church'ü inceledi.

Sonunda konuştuğunda sesi yumuşaktı ve tanıdığım psikopattan farklıydı.

"Ateş böceğim söz konusu olduğunda günahsız değilim. *Sonsuz kızım*. Sanırım hepimiz onunla ilgili bir şekilde suçluyuz. Belki de birbirimizi itmek yerine bu karanlıkta birleşirsek, o zaman belki biraz iyilik, biraz intikam, biraz güzel intikam gelebilir. Çok aceleci olmayalım. Ona ihtiyacı olan zamanı tanıyalım. . . çiçek açması için. Bizim küçük canavarımız olması için."

Gözlerimi ona diktim, sözleri içime bir ürperti gönderdi. "Ne planlıyorsun, Seth?"

"Asylum," diye düzeltti, bana bakarak. "Benim adım bu. Planladığım şeye gelince. . , aslında ben değilim. Onunla ilgili. İntikam istiyor. Ben de

Onun için yapabileceğim her şeyi yapacağıma söz verdim. *Biz. Biz. Biz. BİZ.*" Bacakları zıpladı. Uzanıp siyah saçlarını çekti ve bir hırıltı çıkardı. "Biz dedim lan. Allah kahretsin."

Stitches ve Church'e hızlıca bir bakış attım ve yüzlerinde aynı şaşkın ifadeyle onu izlediklerini gördüm.

Asylum başını kaldırıp bir inilti çıkarmadan önce hırıltılı bir nefes verdi.

"Siktir. Kapa şu lanet çeneni. Bir dakika bile sessiz kalamıyorum. Bana sadece bir dakika ver. Onlara söyleyeceğim. Bunu yapacağım. Sikeyim. SIKTIR."

Asylum'un aniden ayağa kalkışını, göğsünün kabarışını, mavi gözlerinin parlamışını izledik. Duvara doğru gitti ve kafasını birkaç kez duvara vurdu.

"Ne oluyor lan?" Stitches, Church ve benimle birlikte ayağa kalktı. "Kapa çeneni dedim," diye fısıldadı Asylum.

Asylum derin derin nefes alarak duvara bakmaya devam ederken onu izliyorduk.

Sonunda bize döndü, alnından ve burnunun kenarından bir damla kan akıyordu.

"İntikam istiyor," diye mırıldandı. "İntikamını almasına izin vereceğime söz verdim. Ona zarar veren kişiyi öldürmek istiyor. Bir isim verdiğinde, o her kimse onu yakalayacağız ve ona istediğini vereceğiz. Bu konuda pazarlık yok. *O seçecek.* Anlaştık."

Sözleri karşısında kalın bir şekilde yutkundum.

"Onu öldürmek istediğini mi söyledi? . onu öldürmek istediğini mi söyledi?" Midem bulanarak sordum. Benim tatlı cennetimin birini öldürme düşüncesi beni her türlü yönden hasta ediyordu. Yine de bu yolların hepsi kötü değildi. Bazıları neşeli bir hastalıktı. Dışarı çıkmasına izin vermemeye çalıştığım türden.

Çünkü ona zarar verenin de ölmesini istiyordum. Ama önce onun acı çekmesini istedim.

"Acı çekecek." Asylum gözlerini benimkilere kilitledi. "Bundan emin olacağız. Var mısın, Asher Valentine?"

Tek kelime etmeden başımı salladım. Bunu onun için istiyordum. İntikamını almasını istiyordum. Kontrolün tekrar onda olduğunu hissetmesini. Buna ihtiyacı vardı ve ben onu istediği ya da ihtiyaç duyduğu şeyden asla mahrum bırakamazdım.

Asylum bana başıyla onay verdi ve Stitches'e baktı. "Malachi?" "Eğer istediği buysa," dedi yumuşak bir sesle. "O zaman öyle olsun."

Asylum, yerinde duygusuzca duran, yeşil gözleri donuk Church'e baktı. "Dante?" Asylum sordu. "Bunun olmasına izin verecek misin?" Church kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini düşünmedim. Cevap verdiğinde, sözleri çok sertti. "İki şartla," dedi öne çıkarak. "Eğer onu alırsak önce onunla oynayacağız." "Kesinlikle. Oyun zamanı benim en sevdiğim zamandır." Asylum'un gözleri kötülükle parlıyordu. Dudaklarını yaladı. "Peki ya ikinci şart?" "Eğer eli başarısız olursa, onu öldürecek kişi ben olacağım." Asylum başını sola doğru eğdi, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "İstedığinin bu olduğuna emin misin, Dante? Öldürdüğün her şeyi yiyorsun." Church, gözlerindeki ışıltıyı geri kazanmış bir halde, "Öyleyim ve biliyorum," dedi. "En sevdiğim çatalı kullanmana izin vereceğim." Asylum sırtı. "Gerek yok. Benim kendiminkiler var." Church'ün yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. Tüylerim diken diken oldu. "O zaman küçük canavarımızı hazırlayalım, olur mu?" Asylum sırayla hepimize baktı. "Bırakalım kendine özgü bir şekilde çiçek açsın. Onu zorlamamalıyız ama teşvik etmeliyiz." Hepimiz ona ihtiyacı olan onayı verdik. Gözleri parlıyordu, kanı hala yüzünden aşağı süzülüyordu. "Bence bu güzel bir dostluğun başlangıcı," dedi başını sallayarak. Tek kelime etmedim ama içimden bir ses onun haklı olmaya haksız olmaktan daha yakın olduğunu söylüyordu. Sadece Sinclair Priest sorununu nasıl aşacağımızı bulmamız gerekiyordu çünkü onu gerçekten özlüyordum ve geri dönmesini istiyordum. Church'ün buna değdiğini anlaması gerekiyordu. Sin'in çok yakın bir gelecekte bunu kanıtlaması için sessiz bir dua gönderdim.

DİKİŞLER

Nefesim kesilene kadar yastığımı yumruklamadan önce dönüp durdum.

Ne zaman uyumaya çalışsam başarısız oluyordum. Tek düşünebildiğim meleşimin çektiğı acıydı. Şu anda çektiğı acı.

Sessizliğı her zaman çok şey anlatırdı. Sessiz kalmasını istemiyordum. Kızımı geri istiyordum. Kabuğundan çıkan ve gerçekten yaşamaya başlayan kızımı.

İçine kapanmasından duyduğum korku beni endişeden hasta ediyordu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Tekrar ziyaret etmek istemediğim çirkin bir yerdı.

Ayaklarımı sürüyerek ayağı kalktım ve üst kattaki Church'ün odasına çıktım. Kapı aralıktı, bu yüzden Church'ü yatakta onunla birlikte bulmayı umarak içeri baktım, ama yatakta sadece o vardı.

Dikkatle odaya girdim, başucu lambasını açık bıraktığı için minnettardım. Avlanmaya çıktığını düşündüm. Bu sadece onun stres atma yöntemiydi ve buna bir şey diyemezdim. Benim yöntemimden daha iyiydi; bir şeylere vuruyor ya da kaçmak için kendimi öldürmeye çalışıyordum.

Sirena'nın yanındaki yatağı kaydım ve o uyurken ona baktım.

Güzel yüzü hâlâ hafıfçe şişmiş ve morarmıştı. Church'ün ona aldığı yeni beyaz geceliğın altında, vücudunda dikişler ve yaralar olduğunu biliyordum. Orosu çocuğı bıçağıyla onu kesmişti. Eğer biraz daha derine inmiş olsaydı. . . Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Nefes verdim ve elimi onun karnının üzerine koydum.

"Seni seviyorum meleşim," diye fısıldadım. "Gitme, tamam mı? Bizi bir daha bırakma.

Kal, bebeğim. Lütfen. Sana burada ihtiyacımız var. *Sana ihtiyacım var, Sirena.*"

"Buradayım," diye fısıldadı en tatlı sesiyle. "Bir yere gitmiyorum."

"Kahretsin bebeğim," diye boğuldum, onu içime çekerken gözlerim yaşardı.

"Sesini duymak çok güzel."

Renkli gözleri ortaya çıkmadan önce kirpikleri bir anlığına dalgalandı. Dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona baktım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Ağrı ? Su? Herhangi bir şey," dedim, karşımdaki güzel, kırık meleği memnun etmek için hem istekli hem de çaresizdim.

Yumuşak sesiyle "Bana yardım et," dedi.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Elini elime aldım ve parmak eklemlerini öptüm.

"Asylum. Mirage." Çatlamış dudaklarını yaladı. "*S-Seth.*"

Yutkundum. "Seth'i getirmemi istiyor musun?"

Sessizleşmeden önce göz kapakları biraz sarktı. "Angel?"

"Malachi," diye cevap verdi, içimde ve göğsümde kelebeklerin çılgınca uçuşmasına neden olan o tatlı, yumuşak sesiyle.

"Daha iyi hissetmeni istiyorum. Ne ?"

"Kal," dedi, kirpikleri tamamen kapanana kadar dalgalandı. "Sonsuza kadar."

"Her zaman kalacağım meleğim." Yaralı bedenini rahatsız etmeden ona yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. "Söz veriyorum."

Şişmiş dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu.

Küçük bedeni gevşeyip tekrar tamamen uyuduğunu bana bildirene kadar nefes alıp vermesi derinleşti.

Yatakta onun yanına uzandım ve güzelliğini inceledim. Yaralı bile olsa nefes kesiciydi.

Ona zarar veren kişiyi öldürmek istediğini bilmek beni üzmeliydi. Onu her şeyden korumak ve bunu onun için yapmak istememe neden olmalıydı, ama eğer bu konuda ciddiye, o pislği zapt eder ve kendini haklı görene ve tatmin olana kadar bağırsaklarını deşmesine izin verirdim.

Bunu hak etmişti.

Yatakta sadece Church ile uyandım, kollarımız uykumuzda sarılıyormuşuz gibi birbirimize sarılmıştı.

Gözlerimi hızla kırptırdım ve saatime baktım. Öğleden sonra olmuştu. Kendimi ondan kurtarmaya çalıştım ama homurdanarak beni kendine çekti.

"Dante, dostum, dur," dedim, denedim ve yine başarısız oldum. "Sirena. O gitti."

Yeşil gözleri bir an için şaşkınlıkla açıldı ve beni sertçe iterek yatağın kenarına yuvarlanmama neden oldu.

Bir gümbürtüyle yere düştüm ve onun adına küfrettim.

"Orospu çocuğu, kuyruk kemiğim," diye inledim, kendimi düzeltmeye çalışarak. "Sirena nerede?" Yataktan fırladı ve odanın içinde koşturmaya başladı.

ve dışarı çıkmadan önce banyosuna girdi.

Ayağa kalkmayı başardım ve ondan önce kapıya doğru koştum. O da peşimden aşağıya koştu.

Sirena'nın kanepede yattığını, başını Ashes'in kucağına koyduğunu ve televizyonda çizgi film oynadığını görünce durdum.

Ashes başını kaldırıp bize baktı ve parmaklarını saçlarında gezdirmeyi bir anlığına bıraktı.

"Aşağıya kendi başına geldi," dedi. "Siz ikinizle uyumak zor olmalı."

Pişmanlık içime çöktü. Onun yanında uyuyakalmıştım. Church ve benim uyanma şeklimize bakılırsa, muhtemelen onu çok fazla itip kakıyorduk.

Yüzüne baktım. Mışıl mışıl uyuyordu.

Church yanımdan geçip onun ayaklarının dibine oturdu. Onları nazikçe kucağına aldı ve üzerlerine bir battaniye örttü.

İç çekerek mutfığa girdim ve buzdolabını açtım. Midem guruldadı ve irkildim. Yine neredeyse hiç yemek yememişim. Hayat son zamanlarda çok stresli hale gelmişti, ama şimdi bunu hissediyordum.

"Neredeyse her şeyimiz bitti," dedim kapıyı kapatırken. Mısır gevreği yapmak için sütümüz bile yoktu. Kahretsin, mısır gevreğimiz bile yoktu.

"Kar da geliyor," diye seslendi Ashes. "Az önce haberlerde gördüm. Yarın geç saatlerde yağması bekleniyor. Genelde kış ayları için stok yapmışsızdır. Hepimiz Church'ün öldürdüğü şeyleri yiyeceğiz."

Church, "Her şeyi yemek isteyeceğinden şüpheliyim," dedi.

Homurdandım. Bu konuda çok haklıydı.

"Pekâlâ, içeri biraz yiyecek almamız gerekiyor." Oturma odasına geri döndüm ve Sirena'nın Ashes'in kucağındaki kafasına bakarak kanepeye yerleştim. Midem yine guruldadı ve burnumu kırptırdım. Yemek yemem gerekiyordu. Çabucak

telefonumu çıkarıp birkaç pizza ve galeta siparişı verdim.

"Pizza mı?" Church seslendi.

Ayağa kalktım. "Evet. Onları kapılarda karşılayacağım. Ben oraya varana kadar onlar da varmış olurlar."

"Gitmemi ister misin?" Ashes sordu, sesi gergindi. Teklif ederek nazik olmaya çalıştığını biliyordum ama meleği gerçekten bırakmak istemiyordum.

"Hayır, dostum. Ben hallederim. Yakında döneceğim." Yukarı koştum ve aşağı inip ceketimi almadan önce giyindim. Ayaklarımı botlarımın içine soktum ve ön kapıdan çıktım.

Başımı eğip kapılara doğru uzun yürüyüşe başladığımda soğuk hava beni ısırdı. Kar lapa lapa yağıyordu ve nefesim büyük beyaz puflar halinde çıkıyordu.

Soğuktan nefret ederdim. Neden içinde yaşamaya devam ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Reşit olmuştum. Chapel Crest'teki zamanımı tamamladıktan sonra ayrılmak bir seçenektir. Tüm hayatımı bunun en iyisi olduğunu düşünerek geçirmiştik ama artık Sirena'ya sahip olduğumuz için daha fazlasını hayal ediyordum.

Ve daha fazlası, göt deliğime kadar karla kaplı Kuzey Michigan'dan daha sıcak bir yerdi.

Kapıya vardığımda, ellerimi ceketimin ceplerine sokmuş ve başımı eğmiş bir şekilde orada duruyordum. Rüzgâr esmeye başlamıştı. Yerde çoktan birikmiş olan kar, kampüsün içinden geçerek ilerleyen ana asfalt yol boyunca savruluyordu. Küçük yığınlar oluşuyordu.

Yaklaşan bu havanın tek iyi yanı, derslerin genellikle iptal edilmiş olmasıydı.

Derslerine giderken donarak ölen psikopatlarla ihtiyacımız yoktu. Sully ve Everett'in oynayabileceği daha az ceset olurdu.

Öte yandan, Everett hakkında bildiklerimi bilseydim, muhtemelen o da çok severdi.

Nefes verdim ve gözlerimi kapattım, kafamda dizlerimin üzerine çökmüş annem için usulca ağlarken arkamdan birinin sıcak bedeninin bana değdiği çirkin bir görüntü oluştu. Sıcak dudaklar. Dil. Aletimdeki sıcaklık.

Sertçe yutkundum ve ağzımdan çıkmak üzere olan çığlığı bastırdım. Her şeyden çok, bu çirkin anıları milyonlarca parçaya ayırmak istiyordum, böylece artık ne olduklarını bile anlayamayacaktım.

Ama şimdiye kadar yapamadım. Deniyordum. Tanrı olsun. Hem de çok.
Zayıf olmak istemedim. Hasta bir herifin oyuncağı olmak istemedim.
Olduğum şey buydu. Ben buydum.

Yüzümde donmasını istemediğim için yanağımdan süzülen bir damla yaşı aceleyle sildim.

Her şeyi geride bırakmak için çok uğraştım. Şu anda önemli olan meleğim için güçlü olmaktı.

"Hey," diye seslendi Sin, beni dolabıma ve yatağımın altına koyduğum ipe geri dönen acı dolu düşüncelerimden uyandırarak.

"Selam." Telefonuna bakmakla meşgul olduğu için bana bir şey söyleyemeyen Asylum'la birlikte bana doğru yürürken ona baktım. İkiliyi bir arada görmek bana hâlâ tuhaf geliyordu. Gerçi bugünlerde ayrılmaz bir ikili gibi görünüyorlardı. Sin'in konuşabileceği biri olduğu için mutluydum. Tabii konuşurlarsa. Asylum'un muhtemelen bize yaptığı gibi onu da çıldırttığını düşündüm.

Önümde durdular. Sin'in saçları kısaydı. Bunu daha önce fark etmiştim. Ona yakışmıştı. Tüylü. Ayrıca daha zayıftı ve gri gözlerinin kenarlarında koyu halkalar vardı.

İçimi bir hüzün dalgası kapladı. Göz göze geldiğimizde onu özlemenin acısı tüm gücümle üzerime çöktü. Bu duyguyu da kendimden uzaklaştırdım.

"Siren nasıl?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Daha iyi düşünüyorum. Eskisi gibi kafasının içinde kilitli değil. . daha önce."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve ayaklarının altındaki karı karıştıırken gözlerini benden kaçırdı.

"Sevindim," dedi sonunda, bana dönüp bakarak. "Endişeleniyorum."

"Biliyorum." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. Bu duyguları kabul ettiğini bilmek güzeldi. Church hâlâ kızgın olsa da Sin'in kendini affettirebileceğini biliyordum. Umarım. Öyle olması için dua ettim çünkü onun huysuz kıcını özlemiştim. Hayat onsuz aynı değildi. Geçmiş i ait olduğu yere koymak zordu. Üzerinde çalıştığım bir görevdi bu.

"Malachi. *Wolfy*." Asylum bana sıırttı. "Akşam yemeği mi?"

"Evet, yemeğimiz bitmek üzere."

"Ne? Neden?" Sin'in sesindeki endişe beni bir an için

Onu.

Omuz silktim. "Sanırım son zamanlarda her şeyle meşguldük."

Sin kaşlarını çatdı. "yapmanız gerekiyor. Bu bok çukuruna bel ."

"Öyle değil mi?" Bana göz kırpan Asylum'a baktım.

"Zor zamanlar için her zaman sakladığım küçük bir şeyim vardır" dedi.

Teslimatım geldiği için daha fazla bilgi almadım. Anlaşılan onlar da yemek alacaklardı. Siparişimizi aldım ve içeri dönüp Sirena'yı görmeye hazır bir şekilde çiftten uzaklaştım.

"Stitches," diye seslendi Sin bana.

"Öyle mi?" Durdum ve ona döndüm.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Çocuklara söyleyebilir misin? ." "Neyi?" Titreyerek sordum.

"Hiçbir şey. Belki bir ara onlara anlatabilirim."

"Evet. Belki." Ona gülümsedim ve o da gri gözlerinde umutla bana karşılık verdi.

"Her zaman bir zevk, Malachi," dedi Asylum, ekmek çubuklarını açıp bir ısırık alarak.

Ona gözlerimi devirdim. "Görüşürüz çocuklar."

Yürüyüşüme başladım ve omzumun üzerinden baktığımda yiyecekleriyle birlikte ormana doğru gittiklerini gördüm.

Kaşlarımı çatıdım, neyin peşinde olduklarını merak ediyordum.

Çocuklara bundan bahsetmeyi de ihmal etmeyerek hızımı artırdım ve ailemi görmek için sabırsızlanarak eve gittim.

En azından geriye ne kaldıysa.

SİN

"Neden buradayız?" Kalın, karlı ormanda ilerlerken sordum. Adamların kış için stok yapmamış olmalarından duyduğum endişe içimi kemiriyordu. Ve Stitches. Kahretsin, çok üzgün görünüyordu. Stitches üzgün olduğunda, kötü şeyler oluyordu. İstedğim son şey onun bir kez daha dibe vurmasıydı. Onu durdurmak için orada olmadığım gerçeği midemi bulandırıyor. Tek umudum Ashes ve Church'ün onun yanında olmasıydı. Sirena'nın tüm bu olaylarda belirleyici bir faktör olduğunu ve çocuklarla birlikte güvenli bir şekilde saklandığını bilmek, Stitches'in kendini toparlayabileceğine dair bana biraz umut verdi. Kendisi için değilse bile, onun için.

"Neden olmasın? Ev dediğimiz o bok çukurunun aynı dört duvarına bakmayı seviyor musun?" Asylum bana hızlıca bir bakış attı.

"Üşümekten iyidir."

"Üşümezsiniz. Yiyecek sıcak sandviçlerimiz var."

"Gerçek bir piknik," diye mırıldandım, yiyecek torbamı daha sıkı tutarak. Bir avuç kar botuma girerken homurdandım. Asylum ve onun tuhaf planları.

Büyük bir tepeye çıkmadan önce sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sessizlik içinde yürüdük. Uzun, siyah ceketle tepeden aşağı kayışını izledim, inerken kapüşonu karla doluyordu.

", Sinclair. Su iyi," diye bağırdı bana.

Tanrı aşkına.

Onu tepeden aşağıya kadar takip ettim, botlarıma daha da fazla kar yağdı. Dibe homurdanarak indim ve yiyecek torbamı düşürdüm. Asylum hemen kucağına alıp bana geri verdi.

"Ne yapıyoruz lan biz, psikopat?" diye sordum.

"Bu." Tepe boyunca onu takip etmem için başıyla işaret etti. Büyük bir çalı ve çam dalları yığını önümüzde ve büyük tümseğe karşı duruyordu. Onların arkasında kaybolmadan önce ilerlemeye devam etmesini izledim.

İç çekerek onu takip ettim ve küçük bir mağaranın girişini bulunca şaşırdım. Eğildim ve hâlâ içeride yürüyebiliyordum. Küçük salon büyük bir odaya açılıyordu.

"Bu da ne böyle?" O etrafımda dönüp birkaç fener yakarken ben bir daire çizerek sordum.

"Ben buraya ayı ini diyorum," dedi bana sırtarak ve küçük bir propan ısıtıcının yanına gidip onu yaktı. "Burası bizim evden uzaktaki evimiz."

Burada sahip olduğu mobilyalara baktım. Eski bir kanep ve birkaç eski sandalye. Battaniyeleriyle birlikte bir yatak. Küçük bir masa. Kim bilir nelerin olduğu rastgele variller. Yakıtı bittiğinde yakmak için odun.

"Bu ne zamandır sende?" Oturmam için işaret ettiği sandalyeye giderek sordum. Isıtıcının yaydığı ısıya şükrederek üzerine çöktüm.

Omuz silkti. "Geldiğimden beri."

"Churchün burada olduğunu bilmemesine şaşırdım."

"Normal avlanma yolları boyunca ilerlemiyor. Bu yüzden orayı seçtim." Sandviçini ısırdı ve eski kanepeye oturdu. "Oldukça gizli bir yer. Buraya kimse gelmedi. Hiç kimse. Ben de böyle seviyorum."

"Kimse yok mu?" Ona kaşlarını kaldırdım.

"Biz hariç." Sandviçine geri dönmeden önce başını hafifçe vurdu.

Ayrıntıya girmedi. Ona ihtiyacım olduğundan değil. İşin özünü biliyordum.

Uzun bir süre sessizce yemek yedik. Bitirdiğimde paketimi kapının yanındaki küçük çöp kutusuna attım ve tekrar sandalyeye oturdum. Burası artık sıcaktı, bu yüzden ceketimi çıkardım ve kuruması için ısıtıcının önüne koymadan önce botlarımı çıkardım.

"Bir var," dedi Asylum, kapatılması gerektiğinde açıklığa sıkıştırdığı belli olan eski ahşap kapıyı başıyla işaret ederek. "Üstümüzde bazı açıklıklar var, böylece burada da ateş yakabiliyorum. Genelde onları yakmıyorum ve propan yolunu tercih ediyorum, ancak sıkıştığım da ateşler iyi çalışıyor."

Isıtıcının parlayan kırmızı tepesine bakarken hiçbir şey söylemedim.

"Buraya gel. Sana erzak odamı göstereyim." Ayağa kalktı ve ben de başka neler sakladığını merak ederek onu takip ettim.

Mağaranın arka tarafına yakın küçük bir odayı tamamen kaçırmıştım. Boyutuna göre fazla büyük değildi ama içinde her türlü konserve vardı.

Yiyecekler, su, tencere, tava, tabak, battaniye, yastık ve ilk yardım çantası ve atıştırma malaklar gibi rastgele diğler şeyler.

"Chapel Crest'e tamamen güvenmiyorum," dedi kapı aralığına yaslanıp bana sırtarak. "Ben hazırlıklıyım."

"Şaşırdım," diye mırıldandım ve küçük odadan dışarı çıktım. Benimle birlikte tekrar oturduğumuz oturma alanına doğru yürüdü.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Gidecek bir yere ihtiyacımız olduğı bir zaman gelebilir. Artık bir yerimiz var. Eğer sana ayı ini dersem, buraya gel. Oldukça basit. Yaklaşık yarım mil kuzeyde, park edilmiş bir kamyonum var. Dışarıda kesikle işaretlenmiş bir ağaç var. Ağaçların arasındaki yarıkları takip et, işte bu şekilde özgür olacaksın." Mavi gözleri kafiyesiz konuşmasıyla parladı.

"Bildığım iyi oldu," diye mırıldandım.

"Anahtarlar paspasın altında. Dolu benzin deposu ve bazı malzemeler kabinin içinde."

Başımı salladım, ilgimi çekmişti ve bu kadar çok şeyi yerli yerine koymak için gösterdiği özenden biraz etkilenmişim. Ama burası Asylum'du. Garip herif muhtemelen bu şeylere ihtiyacı olacağını öngörmüştü, o yüzden hepsini bir araya getirmişti.

"Şimdi. Konuşalım." Öne doğru oturdu. "Ateşböceğı. Sonsuza dek benim kızım."

"Peki ya o?" Kalın bir şekilde yutkundum ve tekrar ısıtıcıya baktım.

"İntikam almak istiyor. Ona zarar veren kişiyi öldürmek istiyor."

Başımı salladım. Ben de bunu istiyordum. Belki onu öldürmesini değil ama ölmesini istiyordum.

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet." Arkasına yaslandı. Delici mavi gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Kabul ettim. Gözcülerle konuştum. Hepsi destekliyor. Şimdi onun kabuğundan biraz daha çıkmasını sağlamalıyız ve umarım cevaplara ulaşırız. Sonra. . . ."

Ceketinden bir çatal çıkardı. "Onu mahvedeceğiz."

Ona doğru baktım.

"Bir ... çatalla mı?"

"Bu herhangi bir çatal değil, Sinclair. Bu çatal, orospu çocuklarının kafalarından gözbebeklerini çıkarmakta harikalar yaratıyor." Yüzünde kocaman bir sırıtışla çatalı parmaklarının üzerinde özenle döndürdü.

"Üvey babandan aldığın gözle ne yaptın?"

Çatalını çevirmeye devam etti. "Bunun cevabını biliyorsun. Ona ben yedirdim. Zaten insan etinin tadına bakıyordu. Ona kendi etinin tadına baktırmakta bir sorun görmedim."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Gerçekten kaç kişiyi öldürdün?" Ben sordum.

Çatalını çevirmeyi bırakmadan önce bir an sessiz kaldı ve soluna bakarak yumuşak bir kahkaha attı. Tekrar bana odaklanmadan önce bir süre lanet havayla etkileşimini izledim.

"Sana söylesem bana inanır mısın?" "Dene bakalım," dedim.

Dudaklarını yaladı. "Önce bana kaç tane öldürdüğünü söyle."

Onunla alay ettim ve tekrar ısıtıcıya baktım. "İşte benim babam."

"Orada tetiği sen çekmedin," dedi Asylum beni başından .

"Evet, ama denklemin bir parçası olmasaydım, yaptığı şeylerin hiçbirini yapmazdı. Beni vurmazdı. Anneme zarar vermezdi. Hiçbirini."

"Silahı kafasına dayadı ve tetiği çekti. Hepsi onun işiydi." Başını sola doğru eğdi ve küçük bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru çevirmeden önce bir an mırıldandı. "Ve bunu sen olsan da olmasan da yapacaktı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kafasına vurdu. "Sadece yapıyorum."

"Bunu biliyorsun ama Sirena'ya kimin zarar verdiğini söyleyemiyor musun?" Arkama baktım

Onu.

Tekrar öne doğru oturdu, çenesinde bir kas dans ediyordu. "Bu çok Bu konuda çok bulanıksın. Aslında, baban hakkında bildiklerimi sadece temel psikoloji dersi aldığım için biliyorum. Şiddete meyilliydi. Depresyon. Bu onun için kaçınılmazdı. Sen olsan da olmasan da bunu yapacaktı. Hatta belki daha büyük ölçüde. Hikayenin sonu."

O konuşmadan önce uzun bir süre birbirimize baktık. "Kaç kişiyi öldürdün, Sinclair?"

Sertçe yutkundum. "Dante'ye yardım ettiklerimi de sayıyor muyum? Yoksa sadece bizzat öldürdüklerimi mi?"

"Sadece say, Sinclair. Dante Church'ün ne düzeyde bir canavar olduğunu zaten biliyorum."

Gözlerimi kapattım ve zihnimde Bells'in yüzünü gördüm. Boğuk ağlayışını duydum. Bana doğru sarkarken vücudunun nasıl hissettiğini, hayatının onu terk edişini.

Görüntüyü silkeleyip . "Üç."

Asylum kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" Ona doğru baktım.

"Rakamlar o kadar da etkileyici değil." Omuz silkti ve çatalını tekrar çevirdi.

"Özür dilerim. Eğlence olsun diye etrafta koşuşturup insanları öldürmüyorum."

"Bu çok kötü." Bana göz kırptı. "Çok stresli olabilir rahatlatıcı."

"İnsanları öldürmeyi sevmiyorsun bile. Söylediğin buydu."

"Nefret etmiyorum. Bunu açıklığa kavuşturmalıyım. Gerçekten nefret etmiyorum. Sadece işkenceden daha çok zevk alıyorum. Kahretsin, çılgınlıklar." Mağaranın tavanına bakarken kısıp bir inilti çıkardı. "Sikimi sertleştiriyor."

"Tuhaf bir şey," diye mırıldandım.

Bana sırtıttı. "Kırk yedi." "Ne?"

"Kırk yedi. Bu benim numaram."

"Ne oluyor lan?" Ona bakakaldım. "Nasıl?"

"Çoğunlukla çatalımla-"

"Hayır. Yani, insanları bu şekilde nasıl öldürüyorsunuz?"

Omuz silkti. "Heyecan verici bir hayat yaşıyorum, Sinclair. Ben kaosun ta kendisiyim. Bundan zevk alıyorum. İnsanları öldürmek benim işim. farklıydım. Annem böyle olmamdan nefret ederdi. Beni kontrol altında tutmaya çalıştı ama başaramayınca gitmeme izin verdi. Beni sattı."

"Seni sattım mı?" Ona göz kırptım.

Başını salladı. "Yeraltına. Everett Kilisesi'ne." "Ne?" Sözleri karşısında kaşlarımı çatıttım.

"Oh evet. Everett Baba. O benim de babam." Tekrar göz kırptı. "İhtiyacım olduğunda bana ihtiyacım olanı verdi. *Kendim üzerinde çalışmama* izin verdi. Ölüm sayesinde her şey mümkün, Sinclair. Onu kontrol ettiğini fark ettiğinde, hayatın değişebilir. Hayatımda pek çok şeye tanık oldum. Bazı şeyleri biliyorum. Bu şeylerden bazıları beni biraz ... delirtmiş olabilir. . delirtmiş olabilir." Bir kahkaha attı. "Ama bunu değiştirmedim."

"Sirena sizin ilkiniz miydi?"

"Sirena Lawrence benim ilkim. Sonuncum. Benim her zamanım. Sonsuza dek benim." Sözleri çok sertti. "Ölümden döndüğü için çok mutluyum. Genelde bunu yapmazlar. Çoğunlukla gözlerini almakla ilgili bir şeyim olduğu için, ama onunkiler çalınamayacak kadar güzeldi. Onun gözlerini seviyorum," diye fısıldadı, elleri

titreyerek. "Ya da kalplerini alırım. Kalpleri severim. Elleri. Dudakları," diye mırıldandı çatalını dudaklarında gezdirirken. "Bana çekici geleni alırım."

"Onunla ne yapıyorsun?" Yumuşakça sordum.

Kıkırdadı. "Ruh halime göre değişir. Ailelerine gönderirim. Everett'e mutlu olması ve onu önemsemişimi düşünmesi için bir hediye olarak veririm. Üzerinde tepinirim. Bir kutuda saklarım. Kalp kutumu görmek ister misin?" Bana göz kırptı.

"Hayır. Ben iyiyim." Ona başımı salladım.

Tekrar güldü. "Bu muhtemelen daha çok Kilise'ye özgü bir şey, ha?"

"Muhtemelen," diye mırıldandım, Kilise'nin tarihi korumaya olan sevgisini düşünerek.

Ölü.

"Ama tatlı küçük ateşböceğime daha fazla değinmek gerekirse, o benim ilk aşkımdır. Herhangi bir şey için ilk girişimim, gerçekten. O benim ilk kurtulanım. Bu da onun sonsuza dek bana ait olduğu anlamına geliyor. Kurallar böyle."

Hiçbir şey söylemedim ve ısıtıcıya bakmaya devam ederek ısı çizgilerinin dans edişini izledim.

"Dante sırrımı bilmiyor, Sinclair. Şimdilik böyle kalmasını istiyorum. Numaralarım. Sahibim. Gerçekten orada değilim çünkü olmak istiyorum. Tıpkı onun gibi, ben de özgür olmak istiyorum."

"Söylemeyeceğim," dedim usulca. "Sırrın benimle güvende." "Güzel.

Güvenilir olduğunu biliyordum, kankam."

İçimi çektim ama bir şey söylemedim.

Ben konuşmadan önce uzun bir süre yine sessiz kaldık.

"Kalp kutusu. O burada değil, değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır. Odamızdaki yatağımın altında saklıyorum."

Gözlerimi ovuşturdum. Tabii ki öyleydi.

SIRENA

"Hadi gel, cennet," diye cesaretlendirdi Ashes, elleri ellerimde, beni banyoya doğru yönlendirirken. Vücudum durmam için bağıırıyordu ama yıkanmam gerekiyordu.

Banyoya gittiğimizde duş çoktan başlamıştı. Church ve Stitches bir saat önce erzak almak için kasabaya gitmişlerdi. Geri dönmelerinin birkaç saat süreceğini söylediler. Benim için sorun yoktu. Benden uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı. Üzerlerinde yarattığım stresi hissedebiliyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Oturup yıkanabilirsin," dedi Ashes, gömme koltuğu olan duşakabinin önünde durarak.

Ashes'e bakmadan önce bir süre ona baktım. "Sana yardım edeceğim," diye mırıldandı.

Geceliğime uzandı. Titredim, korku beni ele geçirdi. "Sorun ne?" diye sordu, durdu.

Mavi gözlerine baktım, neler olduğunu ve neden bu kadar korktuğumu anlamaya çalışıyordum. Ashes'ti. Benim pyro'm.

"Cennet mi?"

Ona göz kırptım, cevap aklıma geldi.

Beni görmesini istemedim. Kesikler. Solan morluklar. Benden alınan çirkin parçalar.

"Sirena? Hey. Konuş benimle," diye ısrar ve yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını parmaklarıyla uzaklaştırdı. "Neler oluyor? Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Her nefes alışımında göğsüm ona öylece baktığımda, kollarını dikkatlice etrafıma doladı ve bana sarıldı.

"Yardıma olacaksın bakmayacağım. Yıkanabilmen için arkamı döneceğim ya da kapının dışında bekleyebilirim. Benim tek endişem senin güvenliğin ve rahatın, tamam mı?"

Nefes verdim, panik onun sözleriyle yavaş yavaş azalıyordu.

"İşte böyle. Böylesi daha iyi," diye mırıldandı, geri çekildi ve bana gülümsedi. "Kalmamı mı yoksa gitmemi mi istersin?"

Nefesimi verip uzaklaşmadan önce bir süre gözlerinin içine baktım. Kalmasını ama bana bakmamasını istiyordum. Bana sırtını dönüp biraz yalnız kalmama izin vermeden önce beni inceledi, açıkça anlıyordu. Çabucak soyundum ve duşa girdim. Saniyeler sonra dikkatlice yıkanırken Ashes'in bir kez bile dönmeye çalışmadığını fark ettim. Onun yerine telefonuna bakıyor ve bir mesaj gönderiyor gibiydi. I Church ya da Stitches için olduğunu düşündüm.

Kendimi hasara bakmaya zorladım ve titrek bir nefes verdim. Çok iyileşmiştim. Kesikler kabuk bağlamaya başlamıştı ve morluklar donuk bir mor ve sarıya dönüşüyordu. Muhtemelen hem fiziksel hem de zihinsel olarak bana bu çileyi hatırlatacak bazı yara izlerim olacaktı. Hatta duygusal bile. O geceden bu yana zaman hızla geçmiş olmasına rağmen vücudum hâlâ acıyordu.

O gecenin görüntülerini kafamdan atmak için mücadele ederken dişlerimi sıktım. Kahkahasını. Acısını. Korku. Sıcak nefesinin tenimde bıraktığı his. Dudakları dudaklarımda. Dişlerinin dudağıma batması.

Uzanarak parmaklarımı iyileşen dudağımda gezdirdim. Şişlik biraz daha azalmıştı ama hâlâ ağrıyordu ve ağzımı çok fazla oynattığımda kanıyordu.

Görüntüler kafamın içinde daha da hızlı akarken vücuduma bir sıcaklık yayıldı. İçlerinden biri durdu ve zihnimin ön kısmında parlak bir şekilde parladı.

Beni becerirken yumuşak inlemeleri. Hissettiğim hastalık. Yenilgi.

Yenilgi. Yenilgi. YENİLGİ.

Sıcaklığın yerini damarlarıma çarpan soğuk aldı. Öfke. Öfke. Öfke.

Cinayete meyilli bir öfke.

Kendim gibi hissetmiyordum.

Kendimi güçlü hissettim. Kontrolden çıkmış.

O ölmüştü ve onu öldürecek olan bendim.

"Cennet mi?" Ashes seslendi, sesi çok geliyordu. "Sirena?"

Hey-"

Onu görmezden geldim, aklımda tek bir şey vardı.

"Ne oluyor be? Sirena?"

Üşümüştüm. Çok üşümüştüm. Çok kızgındım.

Yaşamayı hak etmiyordu. Ölmesi gerekiyordu. Onu öldürmek zorundaydım.

Beni bıçakladığı gibi onu da bıçaklamalıydım. Canını yakmalıydım. Çığlık attırmalıydım. Yalvartmak.

Soğuk şiddetlenirken bir çığlık beni terk etti.

Sıcaklık. Hareket. Taşınıyordum.

Gözlerimi hızla kırdım, çirkin düşünceler ve öfke geri çekildi. Oda tekrar odak noktasına geldi.

Oturma odasında. Çıplaktım ve Ashes kanepede beni kucağına almıştı.

"Her şey yolunda. Sorun yok," diye tekrarladı, beni kucağında sallarken sesi titriyordu. "Seni tuttum. Gitmene izin vermeyeceğim. Her şey yolunda."

Parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirmeden önce hızla gözlerimi kırdım. Çekildi ve bana baktı, mavi gözlerinde endişe vardı.

"Beni korkuttun," diye mırıldandı.

Elini tuttum ve avucuna hafifçe harfler çizdim.

Yorgunum.

Başını salladı, adem elması sallanıyordu.

"Tamam. Seni giydirelim, sonra dinlenebiliriz."

Kolaylıkla beni kollarına aldı ve Church'ün odasına götürüp yatağa yatırdı. Çabucak benim için bir çift külot aldı ve Church'ün uzun gömleklerinden birini vücuduma çekip beni battaniyenin altına sokmadan önce bacaklarıma geçirdi.

Sözünü sakınmadan yatağın etrafında döndü ve beni kucağına aldıktan sonra yanıma uzandı.

"Uyu," diye fısıldadı. "İyi değilsin. Dinlenmen gerek."

Bu sözleri söyleme şekli içimdeki korkunun yeniden kabarmasına neden oldu. Çünkü haklıydı.

İyi değildim. Bana bir şeyler oluyordu. Gerçekten kötü bir şey.

Birinin ölümüne neden olabilecek bir şey.

BRYCE

Gözcülerin cehenneme.

Bir inilti çıkardım ve yatağımdan ayaklarımı sürüyerek kalktım, vücudum sanki tekrar tekrar ezilmiş ve sonra kilometrelerce sürüklenmiş gibi hissediyordu.

Kapıdaki bir gıcırta, kim olduğunu görmek için bakmamı sağladı.

"Merhaba tavşan çocuk," dedi Asylum, başını sola doğru eğip bana bakarak, dudaklarında bir adım geri atmama neden olan küçük, dengesiz bir gülümsemeyle.

"Konuşmak için bir dakikan var mı? . konuşabilir miyiz?" Kara kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Sertçe yutkundum. "Sahip olduğum tek şey zaman. Bunu biliyorsun. Burası benim arafım."

Kapı pervazımı itti ve parmaklarının arasında lanet olası bir çatalı döndürerek odama girdi.

"Silahını yerine koy," diye mırıldandım, yerimden kıpırdamadan. Küçük yatakhane odamda yavaşça dolaşırken psikopatı dikkatle izliyordum. Beni birkaç gün önce testisten çıkarmışlardı ve o zamandan beri buradaydım. Biraz hava almak için kapımı açık bırakmıştım.

Kötü kararlar vermekte çok iyiydim.

"Bu sadece gözlerini oymak için kullanırsam bir silah olur. Ya da dilini. Hiç dilin çatalla kesildi mi Andrews?" Asylum odamı incelemeyi bıraktı ve bana doğru döndü. Simsiyah giyinmiş, içinde yaşadığı gölgelere geri dönmeden önce beni gerçekten çatalla öldürecek birinin titreşimlerini yayıyordu.

"Gördüğümü söyleyemem," diye cevap verdim sıkıntıyla.

Hâlâ lanet çatalını çevirerek beni inceliyordu. "Her şeyin bir ilki vardır, değil mi?"

Nefes verdim.

"Ne istiyorsun, Seth?"

"Tımarhane," diye düzeltti beni. "Ve sonsuza dek birlikte olacağım kızımı düşünürken kaç kez mastürbasyon yaptığını bilmek istiyorum."

Sözleri karşısında irkildim ama sessiz kaldım. Bunların hiçbirinin doğru bir cevabı olmadığından emindim ve bir cevap vermeye çalışmam muhtemelen çatalının gözüme saplanmasıyla son bulacaktı.

"Haklısın," diye mırıldandı, mavi gözleri üzerimde geziniyordu. Elinin etrafına sarılmış bandaja dikkat ettim. Ormanda beni koruduğunu ve Church'ün bıçağının onu yakaladığını hatırladım.

Başını tekrar sola doğru eğdi.

"Her şeyi , değil mi tavşan çocuk?" "Ne demek istiyorsun?" Sesim titriyordu.

Odamdaki mantar panoya doğru ilerledi ve üzerine iğnelediğim fotoğrafları inceledi. Ben ve arkadaşlarım kampüsteyken. Mezarlığın ve arazinin fotoğrafları. Köpeğimin eve dönerken çekilmiş bir fotoğrafı. Uzandı ve parmaklarını hafifçe Sirena'yla çektiğimiz bir fotoğrafın üzerinde gezdirdi. Ona dokunmasından nefret ederek kaskatı kesildim.

"Sen vanilyasın Andrews," diye mırıldandı Asylum, Sirena ile benim resmimi incelemeye devam ederek. "Tatlı bir vanilyalı kek. Ama her şeyi hatırlıyorsun."

Sessiz kaldım, ağrıyan bedenim beklentiyle kaskatı kesilmişti.

"Söyle bana *Vanilya*, en son ne zaman sikini tutup sonsuza dek benim olacak kızı düşündün?" Yüzünü bana dönmedi. Sadece fotoğrafa bakmaya devam etti.

Cevap vermediğimde, tüylerimi diken diken eden yumuşak bir kahkaha attı.

"Bu sabah, ama canın çok yanıyor." Yüzünü bana döndü. "Evet?" "Neden buradasın?" Sessizce sordum, keşke bir cevabım olsaydı. nasıl olduğunu merak ettim.

Yumuşak bir kahkaha daha attı. "O iyi bu arada. Biraz deli ama hepimiz öyle değil miyiz?"

Yatağıma doğru yürümesini ve kenarına izledim. Çatalını çevirmeye devam etti.

"Buradayım çünkü benim olanı istiyorsun."

Açık olan kapıma baktım, ben odanın yarısına gelmeden peşime düşeceğini biliyordum.

Kıs kıs güldü. "Haklısın. *Kaç, kaç, kadar hızlı. Bu öcünden kaçamazsın.*"

"Ona değer veriyorum," dedim çenemi tutarak.

Başını salladı. "Benimle ve gözetmenlerle rekabet edebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Denemiyorum." Çaresizce omuz silktim. "Nerede durduğumu biliyorum."

"Güzel. Artık bunu bildiğine göre, senin için bir işim var." O değişti Çatallı bir katilden çatallı bir psikopata dönüştü. Pek bir fark yoktu.

"İlgilenmiyorum-"

"Bu konuyla ilgilenmeniz umurumda değil." Beni başından savdı. "Bayan Kitty'ye gitmeni ve aletini iyi bir şekilde kullanmanı istiyorum. Bununla başa çıkabilir misin?"

Ona kaşlarımı çattım. "Kim?"

Mavi gözlerini devirdi. "Cady. Etrafı kurcalıyor, Ateş Böceği'ne ulaşmaya çalışıyor. Buna izin veremeyiz. Kızım dinlenmeli ve böyle çirkin şeyler hatırlatılmamalı."

" oluyor?"

"Sirena zarar gördü." Bana ölçülü bir bakış attı. "İşleri bizim için berbat ettin Vanilya. Şimdi onları düzeltmek için yardımını istiyorum."

Onunla alay ettim. "Sana yardım edemem. Kendime bile yardım edemem. Unuttuysan söyleyeyim, gözetmenler beni odamın dışında yakalarlarsa muhtemelen bağırsaklarımı deşmeyi bitirirler."

"Tavşanlar hızlıdır, özenti olanlar bile. Kaçabileceğine eminim. Cady'ye git. Aletini içine sok. Dikkatini dağıt."

"Hayır." Ona ters ters baktım. "Ben öyle biri değilim. . . öyle değilim."

Sırıttı. "Ne gibi? Düz mü? Kes şu saçmalığı. Ne yaptığını biliyoruz. vardı

r." "Hiçbir zaman heteroseksüel olmadığımı söylemedim-"

"Doğru. Senin ihtiyar. Biliyorum. Aletini ıslat, Vanilya. Ben *çatal* sana ihtiyacım var."

"Hayır. Yapamam. Yapmayacağım."

Ayağa kalktı ve yavaşça bana doğru yürüdü. Duvara dayanana kadar ondan uzaklaştım. Burun buruna gelene kadar durmadı. Sıcak nefesi yüzümde gezindi.

Doğrudan ruhuma baktığı ve açgözlü bir canavar gibi tüm sırlarımı kapıldığı hissinden kurtulamıyordum.

Yer değiştirdi, derin nefes alırken burnu çeneme sürtündü.

"Bakire," diye mırıldandı. "Nasıl. . *Vanilya* gibisin, tatlım. Onu aynı derecede tatlı birine kaptırmak istiyorsun. *Ateşböceğim*." Yüzünü uzaklaştırdı

ve gözlerini açmadan önce bir anlığına kapattı. Çatalını yanağımda gezdirirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Düşündüğün kadar tatlı biri değil. O bizim küçük canavarımız. Seni yok eder, Vanilla. Seni güzel kırmızı kurdelelere ayırır. Tabii önce gözetmenler seni ele geçirmezse."

Titrek nefes üstüne titrek nefes verdim.

"Sen özelsin. Tıpkı benim gibi," diye devam etti, çatalı şakağıma dayayıp alt kirpik çizgime doğru kaydırmadan önce. "Her şeyi hatırlıyorsun. Beş Nisan'da, bir Salı akşamı, gece saat onda ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Kalın bir şekilde
yutkundum. "Cevap ver
Vanilya."

"Hayır." Gözümün kenarıyla dalga geçerken hızla gözlerimi kırptım.

"Gerçekten çok güzel gözlerin var. Onları çok seviyorum. Küçük altın benekleri olan ela," diye mırıldandı. "İnsanın yerini hatırladığı bir hayat yaşaması için iki gözünün de olması gerekmediğini öğrendim."

Çatalıyla beni kızdırmaya devam ederken göz kapaklarımı sıkarak kapattım.

"Her zaman gözlerini kapatırlar," dedi yumuşak, şarkılı bir sesle.

"Bunun hayatlarını kurtaracağını düşünüyorlar. Ama ben şeytanın işlerini yapmak için cehennemden gönderilmiş bir canavarım. Dünyayı ve fahişelerini becermek için. Ağlayanlara eziyet etmek ve onları korkutmak için. Şimdi söyle bana Vanilya, sakladığın tüm sırları."

Çatalının uçlarından birini yavaşça göz kapağımanın altından geçirirken dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Korku içimde fokurdarken nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu.

"Babamı Everett Church ile anlaşma yaparken gördüm," diye boğuk bir ses çıkardım. Asylum göz kapağımanın altındaki gezintisini durdurmadı.

"Ve?" diye usulca dürtükledi, vücudu benimkine yaslanmıştı.

"Ve öğrendi. Beni buraya gönderdi. Farklı olduğumu hep biliyordu. Hafızam asla kaybolmaz. Arkadaşımı odamda beni öperken bulunca çok kızdı. Bana dokunmasına izin verdi. ." kelimelerim boğuklaştı.

"Everett küçük tatlı vanilyalı kekleri sever." Çivi daha da derine indi. Bu çirkin anı karşısında bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

"Baban sana bir ders vermek istedi," diye devam etti Asylum yumuşak bir sesle. "Bir erkeğin dokunuşunun gerçekten nasıl bir his olduğunu. Everett'in işi bittiğinde, sen bir kenara atıldın. *Bir güven düşüşü. Onu yine de hayal kırıklığına uğrattığın için bir fedakârlık.*

Baban senin bir ucube olduğunu düşünüyordu. Yeterince mücadele etmedin. Onu iğrendiriyorsun. Ama Everett. . . onu baştan çıkarıyorsun. O kayıp, özel ruhların koleksiyoncusu."

Çivi neredeyse girebileceği kadar derine girmişti, soğuk çelik kapağımın altından gözbebeğime doğru bastırıyordu. Yanlış bir hareketimin bir gözümü kaybetmemle sonuçlanacağından emindim.

"Everett'e bilgi veriyor musun?"

"Hayır," diye boğuldum. "Hayır. Sadece serbest bırakılana kadar ."

"Asla serbest bırakılmayacaksın," diye mırıldandı. "Ölüm, anahtarları elinde tutan canavarı bulana kadar hiçbirimiz serbest kalmayacağız."

Titreyerek nefes verdim.

"Şimdi, eğer iyi bir kek olursan, seni bu anahtarlarla ödüllendireceğim. Özgürlüğünü istiyor musun, Vanilya?"

"Evet," diye .

"O zaman sana söyleneni yap. Cady'ye git. Nasıl yapabiliyorsan dikkatini dağıt. Sirena'yı gördüğünü ve onun iyi olduğunu söyle. Gözcülerin sadece koruyucu pislikler olduğunu. Lanet olası grip olduğunu. O güzel, küçük, olağanüstü aklına ne gelirse."

"Peki sonra?"

"Ve sonra, belki yeterince iyi bir iş çıkarırsan, sana lanet olası anahtarları vermeye daha yakın olurum. Tanrı'nın benim cennet krallığımda hiçbir şeyi olmadığını söylediğimde bana güven." Nefesi dudaklarımda gezindi. "Anahtarlarım tüm kapıları açar. Keklerin maske taktığı ve dolunayın altında güzel dilsiz kızları istediği kapıları bile. Bunu bir düşün."

Ve bir anda çatalı göz kapağımın altından çekip aldı ve uzaklaştı.

"Sirena?" Fısıldadım.

Çarpık bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru kesti. "Cennet, Vanilya. Şimdi işe koyul."

KİLİSE

Oturma odamızdaki şöminede dans eden alevlere baktım. Bu şeyi pek sık yakmazdık ama Stitches ve ben kışlık erzak almaktan döndüğümüzde Ashes şömineyi gürül gürül yakmıştı. Hepsini eve taşımıştık, hepsi için birkaç bin dolar harcamıştık. Burada kışlar acımasız . Muhtemelen Chapel Crest'in yerde olmasının nedenlerinden biri de buydu. Öğrenciler yılın yarısından fazlasını kaçarak geçiremiyordu. Bu da sorumluların hayatını kolaylaştırıyordu.

Dans eden alevler yüzünden Ashes'in bir şeylerle mücadele ettiğini biliyordum. Odada volta atmaya devam ediyor, çakmağını açıp kapatıyordu. Belli ki düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Alevleri izledim, içimde bir endişe vardı. Stitches deri koltuğun diğer ucunda oturmuş, tavana bakıyordu. Küller Sirena'nın saatlerdir uyuduğunu söyledi.

Bu iyiydi. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ancak Ashes'in bu şekilde hızlandığını görmek, üstesinden gelmemiz gereken yeni bir sorun olduğunu düşündürdü.

Sanki daha fazla soruna ihtiyacımız varmış gibi.

Ashes sonunda durup titrek bir nefes vererek, "Bugün işler tuhaflaştı," dedi.

"Nasıl yani?" Ona baktım, yutkunduğunda adem elmasının nasıl sallandığını ve mavi gözlerinin nasıl dalgalandığını fark ettim.

"*Sirena*. Onu duşa götürdüm. Ona bakmamı istemedi. Anlıyorum. Anlıyorum. Sorun bu değildi. Ona sırtımı döndüm ve duşa girmesine izin verdim. Her şey yolunda gidiyordu. Sonra dışarı çıktı ve tamamen çıplak ve sıırılsıklam bir şekilde yanımdan geçti. Ona seslenmeme cevap vermedi. Neler olduğunu anlamamıştım." Nefes verdi.

Stitches kaşlarını çatarak, "pek konuşmaz ya da cevap vermez," dedi. "Peki bunda garip olan neydi?"

"Transa geçmiş gibi dışarı çıktı. Doğruca ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. Dışarı adımını attığı anda ona ulaşmayı başardım." Mavi gözleri genişledi. "*Gözleri*. Orada değildi. Ben onu kanepeye geri götürene kadar kendine gelmeye başladı."

Gözlerimi ovuşturdum, hayal kırıklığım ortaya çıkmıştı. "Doktoru arayacağım. Bakalım ne diyecek. Ben yukarıdayken huzur içinde uyuyordu."

"Belki de ilaçları yüzündendir," diye ekledi Stitches, sesinde umut vardı. Yine de ne düşündüğünü biliyordum. Kızın aklını kaçırmaması için dua ediyordu.

"Travma insanlara çok kötü şeyler yapıyor," diye devam ettim. "Belki de hepsi budur. Onu izleyeceğiz. Eğer bir daha olursa, bir yolunu buluruz. Her zaman çözeriz."

Ashes iç geçirdi. "Çok garipti dostum. Sonrasında iyiydi. Hemen hemen sadece uyudum."

"Ona göz kulak olacağız," diye tekrarladım.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Ön kapının çalınması bizi ayağa kaldırdı. Evimize davetsiz gelen çok nadirdi ve ben kimseyi davet etmediğimi çok iyi biliyordum.

"Belki de Cady'dir?" Stitches burnunu kırıstırdı ve pantolonunun içindeki aletini beceriksizce düzeltti. Sirena'yı göremezse kendi sikini ona yedirmekle tehdit ettiğinden bahsetmişti. Belli ki bu tehdit onun için bir anlam ifade ediyordu, çünkü kendini korumak için bir hamle yaptı.

Kapıya gittim ve açtığımda Sin'i elinde iki çuval yiyeceklerle buldum.

"Nedir bu?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Stitches'i kapıda gördüm. Fazla yemeğiniz olmadığını söyledi. Sana biraz getireyim dedim. Çok fazla değil-"

"İstemiyoruz," diye tersledim, ona ters ters bakarak. "Sende ."

"Church, eğer bir şey olursa Sirena'nın onsuz kalmasını istemiyorum.

Fırtınalar geliyor-"

"Ben kızıma nasıl bakacağımı bilirim," diye hırladım ona. "Kapıma gelip bana hakaret etme, Sinclair."

"Neler oluyor?" Stitches arkamdan geldi ve Sin'e baktı. "Hey."

"Erzak getirdim," diye mırıldandı Sin.

"Kıçına sok onları." İçimdeki öfkeyle kapıyı yüzüne kapattım.

Stitches iç çekerek, ", çabalıyor," dedi.

"Hiç fark etmez. Her şeyi berbat etti. Yaptığı şeyi geri alamaz. Yukarıdaki kızımızın aklını kaybetmesi ve canının yanması da bu hatayı hatırlatıyor."

"O bizim dostumuz. Kardeşimiz. En azından öyleydi. Sadece-"

"Hayır. Bu eve adımını atarsa onu öldürürüm, Malachi. Öldüreceğimi biliyorsun. Sonra da bütün kışı yerim." Hışımınla yukarı çıktım ve doğrudan odama gittim, Ashes'i yatağımın kenarında oturmuş Sirena'nın uyumasını izlerken buldum.

"Kapıda kim vardı?" diye sordu bana bakarak.

Sin'in yanındayken öfkemi kontrol altında tutmak benim için çok zordu. O benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Travmalarımızda birbirimize bağlanmıştık ama o lanet olası pislik çok ileri gitmişti.

"Günah."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Ne istiyormuş?" "Bize vermek istediği malzemeler varmış."

"Oh. Çok nazık." Çakmağını açıp kapattı ve dikkatini tekrar Sirena'ya verdi.

"Siktir et onu," dedim Sirena'nın diğer tarafına oturarak.

Ashes'in çakmağından çıkan alev bir an dans ettikten sonra kapağı kapattı ve beş kez açıp kapama ritüeline geri döndü. Bir duraklama. Bir alev. Tekrar açma ve kapama.

"Belki de onunla konuşmalı ve onu dinlemeliyiz," diye söze başladı Ashes.

"Hayır. Stitches'e Sin'in siktirip gidebileceğini söyledim zaten. Bu evde hoş karşılanmıyor. Specter yaralandığında bir dakikalığına yardım etti. Bunu takdir ediyorum ama bu onun günahlarını silmez. Yaptığı şey her şeyi mahvetti."

"Dante, Asylum'un buraya girmesine izin vermeyi kabul ettik. Yardım etmek için. Yardım etmek için. . . Bilmiyorum.

Belki de Sin'i dinlemeliyiz."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Asher, dostum. Yeter artık. Zaten her şey yüzünden gerginim. Ne zaman ona yaklaşırsa bağırsaklarını deşmemek için tüm kontrolümü kaybediyorum. Sen ve Stitches'in affetme konusunda bu kadar dikkatsiz olmanız beni şaşırtıyor."

Ashes içini çekti ve Sirena'ya döndü. "Sinclair'in sorunları olduğunu biliyorsun. Hepimizin var. Benimkiler için beni dışlar mıydın? Evi ateşe verdiğim için mi? Peki ya Stitches kavga ettiği için? Öfkesi için? Yani. . . lanet olsun, dostum. Hepimiz biraz merhameti hak ediyoruz."

"Onun ölmesini istedi, Asher. *Ölmesini*. Asylum'un çılgın kıçının onu öldüreceğini umuyordu."

"Ve yine de Asylum'un içeri girmesine izin veriyorsun." Tekrar bana baktı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Hayal kırıklığıyla bir of çektim. Bu konuşma dönüp dolaşıp beni kızdırıyordu.

"Şuna bir iğne batıralım," dedi Ashes, açıkça anlamıştı. Çakmağını kapattı ve elinde sıkıca sıktı. Hafifçe titrediğini fark ettim. "Bu konuşmayı daha sonra tekrar gözden geçirebiliriz. Ancak şunu anlamalısın ki Asylum ve Sin açıkça arkadaş oldular. Eğer Asylum'un sana yaklaşmasına izin verirsen, Sin'in de sana yaklaşacağını bil. Bu konuda kızgın olamazsın."

Haklı olduğumu bildiğim için hiçbir şey söylemedim. Bunun bir önemi olmayacağını biliyordum. Bir noktada Sin'e tekrar kaybedeceğimi biliyordum çünkü hayalimin çektiği acılarda onun da parmağı vardı. Onun sorumlu olduğunu bilerek. .

Sikeyim.

Hissettiklerim için. Bana yaşattığı acı ve ihanet için.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama o huysuz herif kalbimi kırmıştı. Bells'le birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra.

Kan, ölüm ve karanlık sırlarla birbirimize bağlıydık. Ve o bana ihanet etti.

İçimi çektim ve Sirena'nın diğer yanına oturdum, sonra ona baktım. "Seni seviyorum, hayalet," diye mırıldandım ve ardından ona bir öpücük kondurdum.

Alnına.

Uykusunda küçük bir mırıltı çıkardı ve ben Ashes'e baktım.

"Uyurken bile o lanet şarkıyı mırıldanıyor," dedi usulca. "Nereden duyduğunu ve onun için neden bu kadar önemli olduğunu merak ediyorum."

"Ben de," dedim parmaklarımı birleştirip küçük eline yapışmadan önce.

Sonunda, fark etmedi. O mutlu olduğu ve hala burada olduğu sürece, odaklanacağım şey buydu.

Ve onu bu şekilde tutmak.

MİRAGE

Gözlerimi ovuşturdum, bitkin ve endişeli bir halde mağaranın içinde volta atıyordum. Başım beni öldürüyordu. Mevsimin ilk büyük kış fırtınasının kar taneleri yeni düşmeye başlamıştı.

Bu şekilde yaşamaktan bıkmıştım.

Onu.

Ben.

Ben nerede bittim, o nerede başladı?

Kafamın içindeki sesle tekrar volta attım.

Tam burada. Bunu biliyorsun. Zamanla.

olsun. Dur. Bir günlüğüne sessizlik. Lütfen. Bunu yapamayacağımızı biliyorsun.

Eğer yapsaydık gerçekten güzel olurdu.

O kadar da kötü değil. Daha kötü olabilirdi, değil mi?

Bir homurtu çıkardım.

İlaçları tekrar deneyebiliriz. Yine de bizi gerçekten berbat hissettirdiler,

Tanıdık ses devam etti.

Olmayacak. Sessizlik içinde acı çekeceğiz.

Ben sessizlik demezdim. İyi anlaştığımızı, zihnimizde kilitli kaldığımızı düşünmek istiyorum. Birlikte. Sonsuza kadar. Aynı. Farklı. Biz. Biz. BİZ.

olsun. Yeter artık. Önemli olmadıkça benimle .

Her zaman önemlidir. Örneğin, ben buraya sadece yakında bir misafir beklediğimi söylemek için geldim.

Bu

kadar

mi?

Hayır.

Ses tekrar konuşmadan önce kafamın içinde yumuşak bir kahkaha.

Ayrıca seni sevdiğimi de söylemek istiyorum, benim çılgın kişiliğim.

İçimi çektim.

Ben de seni seviyorum, benim deli müdürüm.

Kendini daha fazla oynamana izin verirdim. Biliyorsun.

Bu.

Ve sana yakında özgür olacağımı söylemiştim.

Evet, kendi başına bir şeyler yapmaya karar verdiğinde neler olduğunu gördüm. Kendi. Az kalsın zavallı Bryce'ı öldürtüyordun.

Neredeyse kendini öldürtüyordu. Kimse ona rol yapmasını söylemedi. Evet, o da onu seviyor. Onu sevmek kolay.

Ve uzak durması zor. Aynen öyle.

Kapıya bak. Geliyor.

Ses kayboldu ve kafamın içinde sessizlikle baş başa kaldım. Nadiren sahip olduğum sessizliğin tadını çıkararak nefes verdim.

Mağaranın kapısına baktım. Bir an sonra Sin kar taneleriyle kaplı bir şekilde içeri adım attı. Derme çatma kapıyı arkasından kapattı ve bana baktı.

"Hoş geldiniz," dedim, gitmeye zahmet etmeden.

"Dışarı çok soğuk," diye mırıldandı ve elindeki çantayı yere, eski kanepenin yanına bıraktı. "İstedğin gibi sana kıyafet getirdim."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Kıyafet istemedim. Uzun zamandır konuşmuyoruz, Sinclair."

Isıtıcının loş ışığında gri gözlerini bana çevirdi.

"Sen o olduğunda ve o sen olduğunda bilmiyorum. Cehenneme kadar yolun var. . . *Mirage*. *Mirage*, değil mi?"

Gözlerimi devirme sırası bendeydi.

"Evet, *Mirage*."

"Güzel. İkinci etmek çok zor."

"Bize öyle söylendi," diye mırıldandım, sağıma bakıp kaşlarımı çattım. "Eğer yardımı olacaksa, Asylum çok garip." Sin kanepeye oturdu ve gözlerini Bana.

"Öyle değil."

Omuz silkti. "Öyle olacağını düşünmemiştim." Mağaranın etrafına baktı.

"Demek burada asılı kalacaksın?"

"Evet." Isıtıcının yanındaki sandalyeye oturdum ve ellerimi ovuşturdum. Burası dondurucu değildi ama güneşin kavurduğu bir kumsal da değildi.

"Başka bir ısıtıcıya ihtiyaç olabilir," diye yorum yaptı Sin. Tek kelime etmeden başımı salladım.

"Bir tane alacağım dan emin olabilirsin. Daha fazla propan da alacağım, böylece şuradaki küçük ocağı kullanabilirsin. Teneke kutudan fasulye yemekten iyidir."

"Ne olmuş yani? Tavadan yiyebilir miyim?"

Bana omuz silkti. "Dilenciler seçici olamaz." Mevcut duruma sinirlenerek onunla alay ettim.

"Dinle, uzun sürmeyecek. Asylum seni daha fazla serbest bırakacak." "Peki bunu nereden biliyorsun?" Ona doğru baktım. Gözlerini ısıtıcıya dikti. "Çünkü yapacağını söyledi." "Doğru. İyileşmek zaman alır." Sargılı elimi .

"Neden dışarı çıkamayacağını söylediğini biliyorsun, değil mi? Elindeki bandajla bile mi?"

"Farkındayım. Her şeyi berbat ettiğim için beni cezalandırıyor. Bandaj olsun ya da olmasın, kefaretimi ödemeliyim."

Sin başını salladı. "Bu konuda bir iki şey biliyorum."

Uzun bir süre onu inceledim. Sarı saçları kesilmişti. Normalden daha dağınıktı. Üzüntüsünden dolayı kilo vermişti ama hâlâ iri bir adamdı. Kasları hâlâ kıyafetlerini hafifçe zorluyordu. Hâlâ korkutucu olmaya yetecek kadar.

"Hâlâ kendine zarar veriyor musun?" Sanki bu taş duvarlar sözlerimi duyabiliyormuş gibi alçak bir sesle sordum.

Isıtıcının içine bakmaya devam etti. "Bazen." "Artık durmalısın."

"Öyle mi?" Gri gözleri benimkilerle buluştu. "Durmak ne işe yarar ki?"

"Cezalandırılacak çok daha kötü şeyler var, Sinclair. Ben bilirim."

"O zaman olan bitenlerin hiçbirinin senin suçun olmadığını da biliyorsun. Sirena'ya sen zarar vermedin. O sen değildin."

" değil miydi?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "Ben olabilirim ama benim hatamdı. Tımarhaneden kaçmak ve ona yaklaşmak. ." İçimi çektim ve sanki ilahi bir müdahale hain ruhumu kurtaracakmış gibi mağaranın tavanına baktım.

"Senin ya da Asylum'un hasta olduğuna inanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Hepimiz öyle ya da böyle kafayı yemiş durumdayız ama senin hasta olduğunu düşünmüyorum. *Onlar* gibi değilsiniz. Onların ölmeye, bizim de kurtulmaya ihtiyacımız var."

"Ah, kötü adamların kefaret yayları." Buruk bir kahkaha attım. "İki canavar zulmümüzü düzeltmek için ne yapabilir ki, Sinclair?"

"Seni seviyor," dedi şiddetle, gri gözleri benimkilere dikilmişti. " biliyorsun. Her rağmen seni seviyor, Seth. Asylum'u bile. Ona karşı işlediği suçlara rağmen onu seviyor. Onun için endişeleniyorum." Tekrar sessizleşti.

Onu izlerken başımı sağa doğru eğdim.

"Seni ve Asylum'u affedebildiyse, belki kalbinde beni de affedecek yer vardır," diye fısıldadı sonunda.

Onu inceledim, sanki kendi acımmış gibi onun acısına üzüldüm. Bir bakıma öyleydi.

"Buna sahip olabileceğinize inanıyorum. Hepimizin buna sahip olabileceğine. Sığınma evi bunun yolu." Yumuşak bir şekilde kıkırdadım.

Öyle olduğuma inansan iyi olur. Beni takip edin. Yolu biliyorum.

Sessizliğe odaklandım ve onu aklımdan çıkardım. Bir kez daha sessizlik oldu.

"Kendimi nasıl kanıtlayacağımı bile bilmiyorum." Sin başını kaşıdı ve koltuğunda kaydı. "Kendimi dövdüm. Kendimi kestim. Muhtemelen sadece benim acı çekmemi isteyen bir tanrıya dua ediyorum. Ne yapacağımı şaşırdım."

"Devam etmekten başka bir şey bilmiyorum." Arkama yaslandım. "Asylum'un planıyla seni ona yeterince yaklaştıracığını düşünüyorum. Uzanması ve istediğini alması gereken sensin."

"Bu senin için sorun olmaz mı? Benim onu almam?" Kaşlarını çattı, bana odaklanmıştı.

Omuz silktim. "Bak, onun birden fazla kişiyi sevebilecek kapasitede olduğunu anlıyorum. Buna dahil olmaktan onur duyarım. Beni istiyorsa, seni ve gözetmenleri de istiyorsa. Sığınma evi. Tereddüt etmem. Tanrıçam için dizlerimin üzerine çöker ve ona taparım."

Adem elması sallanıyordu. "Ya bunu düzeltemezsem?"

Öne doğru oturdum. "Onu öldürmeye çalıştık. Yine de beni isteyerek öptü. Hâlâ beni arıyordu. Bence senin için umut var, Sinclair. Sadece elini uzat."

Benimle alay etti ve başını salladı. "Bu işte iyi değilim. Bu konuşma bile rahatsız edici geliyor."

Ona el salladım. "Bu konuda endişelenme. İnsanlarla çok nadiren konuşabiliyorum. . kilit altında. Rahatsız edici konuşmalar bile hiç konuşmamaktan iyidir."

"Kafanda Asylum var."

. "Bazen. En azından saçmalamaya başladığında ona yumruk atabilecek kadar yakınsın. Tek yapabildiğim onu kafamdan çıkarabilmeyi dilemek ve

onu kışının üstüne yatır."

Sin bana gerçek bir gülümseme verdi. "Sen bunu yapmazdın."

Buna güldüm. "Muhtemelen hayır. Beni kızdırsa da, iyi ya da kötü, kafamın içindeki ses o."

Sin yumuşak bir kahkaha attı. "Benim de içimdeki ses o."

"Omzundaki şeytan," diye düşündüm. "Arkanızdaki rüzgar sizi ileriye doğru itiyor."

Sin bana sırttı. "Sen de öylesin, Seth. Sen de aynısın. Kendimi çoktan öldürmüştüm. Muhtemelen. Kesiklerimden biri eninde sonunda yeterince derin olurdu."

Başımı tekrar sağa doğru eğdim ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır, bunu yapacağına inanmıyorum. Bir çıkış yolu arıyordun, ölmek değil. Bazen kendimize zarar vermek, duygusal acımızı dindirmenin ve bir anlığına farklı bir şeye odaklanmanın tek yoludur. Dikkatimizi başka yöne çekebilecek farklı bir acı. Bu kalplerimize bir an huzur verebilir. Zihnimizi biraz rahatlatır. Ben bilirdim."

Koyu renkli kapüşonumun kollarıyla örtülü olan bileklerime baktı.

Sertçe yutkundum. "Ben de kendimi cezalandırdım."

"Hâlâ yapıyor musun?"

Cevap vermeden önce bir süre alt dudağımı çiğnedim. "Evet. Ara sıra. Asylum bana kızıyor, ama iblisler onları senden kesip atmaya çalıştığında sinirlenmeyecekler de ne yapacaklar."

Sin nazikçe, "Aslında o senin içinde değil," dedi. "Yani, öyle ama yine de. Bazen benim de içimde oluyor."

"O olmadan yaşayamayacağım bir parazit." Neşesiz bir kahkaha attım. "Ama her şeye rağmen onu seviyorum. Sanırım bu benim hakkımda ondan daha çok şey söylüyor."

"Gözetmenler hakkında da böyle hissediyorum. Ölmemi istediler ama ben yine de onları çok seviyorum. Church hala ölmemi istiyor, eminim. Aslında, siktirip gidebileceğimi ve ölebileceğimi açıkça belirtti."

Ona el salladım. "Dante eninde sonunda yola gelecektir. Ayrıca." Koltuğumda kıpırdandım ve ona sinsi bir gülümseme verdim. "Gruplarına geri dönmek için etkilemen gereken kişi aslında o değil."

Sin bana kaşlarını kaldırdı.

"Bu o," diye bitirdim. "Dante ve çocuklar ona ne isterse verecekler. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Asylum bunu biliyor. Sen neden

oynadığı açığı oynadığını mı düşünüyorsun? Gözetmenlere gidip onu da sikmek isterse, ona cehenneme gitmesini söyleyeceklerini biliyor. Bu yüzden *onun* üzerinde çalışıyor. Onun iyileşmesinde kendini önemli kılıyor. Benim yaptığım gibi onun derisinin altında çalışıyor. O zaman ona ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var. Biz olmadan yaşayamaz. Sonunda teslim olduğunda, gözetmenler buna tanık olacak. *Onun için* kollarını açıp bizi karşılayacaklar. Eğer eve gitmek istiyorsan, Sinclair, o senin pusulan dostum."

Daha dik oturdu. "Yine her şeyi berbat edemem." Başımı salladım. "Hayır, yapamazsın."

"Bu işi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kadınlarla aram hep kötü olmuştur. Kahretsin, artık canımı yakmak istemiyorum. Ya işe yaramazsa? Ya-"

"Dur." Elimi kaldırdım. "Çok fazla düşünüyorsun. Eğer düşünmen gerekiyorsa, şunu bir düşün. Ya işe *yararsa*? Ha? Kaderin tezahür ettiğine falan inanan biri değilim ama düşünce tarzını değiştirirsen yolculuğunun daha keyifli olacağına inanıyorum. Keyifli bir yolculuk istemez misiniz?"

"İstiyorum," diye mırıldandı.

"O zaman pozitif düşün. Bırakın karanlık *bize* ve geceye ait olsun. Şimdilik daha iyi olmaya ve kendinden şüphe etmemeye odaklan. Sen hayatta kalan birisin, o yüzden yaşa Sinclair. Bunu gözetmenler için yapma. Sirena için. Kendin için yap çünkü bunu en az bir sonraki deli kadar hak ediyorsun. Anladın mı?"

"Evet," diye cevap verdi kalın bir sesle, ayağa kalkarken. "Evet. Yani, siktir. Deneyeceğim."

"Tek yapabileceğimiz bu. Biraz kestirmem lazım. Başım ağrıyor." "Burada iyi olacak mısın?"

"Uzun zamandır buradayım. Biraz daha kalsam ölmeyeceğim."

"Gittiğinde nereye gidiyorsun? . . gittiğinde?"

"Her zaman çalışıyorum." İçimi çektim. "Daha iyi bir hayat inşa etmek. Temas noktaları oluşturmak. Adamı alaşağı etmek."

Başını sallamadan önce bir süre bana baktı, belli ki beni sorgulamaya devam etmemeye karar vermişti. "Propan ve başka bir ısıtıcı getireceğim. En az bir metre kar yağacağını söylüyorlar. Sert yağmaya başlamadan önce sana geri getirmeye çalışacağım."

Ona el salladım. "Bunun için kendini öldürme. Daha da kötüsü, o küçük odalardan birini örtüp ısıtıcıyı oraya götüreceğim. Ben de

iyi olacak. Burada çok sayıda kış geçirdim." Başını salladı ve kapıya doğru yürüdü.

"Hey, Sinclair?"

"Öyle mi?" Omzunun üzerinden bana baktı. "Asylum'a söyle bana elli dolar borcu var."

"Onu kafandan arayıp söyleyemez misin?"

Ona gülümsedim. "Ona söylediğinde yüzünü görmeni tercih ederim."

Kıkırdadı ve beni mağarada kafamda sessizlikten başka bir şey olmadan yalnız bırakmadan önce omuz silkti.

Daha mükemmel bir akşam isteyemezdim. Tabii

Rinny'm de dahil değilse.

Ama oraya varacaktım. Eninde

sonunda. Buna gülümsedim.

Bir. İki. Senin için geliyorum. Üç. Dört. Biraz daha çılgılık atacaksın.

Aslında işimiz bittiğinde birçoğu ölmüş olacaktı. Ne tatlı bir kabus olurdu.

SIRENA

Nefes verdim. Nefes aldım. Nefes verdim. Nefes aldım.

Yavaşça dağılmadan önce bir baş dönmesi dalgası üzerime geldi.

İyiydım ve hayatımı yaşamak istiyordum.

Çok uzun zaman olmuştu. Günler geçip gidiyordu ama hiçbir şey iyiye gitmiyordu. Tek bildiğim, iyileşmek için daha iyi olmam gerektiği idi.

O lanet yatakta kalmak ve tavana bakmak sorunlarımı çözmüyordu. Zayıf olmak onları düzeltmiyordu.

Karanlık ve öfkeli bir şeyler üzerime geliyordu ve son birkaç haftadır bunu ertelemekten yorulmuştum. Belki de kızmam gerekiyordu. Belki bu her şeyi düzelterek ve hayatımda bir kez olsun kontrolü ele almamı sağlayacaktı.

Ama içten içe korkuyordum. Her zaman kilitli kutudan çıkmak için mücadele eden o küçük kız olacaktım.

Battaniyelerimi itip titreyerek ayağa kalkmadan önce bu anı karşısında sertçe yutkundum. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde banyoya gittim ve duşu açtım. Church yatakta değildi. Genelde sabahları yatakta olmazdı. Genellikle alt kattaydı ya da Ashes ve Stitches'la sırayla derslere katılıyordu, bu yüzden her zaman yanımda biri oluyordu. Gecenin bir yarısı da giderdi. Avlandığını düşünürdüm.

Her şeyin normale dönmesini istedim.

Çıkıp giyinmeden önce vücuduma bakmaktan kaçınarak duş aldım. Yana doğru düştüm, bir baş dönmesi dalgası tekrar üzerime geldi, ama yere yuvarlanmadan önce kendimi lavabonun kenarında yakalamayı başardım.

Kendimi sakinleştirerek hazırlanmayı bitirdim, haftalardır ilk kez neredeyse insan gibi hissediyordum.

Yavaşça aşağıya indim ve Church'ün orada olduğunu, sandalyesinde otururken telefonuna bir şeyler yazdığını gördüm. Otunun kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu.

Ona yaklaştım, nihayet yaklaşıırken dikkatini çektim. "Specter," dedi ayağa kalkarken, yeşil gözleri beni içine çekiyordu.

"Çok güzel görünüyorsun."

Sözleri karşısında yüzümün ısındığını hissettim ve üzerimdeki güzel sundress'e baktım. Biraz üşümüştüm ama bana kendimi iyi hissettiriyor ve Cady'yi hatırlatıyordu. Onu giyince kendimi daha iyi hissettim.

Elimi tuttu, beni kucağına çekti ve boynuma sokuldu.

"Kokuna bayılıyorum," dedi usulca, sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. Derin nefes alırken gözlerimi kapattım, eli eteğimin altından kalçama uzandı. "Aşağıya, yanıma gelmen hoşuma gitti. Kendini iyi hissediyor musun bebeğim?"

Cevap vermek için ona döndüm ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Hemen kontrolü ele aldı ve ben nefessiz kalana kadar derinleştirdi.

Ayrıldığında çıplak omzuma tatlı bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim.

Seni bu şekilde görmeyi özlemişim."

Elimi onun kalçasının üzerine koydum ve hafifçe sıktım.

"Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabilirim." Gözlerimin içine baktı. Ona hevesli bir bakış attım, bu da onun hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

"Tamam. Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Beni kucağından kolayca kaldırdı ve ayağa kalkıp mutfığa gitmeden önce yumuşak minderin üzerine yerleştirdi. Ocağın başında hızla çalışırken onu izledim. Çok geçmeden havada yulaf ezmesi kokusu asılı kaldı.

Midem beni irkiltten bir hırıltı çıkardı.

Hızla yulaf ezmemi bir kâseye koydu, bir bardak portakal suyu aldı ve yanıma geldi. Beni ayağa kaldırmadan ve tekrar minderdeki yerini almadan önce eşyaları koltuğunun yanındaki masaya yerleştirmesini izledim.

Beni tekrar kucağına çekti ve yulaf ezmesi kâsesini aldı. "Aç," diye yumuşakça emretti.

Beni besleyecekti.

Dudaklarımı araladım ve yiyeceği dilime doğru kaydırmasına izin verdim. "Ye bebeğim," diye mırıldandı.

Söyleneni yaptım, yulaf ezmesini hızlıca çiğnedim. Gerçekten çok . İçine yaban mersini bile koymuştu. Küçük böğürtlenler lezzetle patladı ve tat alma tomurcuklarımı neşeyle dans ettirdi.

Midem patlayacak gibi olana kadar beni beslemeye devam etti. Başımı ondan yana çevirdim. Benimle kavga edeceğini ve hepsini bitirmemi sağlayacağını düşündüm ama portakal suyunu alıp bana ikram etmeden önce kendisi mideye indirdi. Yudumladım ve geri çektim. Onu da çabucak bitirdi ve boş bardağı yan masaya geri koydu.

Özenle beni vücuduna doğru çekti ve sarıldı. Başımı boynunun kıvrımına yasladım ve bana verdiği rahatlığın tadını çıkardım. Kokusundan. Soğuk, kışkık orman gibi. Sedir. Odun. *Dante*'ye özgü bir şey.

"Bugün yapmak istediğin bir şey var mı?"

Sessiz kaldım, hapishanemde kilitli kaldım. Her şeyden çok konuşmak ama kelimeler orada değildi. Bundan nefret ediyordum ama bu bendim. Başka biri olmak . Kelimelerin istediğim zaman gelmesini dilemek her zaman işe yaramıyordu. Bazen onları seslendirebiliyordum ki bu benim için büyük bir başarıydı. Ama çoğu zaman sessizlik içinde kalıyordum.

"Derslere dönmeye hazır olduğunı düşünüyor musun? Burada ve güvende olduğunı bilmek ne kadar hoşuma gitse de, Sully'yi benden uzak tutmak zorlaşıyor. Eninde sonunda babama haber gönderecek. Bunu istemeyiz," dedi kalın bir sesle.

O haklıydı. Biz .

Koyu renk gömleğinin düğmelerinden birini parmakladım.

"Sirena?" diye seslendi. "Keşke benimle konuşsan. Sesinin tınısını seviyorum. Çok. . . güzel ve tatlı. Hayalini kuruyorum."

Ona yaklaştım.

Parmaklarım bileklerinde gezinirken ve taktığı deri bantlarla oynarken beni nazıkçe sıktı. Bir tanesinin üzerinde küçük bir tavşan vardı. Yumuşak deriyi hissederek şeklini takip ettim.

Zavallı bir tavşandan yapıldığına emindim.

Bir sonraki bileziğe geçtim ve parmaklarımı garip deri üzerinde gezdirdim. Parçalar halinde birbirine dikilmişti, deri farklı renklerdeydi.

Merakla ona baktım.

"Bunu beğendin mi?" diye sordu sert bir sesle.

Alt dudağımı ısırdım. Hoşuma gittiğini söyleyemem. Sadece beni meraklandırırdı.

"Bunun arkasındaki hikayeyi bilmek ister misiniz?"

Parmağımı tekrar deri üzerinde gezdirdim ve bir parçanın içine gömülü karmaşık bir tasarım olduğunu fark ettim.

"Evde yaşarken, babam bana onun için bir şeyler yaptırdı. Senin gibi güzel küçük kızların asla tanık olmaması gereken şeyler."

Yutkundum, kalp atışlarım hızlandı.

"Bu." İlk deri parçasını işaret etti. "Bu babama borcu olan bir adamdan. Onun için et satardı. Her işlemde bir miktar para alırdı. Babam bundan hoşlanmadı ve beni gönderdi. Onun etini bir hatıra olarak almam uygun görüldü.

Sözleri karşısında ürperdim, kastettiği şeyin yarattığı mide bulantısı kızgın bir yılan gibi içimi kemiriyordu. Elimi bileklikten çektim ama parmaklarımı yakaladı ve tekrar bilekliğe bastırdı.

"İkinci parça yememesi gereken şeyleri yiyen bir adamdan. . yememesi gereken şeyleri yiyen bir adamdan," dedi o sert sesiyle. Parmaklarımı bir sonraki parçaya kaydırıldı.

"Bu bana dokunmaya çalışan bir adamdan."

Başka bir parça.

"Bu, annemle evliyken babamı beceren bir kadından geliyor. İhanete tahammül edemem. Ona ulaşmayı başardım. Bir gün babamın da zamanı gelecek."

Başka bir parça.

"Bu, annemi babamdan satın almaya çalışan birinden. Babam bunu yaparken beni izledi. Adamı parçalara ayırdığım süre boyunca güldü."

Son parçaya ulaşana kadar bana her bir deri parçasının hikâyesini anlatmaya devam etti. Diğerlerine bağlı bir banttı ama sağlamdı ve diğerleri gibi Frankensteined değildi.

"Ve bu," dedi yumuşak bir sesle, sesi titriyordu. "Bu benim annem."

Sözleri karşısında nefesim titreyerek kesildi.

"*Calista*," diye fısıldayarak devam etti. "Yeraltının kraliçesi." Durakladı.

"Sana annemin hikâyesini hiç anlatmadım, değil mi? Hikayemi ve nasıl bu geldiğimi. Ashes'in farkında olduğunu biliyorum, Stitches ve Sin'in hikayeleri, ama benimki sizi yanılttı."

Kucağında titriyordum. Parmak eklemlerini çenemde gezdirdi ve yüzümü çevirerek yosun yeşili gözlerine bakmamı sağladı.

"Ben aziz değilim, Sirena. Ben çok kötü bir adamım." Alt dudağımı okşadı. "Eğer beni terk edersen, seni bulur ve annemin bileziğine dokurum."

Sözleri karşısında titredim.

"Hoşuna gitse de gitmese de, sen bana aitsin. Benim olan şeyleri asla bırakmam. Ve bana ait olana zarar veren hiçbir şey uzun süre yaşayamaz."

Yüzümü ondan çevirdim, içimi korku kaplamıştı.

"Bana bak," diye emretti ve yüzümü sıkıca tutarak kendisine çevirdi.

Nefesimi tutarak gözlerinin içine baktım.

"Sana zarar veren kişiyi bulacağım, hayalet. Bulduğumda, onu sana teslim edeceğim. İstedğin buysa onu parçalara ayırmanı izleyeceğim, ama hayatım üzerine yemin ederim, eğer istediğin buysa intikamını alacaksın. Senin için dünyayı veririm. Sana kendi cennetini verirdim."

Uzak tutmaya çalıştığım karanlık, işe koyulmaya hevesli bir şekilde gölgelerden dışarı baktı. Korku gitti, yerini heyecan aldı.

Dudaklarımı yaladım, ruhumun bu yeni parçasının hissizliği etrafa bakmak için ortaya çıktı.

"Ya cehennemi istersem, Dante? Onu teslim etmeli misin?"

Gözleri, alttakini dişlerimin arasına sıkıştırdığım dudaklarıma kaydı.

"Cehennemi ve tüm zebanilerini istediğin her yere götürebilirim aşkım. Senin için her şeyi yaparım. Herkesi öldürürüm. Tek yapman gereken emri vermek ve o senin olacak."

"Söz mü?" Eğildim.

Nefes verdi ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. Huzurlu yüzünü inceledim. Çok güzeldi. Kusursuz. Çok güzel, mükemmel bir canavar.

Gözlerini açmadan önce kirpikleri bir anlığına dalgalandı.

"Yemin ederim. Seninkine. Her . Her şeyine. Artık her şeyimin sebebi sensin. Hem akıl sağlığımın hem de deliliğimin. Onları sen yönlendiriyorsun. Onları iyi yönlendir, hayalet, çünkü bir kez bıraktığımda, o güzel küçük kafanda bile kavrayamayacağın bir cehennemi gerçekten serbest bırakacağım. O yüzden adımı söyle. Sana geleceğim ve dizlerimin üzerine çöküp emrini bekleyeceğim. Ben seninim, Sirena. Sonsuza kadar."

Göz kapaklarımdan kapanmasına izin verdim, sözlerinin tadını çıkarıyordum. İçimdeki karanlık onlara bayılıyordu. Işık onlardan korkuyordu.

Kim olduğumu bilmiyordum ve bu beni korkutuyordu. Ama Dante Kilisesi kadar değil.

"Bana hikâyeti anlat Dante," dedim usulca, karanlığın içinde sersemlemeden. Belki de karanlığın dışarı çıkmasına izin verirsem, beni güvende tutabilirdi. Beni korurdu.

Bedenimin içinde güvende olmak istedim.

Gözlerimi açtığımda yanağımı okşadı.

"Bana bir daha asla aynı şekilde bakamayabilirsin," diye mırıldandı.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. O da hemen beni öptü ve nefesimi vücudumdan çekip aldı.

"Ben kendimde değilim," diye fısıldadım öpücükler arasında dudaklarına.

"Biliyorum," diye yanıtladı titreyen bir sesle. "Burada hepimiz kendimizi kaybederiz. Sen de bir istisna değilsin."

Alt dudağını ısırđım ve ondan yumuşak bir inilti duydum.

"Bana hikâyeti anlat," diye tekrar emrettim.

Dudakları boynumda gezindi. Bu hissi seviyordum. Çok sert ve kontrollüydü. Yani. . Dante.

Dudakları tenimi terk etti ve yerini boynumu sıkıca eli aldı. Sıkarak nefes almamı sağladı.

"Bunu duyduktan sonra beni terk etmeye kalkarsan-"

Elimi uzattım ve onun bana yaptığı gibi sıkmadan önce boynuna doladım.

"O zaman ikimiz de öleceğiz," diye fısıldadım.

"İyi vakit geçirerek beni baştan çıkarma." Şiddetli bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Vücudumun kontrolünü ele geçirdiğinde tüm hislerim aklımı terk etti.

"Bana sana kimin sahip olduğunu söyle." "Sen," diye boğuldum.

Boynumun hassas derisini emdi ve beni tutmayı bıraktı. Göğsümü okşarken usulca inledim.

"Sen benim hayalim değilsin," diye fısıldadı kulağıma, çenem boyunca öpücükler ve ısırmalar bıraktıktan sonra.

"Öyleyim. Ben sadece farklı bir versiyonum."

"Onu şu anda istiyorum. Sözlerimi duyması gerek. Onu geri getir. Ben sevgilimi istiyorum, canavarını değil."

"Hayır."

"Onu bana geri getir," diye emretti, uzaklaştı ve bana ters ters baktı. "Şimdi."

Gözlerimi hızla kırdım, içimi bir sıcaklık kapladı. Baş dönmesi. Mide bulantısı. Karışıklık.

Ona baktım, içinde bulunduğumuz duruma nasıl geldiğimizi merak ediyordum. Neden öyle davrandığını. İçimdeki karanlık yüzünden. Bundan emindim. Ben oydum. O da bendim. Kendi kişisel cehennemimden gönderilen bir iblis. Beni dünyamızdaki kötü adamlardan korumak için.

Çizgiler bulanıklaşmıştı. Görünüşe göre burada hepimiz kötüydük.

"İşte " diye mırıldandı yanağımı okşayarak. "*Specter*."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Korku üzerimi örttü. Bir şeyler yanıltı. Gerçekten yanlış.

Ama çok doğru hissettirdi. Çok güvenli.

"Sorun yok. Burada hepimiz biraz deliyiz, bebeğim." önce beni tatlı tatlı öptü.

"Benim hikâyemi soruyordun. Hâlâ duymak istiyor musun, yoksa gece yarısı mezarlıkta yapacağımız bir sonraki yürüyüşe mi saklamak istersin?"

Titrek bir el ile uzanıp elini sıktım.

"Şimdi," diye onayladı. "Öyle olsun. Sadece kaçma. Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin. Anladın mı?"

Ona baktım, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Hikayesini anlatarak beni kaybedeceğinden korkuyordu.

yapmazdı. Ben kalırdım.

"Gözlerin çok etkileyici," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer onlara yeterince uzun süre bakarsam, evrenin sırlarını öğrenebilirim."

Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Hadi başlayalım, olur mu?"

Nefes verdim ve başımı hafifçe salladım.

Bu onun için yeterince iyi görünüyordu çünkü konuşmaya başladı.

"Annemin adı Calista'ydı ve çok güzeldi."

KİLİSE

Dudaklarımı yaladım, çirkin hikâyem dilimi kirletiyordu. Annem hakkında hiç konuşmazdım. Sevdığım bir anı değildi ama erkekler bunu biliyordu, bu yüzden kız arkadaşım da bilmeliydi. Birkaç dakika önce Sirena'yla yaşadıklarımı aklımdan çıkardım. Bu başka bir zaman ele alacağım bir konuydu. Şu anda bu ana odaklanmam gerekiyordu.

"Babam annemi zorla evlendirdi," dedim yumuşak bir sesle. "Mayfair'e birlikte gittiler. Annem çok güzeldi. Şarkıcıydı. Akademisyen. Bir model. Altın gibi saçları vardı. Gözleri zümrüt gibi yeşildi. Küçük bir çocukken onun güzelliğine bakar, büyülenirdim. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştım." Sirena'nın alt dudağını okşadım. "Ta ki seninle tanışana kadar."

Yumuşak, ılık nefesi başparmağımda gezindi.

Kahretsin, onu yiyip bitirmek istiyordum.

Ve belki de daha önce dışarı saldığı o canavar. İkisini de hiç düşünmeden ölesiye severdim.

Bu fikirleri aklımdan uzaklaştırdım ve onunla tanık olduğum şey hakkında çocuklarla konuşmam gerektiğine karar verdim. Ashes geçen gün ön kapıdan çıplak çıkmaya çalıştığında aşırı tepki vermemiştı.

Gerçekten patlamıştı.

Bu düşünceleri bir kez daha bir kenara bıraktım ve odaklandım. Boğazımı temizledim.

"Annem babamı hiçbir zaman isteyerek sevmeydi. O istedi ama annem iradeli bir kadındı. Bir savaşçıydı," diye devam ettim. "Ben nefret ve tecavüz sonucu doğdum."

Sirena'nın renkli gözleri hüznün ve acıma ile doldu.

"Kökenlerime acıma, hayalet," diye uyardım. "." Alt dudağını ısırıldı ve sessiz kaldı.

"Babam bir varis istiyordu. Bir varise ihtiyacı vardı. Elbette bir oğul istiyordu. Onun dünyasında erkekler kadınlardan daha güçlüdür. Ben dünyaya

Nefret, ama annem buna rağmen beni sevdi. Onun rehberliğinde büyüdüm. Beş yaşımdayken babam doğum günümde bana bir tavşan almıştı. O tavşanı çok sevmiştim. Küçüktüm ama sevginin ne olduğunu biliyordum. İçinde yaşadığımız karanlık dünyaya rağmen annem bana bunu öğretmişti."

Bundan sonraki kısımdan nefret ederek yumuşak bir nefes aldım.

"Altıncı yaş günümde babam bana ilk av bıçağımı verdi. Bana arkadaşımı öldürmemi emretti. Reddettiğimde, annemi gözümün önünde dövdü. Bana yerimde durmamı söyledi. Karşı gelmemi. Yaptım, vücudum korkudan titriyordu. Yine de annemi öldürecek. Birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi biliyordu. Belki de onsuz kurduğumuz küçük aileyi kısıkanıyordu. Annemin dövülmesini izlemeye dayanamadığım için bir seçim yapmam gerektiğini biliyordum. Ya annem ya da evcil hayvanım." Durakladım, içime çektim, çirkin anı nefretimi körükledi. "Doğum günü yemeğimde benim avımı yedik. Bütün gece kustum, kırık dökük annem beni yatağında teselli ediyordu."

Devam etmek için zihnimi odaklayarak durakladım.

"Altıncı yaş günümde sonra babam eğitimime başladı. Silahlar. Dövüş. Öldürme. İlk insanımı altı buçuk yaşımdayken öldürdüm," diye mırıldandım. "Bir adamı. Onu tanı mıyordum. Babamın adamları onu beyaz bir odada tutuyordu. Babam omzumun üzerinde durdu ve kulağıma fısıldadı, '*Zavallı. Hayal kırıklığı. Zayıf. Dante, sen lanet olası bir zayıfsın. Seni hiç kimse sevmeyecek. Annen senin zayıflığından nefret edecek.*' Sözleri beni incitti. Beni öfkeliendirdi." Dişlerimi öyle sıktım ki çenem ağrıdı. "Gençtim Sirena. Kendimi nasıl kontrol edeceğimi bil miyordum. Bana verdiği acıyı nasıl görmezden geleceğimi bil miyordum. Bu yüzden bıçağımı aldım ve adamın boğazına sapladım. Kolay olmadı. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, sesi kesildi. Kanı ellerimi boyadı. Kıyafetlerime. Beyaz odayı. Bir kez olsun, daha önce hiç hissetmediğim bir özgürlük hissettim. Öfkemi ifade etmenin bir yolu. *Bir çıkış yolu.*" Nefes verdim. "Babam bana adamın en çok beğendiğim yerini seçtirdi. Ben de kolunu seçtim. Üzerinde bir kafatası dövmesi vardı. Babam adamın o kısmını kesmemi istedi. Ben de öyle yaptım, sonra. . ." İçimi çektim. "Bana öldürdüğüm her şeyi yemeyi öğretti. Tavşanla başladı."

Sirena'nın yumuşak parmakları yanağımı okşadı. Elini elime aldım ve her bir narin parmağını öptüm, boğazım düğümlendi.

"Ne o adamın ölümünün ne de masumiyetimin sona ermesinin yasını tuttum. Nasıl yas tutacağımı bil miyordum. Ben bir çocuktum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama babamı gururlandırıyor, bu yüzden bana ve anneme karşı daha nazik olacağını umarak buna sığındım. Bu özgürlüğü kucakladım ve kendimi . Bu annemi üzdü.

Babamla kavga etti. Babam ona vurdu. Onu incitti. Umutlarım yıkıldı. Ben dokuz yaşındayken, gecenin köründe benimle kaçmaya çalışarak ona meydan okudu." Hüzünlü bir kahkaha attım.

"O üzerimize gelmeden önce ön kapıya varamadık. Bizi annemin yatak odasına sürükledi ve orada onun cezasını izlemek zorunda kaldım. Dövüldü. Çırılçıplak soyuldu. *Becerildim.*"

"*'Anneni seviyor musun, Dante?'* diye bağırdı babam bana. *'Onu seviyor musun?'*"

Sirena'ya baktım, renkli gözlerinde yüzen hüznü fark ettim. Hikâyemi anlatmak hiç arzu ettiğim bir şey değildi, en azından ona çünkü onun çok fazla şey hissedenden biri olduğunu biliyordum ve Tanrı yardımcım olsun, onun incinmesini istemiyordum. Bana acımasını ya da benim için üzülmesini istemiyordum. Bunu ondan hak etmiyordum.

"Ben cevap verip öyle olduğunu söyleyene kadar bunu bana tekrar tekrar bağırdı. Beni yaklaştırdı. Bunun bir aşk dersi olduğunu söyledi."

Boğazım daha da sıkıldı. Kelimeleri söylemek zordu, hatıralar bunca yıl sonra bile hala çiğ ve kanıyordu.

"Eğer yapmazsam onu öldüreceğini söyledi. ." sesim kesildi. "Annemi kaybedemezdim. Onu çok seviyordum. O benim tüm dünyamdı. Benim koruyucumdu. O yatakta yatıyordu, gözleri zar zor açıktı, yüzü şişmiş ve morarmıştı." Titrek bir nefes aldım. "Çok soğuktu. Cezaya karşı koymadı. Olmasına izin verdi ama ben bunu yaparken kanına karışan gözyaşlarını hatırlıyorum. Ben... ." Kahretsin, suçu söylemek acı vericiydi.

Sirena'nın kaşları çok sıkı örülmüştü.

Bunu yapabilirim.

Annem bana duygularımı söylemenin beni iyileştireceğini söylerdi. Duygularımdan bu şekilde bahsetmeyeli uzun yıllar olmuştu. Gerçekler olsun ya da olmasın, ruhumun asla iyileşmeyecek çirkin bir yara kabuğu olduğunu düşündüm.

"Onu dövdüm," diye fısıldadım. "Bana silahımı seçmemi söyledi. Elimdeki tek şey pantolonumdaki kemerimdi." Boğazımı temizledim. "Onun kanı. Gözyaşları. Onun vücudu. Ona zarar vermem için beni zorladı. Elimi yönlendirdi. Bunun başlangıcına bir bakış olduğunu söyledi. Bunun beni daha güçlü yapacağını söyledi. Bulunduğum yerden ağlarken çıkardığı sesi hâlâ hatırlıyorum. Acınası, yumuşak çığlıkları. Her şey bittiğinde beni tutmak için elime uzanışını. Beni rahatlatmak için." Başımı salladım, bu lanet anıdan nefret ediyordum.

"Babam işimden memnun kaldığında beni ondan uzaklaştırdı ve cezasını tamamladı. Onun için aynı sesleri çıkarmadı.

benim için yapmıştı. Benim için, bana boğuk acı çığlıkları atmıştı. Onun için çığlık attı." Durakladım. "O gün annemi incitmek istemedim, hayalet. Böyle düşünerek kaçıp gitme. Ben sadece babamın hastalığından daha fazla zarar görebilmem için sahip olmamı istediği örnekleyiciye sahiptim. Böylece geleceğimi görebilecektim. Böylece gücün tadına bakabilecektim. Ertesi gün bana Stitches'ı, kırık ve yırtık kardeşimi hediye etti. Hayatımı kolaylaştırdı. Annemden başka biri vardı çünkü ona bakmak midemi bulandırıyor. Yaptığım şey yanlış ama ben annemi yanımda tutmak isteyen bencil bir çocuktum. Onu kurtarmak ve ne olursa olsun beni sevecek birine sahip olmak istiyordum."

Gözlerimi ovuşturdum, içimde tanıdık bir mide bulantısı vardı.

"Babam için öldürmeye devam ettim. O kadar çok insan öldürdüm ki Hayalet. Bundan sıkıldım. Yüzlerce ölü bana musallat oldu. Yine de büyüyordum ve arkadaşlarım vardı. Sorunlu olanlar. Dikişler. Küller. Günah. Ortak karanlıklarımızda birbirimize bağlanan kırık kardeşler olduk. Onların hayatımda olması beni teselli etti. İçinde yaşadığım çirkinliği parçaladılar."

"Annem henüz mutlu değildi. Her gece bana iyi geceler öpücüğü verir ve dışarı çıkacağıma dair söz verirdi. İşleri berbat ettiğimde, babam beni cezalandırmak için onu kullanırdı. Babamın onu incitmesini izledim. Hiçbir şey yapamadan öylece durdum çünkü bu onun ölümüyle sonuçlanacaktı. Ölüm çok daha nazik bir kader olurdu ama yine bencildim ve annemin hep yanımda olmasını istiyordum. Aşk bize çirkin şeyler yaptırabilir. Annemi hayatta tutmak da bunlardan biriydi."

Sirena'nın siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırmak için bir an durdum.

"Annem dayak yerken gözlerimin içine bakmaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürdü. Ben de onunla birlikte ağlardım. Büyüdükçe, onun ve benim cezalarımız daha da kötüleşti. Erkekler. Pek çok erkek onu istiyordu. O çok güzeldi," diye fısıldadım. "Dövülmüş ve kırılmış olsa bile, hala nefes kesiciydi. Babam onu yüksek teklif verenlere sattı. Adamlar onunla birlikte olur, sonra da üzerine tükürürlerdi. Top gibi kıvrılmasını ve usulca ağlamasını izlerdim. Dizlerimin üzerine çöker ve gözyaşları içinde elini tutardım, tıpkı onun bana yaptığı gibi."

"*Dante, lütfen,*" diye fısıldamıştı bana, dört adamın onunla birlikte olduğu acımasız bir geceden sonra. Onu kelimelerin ötesinde incitmişlerdi. Çığlık attı. Kustu. Aletlerini hastasının içinden geçirip sikmişlerdi. Ve ben bunu dinlemek zorunda kaldım. Hasta. Hastayım. Çok lanet

hasta." Sesim titriyordu. "O gece, annemi kurtarmaktan çok ona zarar verdiğimi fark ettim. İkimiz için de bir çıkış yolu yoktu ve o bu kadar acı çekmeyi hak etmiyordu. Bu yüzden o gece odasına gittim ve onunla birlikte yatağa uzandım. On dört yaşımdaydım."

Bir sonraki bölüm için kendimi sakinleştirmek amacıyla acınası bir şekilde nefes aldım.

"Ona fısıldayarak onu sevdiğimi söyledim. Onu öptüm. Ona sarıldım. Benim için ne kadar önemli olduğunu söyledim. Ona hak ettiği sevgiyi göstermek istedim." Ellerim titredi.

Sirena renkli gözlerini bana dikti, dudakları aralandı.

"Kulağıma doğru fısıldadı, çığlık atmaktan sesi zor çıkıyordu. Sözleri şöyleydi: '*Lütfen, moy sladkiy d'yavol. Lütfen.*'" Boğazımı temizledim. "Annemi istediği şeylerden asla mahrum bırakmazdım. Hareket ettim, böylece onun üzerindeydim, vücudu benimkinin altındaydı. '*Bırak beni. Lütfen. Bırakın beni' dedim.* Yıllar boyunca kaç kez hayatına son vermeye çalıştığımı size anlatamam. Bileklerini kesti. Kendini asmaya çalıştı. Her seferinde bulunup karanlık dünyamıza geri getiriliyordu. Ama ona bunu verebilirim. Bunu onun için yapabilirdim."

Botumun içine uzandım ve av bıçağımı çıkardım. Bıçağı Sirena'nın çenesinde, yumuşak , boğazında ve göğüslerinin üst kısmında gezdirdim. Nefes alış veriş hızlandı.

"Alnından tekrar öptüm. Yanağından. Onu tuttum. Ve bıçağımı vücudunun derinliklerine ittim. Tenime karşı yumuşak bir inilti çıkardı. O bana sarılırken ben de ona sarılmaya devam ederken kollarımı sıkıca kavradı. Onu öldürmeye devam ederken fısıldadı, '*Kak ad menya blagoslovil*'. Bunun anlamı, *cehennem beni nasıl kutsadı.*" Bir sonraki bölüme geçmeden önce kendimi toparlamak için bir an durdum.

"Altımda hareketsiz kaldı, gözünden bir damla yaş aktı ve beyaz yastık kılıfına damladı. Kanı her yerdeydi, ağzımda bile. Tırnaklarımın altında. Yüzümde. Yutkundum, canım o kadar acıyordu ki iyileşebileceğimi hiç sanmıyordum. Ama yüzündeki gülümseme bana onun huzur içinde olduğunu gösterdi. Sonunda onu kurtarmıştım. Başardım. Ona umutsuzca beklediği özgürlüğü vermiştim."

"Bunu aklımda tutarak," diye yumuşakça devam ettim. "aldım ve onun en sevdiğim yerini seçtim. Kural buydu. En sevdiğimiz parçalarımızı alır ve ziyafet çekerek onları kendimizin bir parçası haline getiririz. Ben annemin kalbini aldım. Saf bir kalbi vardı. Babam içeri girdi ve beni onu ellerimde tutarken yakaladı, vücudu soğumuştı. Ameliyatım sırasında ona çok iyi bakmıştım."

"Yeterince uzun sürdü." Bıçağımı Sirena'nın göğüslerinde gezdirmeyi bıraktım. "Babam da bana böyle demişti. Yanımdan geçti ve annemin parçalanmış bedenine baktı, sonra da üzerine çıkıp onu son bir kez becerdi. İzledim, artık canının yanmayacağından memnundum." Bıçağımın Sirena'nın yumuşak teninden düşmesine izin verdim.

"Dilini aldı ve o gece birlikte yemek yedik. Daha sonra geri döndüm ve derisinin bir kısmını alıp onunla bileziğimi yaptım. Onun kalbi artık benim bir parçam. Şaka yapıyorum ve erkeklere onun benim yumuşak noktam olduğunu söylüyorum. Ve bilezik. . . ." Omuz silktim. "Teninin yumuşaklığını her zaman sevmişimdir. Ne kadar küçük bir parçası olursa olsun hâlâ benimle olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Sirena'nın alt dudağı titredi. Bıçağımı tekrar göğsüne götürdüm ve kalbinin üzerinde durdurdum.

"Eğer benden kaçarsan seni bulurum ve kalbini göğsünden çıkarıp yerim," diye mırıldandım. "Sonra seni sonsuza dek korumadan önce ölü bedenini becereceğim. Çünkü benim aşkım sonsuzdur, hayalet. Yemin ettiğimde, ciddiylim. Seni seviyorum ve her zaman benim olacaksın."

Sessizce ağlamaya başlamadan önce yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Ağlama," diye fısıldadım. "Ve kaçma. Sana kötü bir hikâye olduğunu söylemiştim." Gözyaşlarını yalayarak uzaklaştırdım, tadından zevk aldım.

Benden uzaklaşacağını düşündüm. Gerçekten kaçacağını düşündüm. Onun yerine, dudakları benimkilerle derin, ruhumu parçalayan bir öpücükle buluştu. Bıçağım elimden düştü ve ayaklarımın dibindeki parke zemine çarptı. İçimdeki canavar kontrolü ele geçirdi ve onun küçük bedenine doğru ilerledim, itiraz çılgılığı dudaklarıma çarptı.

"Benim," diye homurdandım zorla içeri girerken. "Bedenin bana ait. Ona değil. Onu lanet kafandan çıkar." Onu yukarı doğru ittim, gözyaşlarının daha sert akmasını sağladım. "Bu am benim. Onun değil. O geceyi unutana kadar seni becereceğim. Şimdi benim için çılgılık at, Sirena."

Ve yaptı da.

Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

SİN

Cady üzerine çullanmadan önce Siren'i bir anlığına göre. Avluyu zar zor geçebilmişti. Aradan haftalar geçmişti. O küçük bakışta kalbim göğsümde sıkıştı. Başında pembe bir şapka vardı. Uzun siyah saçları ayak bileğine kadar uzanan pembe kabarık paltosuna dolanmıştı. Eldivenleri. Eldiven değil, çünkü Siren kadar tatlı bir kız eldiven giyerdi. Yanındaki adamlar.

Benim yerim boş.

Bu düşünce karşısında dişlerimi sıktım, bunu yaşadığım için nefret ediyordum ve bundan nefret ettiğim için de nefret ediyordum. Eve gidip kendimi kanıtlamayı her şeyden çok istiyordum ama bir yandan da kendimden nefret ediyordum ve bu nefret bir türlü dinmek bilmiyordu. Onu hak etmediğime ve bunun her şeyi mahvedeceğine dair bir inancım vardı.

"Her şey zaten mahvoldu," dedi Asylum, elinin tersini göğsüme vurarak ve elindeki kekten bir ısırik alarak. "Neden şimdi düzeltmiyorsun da sonra mahvediyorsun?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, ona bakarak. "Ve bu kadar yüksek sesle çiğnemeyi de kes."

Muffininden bir ısırik daha aldı ve beni görmezden geldi. "Git onunla konuş."

"Hayır, Church beni öldürecek."

"Amcık." Bir kahkaha attı ve benden uzaklaştı. Bana doğru fırlattığı çöreğin kalanını aldım ve gruba doğru yürüyüşünü izledim.

İnanamayarak başımı salladım. Bir boktan korkmuyordu. Bir zamanlar ben de öyleydim ama son birkaç haftada biraz alçakgönüllü olmuştum. Ayrıca ormanda başına gelenlerden sonra Church'e yemin etmiştim. Mesafemi koruyacaktım. Görülmeliydim ama duyulmamalıydim. Benim yerim orasıydı. Arka planda.

Asylum'un gruba katılmasını ve Cady'yi kenara itmesini izledim. Cady hemen onu geri itti ama Stitches uzanıp onu çekiştirirken Asylum

tamamen sahnenin ortasına geçti. Ceketinin içinden siyah bir gül çıkardı ve ona uzattı.

Ondan almadan önce bir an tereddüt etti.

Church'ün saldıracağını düşünmüştüm ama Asylum'a başıyla onay vermeden ve Sirena'yı ileri doğru hareket ettirmeden önce burnundan bir kar tanesini sildi.

Asylum dudaklarında küçük bir tebessümle onların gidişini izledi.

Görünüşe göre Mirage haklıydı. Sirena isterse, Church verirdi. Eve gidebilmem için beni istemesini sağlamalıyım.

Bunu yapmamın tek nedeni bu değil. Onu derinden önemsiyordum. Yapması ne kadar berbat olsa da bunu kabul etmişim. Bu tür şeyler benim tarzım değildi ama neyse oydu.

Asylum bana doğru döndü ve dağınık siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Çok kolay, Sinclair. Sadece yürü ve merhaba de."

"Doğru değil," diye mırıldandım, gözetmenlerin ve Sirena'nın ana salona girişini, Cady'nin arkalarında zıplayarak ilerleyişini izlerken. Kapılar kapandı ve kalbim boş kaldı.

"Sen bilirsin. Eninde sonunda pes edeceksin. Heyecanlı bir adam olduğumu biliyorum ama sen olabildiğince eğlenmiyorsun. Mızımızın tekisin. Kızgın bir patates."

"Ne?" Onunla alay ettim. "Siktir git. Ben patates değilim."

"Öylesin. Sürekli oturup kendine zarar veriyorsun. Moping. Çürüyüp gidiyorsun. Lanet bir patates gibi. Seni odadan atmazsam yakında kokmaya başlayacaksın."

"Kahretsin, beni deli ediyorsun," diye çıkıştım ona.

"Öyle mi?" Sözlerim üzerine neşelendi. "İnsanları çıldırtmayı seviyorum. Soğuk, ölü kalbimin biraz seğirmesini sağlıyor. Bunu kendim için seviyorum. Teşekkürler." Sırtımı sıvazladıktan sonra tam bir deli gibi benden uzaklaştı.

†

Derslerde Sirena ile konuşacak cesaretim ^{yoktu}. Yine de her zaman yaptığım gibi arkada oturup onu izledim. Bütün bir hafta boyunca bunu yaptım, her gün biraz daha kırdım.

Rahibe Esther dikkatini Sirena'ya odakladığında daha dik oturduğum bir Cuma günüydü. Bu kadını daha önce de onunla uğraştığı için tehdit etmişim. Onun tam bir kaltak olduğunu bilmek, yaşlı bok çuvalı ağzını her açtığında öfkemde alevlenmeyi kolaylaştırıyordu.

"Soruya cevap verin, Bayan Lawrence. Müdür Sully buraya geldiğinizden beri konuştuğunuzu söyledi. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Sınıfımda engelli taklidi yapmıyoruz."

Sirena sessiz kaldı, vücudu öne doğru eğilmişti, siyah saçları yüzünü örtüyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışırken içindeki gözle görülür titremeyi fark ettim.

"Konuş, seni nankör it!" Rahibe Esther cetvelini indirdi ve Sirena'nın masasına defalarca vurdu. "Bir kız için işe yaramaz bahane! İşe yaramaz! Bir ziyan. Tanrı seni çoktan unuttu, seni küstah velet. KONUŞ!"

Sirena cetveli kaptığı ve Rahibe Esther'in elinden çekip aldığı sırada ben de ayağa kalktım. Bir anda Sirena ayağa kalktı. Sirena'nın cetveli ileri doğru savurmadan önce geri getirmesini dehşete düşmüş ve büyülenmiş bir halde izledim. Cetvel Rahibe Esther'in yüzüne isabet etti ve kırılan burnu ile dudağından kan fışkırırken çığlık atmasına neden oldu.

Yaşlı kadın tökezleyerek geri çekildi, olanlar karşısında şok olduğu belliydi.

"Cehenneme mi gitmek istiyorsun?" Sirena ona hırladı, cetvelini kaldırarak ilerledi. "Çünkü seni oraya göndereceğim, seni yaşlı kaltak."

İleri atıldım ve Sirena'yı kabaca yakalayıp öğrencilerin soluk soluğa bakışları arasında odadan çıkardım. Rahibe Esther bağırarak birinin Sully'yi çağırmasını ve koğuşa bir hemşire getirmesini istedi. Ben Sirena'yı koridorda sürüklerken koşuşturma sesleri kayboldu.

Dolabına varana kadar durmadım. Ceketini çekiştirerek çıkardım ve onu okuldan dışarı çıkarmadan önce sıcak dolabına soktum. Karşı koymadan ya da tek kelime etmeden geldi. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden onu ormana ve aklıma gelen tek yere getirdim.

Ayı mağarası.

SIRENA

Sin'in beni götürmesine izin verdim. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordum ama bunun benim sonum olabileceğini kabul ettim.

Güzel.

Yorulmuştum.

Beni ormanın derinliklerine götürdü. Karda zaman zaman zorlandım ama o bizi küçük bir mağaraya ulaşana kadar ilerletti. Çabucak beni içeri soktu ve arkasından bir kapıyı kapattı.

İçinde bulunduğumuz karanlıkta keskin bir nefes çektim. Yanımdan geçti ve birkaç dakika içinde mağara, yaktığı bir fenerin ışığıyla aydınlandı. Bana bakmadan önce ısıtıcıyı çalıştırmasını izledim.

"Otur," diye homurdanarak emretti.

Gergin bir şekilde bir adım öne çıkıp oturduğu eski kanepeye gittim ve yanına yerleştim. Sessizliğimiz sürerken ısıtıcı beni hemen eritti.

Korkmuştum. Beynim beni dehşete düşüren öfkeli anlar yaşıyordu. Tek bildiğim çok duygusallaşacağım ve sadece. . . cehennem, bilmiyordum. Bedenimi terk mi edecektim? Otomatik pilota mı geçeyim? Gerçi ben hep böyleydim. Zoning out. Ama bu farklı hissettirdi. Sanki bir başkası öne çıkabilsin diye ben geri çekiliyormuşum gibi hissettim. Yıllar boyunca bunu görmezden geldim. Göz ardı ettim. Bunun sorunlu zihnim için mini bir tatil olduğunu varsaydım. Şimdi ise daha belirgin ve korkutucu olmaya başlamıştı. Onu her zaman kontrol etmişim. Şimdi onun beni kontrol ettiğini hissediyordum.

"Orada ne oldu?" Sin sonunda, sesi fısıltıyı aşarak sordu.

Hiçbir şey söylemedim. Cevabım yoktu. Bilmediğimi söylemenin bir faydası olmadı, bu yüzden ellerimi kucağıma koyarak ısıtıcıya baktım.

"Açıkça konuşuyorsun, Siren. Öyleyse konuş. Konuş benimle." Sesi neredeyse çaresiz geliyordu. Bana doğru uzandı ama ben ondan uzaklaştım.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Sana yardım etmek istiyorum."

Tabutu ve hapı hatırlayarak ona ters ters baktım. Ona kızmamalıyım ama kendime engel olamıyordum. Tıpkı gözetmenler gibi ben de onu önemsiyordum. Ona zarar gelmesini istemiyordum ama o anda bana dokunmasını da istemiyordum. Bildiğim her şeye rağmen hâlâ temkinliydim. Son zamanlarda benim için yaptıklarına rağmen.

Bana bakarken adem elması sallanıyordu. "Yaptığım şey için ben bir pisliğim, tamam mı? Bunu ikimiz de biliyoruz. Bunu geride bırakmak istiyorum. O yüzden konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

Ondan uzaklaştım, hâlâ sessizdim.

İç çekti ama konuyu uzatmadı. Bunun yerine kalkıp küçük bir odaya gitti ve elinde bir paket patates cipsi ve iki şişe suyla geri döndü. Cipsleri açtı ve bana biraz ikram etti.

Elimi çantaya daldırıp bir avuç çıkarmadan önce tereddüt ettim. Bundan memnun görünüyordu çünkü kendi avucunu çıkardı ve benimle birlikte atıştırdı.

Sessizliğimizin birkaç uzun dakikasında telefonu çaldı ve bir mesaj gönderip iç çekmeden önce telefonu çıkarıp ekrana baktı.

"Eminim başınızın belada olduğunun farkındasınızdır," diye başladı.

Sertçe yutkundum ve sanki beni koruyacaklarmış gibi kollarımı kendime sıkıca sardım.

"Arayan Asylum'du. O geliyor."

Onun sözleriyle ürperdim. Sığınma evi geliyordu. Ne yapacağını biliyordu. Umarım beni tekrar bir tabuta tıkıp anahtarı atmaya içermiyordur. Her ne kadar aramızda geçenler konusunda daha iyiye gidiyor olsam da. Zaman zaman hâlâ darmadağın oluyordum. Duygularım çok çelişkiliydi.

" dilerim, Church ya da çocuklar değil, Asylum." Bu yorum üzerine ona baktım.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Ne? Asylum'u görmek ister misin?"

Hiçbir şey söylemedim. Tek bildiğim, Sully'yi ya da onların hastalıklı çılgınlığıyla ilgili herhangi birini görmek istemediğimdi.

Bu kez gri gözlerini kısmıştı. "Yoksa başka biri mi?"

Alt dudağımı ısırdım ve bakışlarımı ondan kaçırđım. Mirage hakkında konuştuğunu biliyordum. Onu uzun zamandır görmemiştim. Bunu düşünmemeye çalıştım ama bu tür çabalarda başarılı olmak benim güçlü yanımdı değildi. Tüm bu durumdan dolayı suçluluk hissediyordum. Church'ün bu yüzden beni öldürmeye çalışmamış olması beni şaşırtmıştı.

Ama bunun uzun vadede bir anlam ifade etmediğini biliyordum. Church'ün beni sevmesi, beni bir yerlerde mezara koymayacağı anlamına gelmiyordu. Bana çoktan söylemişti.

Ve eğer Church Bryce'ı ve hislerini bilseydi. . . Ya da benimkileri.

Berbat durumdaydım. Tam bir felaket.

"Her neyse. Beni ilgilendirmez," diye mırıldandı. O daha fazla ayrıntıya girmeden kapı açıldı ve içeri karla kaplı bir Asylum girdi. Hızla kapıyı kapattı ve bize doğru yürüdü. Ayağa kalktım, o yaklaşırken kalbim boğazıma düğümlendi, mavi gözleri bana odaklanmıştı.

"Ateşböceği," diye mırıldandı bana ulaştığında. "İyi misin?"

Kalbim küt küt atarken parmaklarımı önümde döndürdüm. Kampüse geri dönmem gerekiyordu. Bu yanlış. Tehlikeliydi. Kilise onu kaybedebilirdi. Ya da Asylum. İkisi de etrafta olmak isteyeceğim şeyler değildi.

"Donuyorsun," diye devam etti, uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı. Dokunuşu nazik ve tatlıydı, kişiliğine hiç benzemiyordu.

Beni kanepeye geri götürdü ve benimle birlikte kanepeye oturdu.

Asylum gözlerini benden ayırmadan, "Sinclair, misafirimize bir battaniye getir," dedi.

Sin sandalyeden bir battaniye aldı ve sandalyeye gidip oturmadan önce Asylum'a uzattı, battaniyeyi açıp omuzlarıma sararken gri gözleri Asylum'daydı.

Asylum, "Burası en medeni yer değil ama elimizdeki en iyi yer," dedi. "Sizin için daha uygun hale getirmek için çalışabilirim."

Gerçek ısı ve elektrik eklemeyi bunu nasıl başarabildiğinden pek emin değildim ama bu konuda yorum yapacak değildim.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Güven bana sonsuza dek kızım, bunu daha iyi yapabilirim."

Sin'e bir bakış attım, o da gözlerini hızla benden kaçırıp ısıtıcıya odaklandı.

"Burası oldukça serin. Bir ısıtıcımız daha var. Sinclair, onu çalıştır. Üşüyor."

Sin'in kendisine ne yapacağını söyleyenine itiraz edeceğini düşünmüştüm, ama o sözünü sakınmadan ayağa kalktı ve başka bir ısıtıcıyı çalıştırmaya koyuldu.

Asylum beni biraz daha ısıtmak için elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Oldukça heyecan yarattın, ateş böceği. Yaptığın yanlışların haberi yayıldı. Church ve arkadaşlarına seni bulacağımı söyledim. Onlara mesaj atıp güvende olduğunu bildirmem gerekiyor."

Elini sırtımdan çekti ve telefonunu çıkardı. Bir kahkaha atmadan önce Church'e bir mesaj gönderdi, telefonu bir aramayla çaldı, ekranda Church'ün adı vardı.

"O güvende. O yanımda," diye cevap verdi. Bir süre dinledi ve başını salladı. Church'ün sesini duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. Church ve diğerlerinin beni kimin kaçırdığının farkında olduklarını bilmek beni rahatlattı. Asylum'un benim için pek çok iyi şey yaptığını ve bana hissettirdiklerini biliyordum. . şeyler hissettirse de, bazen onun yanında hâlâ tedirgindim. Bunu geçmişimize bağlıyordum. Bir gün tekrar patlayabileceği korkusu beni dehşete düşürüyordu.

Bakışlarını bana çevirdi ve kara kaşlarını çattı. "Asla," dedi, sesi derin bir gümbürtüydü. "Ateşböceği."

Ona göz kırptım ve o da aramayı sonlandırdı. Yüzüme uzandı ve yanaklarımı okşadı, mavi gözleri gözlerime kilitlenmişti.

"*Asla*. Beni anlıyor musun? *Asla, Sirena*."

Adımı söyleyiş şekli tüylerimi diken diken etti.

"Sana yemin ederim. Tutamayacağım sözler vermem. Sen benim tüm evrenimsin. Seni kaybetmek yıldızlarımın ağlamasına neden olur. Anladın mı?"

Sözleri kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Bir anda beni kucağına çekip üzerine oturttu, elleri yavaşça yukarı doğru hareket etmeden önce sıkıca kalçalarımdaya duruyordu. Parmaklarını saçlarıma doladı ve beni kendisine yaklaştırdı, dudakları kulağımdaydı.

"Sen bana aitsin, sonsuza dek benim kızsın. Senin için ölebilirim. Daha da kötüsü, içinde bulunduğum hayatla ilgili her şeyden nefret ederken bile senin için yaşayabilirim. Sen odaklandığım parlak noktasın. Ve şimdi. . ." Bir elini yavaşça belime götürdü ve sertçe kavradı. "İçinde kaybolmak istediğim karanlık sensin. Sana ne kadar değerli *olduğumuzu* kanıtlayacağım. Bunu istiyor musun?" Parmaklarını saçlarımda sıkarak canımı acıttı.

Yumuşak bir nefes verdim.

"Cevap ver bana." Boynuma gelene kadar dudaklarını çenem boyunca gezdirdi.

Omuzlarını sıkıca kavradım. Altımda hafifçe kıpırdandı ve uzunluğu merkezime baskı yaparken ne kadar sert olduğunu bana gösterdi.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Al onu," diye mırıldandı. "Bu senin."

Dişlerimi sıktım, sadece kendi şartlarımla denemek istediğim müstehcen düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım.

"Merak ediyorsun." Dudakları kulağıma doğru kaydı. "Dene beni, ateş böceği. İlk sürüş bedava, bebeğim. Ben sır saklamam." Boynumun hassas etini ısırды ve yumuşak bir iniltiyi geri çekmemi sağladı.

Ona cevap veremeden, Sin'in derin sesi seslendi. "şunu." Sin'in ağır botlarının sesi yaklaşıyordu.

etrafımızda. Bir an Asylum'un kucağındaydım. Sonra, Sin'in pazularımı sıkıca, güçlü bir şekilde kavramasıyla koparılıyordum. Sert çekişinden ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken ona çarptım.

"O gözetmenlerin kızı, senin değil," diye tersledi Sin. "Bunu sen de biliyorsun. Church ona o şekilde dokunduğunu görse derini yüzer ve kışını şapka gibi giyerdi."

"Bir eşek şapkası mı olurdu?" Asylum'un dudakları alaycı bir sırıtişla yukarı kıvrıldı. "Eminim sık olurdu."

Sin beni Asylum'dan uzaktaki sandalyeye itmeden önce hoşnutsuz bir hırıltı çıkardı. Hızla yere çöktüm, hava ciğerlerimden vınlıyarak çıkıyordu.

O haklıydı.

Ondan nefret ediyordum.

Hatalıydım. Hem de çok yanılmıştım ama hissettiklerime engel olamıyordum.

Asylum'a bir bakış attım, o da bana göz kırptı.

"Bunu Sinclair'e bırakıyorum. Saat yedide gözcülerle buluşacağız. Ne kadar zor olsa da rahatına bak canım."

Eteğimi düzelttim ve kucağımdaki ellerime dikkat ettim.

Sin ve Asylum birbirleriyle ama söyledikleri hiçbir şeyi anlamadım. Onun yerine Asylum'a kısa bir bakış attıktan sonra dikkatimi Sin'e verdim. Baktığımı hissetmiş olmalı ki bir an bana baktı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gri gözlerinde nefesimi kesen bir şey vardı. Ancak bunu keşfetmedim.

Günah bana bir ders vermişti.

Kime karşı hisler beslediğimize dikkat edin çünkü bazen bu hisler hayatınızı değiştirebilir. Yine de bir sorunum olmaya başlamıştı. Karanlığın bir parçası zihnimin kenarlarında gezinirken, sorunun ortaya çıktığını hissedebiliyordum.

Asylum başını sola doğru eğdi, dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Bir sorunuz olduğunu kabul etmek iyileşmenin ilk adımıdır. Ve Bazen iyileşmek sadece istediğinizi almaktır," diye mırıldandı Asylum.

Sin hareket etmedi. Sadece bana baktı. "Bir sorunun mu var ateş böceği?"

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı Sin'den Asylum'a kaydırdım, umutsuzca kontrol altında tutmaya çalıştığım o karanlık dışarı sızıyordu.

"Sanırım yapabilirim," dedim dudaklarımı yalayarak, sıcak bir uğultu başımı tuhaf hissettiriyordu.

Asylum bana sırttı.

"O zaman gel kucağıma otur. Belki birkaç tanesini düzeltebiliriz."

Gözlerimi hızla kırıştırdım, boşluğun yerini tuhaf bir his ve kafa karışıklığı almıştı.

"Ah, çok kötü. Belki bir dahaki sefere," dedi Asylum, hâlâ bana sırtarak.

Ve bir anda kafamdaki uğultu kayboldu ve bir kez daha kendim oldum.

Sin'e dönüp baktım ve yüzündeki endişeli ifadeyi görmemezlikten gelemedim. yüz.

Çabucak gözlerimi kaçırdım ve ellerime bakmaya geri döndüm. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de endişeliydim.

Ve minnettar. Beni buraya getirdiği için minnettarım.

Şapel Crest tutuldu. Rahibeye zarar verenin ben olmadığımın emin olmama rağmen, en azından bilinçli olarak, olanlardan dolayı cezalandırılacağımı biliyordum.

Dişlerimi sıktım.

Siktir et onu. Bunu hak etmişti.

Nefes verdim ve Asylum'la tekrar göz göze geldim.

"Öyle yaptı, ateşböceği. Yaptı," diye mırıldandı Sin'e dönüp mağaraları için yeni bir kapı hakkında konuşmadan önce.

Hak edip etmemesi bunu doğru kılmıyordu ama yine de kafamdaki her şey karmakarışıktı.

Belki de tüm bu dünyanın yanması gerekiyordu.

Ve belki Ashes bana yardım ederdi.

Bu düşünce beni teselli etti, bu yüzden gözetmenlerime odaklandım, beni tesisten uzak tutacak bir çözüm bulmaları için dua ederken bu gece onları görmeye hevesliydim.

Çünkü geri dönmeyecektim. Sully buna güvenebilirdi.

Bunu hem ben hem de kafamın içindeki karanlık biliyordu.

ASHES

Bir rahibeye vurmuş ve kan akıtmıştı. Sin onun sınıfındaydı ve koğuşlar ve Sully müdahale etmeden önce onu oradan çıkaracak kadar akıllıydı.

Nefes verdim ve son yirmi dakikadır oturma odamızda volta atan Church'e baktım. Bu kadar hızlı açıp kapadığım lanet çakmağımı kıracaktım. Ya da daha kötüsü, bir şeyleri ateşe vermek için kullanacaktım.

"Ben olsam o kaltağa da vururdum," dedi Stitches, parke zeminde bir yol açmaya devam ederken Church'e bakarak. Church homurdandı ama bir şey söylemedi. Sessizdi. Hem de çok sessizdi. Belli ki üzgündü. Olanları duyar duymaz koşarak uzaklaşmış ve koridorun yarısına gelmeden Sully'yle buluşmuştu.

Nasıl bir anlaşma yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yakında bunu duyacağımızdan emindim.

"Ben de," diye mırıldandım, Rahibe Esther'in tam bir sürtük olduğunu çok iyi biliyordum. Sırf öğrencileri cezalandırabilmek için sorun yaratmayı sevdiği bir sır değildi.

Stresle yemek yapıyordum. Lazanya, salata ve ev yapımı ekmek yapmışım. Daha önce bir cheesecake hazırlamışım ve şimdi Asylum'un Sirena'yı eve getirmesini bekliyordum.

Zorlu bir gün olmuştu.

Stitches daha önce Cady'yi halledeceğimize dair ikna etmek zorunda kalmıştı. Kapıya cevap vermediğimizde oturma odamızın camını kıracağını düşünmüştüm. Bu yüzden Stitches gidip onunla konuştu.

Haber alır almaz ona ulaşacağımıza söz vermişti. Son bir saattir telefonumu patlatıyordu. Her şey bitene kadar buraya gelmemesi için ona söz verdim.

Kabul etmiş görünüyordu ve son on beş dakikayı telefonum ondan gelen mesajlarla çılgılık atmadan geçirmiştim.

Kapı çaldı ve dikkatimizi hemen kapıya verdik. Church benden daha hızlıydı ve ben mutfaktan dışarı adım atamadan oraya vardı.

Kapıyı çekerek açtı, Sirena'yı kollarına aldı ve odanın derinliklerine doğru çekmeden önce ona sıkıca sarıldı. Sin ve Asylum kapıyı arkalarından kapattıktan sonra onu takip ettiler.

Church oturma odasına gittiğinde, Stitches ile birlikte Sirena'yı kucağıma almak için bekliyordum.

Church homurdanarak onu serbest bıraktı ve ben de hemen onu kollarıma .

Onu nazıkçe öpmeden önce "Cennet," diye mırıldandım. "İyi misin?"

Cevabı Stitches'e gitmeden önce bana şefkatli bir öpücük vermek oldu. Hiçbir şey söylemedi. Church onu elinden kapıp kucağına sürüklemekten önce ona sıkıca sarıldı.

Asylum ve Sin'e "Oturun," diye emretti.

İkisi de sözsüz bir şekilde kanepedeki yerlerini seçtiler. Church Sirena'yla birlikte kendi koltuğuna otururken ben de Stitches'la birlikte koltuğun L kısmına oturdum.

"Bana yemek mi hazırladın?" Asylum sordu.

"Sanırım," diye mırıldandım, çakmağımı çıkarıp beş kez açıp kapadım. Alev. Kapat. Tekrarla.

Bana sırtıttı. "şaşırdım." Ona gözlerimi devirdim.

"Komik."

Bana göz kırptı. "Hepsi iyi eğlenceler, *Torch*."

"Sully ve baban arasında neler oluyor?" Sin, Asylum'la yaptığım konuşmayı, eğer buna konuşmak denebilirse, sonlandırmamı istedi.

Church, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşerek, "Birazdan ayrılacağım," dedi.

Haberi duyunca koltuğumda gerildim, çakmağımı daha hızlı açıp kapadım. Sirena hemen ona odaklandı, endişesi yüzünden okunuyordu.

"Sorun yok, hayalet. Güvende olacaksın. Çocuklar burada seninle olacak ve ben de mümkün olduğunca seninle irtibat halinde olacağım."

"Senden ne yapmanı istiyor?" Stitches, Church'e bakarken bacağını zıplatarak sordu.

Stitches'ten Church'e baktım, Stitches'in çıldırmanın eşiğinde olduğunu çok iyi biliyordum. Neredeyse Church'le birlikte Yeraltı'nda büyümüştü. Yaşanan vahşeti Sin ve benden daha iyi . Duymuştuk

Korku hikâyelerini dinlemiş ve kendimiz de bir şeyler görmüştük ama bu, içinde yaşamaktan farklıydı. Hatta ben buna yaşamak bile demezdim. Ben buna hayatta kalmak derdim.

"Dante, dostum," diye başladım ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

". Ben gidiyorum. Sirena'nın cezalandırılmaması için yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı bu. Onun yerine, cezayı ben çekeceğim."

Sirena yüzünü onun boynuna gömdü ve ona tutundu. Dikkatini bizden ona çevirdi ve duyamadığımız şeyler fısıldadı.

"Bu çok aptalca," diye hırladı Stitches, bana bakarak. "Hepsini öldürüp bu işi bitirmeliyiz."

"Yapacağız," dedi Asylum.

Stitches ve ben ona bakmak için döndük.

"Zamanı gelince," diye devam etti Asylum. "Şimdi zamanı değil."

"Bence yanılıyorsun," diye tersledi Stitches, yumruğuyla göğsüne vurarak. "Şimdi tam zamanı. Oraya kendim gideceğim ve Sully'nin kıcını hemen şimdi asacağım. Bunu yapmak için programa ihtiyacım yok."

"Eğer hepsini indirmek istiyorsan, bekleriz. Bu saçmalıkların hiçbirini yapabilecek durumda değiliz," diye karşılık verdi Asylum.

Onu hiç bu kadar vahşi görmemiştim.

"Ne gördün, Seth?" Nazikçe sordum. Bana baktı.

"Benim adım Asylum."

"Tımarhane," diye düzelttim. "Her zaman bir şeyler biliyorsun. Bize bildiklerini anlat. Bu işi şimdi bitirmemek için gerçekten iyi bir nedene ihtiyacımız var."

"Biz sadece hazır değiliz. Firefly intikam istiyor. Oyuncuları akılsızca öldürmeye başlarsak bunu elde edemeyiz. Canavar kaçacak. Saklanacak. Ölmek için ortaya çıkmayacak. Bu oyun her zaman uzun bir oyun olmuştur. Kestirmeden gitmek her şeyi mahveder. Sonsuz kızıma dokunan o küçük yılanı yakaladığımızda ilerleyebiliriz. O zamana kadar bekleyeceğiz."

"Kim seni bunların patronu yaptı lan?" Stitches ayağa kalkarak bağırdı.

Onu takip ettim ve üzgün bir şekilde sakinleştirmeye çalışarak ellerimi göğsüne koydum. "Malachi," diye gürledi Church'ün sesi. "Otur."

Stitches Church'e ters ters baktı. "Yeraltının nasıl bir yer olduğunu biliyorsun Dante. Biz orada büyüdük. Gökkuşakları ve Noel hediyeleri değil. Şeytanın aletinin altından doğan bir kabus. Eğer cezalandırılırsan
.."

"Ceza öldürmektir. Kaç kişinin işini bitirdim, kardeşim? Ha? Kaç kişinin?" Church son derece sakin bir sesle konuştu. "Bu benim için *hiçbir şey*."

Hiçbir şey."

"Otur," diye mırıldandım Stitches'a.

Tiksintili bir homurtu çıkardı ama oturdu. ellerinin arasına gömdü, dirseklerini dizlerine dayadı ve bacaklarını zıplattı. Onu tamamen kaybetmenin eşiğinde olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Her yoluna girecek. Asylum'a güvenelim. Sadece biraz . Kızımıza zarar veren adamı yakalamalıyız, dostum. Bunu yapabilir misin? Biraz bekleyebilir misin?" Elimi Stitches'in sırtının ortasına koydum.

Hiçbir şey söylemedi, öfkesinden titremeye devam ediyordu.

Sirena'nın ayağa kalktığını fark etmemiştim ama kalkmıştı çünkü Stitches'in önünde bir süre durduktan sonra dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü kucakladı. Başını kaldırıp ona bakarken hepimiz onu izledik.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı ona bakarak. "Ne kadar uzun yaşarlarsa, o kadar tehlikeli olurlar. Sadece senin için değil meleşim, hepimiz için."

Dudaklarını onunkilere bastırarak onu susturdu.

Sessizce oturduk, adam onu kucağına çekene kadar öpüşmelerini derinleştirmesini izledik, elleri onun her yerindeydi.

Boğazımı temizledim ve Asylum ile Sin'e baktım.

Asylum'un gözleri değiş tokuşu izlerken kısılmıştı. Bunu görmekten mutlu olmadığı belliydi ama bu konuda bir şey yapacakmış gibi de görünmüyordu.

Sonra Günah vardı.

Ellerini sıkı yumruklar haline getirmiş, gri gözleri çifte odaklanmıştı. Church,

"Malachi, onu odana götür," diye seslendi. "Misafirlerimiz bir gösteri izlemeye ihtiyacım var."

Stitches ağzını onunkinden ayırmadı bile. Sadece ayağa kalktı, onu kollarına aldı ve onunla birlikte odasına doğru yürüdü, kapı arkasından çarparak kapandı.

"Bunun için üzgünüm," dedim yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek. "Onunla iyi anlaşıyor."

Asylum, mavi gözleri Stitches'in Sirena'yla birlikte kaybolduğu koridora odaklanmış bir halde, "Hepimizle bir ilişkisi var," diye mırıldandı. "Ben de girmek istiyorum."

"Uh." Çakmağımı beş kez açıp kapattım ve oturma odamızda bir ölüm kalım maçını engellemek zorunda kalmayacağımı umarak Church'e baktım. Asylum arzularını daha önce açıkça belirtmişti ama şu anda tansiyon yüksekti. Bu konuyu açmak kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Church sesini alçaltarak, "Biliyorum," dedi.

"O seçiyor," diye ekledi Asylum, Church'e bakarken kaşlarını kaldırarak. Cevap vermeden önce Church'ün çenesinde bir kas titredi. "Öyle," dedi.

"Yani eğer hepimizi seçerse. . .?" Ayaklarına bakmakta olan Sin'e hızlı bir bakış attım, vücudu gergindi.

Church, "Bu başka bir zaman tartışılacak bir konu," dedi. "Merak etme Sinclair, sen bu denklemin bir parçası değilsin."

Lanet olsun.

"Dante," diye başladım. "Yapmasak olmaz mı?"

"Söz verdim. Yeminimi. Sadece onu korumak için buradayım," diye mırıldandı Sin, sesi kalındı. Church'ten bana baktı. "Onu kurtarmak için olmadıkça ona dokunmayacağım. O beni asla seçmez. Uğraşması gereken yeterince canavar var."

Church alay etti ve ben yanına gidip ona bir sigara uzatmadan önce bir esrar çıkardı. Bana vermeden önce uyuşturucuyu derin bir nefesle içine çekti. Ondan aldım ve Asylum'a gidip ikram etmeden önce bir dakika içtim.

Bana el salladı. "Kafam iyiyken kafam çok sakin oluyor. Şu anda yüksek alarımda olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Yeterince adil.

Sin'e döndüm. "Sen ister misin?"

Sin bir an esrara baktı, sonra uzanıp aldı ve derin bir nefes çektikten sonra bana geri verdi. Geriye kalanı Church'e getirdim, o da oturmuş Sin'e bakıyordu. Aklından geçen düşünceleri sadece hayal edebiliyordum.

Hiçbirinin hoş olduğunu düşünmüyordum. Church hakkında bildiğim bir şey varsa, o da size bir kez kızdığında öyle kalmaya devam ettiğiydi. Daha önce pek çok insan onun gazabına uğrayarak hayatını kaybetmişti. Sin de bunu biliyordu.

Bu kasvetli durum bizi rahatsız ediyordu.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama Sin bize bir daha geri dönemeyebilirdi. Evet, her şeyi berbat etmişti ama yine de ona değer veriyordum ve tekrar denemeye istekli olduğu açıktı.

"Yani öylece gidecek misin? Ne kadar kalacağını biliyor musun?" Yerime oturarak sordum.

"Yarın sabah ayrılacağım. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. O tatmin olana kadar. Eğer yeterince iyi bir iş çıkarırsam, uzun sürmeyeceğini umuyorum."

İçimi çektim. "Dostum, bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle, ama ya ben ya o, ve onun yerinde olsam kolayca ölürdüm," yanıtladı basitçe.

"O zaman kabuslara musallat olmak için geri gel." Asylum gülümsedi. "Baban konusunda sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Sizinle gelebilirim."

Church hızla, "Hayır," dedi. Bir an için gözlerini kapattı. "Hayır. Burada kalın. Burada daha çok el olması daha iyi."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Asylum koltuğuna geri oturdu. "Ama yine de yardım edeceğim."

"Tabii ki yaptın," diye mırıldandım.

Church, "Sin'in çok fazla çalışmak zorunda kalmamasını tercih ederim," diye devam etti. "Ashes ve Stitches zaten burada olacak. Sığınma evi. Sin'in hizmetine neden ihtiyaç duyulduğunu anlamıyorum."

"Bu olay olduğunda her biriniz buradaydınız," dedi Sin, sesi öfke doluydu. "Ve onu oradan çıkaran bendim. Ben işe yararım. Yararlı olabilirim."

Asylum elini Sin'in omzuna koyarak, "Sakin ol, kes ve doğra," dedi.

Lakabı duyunca irkildim. Bunun Sin'in son birkaç hafta içinde kendisine attığı kesiklerle ilgili olduğunu biliyordum.

"İşe yarıyorsun," dedim. "Yararsın. Sadece. ."

"Ona zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Vermeyeceğim. Yemin ederim vermeyeceğim. Ben sadece. . . Sadece yardım etmek istiyorum. Ona dokunmayacağımı söyledim. Yalan değildi. Gerekli olmadıkça dokunmayacağım. Eğer hepiniz bunu gerçekleştirirseniz ve ben dışarıda kalan tek adam olursam, başa çıkarım." Titrek bir nefes verdi. "Cehennemimi yarattım ve içinde yanacağım. Bunu kabul ediyorum."

"Günah." İçimi çektim, canı cehenneme deyip onu eve buyur etmeye hazırdım. Sözlerinde çok fazla acı vardı. Acı çekmesinden nefret ediyordum ama kahretsin. Gerçekten sıçıp batırmıştı.

Yine de bugün yardım etmişti. Onu güvende tuttu. Hızlı davranarak onu uzaklaştırmayı başardı. Ondan kaçmaya çalışmamış olması, belki de onu bizden daha fazla kabul ettiği anlamına geliyordu. Ya da en azından Church öyleydi.

Church sigarasından bir nefes daha çekip dumanı üflemeden önce, "Ağla lan," dedi. "Yaşamana izin verdiğimiz için şanslısın. Merhametimizden memnun ol ve sinsice geri dönmeye çalışmaktan vazgeç. İstenmiyorsun. Hiçbir içten söz fikrimi değiştirmeyecek."

"Haklısın." Sin acı bir kahkaha attı. Ayağa kalktı ve kapıya gitti. Başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve çıktı.

"Kahretsin, Dante," diye mırıldandım, ayağa kalkarken. "Ona gerçekten ihtiyacımız var. Şu anda herkes güverteye. *Onun için.*" Cevap vermesini beklemedim. Oturma odasından çıkıp Sin'i bulmaya gittim.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama belki yardımı dokunurdu. Bu noktada, kesinlikle zararı olmazdı.

SİN

"S in! Hey! Bekle!" Ashes yağın karın içinden koşarak bana doğru geliyordu, nefesi beyaz puflar halinde çıkıyordu.

Durakladım, bana yetişmesini beklemek için döndüm.

"Ne?" Yanımdayken mırıldandım. "Hey, dostum.

Church'ün nasıl olduğunu bilirsin-"

"Önemli değil. Sorun değil," diye sözünü kestim, kelimelerim yumuşaktı. "Anlıyorum. Ne kadar kötü çuvalladığımı hatırlamayacak kadar aptal değilim. Ne yaptığımı biliyorum. Neden yaptığımı da biliyorum. Pişmanım ama pişmanlıklar sorunları çözmiyor, değil mi?"

"Belki . Belli ki deniyorsun."

Alay ettim. "Asher, sorun değil. Bunun için endişelenme." Tekrar yürümeye başladım ama kolumdan tutup beni durdurdu.

"İyi değil," dedi, bakışları üzerimde geziniyordu, gözlerinde hüzn vardı. "Eve dönmene karşı değilim."

Sözleri karşısında boğazım düğümlendi.

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum, ancak bu hiçbir şeyi düzeltmez."

"Church'ün sadece zamana ihtiyacı var," diye devam etti. "Sanırım zamanla kendine gelecektir."

"Peki ya sen? Ne? Neye ihtiyacın var? Çünkü seni tanıyorum Asher. Sen de benim geri dönmeme hazır değilsin. Yaladığım yaraları yatıştırmak için istediğin kadar hazır olduğunu söyleyebilirsin ama saçmalamayı kes. Bana karşı dürüst ol."

İç çekti ve konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Korkuyorum. TAMAM MI? Tahmin edilemez olabiliyorsun. Olanlar göz önüne alındığında, evet, sana güvenmek zor. Yani, *ya olursa'lar* var dostum. Onlar var. Onlar hakkında yalan söylemeyeceğim. Stitches kendini öldürmeye çalıştı, sonra da tesisteki o boktan şey başına geldi. Kendimi zar zor topladım. Church berbat haldeydi. Onlar için toplukladı, Sinclair. Onu yola getirmek için kötü bir şey olmalıydı. Bunu biliyorsun. Sonra da onu. Sırf sen onu bırakmadığın için

Sevgiyle. Yani evet. Sinirlenip yine kendini kaybedeceğinden ve boktan kararlar vereceğinden çok korkuyorum. Bu hislere sahip olmak istemiyorum, ama lanet olsun, dostum. İstiyorum. TAMAM MI? İstiyorum amına koyayım."

Başımı salladım, sözlerini karnıma inen bir yumruk gibi içime çektim.

"Anlıyorum," diye fısıldadım. "Bu yüzden ondan uzak durmaya yemin ettim. Onu güvende tutmak istiyorum. Buna kefaretim diyebilirsiniz. Bu konuda söylediklerimde ciddiydim. Bunu kanıtlayabilmemin tek yolu sadece bunu yapmak. Gerekirse bunu tekrar tekrar yaparım. Eğer eve hiç dönemeyeceksem, olsun, ama en azından denediğimi söyleyebilirim."

Bir an için birbirimize baktık.

"Ben eve gidiyorum. Yoruldum," dedim sonunda. "Bana ihtiyacın olursa numaram sende var. Ararsan gelirim."

"Eve geri dön. Biraz yemek yaptım-" "Minnettarım ama yalnız kalmayı tercih ederim." "Sinclair, hadi."

"Merhametini kazanmaya çalışmıyorum. Şu anda gerçekten yalnız kalmak istiyorum. Asylum'un orada olmasıyla yeterince uğraşıyorsun. Planların ve Church'ü eve götürmek için endişelen. Ben buralarda olacağım." Bana tekrar sormasını beklemedim çünkü soracağını biliyordum. Bunun yerine patikadan aşağı inmeye devam ederek karın etrafıma düşmesine izin verdim.

Duş fayanslarına , gözlerim kapalıydı ve bıçak sıkıca elimdeydi. Bıçağı olabildiğince sert bastırmadım. Karnım boyunca küçük, sık kesikler attım ve bunun getirdiği yakıcı acının tadını çıkardım. Kalbimdeki diğer acıyı körelten bir acı.

kadar acınası hissetmekten nefret ediyordum ama işte.

Zavallı.

Bu gece çocuklarla Sirena'yı izlemek bana sadece ne kadar yalnız olduğumu fark ettirdi. Ne kadar üzgün olduğumu. Ne kadar acınası.

Bıçak elimden kaydı, ayaklarımın dibinde takırdadı. İşim bitmişti. Kendime zarar vermeye devam edemeyecek kadar yorgundum, en azından bu gece için. Yarın yeni bir gündü.

Duşumu bitirdim ve çıktım. Giyindikten sonra yatağa uzandım ve telefonumdaki fotoğraflara göz attım. Hepimizin fotoğraflarını. Stitches'in balık yakalaması gibi rastgele, aptalca fotoğraflar vardı. Sonra onunla Ashes'i kovalaması. Ashes'in erkekler tuvaletinde çöp kutusunu ateşe vermesi. Church kameraya parmak sallıyordu, dudaklarından bir cigara sarkıyordu.

Sirena buraya ilk geldiğinde çektiğim bir fotoğrafın üzerinde durakladım.

Çocukların etrafta durup konuştukları bir fotoğraftı. Benim çektiğim sıradan bir fotoğraftı. O sırada arka plandaki Sirena'yı fark etmemiştim ama oradaydı.

Fotoğrafi yakınlaştırdım ve ekran görüntüsü aldım.

Çok masum ve saf görünüyordu. Çok korkmuş.

Parmaklarımı yüzünde hafifçe gezdirmeden önce resme bakarken sertçe yutkundum. Bulanık olsa da, elimdeki tek fotoğrafı buydu.

Gözlerimi kapattığımda, iletişim kurmanın eşiğindeyken dudaklarının nasıl ayrıldığını hayal ettim. Gözlerinin ne kadar büyük ve renkli olduğunu. Uzun siyah saçlarının esintiyle nasıl dalgalandığını. Düşünürken ya da sinirliiyken alt dudağını çiğneyişini.

Sanki yiyip bitirebileceğim bir şey gibi kokuyordu.

Battaniyemin altındaki sikimi okşadım, ona sarılmayı arzuluyordum. Onu öpmek.

Beni affetmesini sağla.

Ne güzel bir eve dönüş olurdu. Ama asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şey.

Kimin ne dediği önemli değildi. Kararları kesinleştiren her zaman Church olurdu. Bana eve dönmemi söylemesini ne kadar istesem de buna asla izin vermeyeceğini biliyordum. Asla geri dönmeyecektim.

Bu çirkin düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve zihnimin gözünde onun nasıl görüldüğüne odaklandım. Zihnimde bana uzandı. Yüzümü okşadı.

Dudakları benimkilerle buluştu.

Kafamdaki onun görüntüsüne doğru sarsmaya devam ederken inledim.

Hayalimde onu nazikçe sırt üstü yatırdım ve vücudundan aşağıya, yalayıp emdiğim amına doğru öpücükler kondurarak altımda kıvranmasını sağladım.

Görüntü kaybolurken "Siktir," diye tısladım ve karnımın her yerine boşaldım. Prens Albert piercingimin takıları orgazmın daha da güçlü olduğunu hissettirdi. Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir sevişme yaşamamıştım. Yine de son zamanların en iyisi buydu.

Sahip olamayacağım bir kızla ilgili pis düşünceler.

Kendimden iğrendim.

İç çekerek kalktım ve yatağa dönmeden önce yaptığım pisliği temizledim. Pencereden içeri süzülen ay ışığı dışında oda karanlıktı. Saatlerce yatakta yattım ve sonunda uyku beni aldı.

Kapı açıldığında ve Asylum odaya girdiğinde uzun süre .

İnleyerek göz kapaklarımı araladım ve şifonyerinden pijamalarını almadan önce donuna kadar soyunurken gözlerim kamaşarak ona baktım.

"Uzun zamandır yoktun," dedim huysuzca.

Yatağına doğru kaydı ve yüzünü bana döndü, ay ışığı yüzüne vuruyordu.

Bitkin görünüyordu.

"O gözcüler çok iş yapıyor. Sonsuz sevgilimi görmek için geride kalmak istedim ama Stitches sonunda dışarı çıkana kadar iki saat boyunca onu altında tutmuş olmalı." "Church'ün senin hakkında atıp tutmasını dinlemek ve Ashes'in lanet yeri yakmaması için dua etmek zorunda kaldım. Bu adam tam bir karmaşa. Hepsi için bir arada durmaya çalışıyor. Zavallı piç kurusu."

"Evet, Ashes iyi bir adam. Deniyor," diye mırıldandım.

"O senin tarafında. Çoğunlukla. Bence Stitches bile öyle, her ne kadar bunu açıkça söylemese de." Asylum sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. Konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Ashes yemeği ısıtırken ve çocuklar masayı kurarken gelip yanıma oturdu."

Ay ışığında onu izledim, adem elmasının sallanışını ve yüzündeki kırılğan ifadeyi fark ettim. Bunu daha önce hiç görmemiştim, bu yüzden benim için şaşırtıcıydı.

"Ona dokunmama izin verdi," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Sadece bir anlığına, ama parmaklarını avucumun içinde gezdirdi. Duygularını benden uzaklaştırmadan önce onu hissettim."

"Ne hissettin?" Kalbim boğazımda, fısıldayarak karşılık verdim.

"O kadar sevgi ve ışık dolu ki, ama içindeki karanlık beni çağırıyor. Ona zaten takıntılıydım ama o değişiyor. Karanlık ve aydınlık bir şiddet çarpışmasında buluşacak. Bunun olması için sabırsızlanıyorum, böylece gerçekten olması gereken kişi haline gelebilecek."

Nefes verdim. "Bizim gibi bir canavar mı?"

Bana doğru baktı. "Hayır. Bizim gibi değil. O bizim olmayı umabileceğimizden çok daha fazlası Her zaman nazik olacak, ama adil de olacak. İncinmeye tahammül edemez. İntikamını alacak ve hesaba katılması gereken bir güç olacak. Tabii ona öğretebilirim. Ya da. . ."

"Yoksa ne olur?"

Boğazını temizlemeden önce yine sessizdi. "Mirage yapabilir."

Dirseğimin üzerinde doğruldum ve tüm dikkatimi ona verdim. "Mirage'ın dışarı çıkmasına pek izin vermiyorsun. Çıkartacak mısın?"

Dudaklarını yaladı ve gözlerini kapattı. "Akıl hastanesi mi? Çıkmasına izin mi veriyorsunuz?"

"O tehlikeli biri," diye mırıldandı Asylum. "Benden daha tehlikeli."

"İkiniz de tehlikelisiniz," diye düzelttim.

"Her şeyi enine boyuna düşünüyorum. Mirage söz konusu o olduğunda deliriyor. Sanırım ben de öyleyim, sadece farklı bir şekilde." Yumuşak bir kahkaha atmadan önce bir an sessiz kaldı. "*Bu işi etme. Bunu mahvetmene izin veremem.*"

Mirage ile iletişim kurduğunu biliyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece onu izledim.

"Yarın," dedi yumuşak bir sesle. "Hayır. Onu eğit. Yaratılan bu karmaşayı düzelt. İntikamın ödendiğinden emin ol."

Asylum'un gözleri açıldı ve tekrar bana baktı. "Sinclair, her şeyin yolunda gittiğinden emin ol. Ben ayrılacağım ve Mirage'a işleri yoluna koyması için bir şans vereceğim. En iyisi ben gölgelere saklanayım ki o ortaya çıkabilsin. Tatlı bir çocuktur ama üzgün olduğunda ne yapacağı belli olmaz. O yüzden üzülmesine izin verme. Son zamanlarda öfkesini kontrol etmekte iyi iş çıkarıyor. Onun güneş ışığına karşı kasırga olabilir." Yumuşak bir şekilde güldü. "Sanırım bir bakıma ikimiz de öyleyiz."

Hiçbir şey söylemedim. Mirage'ın çoğu zaman nazik olduğunu biliyordum ama Asylum'un bir parçası olduğunu ve orada deliliğin geliştiğini de biliyordum

"Bir arkadaşına ihtiyacın var, Sinclair," diye Asylum. "Ben uzaktayken. Mirage ona kimin zarar verdiğini bulmaya kafayı çok takmış olacak."

"İyi olacağım," dedim ve sırt üstü dönüp tavana baktım. "Ben her zaman iyiyimdir."

"Biz en iyi arkadaşız, Sinclair."

Ona doğru baktım. "Öyle miyiz?"

Kıkırdadı. "Tabii ki öyleyiz. Başka kimin var?"

Homurdanarak cevap verdim. Ondan başka kimsem yoktu. Beni siktiği için şanslıyım.

"Bu yüzden teşekkür olarak sana bir arkadaş bulacağıma söz veriyorum. Ben yokken yanında olacak biri, böylece beni çok özlemezsin."

"Hayal görüyorsun."

"Ve bunun için beni seviyorsun," diye yorumladı, sesindeki gülümsemeyle. "Mirage'a sahip olacaksın, ama o ve ben aynı değiliz. Aynı olduğumuz kadar farklıyız da."

"İkiniz de kafa karıştırıcı pisliklersiniz."

", değil mi? Sanırım bu yüzden birlikte bu kadar iyi çalışıyoruz." İkimiz de bir an sessiz kaldık.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Ben sordum.

"Church gideli ne kadar olursa olsun," dedi. "O döndüğünde ben de döneceğim. O gidince, Mirage'kıpırdanması için . . kıpırdayacak."

"Nasıl. . uygun." Bir an sessizleştim. "Akıl hastanesi mi?" "Evet, kanka?"

"Sadece bizimle taşak geçmiyorsun, değil mi? Hâlâ Sirena'yı güvende tutmak için öldürmek istemiyor musun? Çünkü yaptığın şey berbattı-"

"Kimsenin bu konuda ne hissettiğine bakmaksızın burada kalacağım. Ben ölümcül bir hastalığım ve bu dünyayı onsuz terk etmeyeceğim." "Bu beni pek rahatlatmıyor," diye mırıldandım.

"Onu istiyorum, Sinclair. Ona sahip olacağım. İstedğim şey onu incitmek değil. O zaman bile istememiştim. Sadece onun güvenliğini istedim ve ölüm bir ruhu dokunulmaz kılabilirdi, bu yüzden elimdeki en iyi seçenek buydu." Durakladı. "Genç ve aptaldım. Yeteneklerimi kullanmayı henüz öğrenmemiştim. Artık kendimi toparladım. İkimiz de öyle." Vurgu yapmak için kafasına vurdu. "Benimle her zaman güvende olacak. Ve Mirage'ın yanında. Onu benim sevdiğim gibi seviyor. Onun sevgisi de benimki gibi şefkatli ama şiddetli. Belki benimkinden daha yaşlı ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Tek bildiğim, onun benim için gülümsemesi anlamına gelseydi bu dünyayı kana bulayabilirdim." İç çekti. "Böylece benimle her zaman güvende olacak."

"Ya Mirage?"

"Mirage'ı onun için en iyisini istediğini bilecek kadar iyi tanıyorsun. Öfkesini dışa vurmadığı sürece onun yanında güvende olacaktır. zarar vereceğinden değil. Ama başkaları zarar görebilir. Kendini kaybedene kadar iyi. Sonra, katliam. Ama sen burada olacaksın, onun iyi olduğundan emin olacaksın. Eğer kartlarımızı doğru oynarsak, Ashes ve Stitches gelip onlarla takılmana izin verebilir. Ya da Sirena'yı almana izin verirler. Asla bilemezsin."

Bu ihtimal karşısında kalbim küt küt rağmen alay .

"Bu kadar üzülmeyin. Ne istiyorsanız al. Hayat o kadar da kötü olmayacak. Öp onu. Dokun ona. Bacaklarını ayır ve onu becer. Deneyene kadar bilemezsiniz. Ve o zamana kadar ağlamaya devam edeceksiniz."

"Saçmalıyorsunuz," dedim başımı sallayarak.

"O seçiyor, Sinclair. Bunu sakın unutma. Sadece *senin yol olduğun*u görmesini sağla. *İhtiyacı olan ışık*. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Bunu yapıp yapamayacağımı bilmediğim için hiçbir şey söylemedim. Şu anki hislerime göre cevabım hayırdı ama bir yanım kendimi ona kanıtlamak için o kadar çaresizdi ki bu beni çıldırtıyordu.

Asylum esneyerek, "Öyleyse deli ol," dedi. "Biraz çılgın olmanın yanlış bir tarafı yok, kanka. Ne de olsa bu yüzden buradayız."

Haklıydı.

DİKİŞLER

Church'ün Sirena'yı yatakta köpek stili sikmesini ve onun da Ashes'in sikini emmesini izledim. Onu bu gece sınavacaktık. Asylum ve Sin bittiğinde yatak odamda kendimi iki kez onun içine gömdüğümünden beri bir adım geri atmıştım. Tek istediğim sikimi onun daracık, ateşli amcığının içine sokmak olmasına rağmen ona karşı nazik davranmıştım. Yine de kendimi tuttum çünkü onun için nazik ve yavaş olmama ihtiyacı olabileceğini biliyordum.

Daha önce onunla çok fazla zaman geçirdiğim için, Church'ün ayrılacağı için doymasına izin düşündüm. Bu doğru görünüyordu.

Church hareketlerini yavaşlatırken, "Buraya gel kardeşim," diye homurdandı.

"İzlemenin sakıncası yok-"

"Onu benimle birlikte becermeni istiyorum," dedi yavaşlayarak. Hiç tereddüt etmeden Ashes'i emmeye devam etti. Ashes hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibiydi çünkü başını geriye atmış, parmaklarını saçlarına dolamış ve onu şaftı boyunca yönlendiriyordu.

Church, "Senin sikini benimkiyle birlikte onun amında istiyorum," dedi.

Başımı salladım, bunu ben de istiyordum. Hareket ettim ve Sirena'nın yanına sırt üstü uzandım.

Ashes bizi duymayacak kadar kendinden geçmiş olamazdı çünkü sikini kızın boğazından çekip çıkardı ve bana sarılmasına yardım etti.

"Selam meleğim," diye mırıldandım yüzünü okşayarak. Onun yanıtı beni derinden öpmek oldu. İtiraz etmeden öpücüğün içine daldım, sikim acı verecek kadar sertti ve çaresizce içine girmeye çalışıyordu.

Church'ün sıcak eli sikimin etrafını sardı ve onun sıcaklığına doğru yönlendirdi. Kendimi tekrar onun içine gömerken dudaklarına karşı yumuşak bir inilti çıkardım.

Siktir, çok iyi hissediyordu.

Onu yukarı doğru ittim, dudaklarıma karşı nefesini tuttu.

Church, onun da katılabilmesi için yavaşlayıp durmadan önce uzun bir süre bu anı yaşamama izin verdi.

"Bu acıtacak," diye bağırdı Church kalın bir sesle, bir yandan da onun içinde bana katılmak için sikini benimkine doğru itiyordu.

Nefes alış verişi hızlandı, tırnakları göğsümü kazıyordu.

"Nefes al," dedi Ashes usulca.

"Sakin ol bebeğim," diye mırıldandım, ellerim kalçalarında. "Church'ü içeri al. Rahatla. Canın yanacak ama sonra çok iyi hissedeceksin. Tüm çirkin anılarını sikip atmak istiyoruz."

Rahatlamaya çalıştığını söyleyebilirdim ama vücudu buna karşı koyuyordu.

Church'ün kalın siki başını içeri sokacak kadar onu araladığında dudaklarından yumuşak bir çığlık çıktı.

Yüzünü boynuma gömdü, tırnaklarını etimin derinliklerine geçirdi, vücudu ağır nefes alış verişleriyle sarsılıyordu.

"Onu bu şekilde seviyorum," diye Church. "Tanrım, bu çok iyi."

İnledi, tırnakları daha derine battı. Kanımdan küçük damlacıklar fışkırdı ama dişlerimi sıktım ve bunun olmasına izin verdim çünkü bu onu rahatlatıyordu. Rahatlığımı sikeyim.

"Kahretsin, daracık bir amı var," diye devam etti Church, sonunda sikini benimkinin içine doğru kaydırarak. "Kahretsin, Asher. Çok şey kaçırıyorsun."

Ashes homurdandı ve sikini okşadı. "Sen gittiğinde Stitches ve ben birlikte deneyebiliriz."

Church geri çekilip tekrar içine girdiğinde haykırdı. Vücudu kıvrandı ve kıvrandı, ama onu sıkıca kendime doğru tuttum.

"Sakin ol, bebeğim. Sakin ol," diye fısıldadım. "Biziz, tamam mı? Sadece biziz. Seni seviyoruz."

Yavaşça içine girip çıkmaya başladığımda hafifçe gevşedi ve yavaşlamayı akıl eden Church'e ayak uydurdu. Titreyişine bakılırsa, bunu yapmak onun için büyük bir başarıydı. Kısa süre önce hayatının en kötü deneyimlerinden birini yaşamıştı. Ona karşı dikkatli olmamız gerekiyordu.

Nefes alış verişi yavaşladı ve tırnaklarını etimden çekti.

"Al . Al onu meleğim. İyi bir kız gibi siklerimizi al," diye kulağına mırıldandım yavaşça vücudunu becerirken.

Church vücudunu nazikçe onunkinin üzerine koydu ve omzunu öptü.

"Tüm korkuyu silelim, hayalet. Hepsini. Onu almamız için bize ver. Seni seviyorum," diye fısıldadı nefes nefese. "Ve sana her zaman göz kulak olacağım. Hepimiz bakacağız."

Daha da rahatladı, biz de bunu iyiye işaret olarak aldık ve hızımızı artırdık.

Bizden daha fazlasını almaya çalıştıkça kıvrınması itmeye dönüştü. "İşte böyle bebeğim. Amin daha fazla yarak istiyor," dedi Church. "Siktir," diye mırıldandı Ashes, içinden yumuşak bir inilti geliyordu. "Ben istiyorum içer i."

Onu becerdiğimizi izlerken ne kadar zorlandığını hayal ederek kıkırdadım. "Ashes'e yardım et, bebeğim," diye seslendi Church nefes nefese. "Onun sikini yala."

Yavaşça başını hareket ettirdi ve dudaklarını onun için ayırdı. Adam hiç vakit kaybetmeden sikini ağzına iterken, emerken yumuşak bir inilti onu terk etti.

Çok ateşliydi. Bunu daha önce başka bir kızla hiç yapmamıştık. Ona ve çocuklara çok bağlı hissettim.

Sin buna bayılırdı.

Onu aklımdan çıkardım. Bu gece işler pek iyi gitmemişti ve Church odaya döndüğümünden beri onun hakkında söylenip duruyordu.

Önemli değildi. Önemli olan şu andı.

"Boşalacağım amına koyayım," diye inledim, sıcaklık artıyordu. "Siktir."

Church sikime karşı daha hızlı hareket etti ve sahip olduğumuz tüm ritmi uçurdu. Pes ettim ve sertçe boşaldım, yükümü meleşimin derinliklerine fırlattım, vücudum yoğun zevkten titriyordu.

Ashes onu takip etti, ağzını doldururken vücudu gerildi.

"Yut beni, cennet. İşte bu. İşte böyle. Aferin kızıma. Kahretsin, çok iyisin," diye homurdandı.

Church ona vurmaya devam ederken o da adamın istediğini yaptı. Ağzı Ashes'in sikinden kaydı ve dudaklarımı buldu. Onu öptüm, Ashes'in serbest bırakılmasının tadı dilimdeydi.

"Oh lanet olsun." Church inledi.

O benim gerilirken siki benimkine doğru seğirdi, boşalırken yumuşak, seksi küçük inlemeleri ağzımı doldurdu. Boşalması bizi sular altında bıraktı, çarşafı ıslattı.

Kahretsin, böyle boşalmasına bayılıyordum.

Hareketsiz kalmadan önce elimde titredi, öpüşmelerimiz durma noktasına geldi.

Church onun kıcını tokatladı ve inlemesine neden oldu, sonra eğildi ve ağzını benimkinden çekip onu öptü. Bir an sonra çekildi, sadece ben ve o kaldık.

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra geri geldi, ben de onun bedeninden ayrıldım ve onu yatağa sırt üstü yatırdım. Ashes hemen kıvrıldı

onun yanında.

Church'ün yüzündeki sevgi dolu ifadeyi görmek için ona baktım. "Hadi temizlenelim," dedi Church usulca.

Ashes içini çekti ama elini tutup yataktan kalkmasına yardım etmeden önce bize utangaç bir gülümseme sunan Sirena'dan kendini kurtardı.

"Onu temizleyin. Ben bununla ilgileneneğim," dedi Church.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Onu aceleyle banyoya götürdüm ve duşu başlattım, ondan zar zor uzak durabiliyordum. Su yeterince ısındığı anda onu spreyin altına çektim ve sikimi tekrar içine soktum.

İkimiz de dakikalar içinde tekrar boşalıyorduk. Muhtemelen benim için bir rekordu, ama umurumda değildi. Ben dakika adamı değildim, ama lanet olsun, inanılmaz bir amı vardı. Ne kadar çok seks yaptığım için sikim ve taşaklarım ağrıyordu ama canı cehenneme. Buna değirdi.

Duş üzerimize yağarken yumuşak öpücükler arasında "Sana asla doyamayacağım," dedim.

Bana daha sıkı sarıldı, göğüsleri göğsüme bastırdı.

"Aletimin kaldırabileceğini düşünseydim seni hemen şimdi tekrar alırdım." dedi.

Çekilip vücudunu yıkamadan önce dudaklarıma gülümsedi.

Aletime baktım.

Lanet olsun. Yarın. Yarın yine yapardık.

Zaten gideceği için Church'ün bu gece onunla biraz vakit geçirebilmesini istiyordum.

Ben onun yıkanmasına yardım ettim, o da benim yıkanmama yardım etti.

İşimiz bittiğinde dışarı çıktık ve kendimden önce onu havluyla kuruladım. Sonra Church'ün odasına döndük, o ve Ashes çoktan yatağa uzanmış, birbirlerine yaklaşan yolculuğu hakkında mırıldanıyorlardı.

Bunu düşünmemek için kendimi zorladım ve endişemi bir kenara ittim.

Bu gece iyi bir gece geçirecektik çünkü dürüst olmak gerekirse, birlikte kaç tane iyi gece geçirebileceğimizi bilmiyordum.

Sirena, Church ve Ashes'in arasına girdi, ben de Church'ün yanına kaydım.

Sirena ona sarılırken Church, "Hadi film izleyelim," dedi, Ashes de onun arkasındaydı.

Ne yaptığını biliyordum.

Sıradan bir gece olmasını istiyordu.

Ama hepimiz bunun normal olmadığını biliyorduk ve yarın gitmiş olacaktı.

Ashes bir komedinin düğmesine basarken Church sessizliğin içinde "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı.

Başımı salladım ve kardeşimin elini sıktım, ardından da
TELEVIZYON.

Sorun olmazdı. Öyle olmasını sağladım. Yapabileceğim tek şey buydu.
Şu anda.

SIRENA

Uyandığımda kilise gitmişti.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. Bunu benim için yaptığını bilmek kalbimi acıtiyordu. Kimsenin benim adıma acı çekmesini istemiyordum. Beni sevdiği için bunu yapmakta bir sorun görmediğini söylemişti.

Ben olmalıydım.

Babasına yardım edeceğini açıkladığı dün gecedan beri bu düşünce aklımdan çıkmıyordu. Tüm bunlar kendimi kaybettiğim içindi. Çünkü karanlığın dışarı çıkmasına izin vermişim. İnsanlar tarafından sürekli dürtölmek ve kışkırtılmak beni çok sinirlendiriyordu. Normal tarafım bile bunu hissediyordu. Daha hafif olan tarafımla daha iyi başa çıktım. Daha mantıklıydım ve eleştirel bir düşünürdüm. Sadece bıkmış olduğunu varsaydığım ve uzun zamandır zihnimin derinliklerinde gizlenen diğer yanımda ise dış görünüşümün tam tersiydi.

Bu beni dehşete düşürdü ama aynı zamanda rahatlamamı da sağladı. Sanki o parçamdan ayrılabilirmişim gibiydi.

Bana tam olarak ne olduğundan emin değildim ama öyle olduğunu varsaydım. Aynı ruhun iki parçası. Tatlı kısım ve bıkkın kısım.

Ashes gözyaşlarımı silerek, "Ağlama," diye fısıldadı. Uyandığını fark etmemiştim ama belli ki uyanmıştı çünkü şimdi gözyaşlarımı siliyordu, sesi endişe ve üzüntüyle gerilmişti.

Elini elime aldım ve titreyerek avucuna şunları yazdım

Bu benim hatam.

"Oh, Sirena." İç çekti. "Bu senin hatan değil. Evet, biraz kendini bıraktın ama hepimiz bırakırız. O kaltağın seni öyle itip kakmaya hakkı yoktu. Yıllardır onun kıcını tekmelemek istiyordum ama sen benden önce davrandın. Eğer sen olmasaydın, biz olurduk. Bu yüzden üzölme. Böyle olması gerekiyordu. Bektan tavırlarıyla bunu kendi başına getirdi. O da buradaki diğerleri gibi sapkın ve iğrenç biri."

Avucuna daha fazla kelime çizdim.

Bana olanlar için endişeleniyorum. Kilise için endişeleniyorum.

"Bebeğim, sen benim mükemmel kızımsın. Her zaman da öyle olacaksın," dedi nazikçe. "Herkes bazen bıkar. Bu sadece senin kırılma noktan. Çok şey atlattın. Çok güçlüsün. İyisin. Söz veriyorum. Church de iyi olacak. Yeraltında büyüdü. Orada savaşmayı öğrendi. Hayatta kalmayı öğrendi. İyi olacak," derken sesi titriyordu.

Avucuna daha fazla kelime karaladım.

Neden sana inanmıyorum?

"Güven bana. Bu korkutucu. Anlıyorum. Canavarların yapabileceği şeylerden kurtulmuş olmak daha da korkutucu ama Sirena." Durakladı ve başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Church de bir canavar. Ben ve Stitches da öyle. Günah. Asylum. Bizler canavarız. Bu yüzden buradayız."

Hızlıca yazdım.

Ben de bir canavarım.

"Bir canavar olamayacak kadar güzelsin." Dudaklarımı hafifçe öptü. "Sen hepimizi kurtarmak için gönderilmiş erdemli bir meleksin."

Tatlı sözleri karşısında biraz gülümsedim.

Elimi avucunun içine aldı ve parmak eklemlerimi öptü. "Hadi Stitches'ı . Yemek yiyelim. Bir kardan adam yaparız. İnternette alışveriş yaparız ve onca kara rağmen teslim edilmesini umarız. Film izleriz. Kurabiye yapalım mı?"

Onu tekrar öptüm, fikirlerinden gerçekten hoşlanmışım.

"O zaman anlaştık," diye mırıldandı. "Eğlenceli bir gün. Belki daha sonra bizim için resim yapabilirsin. Seni resim yaparken seyretmeye bayılıyorum."

Bu fikir de hoşuma gittiği için başımı salladım.

"Güzel." Yataktan kalkmadan önce burnumun ucunu öptü. "Dikişler. Hey. Stitches!"

Stitches uykusunda homurdandı ve yuvarlandı ama gözlerini açmadı.

Onun yerine yumuşak bir horlama sesi çıkardı.

Ashes başını salladı.

Yuvarlandım ve başımı Stitches'in göğsüne yasladım. Kolu hemen etrafıma dolandı ve beni sert vücuduna sardı. Gövdesini kaplayan dövmelere doğru ilerlemeden önce parmaklarımı karnındaki gergin kaslar boyunca nazikçe gezdirdim. Ben göbek deliğinin yakınındaki bir haçın izini sürerken uykusunda mırıldandı.

"Malachi," dedi Ashes, Stitches'in yattığı tarafa doğru ilerleyerek. "Aç mısın?" Stitches'in gözleri şak diye açıldı. "Yemek yiyebilirim."

Buna gülümsedim, vücudunda daha fazla yiyeceğe ihtiyacı olduğunu biliyordum. O da benim gibi tesiste kilit altındayken kilo vermişti.

Ashes'in elini tutmak için üzerine çıkmadan önce yanağından öptüm. Stitches ellerini belime koymakta ve beni etkileyici, sert boyunun üzerinde tutmakta gecikmedi.

"Günaydın meleğim," dedi bana gülümseyerek.

Yüzüm onun bakışları altında ısındı.

"Bunları yapmadan önce kahvaltı hazırlayalım ve onu doyuralım," diye araya girdi Ashes. "Kilise gitti."

Dikişler belimden açıldı ve Ashes ayağa kalkmama yardım etti.

"Biliyorum. O gittiğinde ben uyanıktım." Stitches doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. "Bu sabah saat beş civarıydı. Çabucak kışını kaldırıp gitti buradan. Uzun bir veda istemediğini, çünkü bunun daha çok acı verdiğini söyledi." Stitches'in yüzünde bir umutsuzluk ifadesi belirdi. "Havaalanına gitti ve arabasını orada bıraktı."

"Sanırım babasının özel jetini aldı?" Ashes şakağını öperek sordu.

"Sanırım. Onu bu şekilde çağırmış gibi görünüyor." Stitches ayağa kalktı ve boxer'ını düzeltti. Beni bakarken yakalayınca bana göz kırptı ve yüzümün tekrar ısınmasına neden oldu.

Çabucak parmaklarını çenemin altına koydu ve birbirimizin gözlerinin içine bakacak şekilde başını yukarı kaldırdı.

"İstediğin şeyi istemekten utanma meleğim. Bununla ilgili bir sorunum yok. Senin olsun."

Ona utangaç bir gülümseme verdim, o da dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bunu yuttu. Erkeklerin öpücüklerine kapılmak kolaydı ve bunu onunla yapmak için hiç zaman kaybetmedim. Sert boyu karnıma baskı yaparak bu konuda tam olarak ne düşündüğünü bana gösterdi.

"," diye ısrar etti Ashes. "Ben acıktım."

"Bacaklarını ayırıp masanın üzerinde amını yiyebiliriz," diye mırıldandı Stitches dudaklarıma karşı. Sözleri vücudumda bir heyecan yarattı. "O mükemmel bir yemek."

"Buna karşı değilim." Ashes beni Stitches'ten uzaklaştırdı ve ikisi de beni aşağı indirmeden önce giyinmeme yardım ettiler.

"Oturup rahatlamamı istiyorum," dedi Ashes ve kumandayı bana uzattı. "Ben kahvaltı hazırlayacağım. Stitches -"

"yemeye başla," dedi Stitches, kara gözleri gezinirken. Bakışlarının altında kıpırdandım.

Kapı çaldı ve kaşlarını çatı.

"Ben kahvaltı hazırlarken Stitches kapıya bakacak." Ashes bir kahkaha attı ve mutfığa gitti.

"Bu düşünceni unutma meleğim. Bırak da bununla ben ilgileneyim," dedi Stitches ve ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Kapıyı açışını ve inleyişini izledim.

"Lanet , Cady. Gerçekten mi?"

"Çekil yolumdan, boğucu. Buraya çalıntı waffle'larla ve kız kardeşimi görmeye geldim."

"Bryce'ı da mı getirdin?" Stitches iç geçirdi. "Church burada olmadığı için şanslısın. Bu hiç iyi gitmezdi."

"Uzun saç, umurumda değil." Cady, Stitches'i iterek doğruca bana doğru geldi, elinde çalıntı waffle olduğunu tahmin ettiğim bir çanta vardı.

"Church'ün gittiğini duydum," dedi bana sarılarak.

"Bunu nasıl duydun?" Ashes mutfaktan sordu.

"Bana mesaj attı." Bana baktı, gözleri yuvarlaktı. "İşleri sizin halletmenize izin vermem gerektiğini söyledi ama istersem gelip gece kalabileceğimi söyledi. İşte buradayım."

"Peki ya sen?" Bryce eve adımını attığında Stitches sordu. Stitches kapıyı arkasından kapattı. "Sen neden buradasın? Yürüyebildiğine bile şaşırdım."

Sözleri karşısında kaşlarımı çatıtm, ne anlama geldiklerinden emin değildim. Bryce'ı kampüste görmemiştim. Hasta olduğu söyleniyordu. Kesinlikle solgun ve acı içinde görünüyordu. Planım bu hafta onu görmeye gitmekti. Sadece bunu çocuklarla nasıl konuşacağımı bilemiyordum. İçimizi dökmemiz gereken çok şey vardı.

Yanına gitmek için ayağa kalktım ama Stitches ilerledi ve ben hedefime ulaşmadan beni kollarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun meleğim?" diye kulağıma mırıldandı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda çenesinde bir kasın kıpırdadığını gördüm. Elimi uzattım ve parmaklarımı ona dokundurdum. Yüz ifadesi yumuşadı ve ben de kendimi ondan ayırıp Bryce'ın yanına gittim.

"Selam," diye usulca selamladı beni Bryce, sesinde hafif bir titreme . En son konuştuğumuzda bana duygularını anlatmıştı. Beni ne kadar önemseydiğini. Diğer her şeyle birlikte bunları da sindirmeye çalışıyordum.

Uzandım ve elini tuttum, sonra da sıktım. "Sirena," diye fısıldadı, gözleri cam gibiydi.

Ona bakarken kalbim kırıldı.

O iyi değildi. Bir şeyler yanılttı ve bunu ona sorabilmemin hiçbir yolu yoktu. Kelimeleri çıkarmaya çalıştım ama takılıp kaldılar ve beni sinirlendirdiler.

Fark etmiş olmalı ki elimi sıkarak geri çekti. "Bunu sonra konuşuruz, tamam mı?" Sesi o kadar kısıktı ki onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldım.

"Sirena," diye seslendi Stitches, gerginliği sesinden belli oluyordu.

Bryce'ı öne doğru çektim ve o da kolayca geldi. Yine de hareketleri yavaş ve kanepeye oturduğunda yüzünü buruşturması dikkatimi çekti.

Stitches beni hızla sargının L kısmındaki kucağına sürükledi ve boynuma sokuldu, sözleri tenimde sıcak bir fırça gibi gezindi.

"Ona kızgınız, Sirena. Bunu daha sonra konuşabiliriz, tamam mı?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım ama yine de başımı salladım çünkü ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Bryce'ın Stitches'a attığı tedirgin bakışlara bakılırsa, bu hiç hoşuma gitmeyecekti.

Ashes'in yemeklerinin kokusu burnuma geldi ve midem sesli bir homurtu çıkardı. Stitches kıkırdadığında yüzüm kızardı.

"Rina, bugün internetten alışveriş yapmak ister misin? Bir sürü indirimli kıyafet olan bir web sitesi buldum." Cady gözlerinde heyecanla bana baktı.

Ona gülümsedim ve bunu yapmak istediğimi söyledim.

"Tabii ki," dedi ve Stitches ona başını salladığında ona parmağını uzattı. Bryce koltukta sessiz kaldı, kucağındaki ellerine odaklandı. Daha da fazla endişe kapladı içimi.

Kapı zili bir kez daha çaldı.

"Şimdi ne olacak?" Stitches homurdanarak beni minderine üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı.

"Günaydın," diye tanıdık bir ses yükseldi. Bu sesi tanıyordum.

Hemen ayağa kalktım, *onu* izlerken kalbim boğazıma düğümlendi kapıdan içeri gir.

Hiç vakit kaybetmeden ona doğru koştum. O kadar hızlıydım ki Stitches beni yakalayamadı. Mirage bana kollarını açtı ve ben de kolayca kollarının arasına düştüm.

"Rinny," diye mırıldandı kulağıma, beni sert bedenine sararken. Tavşan maskesinin yerinde olduğunu fark ettim.

"Ne oluyor, Asylum?" Stitches beni geri çekti ve ben de ona kaşlarımı çattım. "Neden o lanet maskeyi takıyorsun?" Gerginlik ondan yayılıyordu. "Neler oluyor lan?"

Mirage ona mavi gözlerine tam olarak ulaşmayan hızlı bir gülümseme sundu. "Ben Mirage. Maske takıyorum çünkü ben bir tavşanım. Sirena tavşanları sever."

"Bir tavşan onu incitti." Stitches ona kaşlarını çattı. "Sen ..."

"*Asla* yapmam," dedi Mirage şiddetle. "Aradığın kişi ben değilim. Ben kimim arıyor. Hepsi bu kadar."

"Yani onunla ormanda buluşan sen miydin?" Ashes seslendi. "Ona yardım etmek için. Biraz stres atmak için bir yola ihtiyacı vardı. Başka bir şeye değil. Daha azı değil. Ben sadece yardım edebilecek dost canlısı bir tavşandım."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Stitches. "Onunla bir... tavşan olarak buluşuyordun. Ona zarar veren kişi bunu biliyordu. Bu bir ipucu. O zaman devam etmek için bir şey. Değil mi?" Stitches önce Ashes'e sonra da Mirage'a baktı. "Bu da bir şeydir, değil mi?"

"Öyle," dedi Mirage başını sallayarak. "Sadece fazla değil. Yine de oraya ulaşacağız."

"O lanet maskeyi burada takmana gerek yok," diye devam etti Stitches. "Bu çok garip, dostum."

"Çıkmıyor."

"Akıl hastanesi." Stitches iç çekti.

"Mirage. Ben Mirage'ım. Bir tavşan."

Stitches gözlerini devirdi. "Düşündüğümden daha deliymişsin."

"Hayır, doğru düşünmüşsün." Mirage ona sırtıttı. "Düşündüğüm gibi yaşıyorum."

"Pekâlâ, neler oluyor? Siz neden buradasınız? Ayrıca, Church bunca zamandır lanet tavşanın sen olduğunu öğrenince kendini kaybedebilir," diye devam etti Stitches, gözlerini ona dikerek.

Mirage ona el salladı. "Yapmayacak. Ve eğer yaparsa, bunu atlatacak ve ne olduğunu görecektir. Bir arkadaş bir arkadaşına yardım ediyor. Yine."

Değiş tokuşu izlerken Stitches homurdandı, Mirage'ın ortaya çıkıp kim olduğunu söylemesine minnettar oldum. Sır saklamak hoşuma gitmiyordu.

"Diğer sorunuza cevap vermek gerekirse, bugün işlerin nasıl gittiğini görmek için uğradık. Her şeye bir göz atmanın iyi olacağını düşündük."

"Her şey yolunda mı?" Ashes mutfaktan seslendi. "Her ne?"

Mirage omuz silkti. "Kilise gitti. Bence sayıca güçlü olmak iyi bir şey." Mavi gözleri Cady ve Bryce'a kaydı. "Seni görmek güzel, Bryce."

Bryce homurdanarak cevap verdi.

"Size gerçekten ihtiyaç olduğunu sanmıyorum," dedi Cady, gözleri kısılmış bir halde. "Biz buradayız. Her şeyi hallettik. Yastıklı odana geri dön, seni kaçık."

Sessiz olmasını isteyen bir bakış attım ona. Gözlerimi yakaladı ve Mirage'ın varlığından rahatsız olduğu belli olan bakışlarını kaçırmadan önce iç çekti.

"Sorun değil," dedi Ashes, elinde spatulası ve üzerinde sarı önlüğüyle yaklaşarak. "Birlikten kuvvet doğar fikrini seviyorum. Sirena onu ve Bryce'ı görmekten mutlu görünüyor, bu yüzden ben de diyorum ki, devam edelim. Tuhaf maske ve her şey. Serap." Ona başıyla onay verdi. Mirage başını arkaya eğdi, görünüşe göre her şeyden memnundu.

Stitches gözlerini devirdi ve beni kanepeye geri götürdü. "Sin, seni görmek güzel," dedi Ashes.

Garip hissettiğini biliyordum. Sin botlarını çıkarıp ceketini Mirage'inkinin yanına dolaba asmadan önce ona başıyla hızlıca bir selam verdi.

Asylum, Sin'in yanındaki kanepeye Stitches, "Asylum, bugün tuhaf görünüyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Mirage, Stitches'a kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum." Stitches onu inceledi, eli kalçamdaydı. "Sanki iyi bir uyku çekmiş ve saçlarını taramış gibisin. Artı, o aptal maske."

Mirage bunun üzerine kıkırdadı. "Ben aynıyım ama farklıyım. Ben ."

Ona kim olduğunu söyle. Gerçekte kim olduğunu.

Mirage bana göz kırptı ve sanki bir sır saklıymış gibi parmağını dudaklarına bastırdı. Kaşlarımı çattım. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum ama söylemek bana düşmezdi. Belki o söyler.

"Sesin bile tuhaf geliyor." Stitches ona kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sizi temin ederim. Burada olduğum için heyecanlıyım.

Ben sadece... Mirage'ım."

Stitches ona gözlerini devirdi. "Her neyse. Bu konuda alaycı olmaya gerek yok."

"Burada olmaktan hoşlanıyorum. Bunu biliyorsun Malachi." Mirage'ın bakışları bana sabitlenmişti.

"Misafir ağırlamaktan biraz daha heyecan verici bir şey planlıyorduk," diye devam etti Stitches.

Elimi kalçasına koydum ve biraz sıktım.

Cady güldü. "Ah, anlıyorum. Kahvaltıdan önce kirlenecektiniz."

"Aslında," dedi Stitches. "Ama sonra sen Bryce ile ortaya çıktın ve her şeyi mahvettin."

Mirage, "Yıkıma benim sebep olmadığımı duyduğuma sevindim," diye söze girdi.

"Öyle olduğunu zaten biliyorsun. Sen bu sikiklerin yaptığı kötü şirket pastasının üstündeki kremasın." Stitches, Cady ve Bryce'ı işaret etti.

"Kavga yok. Yeterince sorunumuz var. Yemek yiyeceğiz ve güzel bir gün geçireceğiz. Bugün cumartesi. Takılabiliriz. Biraz televizyon izleriz. Biraz oyun oynarız. Biraz rahatlayalım," dedi Ashes, masaya çalınan waffle'ların yanına dumanı tüten bir yığın krep koyarak.

Mirage, "Beni ve Sinclair'i kovmadığınıza sevindim," dedi. "Ya da Bryce'ı, her şeyi göz önünde bulundurursak."

"Şimdi olmaz," diye tersledi Stitches.

Mirage ellerini teslim olma hareketiyle havaya kaldırdı.

"Katılıyorum," dedi Mirage. "Ben sadece buna işaret ediyordum. Ama yakında, Malachi. Gerçeğin bu küçük parçasını açıklamamız doğru olur."

Mirage'dan Stitches'a ve Bryce'a baktım, neden bahsettiklerini anlayamamıştım.

"Önemli bir şey değil. Bunu aştım," dedi Bryce. "Sirena, çocuklar çok yaklaştığımı düşündüler ve gelip benimle konuştular. Hepsi bu kadar. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Ben yerimi öğrendim."

"Öyle mi?" Sin homurdanarak sordu.

"Evet. Şimdilik." Bryce açıkça Sin'e baktı, bu beni şaşırtan bir hareketti. Genelde gözetmenlerin yanında oldukça içine kapanık olurdu. Ve Sin'in. Ve hatta Asylum'un. Bu yüzden onun kendini savunduğunu duymak beni mutlu etti.

"Şimdilik." Sin başını salladı. "Sen de benim kadar kötüsün, değil mi?" "Hadi yemek yiyelim," diye Ashes. "Bütün bu saçmalıkları unut. Güzel yemek. İyi yemek. zamanlar."

Ashes ile aynı fikirde olarak kalktım ve masadaki yerime gittim. Ashes bir yaprak ekledi ve Stitches gidip bodrumdan daha fazla sandalye getirdi. Hepimiz masanın etrafına garip bir şekilde yerleştik. Hepimiz ilk kez bir araya geliyorduk.

Yine de Church'ün bizimle olmasını özlemiştim. Buraya geldiğimden beri edindiğim küçük aileyi o tamamlıyordu.

Hemen oturan Sin'e bir bakış attım. O da o delici gri gözleriyle bana bakıyordu.

Günah'a ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum ama muhtemelen düşmanım olmadığını biliyordum.

En azından öyle olmamasını umuyordum.

KİLİSE

T Bu gezegende olmak istediğim son yer lanet olası Yeraltı'ydı.

"Dante," diye mırıldandı bir muhafız, ben yanından geçerken başını bana doğru eğerek.

Hiçbir şey söylemedim, başım dik yürümeye devam ettim. Bu yeryüzü cehenneminde bir kraldım. Buradaki herkesin de bunu bildiğinden emin oldum. Bu kadar uzun süredir burada olmadığım için belki de bensiz gevşemişlerdir diye düşündüm. Yine de buradaki sikikler beni karşılamak için çabaladılar.

Geçen yaz, zamanımı seyahat ederek geçirmiştım. Yola çıkmadan önce birkaç şey alacak kadar eve dönmüştüm. Neredeyse iki yıldır bu cehennem çukuruna adımımı bile atmamıştım.

Ama şimdi buradaydım, koridorlarda yürüyordum ve bu sikiklere boyun eğdiriyordum.

Ben.

Yeterince eğilmemişlerdi. Tek bildiğim buydu. Olmalıydılar boğazlarına bıçağımı dayadığımda dizlerinin üzerine çökmüşlerdi. "Evine hoş geldin," dedi bir diğeri yanından geçerken.

Burada olduğum için bile sinirli bir şekilde suskun kaldım. Ama hayalet yüzünden değildi. Onun yerinde olsam bunu mutlulukla yapardım. Burada, çarpıtılmış ve kırılmış olacaktı. Kızım için bunu istemiyordum. Kızgındım çünkü bu şekilde olmamalıydı. Hayatım boyunca tek istediğim normal bir aileydi. Beni seven bir baba, annem ve Stitches. Belki küçük pofuduk bir köpek. Futbol ya da hokey oynardım. Normal bir liseye giderdim. Bacağım kadar uzun bir akıl sağlığı geçmişim olmazdı.

Ne yazık ki, bu saçmalık üzerinde durmayı sevmiyordum.

Ama bazen aklıma takılıyordu, bu yüzden hayatımda beni rahatsız eden diğer her şeye yaptığım gibi onu da kovmadan önce birkaç dakikalığına gündemde tutuyordum.

Ceza merkezinin kapısını iterek açtım ve tıpkı bir iblis gibi simsiyah giyinmiş bir halde ilerledim.

"Dante, oğlum," babam beni gülümseyerek ve sıcak elini sırtımın ortasına koyarak karşıladı. "Tam zamanında. Bu senin kişiliğinin en güzel yönlerinden biri."

"Ne yapılması gerekiyor?" Saçmalıklarını görmezden gelerek ve sadece onun için ve bu koşullar altında benimsediğim monoton ses tonuyla konuşarak sordum.

Sadece birkaç saattir buradaydım ve şimdiden sıkılmaya başlamıştım.

Gözleri bağlı olan adam, onu tutan iki iri götletin arasında inlerken babam kıkırdadı.

"Bir sürü aynı eski saçmalık. Bana borcu var. Kendisine ait olmayan şeylere dokunmaya çalıştı. Onu uygun gördüğünüz şekilde cezalandırın." Sırtımı sıvazladı ve bir adım geri çekildi.

Bir süre adama baktım, eski rutinime dönmüştüm. Bisiklete binmek gibiydi. Kolayca unutulacak bir şey değildi.

"Bana bir masa bulun," diye bağırdım kimseye belli etmeden. Gerçi burası kara büyüğü bir yerdi ve saniyeler sonra biri koşuşturarak bana bir masa getirdi. Masayı ağzındaki tıkaçtan yumuşak bir çığlık atan adamın önüne koydular.

Ona doğru bir adım attım ve masanın diğer tarafında durdum. "Diz çök," diye emrettim.

Adam şiddetle sarsıldı ve altına işedi.

Ayakta kaldığında yumuşak bir hırıltı çıkardım.

Onu tutan adamlar beni yeterince iyi tanıyorlardı. Cezalandırılan kişilerden tam bir teslimiyet istediğimi biliyorlardı, bu yüzden onu benim için diz çöktürmediler.

"Ağzını ve maskesini çıkarın," dedim.

İş bitmişti ve uzun zaman öncesinden tanıdığım bir pezevengin kara gözleri ve sümüklü burnuyla karşılaştım.

Yeraltı'nın müdavimlerinden biriydi. Onu birden fazla kez anneme bakarken yakalamıştım. Annemle zaman geçirmeyi bile denediğinden emindim ama babam bu işlemi onaylamamıştı çünkü Jack'in Yeraltı'nın kraliçesini becerecek kadar parası yoktu.

"Jack, , ,," diye mırıldandım. "Yine karşılaştık." "D-Dante," diye inledi. "Lütfen."

"Dizler. Şimdi," diye bağırdım ona.

Usluca hıçkırdı ve benim için dizlerinin üzerine çöktü. Önünde volta attım, canavarım onu tuttuğum hücreden kurtulmuştu.

"Ne yaptın sen?" Bir süre sonra talep ettim.

"Hiçbir şey. I-"

"Sakın bana yalan söyleme." Aniden döndüm ve saçlarını okşadım. "Bana sadece doğruyu söyle."

"Özür dilerim. Borcum olan parayı alabilirim. Yemin ederim yapabilirim. Sadece birkaç güne daha ihtiyacım var-"

"Kime dokundun?"

"BEN-BEN-"

Bıçağımı çıkardım ve parmaklarımın arasında döndürdüm. Daha yeni bir bıçak. Eskisini Sin'in yanında bırakmıştım ama fark etmezdi. Onunla daha önce de öldürmüştüm.

Jack haykırdı, burnundan sümük damlıyordu.

"Bir sonraki sözlerini dikkatlice düşün," dedim usulca. "Ve doğru olduklarından emin ol. Yalancıları sevmem."

"Senin izledim, Dante. Annenle birlikte. Calista-"

Yumruğumu havaya kaldırdım. Yumruk Jack'in yüzüne çarparak burnunu ve dudağını patlattı ve kan serbestçe akmaya başladı.

"Onun adını asla söyleme," diye tısladım

ona. "Özür dilerim. Lütfen," diye hüngür

hüngür ağladı. "Kime dokundun?"

"Adı Misty'ydi. Param yoktu ama şimdi bulabilirim.

."

"Ellerini masanın üzerine koy," diye talimat verdim.

"Hayır," diye feryat etti, titriyordu, çişinin kokusu üzerine sinmişti.

"Jack, bunu olduğundan daha zor hale getirme. Ellerini masaya koy.

Şimdi."

Yumuşak bir ellerini masanın üzerine koydu, her bir parmağı korkusundan titriyordu.

Hiç tereddüt etmedim. Bıçağımı sert ve hızlı bir şekilde indirdim ve o çığlık , kanı fışkırırken birkaç parmağını kopardım. Adamlar onu yerinde tutuyordu.

Son rakamı oymak için zaman . Serçe parmağı.

Bayılmadan önce kanlı pisliğin içine kustu.

Adamlar onu benim için uyandırdılar ama ani kan kaybından dolayı bilinci yerinde değildi.

Sıkılmaya başlamıştım. Ayrıca pisliğin tekiydi, bu yüzden şimşek hızında bir hareketle boğazını kestim. Birlikte yaptığımız karmaşanın içinde yığıldı, vücudu gevşekti.

"Tercih ettiğim kadar temiz değil," dedi babamın sesi kulaklarıma.

"Tercih ettiğim kadar heyecanlı değil," diye verdim. Gitmek için döndüm ama babamın sesi beni durdurdu, sırtım ona dönüktü.

"Senin için daha fazla işim var. Benimle ofisimde buluş."

Odadan çıkmadan önce omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

Bunun tek seferlik bir şey olamayacağını anlamıştım.

Babamın masasının karşısındaki deri koltuğa ve ikimize de birer içki doldurmasını izledim. Bana doğru kaydıldı ve koltuğuna yerleşti.

İçkiyi aldım ve yudumladım, en azından içki konusunda yemekten daha iyi bir zevki olduğu için minnettarım.

Bir içki almadan önce "Her zaman performans gösteriyorsun," diye yorum yaptı. "Sana her zaman güvenebilirim."

"Hizmet etmek benim işim," diye mırıldandım, içkimi çarparak geri yuvarladım ve bardağımı masaya doğru kaydırdım. "Özellikle de kız arkadaşımı ve arkadaşlarımı bana karşı kullanırken. Bir anlaşma yapmamıza yardımcı olur."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Nasıl bana gelecektin. Her zaman . Biz bir aileyiz. Köklerin bu kan imparatorluğunun derinliklerine uzanıyor." "Boş konuşmayı sevmediğimi biliyorsun baba. Senden istediğin şey nedir? Ben mi?"

Bardaklarımızı yeniden doldurmadan önce parmaklarını masasına vurdu. Bardağımı aldım ve onu yakından izleyerek tekrar yudumladım.

Bir süre sonra masasının çekmecesini açtı ve bir manilla dosya çıkardı. Sonra bana genç ve güzel bir kadının resmini uzattı.

"Nedir bu?" Fotoğrafi elime alıp kızı inceleyerek sordum. Benim yaşlarımdaydı. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözleri vardı. Zayıftı.

"Bu senin kız kardeşin," dedi, ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturarak. Onu.

Kaşlarımı çattım ve fotoğrafı masaya geri koydum. "Benim bir Kardeşim."

"Şey, üvey kız kardeş. Adı Macy'ydi."

Dişlerimi sıktım ve kızın fotoğrafının üzerinden ona baktım. "*Öyle miydi?*"

Başını salladı. "O öldü. Onu Matteo De Santis'in öldürdüğünden şüpheleniyorum. Benim için çalışıyordu, atlıların arasına sızıyordu. Mücevher gibiydi. İnanılmaz derecede zekiydi. Umduğumdan daha iyiydi çünkü Şeker Baba'yla yakındı. Şekerin yaratıcısı. Bana tarifi getirmesi gerekiyordu ama bunu yapamadan kaçırıldı. Aslında onu sadece iç işleyişlerini öğrenmek için onlara yakın olması için göndermiştim. Şans eseri Şeker Baba onun orada bulunduğu süre zarfında ortaya çıktı ve ölmemiş olsaydı çok işe yarayacaktı. Yaratılmasında parmağı olduğunu duydum. Tabii ki bana her şeyi anlatmayı reddetti. Bu benim için bazı sorunlara neden oldu."

"Neden bir kız kardeşim olduğunu bilmiyordum?" Diğer bilgileri bir kenara bırakarak talep ettim. "Bu neden benden saklandı?"

Başka bir taneye ihtiyacım olmamasına rağmen bardaklarımızı doldurdu. "*Kardeşler*. İki tane var."

Dişlerimi sıktım. "İkincisi nerede?" "*Rahat* olduğundan şüpheleniyorum."

Harika. Lanet bir bilmece.

"Ne bildiğini bilmek istiyorum. Artık yalan yok," diye tersledim onu, aklımı kaçırarak kadar sinirlenmiştim. Eğer bir ailem varsa, onlar hakkında bilgi sahibi olmak istiyordum.

"Daha azını beklemiyorum. Sen doğmadan önce çiftlerin bebek sahibi olmalarına yardım ettim," diye açıkladı. "Bazen onları hayallerini gerçeğe dönüştürebilecek kadın ya da erkeklerle eşleştiriyoordum. Kârlı bir iş modeliydi ama oldukça sıkıcı buluyordum. Bu yüzden kendim bir tane yarattıktan sonra bunu bıraktım. Macy'nin kadın çıkması bir hayal kırıklığıydı. Annen oğlumu bana verecek kadar kadın olduğu için şanslıyım. *Meşru* bir varis." Bana sevgiyle baktı. "Seninle birlikte, oğlumu elde etme umuduyla değersiz kadınları becermeye devam etmeme gerek kalmadı. Sadece sikişmek için sikişebilirdim."

Yine de kalbimde onu hor görmekten başka bir şey yoktu ve nasıl hissettiği umurumda bile değildi. Adam hasta, sapık bir canavardı ve muhtemelen asla çocuk sahibi olmamalıydı. Macy'nin onun emirlerini yerine getirmek için kolayca kandırılabilirdiği düşünülürse, benim de lanet bir canavar olduğum gerçeği, diğer kardeşim için pek umutlu olmamı sağlamıyordu.

"Evlat edindiğiniz çocuklar var. Stitches. Isabella. Onlar aslında benim kanımdan değiller, değil mi?" Malachi'nin kan kardeşim olmasını çok isterdim ama Bells'le hiçbir şey yapmak istemiyordum. Siktir et o ölü kaltağı.

"Üç çocuk doğurdum. Bir dişi. Bir erkek. Ve sen. Başka kimse yok. Bu krallık senin. Güvenli. Sadece en büyük, meşru oğlum ona sahip olacak."

Bu günah ve keder krallığı umurumda bile değildi. Yanıp kül olabilirdi ve ben onu söndürmek için üzerine işemezdim. Yine de bir sonraki soruma engel olamadım.

"O zaman nasıl oldu da başka bir çocuk yarattın? Zaten benim yerime geçecek biri varsa ne amaçla?"

Bana sırtıttı. "Bazen sıkıldığım için bir şeyler yapıyorum. Hepsi bu kadar. Sıkıcı bir zamanda iş. Sikişmek için sikişmek. O hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece küçük hevesli bir yardımcı. Onlardan daha fazlasına ihtiyacım var. İstekli. Heyecanlı. Onayım için çaresiz." Kıkırdadı ve tekrar içti.

İçimi çektim, diğer kardeşimin kim olduğunu bilmek bile istemiyordum. Bu dünyada zaten uzun süre yaşaması pek mümkün değildi. Üstelik o benim gibi bir evlilikten . Bu dünyada gerçek bir yeri yoktu, bu yüzden onu zaman ve mekân kaybı olarak görüyordum.

"Matteo'nun Macy'yi öldürdüğünü nereden biliyorsun?" Konuşmayı ilerletmek için sordum.

"Sadece şüphelerim var. Kızını öldürdüğümü düşünüyor, bu yüzden o da benimkini öldürdü. Göze göz bir şey. Nasıl olduklarını bilirsiniz."

Başımı salladım, her şeyden iğreniyordum. Bu dünya hastaydı. Masumiyet her zaman kayboluyordu. Bu işe karışan herhangi birinin masum olup olmadığını bilmiyordum ama hayaletimi, onun ne kadar tatlı ve masum olduğunu ve içine itildiği bu pisliğin hiçbirini hak etmediğini düşünmeden edemiyordum.

"Benden ne istiyorsun baba?"

"İyi bir kardeş olmanı ve zamanı geldiğinde geri kalan aileye göz kulak olmanı istiyorum. Onu eve getir. Senden bir akıl hocası olmanı istiyorum. Benim sana öğrettiğim gibi öğret."

"Ev mi? Burada mı?" Bunun üzerine homurdandım. "Neden? Bunların amacı ne ki?"

"Çünkü o bir kan ve kanın evde olması gerekir."

"O zaman neden en başta gitmesine izin verdiniz? Neden Yeraltı'nın meşru varisi olmayan başka bir çocuk yaratıp sonra da onun akıl hocalığı yapmasını ve buraya getirilmesini istiyorsunuz?"

"Bu yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı."

"Oyunlardan hoşlansam da Peder, sizi temin ederim ki tahmin oyunlarınız bunlardan biri değil. Bana ihtiyacım olan bilgiyi verin ki görevimi yerine getirebileyim."

"Karısının çocuk sahibi olması için çaresizce bana gelen . Ben de bir erkek çocuk daha istiyordum. Karısına bir çocuk vereceğimize ve bir gün gelip alacağıma dair bir anlaşma yaptık. Şartlarım açıktı. Karısını becerecek ve içine bir bebek koyacaktım. O da çocuğu güvende tutacaktı."

"Peki başarısız mı oldu? Doğru düzgün muayene etmediniz mi baba?" Bana ters ters baktı. "Kendine dikkat et, evlat."

"Üzgünüm Peder, ama benden kayıp kardeşime akıl hocalığı yapmamı istiyorsunuz. Sırf gelip bu cehennemde yaşasın diye mi? O da bizim gibi deli olsun diye mi? Bunun mantığını anlamama yardım edin."

"Kan eve aittir," dedi, çenesinde bir kas patladı. "Ya sana söyleneni yaparsın ya da bunu bağlandığın kişilerin kanıyla ödersin."

"Onu zorladınız mı? Annesini mi?" Bunu bilmem gerekiyordu. İçimi kemiriyordu.

Derin bir nefes aldı, bakışları bana sabitlenmişti.

"Çılgınlıklarına rağmen bunu istedi. İstedığimi alırken kocası sokağın karanlığından beni izledi. Fedakarlığının karşılığını aldı."

Hiçbir şey söylemedim, karşımdaki adamdan öğrenmişim.

"Bu başka bir görev, başka bir zaman için. Ben sadece seni o."

"Elbette, Peder. Bana ihtiyacım olan bilgiyi ver ve Bunu yapmam gerekiyor."

"Mükemmel." Bana hınzırca bir gülümseme sundu, bu da onu daha hızlı öldürmek istememden başka bir işe yaramadı. Yine de pençelerini başka bir ailenin hayatına geçirmiş olması üzücüydü. Gelişebilecek her şeyi parçalamak gibi bir huyu vardı.

"Tamam. Hazır olduğunuzda haber gönderin. Hizmetinizdeyim."

"Mükemmel. Şimdi. Bir sonraki iş konusunu görüşmeliyiz." "Peki bu ?" Ona kaşlarımı kaldırdım, arkadaşlığından bıkmıştım. "Atlılar. Onları duydun mu?"

Başımı salladım. Elbette onları duymuştum. Yükseliyorlardı ve geliyorlardı. Anthony De Luca'nın oğlu Lorenzo De Luca tarafından yönetiliyorlardı. Şehri parça parça ele geçiriyorlardı. Blok blok. Kralların ve De Santis sendikasının rakipleri. Ivanov'ların rakipleri. Hızla bir savaş alanına dönüşüyordu.

Ve işte . Yeraltı. Tam ortasıydık. "Hangi taraftasın baba?"

Ne demek istediğimi çok iyi anladığı için bana gülümsedi ve koltuğuna geri oturdu. "Elbette benimki. Bırakın kavga etsinler. Onların şiddetiyle biz yükseleceğiz. Bırakın birbirlerini öldürsünler. Tohumları biz ekelim. Bu şehri ele geçirelim ve bizim olduğunu iddia edelim."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Peki ya Sirena?"

"Ne olmuş ona? Eğer onu istiyorsan, sana söyleneni yapacaksın. Onu almana izin vereceğim. Hepsinin sende kalmasına izin vereceğim. Malachi, Asher. Sinclair. İstedığın her şey senin olacak. Sadece emirlerimi yerine getir ve iyi yap."

"Ne kadar süre için?" Fısıldadım.

"Sonsuza kadar, elbette." Cevap vermeyince bir süre beni inceledi. "Onların şeker tarifini istiyorum. Macy'nin vefatından sonra elimde yok. O yüzden bir tanesine ihtiyacım var. Bir kızları var." Bana canlı yeşil gözleri olan muhteşem bir kızılın fotoğrafını ve ardından atlılar olduğunu tahmin ettiğim birkaç fotoğraf daha uzattı.

"Lorenzo De Luca sendikanın başına geçmek için eğitim alıyor. Babası Anthony saklanıyor ve işleri tek çocuğuna bırakıyor. Acımasız ama genç. Şüphesiz birkaç hata yapacaktır."

Resimdeki siyah saçlı adamın fotoğrafına baktım. Bir mafya örgütünün gelecekteki lideri gibi görünüyordu.

Babam bana Lorenzo'nun sağ kolu Cole adında bir sarışını ve sonra da futbol izlerken tanıdığım birinin fotoğrafını gösterdi. Mayfair'in oyun kurucusu, Fox Evans.

Şaşırtıcıydı ama yine de bu dünya çarpıktı, neden olmasındı ki? "Ve bu da o. Şeker Baba." Babam siyah saçlı ve yeşil gözlü bir adamın fotoğrafını bana doğru itti. Adam üzgün görünüyordu. İnceledim yüz hatlarındaki yorgunluğu fark etti. Gözlerindeki perili bakışı. Bu, şeytanlarla savaşıyor bir adamdı.

Fotoğraflardaki insanların hiçbiri benden daha yaşlı değildi. Aslında Fox Evans'ın yirminci yaş gününe yaklaştığını biliyordum çünkü televizyonda onunla ilgili yapılan bir programda duymuştum. Benden sadece birkaç ay büyüktü.

"Adı Ethan Masters," diye devam etti babam gülümseyerek. "Şansa bakın ki, bende onun çocukluk fotoğrafı da var." Bana adamın başka bir resmini gösterdi, ama bu sefer dokuz yaşından büyük olamazdı. Aynı perili ifade yüzünü süslüyordu. Kollarındaki çürükler görünüyordu ama beni daha yakından bakmaya iten şey bu değildi.

Fotoğraftan başımı kaldırıp babama bakarak, "Bu burada çekildi," dedim.

Bana sinsi bir gülümseme verdi. "En sevdiklerimden biriydi." Sözleri midemi bulandırdı.

"Tatlı bir çocuk. Güvenirdi. İtfaiye araçlarını severdi. Bir gün itfaiyeci olmak isterdi. Küçükken ne olmak istediğini hatırlıyor musun, Dante?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve tekrar önümdeki üzgün çocuğun resmine baktım.

"Özgür olmak istedim," diye fısıldadım.

"Ve özgür olmak için, bana Şeker Baba'yı bulacaksın. Çok çaresiz görüldüğün aileye sahip olmak için, istediğimi almamı sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Kız içeri girmenin yolu. Rosalie Bishop'ı istiyorum."

Fotoğrafına tekrar baktım. O kadar canlıydı ki. Onunla birlikte odaya güneş ışığı getiren bir kadın olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Ethan Masters'ın eziyet çeken ruhunu devam etme motivasyonu ile dolduruyordu.

O ve atlılar onu geri almak için her şeyi yaparlardı. Yeni krallıklarının anahtarı olan tariften bile vazgeçebilirlerdi.

"Peki sen ne diyorsun, Dante? Olmanı istediğim her şey olacak mısın? Benimle birlikte dünyaları fetheder misin?"

Bir an için gözlerimi kapattım, kendimi toparladım. Bütün bunları hayatımın sonuna kadar yapabilir miydim? Can almak umurumda değildi. Bunu yaptığımda hiçbir şey hissetmiyordum. Ama istediğim bu muydu? Bir gün bu cehenneme hükmetmek mi?

Asıl soru şuydu: Sevdiklerimi korumak için ne kadar ileri gitmeye hazırdım?

Annemin görüntüsü zihnimde parladı. Uzun sarı saçları. Tatlı gülümsemesi. Mutlu olduğunda yeşil gözlerinin ışıltısı. Onun tarafından kucaklanmanın verdiği his. Onun tarafından sevilme.

"Kuralları biliyorsun." Çekmecesinden bir bıçak çıkarıp bana doğru uzattı ve anlaşmanın şartlarının açıkça yazılı olduğu bir kâğıt parçası çıkardı.

Sirena'yı sonsuza dek alacağımı ve görevlerimi yerine getirdiğim sürece adamlarımın güvende olacağını belirten her şeyi sırayla okudum. Ben geri dönüp onu öldürene kadar bize biraz zaman kazandıracak bir şeydi.

Elimi uzatıp bıçağı aldım ve parmaklarımın arasında döndürdükten sonra bıçağı diğer avucuma bastırıp bir X işareti çizdim. Bıçağı

Kanım kıpkırmızı oldu ve elimi kâğıda bastırarak lanet olası şeytanla bir anlaşma imzaladım.

Her şey ne istediğime bağlıydı. Neye ihtiyacım olduğuna.

Sevilmeyi özledim.

Şimdi Sirena ile bunu
yaşadım. Gitmesine izin
vermeyecektim.

Kaç imparatorluk fethetmem gerektiğinin bir önemi yoktu. Krallar. Atlılar.

Yapacaktım. Sorgusuz sualsiz, sevdiklerimi güvende tutmak için yapardım.

"Mükemmel." Ayağa kalktı. "Hadi bir gezintiye , olur mu?"

SIRENA

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve dışarıya, etraflarına kar yağarken arka verandada sigara içen Sin ve Stitches'in yanına gitti. Cady kanepenin ucunda derin bir uykuya dalmıştı.

Bryce bugün benimle neredeyse hiç konuşmadı. Aslında, belki de herhangi biriyle toplam on kelime konuşmuştur.

O ve Mirage arasında kalmıştım. İkisine de gitmek istiyordum. Bunun yerine, kanepede aramızda minderlerle oturdum.

"Rinny," diye seslendi Mirage. "Tatlım."

Bryce dikkatini Mirage'a çevirdi, yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Sorun ne *Vanilya*?" Mirage başını sağa doğru eğdi. "Deli Ona ulaşacak kadar cesur olduğum için mi?"

Bryce'ı kışkırtması hoşuma gitmedi. Bryce tatlı ve nazik biriydi. Yüzündeki üzüntüyü görmek bana pek iyi gelmedi.

Hızla Mirage'a doğru kaydım ve parmağımı dudaklarına bastırdım.

Sessizleşti, mavi gözleri beni içine çekti.

Eğilip kulağıma fısıldadığında nefesim göğsümde sıkıştı

Kulak.

"Ona git. Beni istediğini zaten biliyorum, tatlı rüyam." Dudakları kulağımın kabuğuna sürtündü. "Birkaç dakika içinde geri gelmeyecekler. Söz veriyorum her şey yolunda."

Kendimi geri çektim ve gözlerinin içine baktım.

Nasıl iyi oldu? Yanlıştı çünkü duygularım kafa karıştırıcıydı. Ve ne istediğimi bilmediğim bir şekilde kafa karıştırıcı değildi. Bryce'ın etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, bu duyguların o kadar büyüdüğünü fark ediyordum. Erkekler buna asla izin vermezdi. Ama kahretsin, onu özlüyordum. Onu istiyordum.

Bu son düşünceyi bir kenara ittim.

Biz arkadaştık. Bu garip olurdu. .

"Tuhaf olmayacak," dedi Mirage nazıkçe. "Bizim için tuhaf mı?"

Kaşlarımı çattım.

Tabii ki tuhaftı. Biz diye bir şey bile yoktu. Kafamda sadece içinden çıkmaya çalıştığım tuhaf düşünceler vardı. Bryce'la bile böyleydi. Bu konuda ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adamların Asylum/Mirage'a katılmayı Bryce'tan daha çok sorun etmeyeceklerini biliyordum. Belki de.

Dışarıya baktığımda Ashes ve Stitches'in Sin'in iki yanında, sırtları bize dönük bir şekilde durduklarını gördüm. Belli ki eskiden olduğu gibi iyi geçiniyor ve sohbet ediyorlardı. Gülümsedim, belki de her şeyi aşabilecekleri düşüncesi beni mutlu etti.

Bakışlarım kucağındaki ellerine bakan Bryce'a kaydı. Canı cehenneme. Onu önemsiyordum.

Ona doğru kaydım ve elimi onun elinin üzerine koydum. Ellerini kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Hey," dedi, sesi alçaktı.

Kelimelerimi çıkarmakta zorlandım. Başarısız olduklarında, hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkardım. Dönüştüğüm kişiye duyduğum nefret bedenime yayıldı ve beni ürpertti. O kadar uzun süre sessizce oturduk ki garip bir hal aldı çünkü tek istediğim onunla konuşmaktı. Hâlâ dışarıda olduklarını görmek için çocuklara baktım ama ne kadar daha orada olacaklarını bilmiyordum. Çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum. Dışarısı soğuktu.

Gözlerimi kapattım ve karanlığın dışarı çıkmasına izin verdim.

Karanlık daha kolay konuşuyordu ama beni korkutuyordu. Onu hep kilit tuttum. Bunca yıl görmezden geldim, kişiliğimin arkasına ittim. Zihnimin. Zorla uzaklaştırdım çünkü onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum.

Yine de denemek zorundaydım. Ne kadar korkutucu olsa da denemek zorundaydım. Nefes alarak, geldiğinde kontrol etmeye odaklandım. Daha da dışarı kaydı. Vücudum bulanıklaştı.

"İyi misin?" Bryce'a alçak sesle sordum. Bana hızla göz kırptı. "Sirena?"

"İyi misin?" Daha yüksek sesle tekrarladım.

"Ben iyiyim. Canım yanıyor," diye cevap verdi, adem elması boğazında sallanıyordu. "Seninle ormanda buluşacaktım. Yaralandım."

"Sana zarar verdi mi?" Öfkem yavaş yavaş yüzeye çıkarken sordum. "Ben, kim?" diye sordu.

Mirage yaklaştı.

"Kim olduğunu biliyorsun. Bana zarar veren kişi."

"Ben, hayır. Hayır. Church beni orada buldu. Bana kızdı. Kavga ettik." Yüzünü buruşturdu. "Gözcülerle kavga ettim. Yine de iyiyim. En azından şimdi. Seni tavşanla buluşurken gördüm. Mirage ile. Benimle tekrar konuşmanı sağlamanın tek yolu buydu. . . sana nasıl hissettiğimi söyledikten sonra." Dudaklarını yaladı. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Birlikte olamayacağımızı anlıyorum ama hayatında olmamak istemiyorum. Seni önemsiyorum ve elimden geldiğince seninle birlikte olmak istiyorum. Sadece arkadaşın olarak bile olsa."

"Beni mi istiyorsun?"

"Biliyorum, ama zaten biliyorum-"

"Onu gördün mü? Ormanda mı?"

"Sirena, ben sadece adamları gördüm. Başka kimseyi görmedim. Yaralandığını biliyorum," derken sesi çatallaştı. "Kendimi suçluyorum. Oraya daha erken gitmeliydim. O zaman yaralanmazdın. Kahretsin-"

"Sana da zarar verirdi," dedim. "O bir canavar. Lanet olası bir canavar!" Kelimeler çığlık halinde çıktı. Kırmızı gördüm. O gecenin görüntüleri zihnimde parladı.

"Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim!" Saçlarımı çekiştiriyor, hırlıyor ve çığlık atıyordum. Vücudum tekrar bulanıklaştı ve o çirkin görüntüler zihnimi doldurmaya devam ederken ciğerlerimden kopan yüksek sesli hıçkırığı durduramadım.

Dayanamadım. Dayanamadım.

Tanrım, bana yardım et.

Çok ateşliydim. Çok ateşliydim.

Kaçamadım. Kaçamam. Bana zarar verecek. O dışarıda.

Bekliyorum.

Üstümü yırttım ve Bryce ayağa kalktı.

"Bir şeyler yap," diye bağırdı, ben çığlık atarken ayağa kalkmış beni tutmaya çalışan Mirage'a.

Avlu kapısının açıldığını duydum. Ayak sesleri bana doğru gürledi. Cady'nin sesi çılginca bir karmaşa içinde bana sesleniyordu.

Küller. Stitches. Mirage. Bryce. Cady. Hatta Günah.

"Sirena. Sirena. Hey. Hey, dur. Dur." Stitches beni Mirage'dan uzaklaştırdı ve ben erimeye devam ederken kollarını etrafıma sardı.

"Ne oldu lan?" Ashes talep etti.

Bryce ve Mirage'ın anlattıklarını duymadım.

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.

"Sirena. Angel, bebeğim. Bana bak." Dikişler yüzümü yukarı doğru itti. "Bunu yapabilirsin. Odaklan. Odaklan."

Bunu yapamazdım.

Zihnimde Adam kıkırdadı ve benimle alay etti. Canımı yaktı. İçime zorla girdi.

"Siktir," diye hırladı Stitches. "Asher, ilaçlar. Hemen. Banyo dolabımın üst rafında. Orada bir şırınga ve şişe var. Getir onları."

Ashes gitti mi hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim nefes alamadığımdı. Parmaklarım ve dudaklarım uyuşmuştu. Bayılmak üzereydim.

Mirage, "Aşırı nefes alıyor," dedi. "Onu bana verin."

"Siktir git," diye tersledi Stitches. Beni bacaklarının arasına çekti ve eli göğsümde, kanepenin koluna yaslandı.

"Bunu hatırlıyor musun, meleğim? Hatırladın mı?" Çılgınca kulağıma fısıldadı. "Seni güvende tutacağım. Nefes al, bebeğim. Nefes almaya devam et. Tuttum seni. Tuttum seni. Benimle nefes al. Lütfen, Sirena. Odaklanmana ihtiyacım var."

Ashes geri geldi ve yanımda diz çöktü. Deliriyordum. Kafamda daha fazla görüntü vardı. Jerry canımı yakıyordu. Sully. Everett Church'ün Cheshire gülümsemesi. Aynanın arkasındaki insanlar. Adam. Adam. ADAM.

Onları öldürecektim. Hepsini öldürecektim. Onlara gidebilmek için ayağa kalkmaya çalıştım. Böylece canavarları öldürebilecektim, böylece başka kimseye zarar veremeyeceklerdi.

Dikişler beni tekrar aşağı indirdi.

"Acele et Asher." Sin sinirli bir tıslama çıkardı. "kaybediyor dostum."

"Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum."

Pazumun etrafında sıkı bir bant vardı. Uzaktan Cady'nin ağladığını duydum. Sonra, kolumun kıvrımında bir iğne batması.

Vücudum gevşedi. Nefes alışım yavaşladı. Oda bulanıklaşmadan önce bir anlığına tekrar odaklandı.

"Onu öldüreceğim," diye

fısıldadım. Ya da en azından

öyle sandım.

Hiçbir fikrim yoktu çünkü Ashes, Bryce, Cady, Sin'in endişeli yüzleri ve Mirage'ın tavşan maskesi kaybolurken, Stitches'in yumuşak sözleri kulağımda dalıp gitmişti.

"Uyu meleğim. Lütfen uyu. Sadece uyu." Ben de öyle yaptım.

SİN

Sirena'nın oturma odasındaki sinir krizinden bir hafta sonra telefonumdaki mesaja baktım. Hafta başında dersleri kaçırmıştı ama döndüğünü biliyordum çünkü Ashes onu dersten alıp eve götürmem için bana mesaj göndermişti. Terapi seansı vardı ve Stitches aynı anda grup terapisine zorlanıyordu. Cady'nin cezaları vardı, çocuklar Bryce'in yardım etmesi konusunda temkinli görünüyorlardı ve Mirage da kim bilir ne yapıyordu. Onu bütün gün görmemiştim.

Sirena'yla olanlardan sonra garip davranmaya başlamıştı. Asylum'un geceleri odada olmasına alışmışım. Mirage orada nadiren uyurdu. Uyursa da sabahın dördünde tavşan maskesini takarak gelir, sonra da derslere gitmeden önce sadece birkaç saat uyurdu. Tabii gitmeye zahmet ettiyse.

Mirage'ın davranışları Asylum'dan çok farklıydı. İnsanların arasında kendini toparlayabilmesi ve uyum sağlayabilmesi yetenekleri hakkında çok şey söylüyordu.

Başımı salladım, Asylum/Mirage karmaşasına bulaşmak istemiyordum. Bunun yerine Ashes'e bir cevap mesajı göndererek Sirena'yı alacağımı, sonra da onu evlerine götürüp onlardan biri dönene kadar yanında oturacağımı bildirdim.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra Sirena'nın sınıfına doğru ilerledim. Başka bir İncil çalışma sınıfıydı. Sınıfı yöneten rahibe sessizdi ve buradaki diğer pislikler kadar kötü değildi. Tuğla duvara yaslandım ve önümdeki dolaplara baktım.

Birkaç saniye sonra derslerin bittiğini gösteren zil çaldı.

Sirena başını eğerek dışarı çıktı ve anda yanına sokuldum.

Renkli gözlerini kocaman açarak bana hızlıca bir bakış attı.

Onun yanında olmak her zaman rahatsız ediciydi. Ne söyleyeceğimi ya da ellerimle ne halt edeceğimi asla bilemezdim. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak onun yanında dolabına doğru yürüdüm.

"Herkes okul sonrası işlerle meşguldü," dedim sonunda kalabalık azalınca. "Seni eve geri götürmem ve seninle kalmam gerekiyordu."

Bana tekrar baktı ama bir şey söylemedi. Ashes bana sinir krizi geçirdiğinden beri çok fazla uyku sorunu yaşadığını söyledi. Arada sırada bana bazı güncellemeleri mesaj atıyordu, bunun için minnettardım. Ashes epeyce kendine gelmiş olsa da Stitches hâlâ biraz içine kapanıktı. Yine de onu suçlamıyordum. Benimle konuşuyordu ama eskiden olduğu gibi değildi. Benim yüzümden cehennemi yaşadı. Hepimiz yaşadık. Bunun için kendimden nefret ediyordum. Bu saçmalığa odaklanmamaya çalıştım ama eski bir hayalet gibi peşimi bırakmadı.

Dolabını açtı ve montunu aldı. Başını eğip çıkışa doğru yürümeden önce montunu giymesini ve çantasına ihtiyacı olan şeyleri doldurmasını bekledim. Ceketimi daha sıkı sararak onu takip ettim.

Yürüyüşümüzün birkaç dakikasında buzda kaydı. Tamamen düşmeden önce onu kolundan yakaladım ve ayağa kaldırdım. Yanaklarının soğuktan mı yoksa utançtan mı kızardığını anlayamadım. Umarım utançtan değildir.

Tekrar ayağa kalktığında kolunu bıraktım, benden uzaklaşmaya çalışmadığı için minnettardım. Sessizlik içinde eve doğru ilerledik. Eve vardığımızda, hâlâ elimde olan anahtarı soktum ve kapıyı açtım. O içeri girdi, ben de onun arkasına geçtim ve bizi içeri kapattım.

Hızla çantasını yere bıraktı ve ceketini çıkarıp koltuğa oturdu ve gözlerini dikip önüne baktı.

Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum, bu yüzden gidip kanepenin L bölümüne oturdum.

"Aç mısın?" Sonunda sordum.

Alt dudağını ısırды ama sessiz kaldı. Siktir et.

Acıkmış olmalıydı.

Kalktım ve mutfığa gittim. Hayatımın bir kısmını burada geçirdiğim için bir şeyler bulmak zor değildi. Ne yemekten hoşlandığını bilmediğimden, bir kutu sade makarna eriştesine baktım, sonra buzdolabını kontrol ettim ve çeşitli peynirler ve süt buldum. Bir karara vararak dolaptan bir tencere çıkardım, içine su doldurdum ve ocağa koydum.

Açık mutfaktaki görüş alanımdan, çantasından kitaplarını çıkardığını ve ev ödevi üzerinde çalıştığını görebiliyordum.

Ne kadar iyi bir kız.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Ev ödevi ve ben uyuşmuyorduk. Siktir et. Dünyaya çıkıp bir akademisyen olmayacaktım. Bunu başarmak korkutma faktörüme ve gözcü rolüme bağlıydı. Tabii ki bu durum şu anda benim için pek işe yaramayabilir. Ama fark etmezdi. Chapel Crest'ten çıkmanın tek yolu geçmekti. Dersler. Terapi. İncil çalışmaları. . Ya da ölüm. Hayatım boyunca başıma gelenlere bakılırsa, Ölüm'ün beni çoktan unuttuğundan emindim.

Ben mutfakta kaldım ve Sirena'yı işiyle baş başa bıraktım. Su kaynadığında eriştelere içine koydum ve hazır olduğunda onun için ev yapımı makarna ve peynir yaptım. Erkeklerin yanında hiç yemek yapmazdım. Ashes genellikle aşçıydı. İyi bir aşçıydı. Bazen sadece ne kadar alev yaratabileceğini görmek için bir şeyler yakardı. Bir keresinde Church'e neden onu ocağın yanına yaklaştırdığımızı sorduğumda sırtmış ve bunun Ashes için iyi bir tolerans geliştirme olduğunu söylemişti.

Dürüst olmak gerekirse, Ashes'in evi uzun zaman önce yakmamış olmasına şaşırmıştım. Her gün piromani ile mücadele ettiğini biliyordum. Başka bir tesiste olsa çakmağını elinden alırlardı. Ama burada? Sanırım onu köşeye sıkıştırmak için bahane aradılar.

Yemeği fırından çıkardıktan sonra Sirena'ya ve kendime birer tabak hazırladım ve ikisini de oturma odasına götürdüm. Yemeği onun önüne, sehpanın üzerine koydum.

Şaşkınlıkla bana baktı, o renkli gözleri kalbime doğru bir sarsıntı gönderdi.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırladım," diye mırıldandım. "Aç olabileceğini düşündüm."

Şaşırtıcı bir şekilde kitabını kapattı ve tabağı aldı. Küçük bir parçam girişimimden kaçınacağını ve yemeyeceğini düşündü, ama çatalı dudaklarına götürdüğünde mutlu oldum, tüm peynirli güzellikler sergileniyordu.

Nefesimi tutarak onun kararını bekledim. Yıllardır yemek yapmamıştım. Çocukken annemle birlikte yemek yapardık. Ama babam beni vurduktan sonra her şey mahvoldu.

Uzaklara ittiğim bir başka buruk anı.

Çiğneyip yutarken dudaklarından küçük bir inilti geçti.

"Beğendin mi?" Onun onayını almak için çok hevesli gibiydim. Hatta çaresiz. Bundan nefret ediyordum ama siktir et. İşte oldu.

Bana hiçbir şey söylememiş ya da iletişim kurmamış olsa da, bakışları benimkiyle buluştuğunda ve o küçük gülümseme güzel yüzünü süslediğinde, bunun olduğunu anladım. İşim bitmişti. Daha önce onu memnun etmek konusunda beni engelleyen bir şey varsa, o anda ortadan kalkmıştı.

O gülümseme. Hüzünlü, güzel gözlerindeki o küçük ışıltı. Tek istediğim, hayatının geri kalanında onu gülümsetmekti.

yapamadım.

Ben o tür bir adam değildim. İyi olduğum tek şey her şeyi berbat etmektir.

Onun için asla yeterince iyi olamayacağım düşüncesiyle tüm potansiyel mutluluk uçup gitti. Ne onu ne de parça mutluluğu hak etmiyordum. Adım Sin'di, Tanrı aşkına. Bu pek de iyi şeyler çağrıştırmıyordu.

Hâlâ sehpanın üzerinde duran tabağıma baktım, mutsuz düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

O sırada yanımdaki birinin ağırlığı, onun yanıma oturmak için hareket ettiğini fark etmemi sağladı.

Ona baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Beni çok masumiyet karşıladı. Tatlılık. Naziklik.

Öne doğru eğilip tabağımy alıp bana uzatırken zorlukla yutkundum. Parmaklarım bir anlığına onunkilerin üzerinde gezinirken yavaşça elinden aldım. Kalbimin daha da hızlanmasına ve ruhumda yavaş yavaş yükselen alevlerin daha da parıldamasına neden olan bir an.

Uzanarak parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. Başka birinin dokunuşunu hissetmenin ne kadar harika olduğunu düşünerek gözlerimi kapattım.

"Günahkâr," diye fısıldadı usulca.

Gözlerimi açtım ve boğazım ona baktım.

"Öyleyim," diye cevap verdim aynı sessizlikle, sesim titriyordu.

Siktir, topla kendini, amcık.

Parmaklarını çekmeden önce bakışlarını yüzümde gezdirdi ve yavaşça nefes vermeme sağladı.

"Ye," diye mırıldandı, odağı hâlâ benim üzerimdeydi.

Hafifçe gülümsemek zorunda kaldım ve birdenbire erkeklerin neden ona kafayı taktıklarını anladım. O bizim olmadığımız her şeydi. Hepimizin hayatında eksik olan her şey. Her zaman istediğimiz her şey.

Ve onu Asylum'la birlikte lanet olası bir kutuya kilitleyerek her şeyi berbat ettim.

Kefaretini ödemiş ve onu geri kazanmıştı. Onu tesiste korumuştı. Onunla ormanda koşmak dışında ne yapmışım? Yarım kalbi olan herkes bunu biri için yapardı.

Yaptığım onca karanlık şey asla telafi . Bunu kabul etmişim.
Nefret ettim ama kabul ettim.

Ama bana bakışı yanılıyor olabileceğimi düşündürdü.

Her zaman acıtır. Aşk her zaman acıtır.

Daha fazla acı çekmek istemedim. Tanrı yardımcım olsun, istemiyordum. Lanet olsun, normal olmak için neler vermezdim.

Çatalına erişte ve peynir koydu ve kendi çatalım olmasına rağmen bana da ikram etti.

Lanet olsun Siren, durumu daha da kötüleştiriyorsun. Lütfen, bana umut verme.

Bunu hak etmiyorum.

Kendi yemeğim olduğu için onun yemeğini almak istemiyordum ama onu uzaklaştırmak da istemiyordum. Dudaklarımı onun için ayırdığımda korku beni sardı.

Yemeği dikkatlice ağzıma koydu. Çocuklar onu hep beslerdi. Öğle yemeğinde bile bunu yaptıklarını görmüştüm. Belki de bunu şefkatle bağdaştırıyordu.

Kahretsin, küçük ayrıntılara takılıp kalamam. Muhtemelen zehirlemediğimi kanıtlamak için yememi istiyordur. Fazla düşünmeyi bırak.

Bana göz kırptı, çiğnememi ve yutkunmamı bekledi. Ona küçük, titrek bir gülümseme sunmadan önce öyle yaptım.

Burada otururken kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Başka bir kız olsaydı çoktan sikimi vücuduna gömmüş ve çekip gitmiş olurum. Fazla bağlanmakla ilgili dersimi almıştım.

Ama olsun, neden bu kadar çok istiyordum? Belki de sahip olamadığım içindir.

Lanet olsun.

Görünüşe göre tatmin olmuştu, benden uzaklaşmaya zahmet etmeden yemeye devam etti. Kendimi bunu fazla düşünmemeye zorladım. Sadece onun yanında yedim ve kendime onun sadece iyi davrandığını söyledim. Günahlarıma rağmen o hâlâ her zamanki tatlı kızdı.

Ancak onun karanlığını sadece geceler önce, onu öldüreceğini ilan ederek zihninde yaşayan canavarı dünyaya salarken görmüştüm.

Onu.

Adının ne olduğunu öğrenmek ve onu da öldürmek istedim.

Ama eğer bu onuru istiyorsa, o zaman onu ona götürür ve dizlerinin üzerine çöktürürdüm, böylece onun lanet boğazını kesme zevkini yaşayabilirdi.

Sanırım hepimizin böyle bir arzusu vardı.

Yemeğimizi sessizce yedik ve o bitirdiğinde tabaklarımızı alıp mutfağa götürdükten sonra geri gelip tekrar yerime oturdum.

Hâlâ benden uzaklaşmamıştı.

Onunla nasıl konuşacağımı bile bilmeden nihayet konuşmadan önce birkaç uzun dakika daha sessizlik içinde oturduk.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Çok iyiydin, Sinclair. Bariz olanı ifade etmenin yolu.

Ayağa kalkıp çantasına gitmeden önce bir süre kıpırdandı.

Onun mesafesi karşısında yenilgiye uğradım.

Yine de, elinde bir defter ve kalemle geri dönüp tekrar yanıma oturduğunda umut yeniden canlandı.

Çizgili sayfalara kelimeleri yavaşça karalarken onu izledim. Yazısı çok güzeldi. Tıpkı yıllar önce bir aşk mektubunun nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi karmakarışıklı. Ve benim için bir mesajı vardı.

İyi misin?

Bana söylediği sözlere baktım, ağzım kurumuştı. İyi olup olmadığımı bilmek istiyordu.

Kelimeleri söyleyemedim, yüzden kalemi ondan aldım ve cevap yazdım.

Ben olacağım.

Kalemler ve kelimeler değiş tokuş edilmeye başlandı. Benimle konuşmak istiyordu. Bu bizim ilk gerçek konuşmamızdı ve ben hiçbir şeyi berbat etmek istemiyordum.

Söz veriyor musun?

Göğsümü yakan duygulardan nefret ederek onun sözlerine baktım.

Deniyorum, siren.

Onun için daha fazla yazmadan önce durakladım, yazdıklarımın her şeyden çok tavuk tırmağına benzemesinden nefret ediyordum.

İyi misin?

Kalemi benden aldı ve sonunda cevap yazmadan önce bir süre kağıda baktı.

Bilmiyorum. Bazen. Korkuyorum.

Sözlerini okudum, kalbim onun için acıyordu.

korkuyorsun?

Kalemi aldı.

Her şeyi.

Kalemi bana geri verirken eli titriyordu.

Gençken korkuyordum. Babam beni vurduktan sonra. Hâlâ korkuyorum ama bazen bu korkuyu daha güçlü olmak için kullanabileceğimi fark ettim.

Kendimi lanet bir ikiyezlü gibi hissederek durakladım. Güçlü olmaktan başka bir şey değildim.

Tavsiyede pek iyi değilimdir. Özür dilerim.

Bana cevap yazmadan önce bir süre kelimelere baktı.

korkuyorsun?

Hay sikeyim. Aynı cevap, siren.

Kimse için yeterince iyi olamayacağımdan korkuyorum.

Nefes verdim ve ona geçmişimle ilgili küçük bir hikâye anlatmaya karar verdim.

Gençken bir kolyem vardı. Bir tespihdi. Onunla dua ederdim. Ailemin boşanması sırasında bana huzur getirmişti. Boşanma çok çirkindi ve ben Tanrı'yla büyüdüm. Bu yüzden her gece bu tespihle dua ederdim. Novena'mı söylerdim. Ailemi kurtarması için Tanrı'ya yalvarırdım. Babamı annem için daha iyi bir adam yapması için.

Elim titredi.

Bir keresinde kilise beni bununla buldu. Ne için olduğunu sordu. Ben de söyledim. Annesinden bir tane istedi, o da ona aldı. Sonra Asher aldı. Sonra Stitches. Görünüşe göre hepimizin hayatımızda biraz daha yardıma ihtiyacı vardı. Ben kendiminkini kaybettim. Babam beni aldığı anda, o gün onunla dua etmişim. Tanrı'ya, azizlere ve dehşet içindeki dualarımı duyabilecek herkese beni kurtarması için yalvarmışım. Belki de beni duydular çünkü hâlâ hayattayım. Ama tespih gitti. Keşke bende olsaydı çünkü bazen duaları kullanabileceğimi düşünüyorum. Böylece umudum olabilirdi. Belki yanımda olsaydı Tanrı beni duyardı.

Sözlerimi okudu ve ayağa kalkıp beni oturma odasında yalnız bırakarak yukarı çıkmadan önce uzun bir süre kıpırdamadı.

Bunu ona söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Böyle açılacak bir tip değildim. Utançtan karnıma ağrılar girdi.

Geri gelmeyeceğini düşünerek orada oturdum ve kendime acıyarak debelendim. Aşağı inip tekrar yanıma oturduğunda kendime geldim.

Elimi tuttu ve elini üzerine koymadan önce avuç içini yukarı çevirdi. Tenime serin bir şey düştü. Gözleri bir an için benimkilerle buluştu ve elini çekmeden önce kalbimin çarpmasına neden oldu.

Bana verdiği Şeye baktım, boğazım . Bir tespih.

Mavi ve g m Ŗ. Bir ha.

Kalemi ve k ğı aldı ve hızla baŖka bir mesaj yazdı.

Senin için. Böylece yeniden umut edebilirsin.

Gözlerim yaŖlarla dolarken kelimeler bulanıklaŖtı. İ d Ŗ ncelerim bana yalvardı.

Sakin ağlama. Lütfen, bunu yapma, Sinclair. İçinde tut. Bu boku görmesine gerek yok. Tanrım, neden bu kadar m kemmek olmak zorundaydı ki?

Boncuqları parmaklarımla arasında yuvarlayarak g zyaŖlarımı uzak tutmaya alıŖtım. Biri bana hediye vermeyeli uzun zaman olmuŖtu ve bu hediye beni çok etkilemiŖti.

Sıcak parmakları çenemde gezinirken baŖımı nazikçe kaldırıp ona bakmamı sağladı. Ne kadar tutmaya alıŖsam da bir damla g zyaŖı yanağımdan aŖađı süzüldü.

BaŖımı eğdi, güzel dolgun dudakları ayrıldı ve bana doğru eğildi.

Yanağıma bir öpücük kondurup g zyaŖını da beraberinde götürürken nefesimi tuttum. UzaklaŖtıđında titretek bir nefes verdim, içimdeki her Şey bana o anı değerlendirmemi ve dudaklarını  pmemi söylüyordu. Ona ne kadar  zg n olduğumu söyle. Ona layık olmadığımı söyle.

Lanet olsun. Ben buna layık değilim.

Yapamıyorum. İstiyorum ama yapamıyorum.

"Günahkâr," diye fısıldadı. "Dua et."

BaŖımı salladım, boğazım d đ mlenmiŖti, ona bir sürü Şey söylemek istiyordum. Onun yerine  n kapı açıldı. Ashes ve Stitches odaya girerek konuŖmamızı sonlandırdılar. Tespihi cebime sokmadan önce hızlıca gözlerimi sildim. Onu da alıp tespihin yanına koymadan önce notumuza bir göz attım. Onu geride bırakmanın bir anlamı yoktu.

Beni  nemsediğinin bir kanıtıydı. Ve bu kurtarmaya değerdi.

ASHES

"Yemek mi yaptın?" Stitches peynirli makarnadan Sin'e baktı.

Sin başını salladı. "Evet. Özür dilerim. Yemek yiyip yemediğini bilmiyordum-" "Ev yapımı mı?" Stitches gözlerini Sin'e dikti.

Yemeklere baktım. Kesinlikle ev yapımı görünüyordu. Başka bir dünyadan kokuyordu. Karnım guruldadı.

"Evet." Sin mutfakta bizimle birlikte dururken beceriksizce kıpırdandı ve Sirena'nın kanepede oturup Stitches'in Michigan'da Koca Ayak'la ilgili hazırladığı belgeseli izlediği yere bakmadan önce ensesini ovuşturdu.

Televizyonda bunu izlemesinin iyi bir fikir olmadığını düşündüm çünkü görgü tanıklarının anlattığı hikayelerin çoğu bulunduğumuz bölgeden geliyordu. Daha fazla saçmalık stresine ihtiyacı yoktu. Yine de aklıma gelen düşünceden nefret ediyordum.

Belki bu onu ormandan uzak tutar.

Onun güvende olmasını istedim. Her şey olup bittiğinden beri huzurlu bir uyku beni ele geçirmişti. Onun tekrar gizlice dışarı çıkmasından duyduğum korku beni tamamen yatağa girmekten alıkoyuyordu. Bugünlerde en ufak sesler bile beni sarsıyordu.

Bunu birkaç gün önce Sirena'nın sakinleştirilmesi gerektiği gece verandada sigara içerken Sin ve Stitches'a da söylemiştim.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum." Stitches bir tabak aldı ve büyük bir ısırık almadan önce yemeği tabağa yığdı. "Vay be. Bu çok güzel. Ne oluyor lan? Neden bize hiç söylemedin? Asher'ın her gece yemek yapmasıyla kadere meydan okuyorduk. Sanırım düzgün pişmiş yemeklerden çok yanmış yemek yedim."

"Kapa ," dedim Stitches'a gözlerimi devirerek. "O kadar da kötü değilim."

Stitches omuz silkti ve bir ısırık daha aldı. "Evet, o kadar da kötü değil. Yine de Sin'in makarnası kadar iyi değil."

Neyden bahsettiğini öğrenmeliydim, bu yüzden biraz aldım ve üçüncü ısırtığımdan sonra usulca küfrederek yedim.

"Gördün mü? Güzel, değil mi?" Stitches bir lokma erişte ve peynirin etrafında sordu.

"Öyle," diye kabul ettim. "Bunu sevdim."

Sin, kanepedeki Sirena'ya dönmeden önce gözlerine tam olarak ulaşmayan küçük bir gülümseme verdi.

"Bunu izlemeli mi?" diye sordu sonunda.

"Bunun onu ormandan uzak tutmaya yetecek kadar korkutacağını umuyorum," dedi Stitches hiç çekinmeden ve tam da benim düşüncelerimi dile getirerek. Bu konuda kararsızdım. Zaten o da öyle görünmüyordu.

"Evet, ama bu onu da tetikleyebilir." Başka bir çıldırma belirtisi gösterip göstermediğini görmek için ona doğru baktım. Sorunsuz bir şekilde izliyor gibi görünüyordu.

"Bu gece ona göz kulak olduğun için teşekkürler," dedim ve dikkati hâlâ onun üzerinde olan Sin'e odaklandım.

Stitches kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ona hızlı bir gülümseme verdim. Sin'in durumu kötüydü ama henüz bunun farkında değildi. Ya da belki de farkındaydı ve Church'ün onu çıkarmak istemediği zor bir köşeye sıkıştığını biliyordu.

Ben mi?

Sin'deki değişimi görebiliyordum. Onu kırılmış ve üzgün görmek zordu ama aynı zamanda gücünü de gördüm. Onun eve dönmesini istiyordum. Hayatlarımızın normale dönmesi Tanrı'nın bir lütfu olacaktı. Stitches'in Church'ten çok benim tarafımda olduğunu bilmek de yardımcı oldu.

"Sin?" Bana cevap vermeyince seslendim. "Ha?"

Döndü ve bana baktı.

"Bu gece ona göz kulak olduğun için teşekkür ettim. Her şey nasıldı?" "İyi idi."

Stitches ve ben birbirimize bir kez daha baktık.

"İyi misin?" Bastırdım. "Siz ne yaptınız?"

"Hiçbir şey yapmadım. Biraz yemek yaptım," diye mırıldandı. "Kanepede oturduk. Biraz ev ödevi yaptı. Hemen hemen hepsi bu."

"Öyle mi?" Stitches sordu. "İçeri girdiğimizde ikiniz çok yakındınız."

Sin başını salladı. "Sadece. . . Bilmiyorum. Hiçbir şey. Sadece orada oturuyorum."

Tekrar ona baktı ve konuşmayı sonlandırdı. İleriye doğru yürümesi bir süre aldı. Durakladı. Başını salladı ve mırıldandı

Duyamadığımız bir şey.

Kesinlikle bir şeyler olduğunu anlayarak tekrar Stitches'a baktım. Bana bilerek başını salladı ve Sin'i inceledi.

"Gidiyor musun?" Stitches sordu.

"Uh, evet. Evet, gitsem iyi olacak. Say-Mirage'a bu gece onunla film izleyeceğimi söyledim."

"Ne tür filmlerden hoşlanır?" Asylum'un ne tür şeylerle ilgilendiğini merak ederek sordum. Ya da Mirage'ın. Bugün her kimse artık.

Sin alay etti. "Tuhaf, belirsiz korku. Berbat bir şey."

"Anlaşıldı." Stitches gözlerini devirdi. "Çok garip biri." "Öyle," diye onayladı Sin, iç geçirerek. "Görüşürüz çocuklar."

Ceketini giyerken "Görüşürüz," dedim hüzünle. Sirena kalkıp yanına gittiğinde kapıda durakladı.

Değiş tokuşu sözsüz bir şekilde izledik.

Sin ona doğru temkinli bir adım attı. Kız sadece ona baktı.

"Görüşürüz, siren," dedi adam geri çekilmeden önce usulca. Kadın sessiz kaldı ve adamın kapıyı açıp gidişini izledi. Michigan gecesinin serin esintisi yüzüne vuruyor, koyu renk saçlarını dalgalandırıyordu.

Sirena kanepeye dönüp tekrar oturduğunda Stitches, "Bir şeyler oluyor," dedi.

Başımı salladım. "Öyle
görünüyor." "Ne
yapacağız?"

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. "Sanırım ne olacaksa olmasına izin vermeliyiz. Belki Sin eve döner."

"Ya yine çuvallarsa?"

Erişte ve peynirden bir çatal dolusu daha ağzıma atıp çiğnerken dikkatimi Sirena'dan çektim.

Yutkundum, ağzımdan çıkan kelimelerden nefret ediyordum ama doğru olduklarını biliyordum.

"Kuralları biliyorsunuz. Ona zarar verirsek hiçbirimiz cezasız kalmayız. O uyarısını aldı. Bir dahaki sefere, çılgınlıkları gecenin karanlığında kaybolana kadar onu yakacağım," diye fısıldadım.

"Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istedim."

"Öyleyiz," dedim, yemeğimi bitirdikten sonra kaseyi buzdolabına koydum.

Lava

bo. "Peki ya Church?"

"Bence Sirena Sin'i istiyorsa, Church buna izin verecektir. Ben izin vereceğimi biliyorum."

Stitches çatalıyla kâsesini sıyırmadan önce sözlerimi düşündü. "Ben de öyle yapacağım. Hatırlaması için suratına bir yumruk atabilirim ama sanırım huysuz herifi kollarımı açarak karşılarım." Konuşmadan önce bir süre sessizce yedi. "Peki ya Asylum?"

İçimi çektim ve gözlerimi ovuşturdum. "Sanırım aynı şey olacak. Bryce bile. Biz kör değiliz."

Stitches kaşlarını çattı. "O çok iyi biri. Onu kırarız." "Eğlenceli olabilir."

Sırıttı. "Söz mü?"

Çakmağımı çıkardım, sonra beş kez açıp kapadım. Alev beşinci kez yandı ve ben de üzerinden Stitches'a baktım.

"İstiyorum."

Çakmağımı ve ritüelime başladım, gözlerim kanepedeki kızıma sabitlenmişti. Bryce girmek istiyorsa, kabul edilmesi gerekiyordu.

Ona yaşattığımız cehennemin sonunda buna değeceğini emindim.

Olmasaydı da bize öldürecek bir şey verirdi.

Çirkin tarafımı geri çektim ve çakmağımı açıp kapatmaya geri döndüm, gözlerim kızımın üzerindeydi.

DIKİŞLER

O gece Sirena'yı üst kattaki yatak odasına götürmeden önce onunla oturup televizyon izledik. Church'ün gittiği her gece onunla birlikte uyumayı alışkanlık haline getirmiştik. Sakin görünüyordu. Sanki daha iyiydi.

Ama ben başkaları için dış görünüşümü taklit eden poster çocuğuydum. Bu gece Sin'i izledikten sonra, onunla aralarında bir şey olmuş olabileceğini hissettim. Onu kısıpca alan bir şey.

Doğruyu söylemek gerekirse hepimiz öyleydik.

Sin'i istemesine karşı değildim. Asıl plan buydu. Beni kimsenin kızdırmadığı kadar kızdırmıştı ama yavaş yavaş üstesinden geliyordum. Bunun üzerinde durmak beni mutsuz ediyordu. Kafamda yeterince yanlış şey vardı ve en iyi arkadaşlarımdan birinin buna çomak sokması gibi bir şeyi eklememe ve sonra da bu kini tutmama gerek yoktu.

Çok zordu. Lanet olsun, çok zordu. Sirena'nın katlandığı her şey onun başlattığı kartopu etkisi yüzünden olmuştu.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve aklımı bu saçmalıktan uzak tutmaya çalıştım. Sirena onu affedebilirdi, ben de affedebilirdim. Belki. Bir gün.

"Saçını örebilir miyim?" Ashes şifonyerinden pijamalarını çıkardığında ona sordu.

"Ne?" Ashes'e baktım. "Seni doğru mu duydum?"

"Evet." Omuz silkti. "Bir şey denemek istiyorum."

Başımı salladım. Her zaman anlamadığım garip şeyler yapıyordu. Arkasını dönüp soyunmadan önce ona bir gülümseme sundu, ben de bunu evet olarak algıladım.

İkimiz de sessizce izledik.

Kalçalarındaki o seksi parıltıya bayılıyordum. Uzun siyah saçlarının sırtından aşağıya sarkması ve kalçalarının üst kısmına değmesi. Kıcının yarığı külotunun altından beni tahrik ediyordu. Pantolonumun içinde sertleşen sikimi düzelttim, Ashes'in ritüeli olduğu üzere çakmağının kapağını açıp kapattığını fark ettim.

Elinde fırçasıyla bize geri döndü ve Ashes'in bacaklarının arasında yere yerleşti. Bana muzaffer bir edayla sırtıttı ve saçlarını kalın bir örgüyle örmeye başlamadan önce fırçayı ondan aldı.

"Örgü örmeyi nerede öğrendin?" Saçlarını toplamaya devam ederken büyülenmiş gibi sordum.

"Abby," dedi, sesi alçaktı.

Konuyu zorlamadım. Ölen ikiz kardeşi hakkında çok nadir konuşurdu. Bu onun için acı verici bir konuydu.

Örgüyü siyah bir bantla bağlamasını izledim. Sirena döndü ve dizlerinin üzerinden ona baktı.

Evet, bu muhteşem.

"Hey, cennet." Parmak eklemlerini onun çenesinde gezdirdi. "Sen ve Sin iyi vakit geçirdiniz mi?"

Henüz ona bunu sormadık. Yine de soracağımıza emindim. Ashes yapmasaydı, ben yapardım.

Elini tuttu ve üzerine şeyler karalamadan önce avucunu öptü. Adam ona gülümsedi. "Buna sevindim. Siz ikiniz ne yaptınız?"

Sin bize pek bir şey anlatmadı ama Ashes'in de benim gibi Sin'in bu geceki davranışını merak ettiğini biliyordum.

Adam başını sallarken elinin üzerine bir şeyler daha yazdı ve adam kelimeleri çözerken kaşları çatıldı.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Ne dedi?" Ben sordum.

"Bize söylediklerini o da söyledi."

Sin'in bize yalan söylememiş olmasına şükrederek nefes verdim.

Ashes baştan çıkarıcı bir sesle, "Buraya gel," diye talimat verdi. Kadın onun için ayağa kalktı ve Ashes onu kucağına çekerek üzerine oturttu. Dudakları onunkilerle buluştu ve onu derinden öptü.

Onları büyülenmiş bir şekilde izledim, aletim dışarı çıkıp bana katılmam için yalvarıyordu.

Telefonum çaldı ve yumuşak bir tıslama sesi çıkardım. Cebimden çıkardım ve ekranda Church'ün adını gördüm.

"Alo?" Ben cevapladım.

"Stitches. Nasıl gidiyor?"

Ellerini Sirena'nın geceliğinin altına sokmuş olan Ashes'e baktım ve onun mükemmel kışını avuçlarının arasına aldığı belliydi.

"Bu iyi."

"Sesin dikkatin dağılmış gibi geliyor. Ne yapıyorsun?"

"Sana göstereceğim." Ashes ve Sirena'nın öpüşürken bir fotoğrafını çektim ve Church'e gönderdim. İnlemeden önce bir an sessiz kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Geceliğini çıkaran ve köprücük kemiği boyunca öpücükler konduran Ashes'i izlemeye devam ederek sordum.

"Keşke orada olsaydım da onu ikinizle birlikte becerebilseydim."

"Keşke sen de burada olsaydın kardeşim. Sevgili ihtiyarımız nasıl?"

Church homurdandı. "Havayı öldürmenin yolu."

"Benim için zevkti," diye mırıldandım, Ashes'in Sirena'nın sütyenini çıkarmasını ve meme ucunu ağzına almasını izlerken. Başı ona doğru eğilirken geriye düştü.

"Şey, ben sadece neler olup bittiği hakkında sizi bilgilendiriyorum. Babam bu kızı kontrol etmemi istiyor. Görünüşe göre, şeker yapan atlılarla bağlantısı varmış. Tarifi istiyor ve kızlarını ele geçirmenin tarifi vermelerini sağlayacağını düşünüyor. Alışkanlıklarını öğreneceğim. Rutinlerini. Tüm bu saçmalıkları."

"Ah, büyük avcı," dedim dikkatimi Ashes ve Sirena'dan uzaklaştırarak. Kıyafetlerini çoktan kaybetmişti.

"Sanırım."

"Ne kadar süreliğine gideceğini düşünüyorsun?"

"Bu kızın ve atlıların çok sıkıcı ve alışkanlıkları olan yaratıklar olduğunu umuyorum. Çok uzun süreliğine gitmeyi beklemiyorum."

"Sana yaptırdığı tek şey bu mu?" Everett'i tanırdım. Dante'ye sadece yeni kurbanlarını keşfettirmiyordu. Dante ne zaman etrafta olsa onu kullanıyordu.

"Buranın nasıl olduğunu bilirsin," dedi Church iç çekerek. "Bugün birini öldürdüm."

Sözleri karşısında yutkundum. Everett beni daha önce de insanları öldürmeye götürmüştü. Church kadar çok değildi ama Church'ün ceza odalarında aklını kaçırdığını görmüştüm. Tüm duygulardan yoksun, canı bir robot gibiydi. İlk kez birini öldürdüğümde kusmuştum.

On yaşındaydım.

Sonrasında kilise beni teselli etmişti.

"Sorun yok, Malachi. Gözlerini kapat ve dünyada en sevdiğin yeri düşün. Ben bunu yaptığımda oraya gidiyorum."

Gözlerimi kapattım ve kendimi evde, her şey boka sarmadan önce annemin yemek yapışını izlerken hayal ettim. Köpeğim Farley'nin yanımda olduğunu düşündüm,

elimi yalıyordu. Akşam yemeğinden sonra evin kokusu. Arka planda çalan en sevdiğim program. Dışarıda öten kuşların sesi. Batan güneş pencerelerden parlıyor, eski ahşap zemin boyunca güzel renkler saçıyor.

"Orada mısın, Malachi?"

Başımı salladım. "Evet."

"O zaman orada kal. Ceza odasına gittiğinde, dünyada en sevdiğin yere git. Orada sana zarar veremezler."

"Söz veriyor musun, Dante?"

"Ben asla yalan söylemem," diye cevap verdi ve bana sıkıca sarıldı.

"O ne yaptı?" Eski anılarımdan sıyrılarak sordum.

"Etrafı becerdim ve öğrendim," diye cevap verdi. "Paraya sahipti. Parasını ödemediği bir şeye dokundu. Her zamanki gibi aynı bok. Neden hep bu kadar aptal olduklarını anlamıyorum. Sanki yakalanacaklarını ve ödeme yapmak zorunda kalacaklarını bilmiyorlar."

Bunun üzerine homurdandım. Yeraltı'na sık sık giden insanların hepsi çöklüydü ve beyinleri yoktu. Ya da memeli ve beyinsiz çünkü kadınlar da oraya gidiyordu. Belki o kadar değil ama bu dünyada bazı hasta orospular vardı.

Tesisin çirkin hatırası kafamı doldururken mide bulantısı içimi burktu. Erkekler ve kadınlar. İkisi de canavar.

"Malachi?"

Onun sözleri beni yaklaşmakta olan panik ataktan kurtardı.

"Evet. Hey. Özür dilerim. Dikkatim dağıldı." Boğazımı temizledim. "Sana bir şey söylemem gerekiyordu. Asylum. Ya da Mirage. Sirena'yla ormanda buluşan kişi her ne kişilikse ya da öyleydi. Buradaydı ve bize söyledi. Mirage yani. Lanet bir tavşan maskesi takıyordu."

Kilise sessizdi.

"Arkadaş olduklarını ve ona sırtını yaslayabileceği bir omuz vererek arkadaşlığını söyledi. Ama bu kişilik çok garip. Tavşan olayı? Tuhaf."

"Yani birisi onunla buluşmak için bunu giydiğini biliyordu ve onu taklit etti," dedi Church donuk bir sesle.

"Öyle görünüyor."

"Lanet olsun, kafayı yemiş. Onu dövmeyi her şeyden çok istiyorum." Church iç çekti. "Sirena onunla iyi miydi? Maskenin içindeyken? Garip bir patlama olmadı mı?"

"Doğruca ona koştu ve ona sarıldı. Bu Mirage kişiliğini Asylum'dan daha çok seviyor gibi görünüyor, ama hepimiz Asylum'u sevdiğini biliyoruz." Ayağa kalkıp Sirena ve Ashes'in duyamayacağı bir yere gittim ve sesimi alçalttım. "Delirdin mi sen?"

Church iç çekti. "Bu konuda yalan söylediği için kızgıyım. Ama anlıyorum. Zor biri olabilirim. Hepimiz olabiliriz."

Başımı salladım. Bu konuda haklıydı.

"Kızımız nasıl?" Church her şeyi istekli görünerek sordu.

Ya da belki de öfkelenmeden önce bir gece daha beklerdi.

Hâlâ ağır ağır öpüşen Ashes ve Sirena'ya baktım. Tabii ki Ashes acele etmiyordu.

"İyi vakit geçiriyor gibi görünüyor," dedim yumuşak bir kahkaha atarak.

"Ben de izlemek istiyorum."

Onu görüntülü aramaya davet etmeden önce bir an tereddüt ettim. Yüzü ekrana geldi, yeşil gözleri yorgun ve sarı saçları dağınıktı. Ot içiyor ve beşinci viskisini yudumluyordu.

Everett ile zaman geçirmeye zorlandığında tipik Kilise davranışı.

Telefonu yukarı kaldırdı, böylece onu yatak odasındaki sandalyede otururken görebildim. Tamamen siyah giyinmişti ve kravatını çözüp gömleğinin düğmelerini açmasını izledim.

"Seni seviyorum kardeşim, gerçekten, ama mastürbasyon yapacağım ve bunu yapmak istediğim kişi sen değilsin."

"Özür dilerim." Bu sefer gerçekten güldüm ve telefonumu Ashes ve Sirena'ya doğrultacak şekilde çevirdim.

"Asher," diye seslendi Church.

"Öyle mi?" Telefonumun ekranındaki Church'e bakmak için Sirena'dan uzaklaştı.

"Onu benim için becer."

Ashes bir kahkaha attıktan sonra dikkatini Sirena'ya verdi ve yatağa uzanırken onu üstüne çekti. Church ve ben Ashes'in, Sirena'nın göğüslerini yüzüne doğru, kıcını da havaya kaldırarak yalamaya devam etmesini izledik.

"Bana yakın çekim yap," diye talep etti Church.

İstenileni yaptım ve telefonu amina yaklaştırdım. Ashes'in sikine sürtünürken istekle parlıyordu.

"Benim için onun amını yala, Malachi."

Telefonda elimden gelenin en iyisini yaptım, görebileceğini umarak Sirena'nın amını yaladım ve sonra götüne geçtim. Göt deliğini yalarken nefesi kesildi.

"Amını parmakla," diye talimat verdi

Church. Memnuniyetle.

Bir parmağımı onun sıcaklığına soktum ve kıcını yemeye geri dönmeden önce ondan bir inilti daha kazandım.

Kamerayı sabit tutmak, bu iş için biçilmiş kaftan olduğumdan pek emin olmadığım bir işti. Yapmam gereken şeye odaklanmakta zorlanıyordum.

"Becer onu," diye seslendi Church'ün sesi. "Kamerayı üzerinize koyun ki izleyebileyim."

İstediyini yaptım ve telefonu yatağının başucuna koyduktan sonra kıyafetlerimi çıkardım ve Ashes'le birlikte yatağa girdim. Yavaşça yüzünü Ashes'ten uzaklaştırdım ve yumuşak dudaklarını öptüm, sikim nemli amına süründü.

"Church izlesin diye seni becereceğiz," diye fısıldadım dudaklarına. "Sorun olur mu?"

Başını salladı ve ben de onu serbest bıraktım, Ashes amına sahip olmakta hızlı davrandığı için kıcına doğru gittim. Onu başka bir yerde becermesini beklediğimden değil. Yine de onun kıcını istiyordum. Ona sahip çıkma zamanım gelmişti.

Tüm ıslaklığını topladım ve deliğinin etrafına ve sikime sürdüm. Ekstra bir önlem olarak üzerine tükürdüm ve parmağımı yavaşça sıkı rozetinin içine soktum. Rahatlamadan önce bir an için baskının altında kıvrandı. Bir parmak daha eklemekten önce onu bir süre daha çalıştırdım, canının yanmaması için onu biraz daha gevşetmek istiyordum. Uzun, kalın sikimi kıcına sokmak ona büyük bir rahatsızlık verebilirdi, ama daha önce Church'ü aldığını biliyordum, bu yüzden üstesinden gelebilirdi. O benden daha sertti. En azından başlangıçta. Bir kez alıştıktan sonra, adımı haykırana kadar onu korkuturdum.

Parmaklarımı geri çekip sikimi göt deliğine bastırdığımda Ashes benim için yavaşladı. Sertleşti ve adam kulağına hızlıca fısıldadı. Duyamadığım kelimeler. Artık çok ileri gitmiştim. Ona bu şekilde sahip olmalıydım.

İleriye doğru ittim, sıkı kas halkasını kırdım. Bir tıslama sesi çıkardı, vücudu hâlâ gergindi. Ashes homurdandı çünkü tırnaklarıyla etini pençelediği çok açıktı.

Nefes alış verişinin değişmesini dinleyerek yavaşça içine girdim.

"İyi misin meleğim?" Kıçına dibe titrek bir sesle seslendim.

Kulağa evet gibi gelen bir inilti duydum. Böylece çekildim ve yavaşça birkaç kez geri ittim, Ashes sabırla beni bekliyordu.

"İyi misin, bebeğim?" Ashes sordu.

Ondan yumuşak bir inilti daha geldi.

"Oh, tatlı kız, yarın yürümeyi zorlaştıracamız." Ashes onu öptü, ben içine girip çıkarken ona her türlü kirli kelimeyi söyledi, amına gömülürken yavaşça benimle birlikte hareket etmeye başladı.

Gerçekten hareket etmeden önce durdum ve deliğine tekrar tükürdüm. Nefes alış veriş hızlandı, küçük bedeni aramızda sallanmaya başladı.

"Daha sert sik onu," diye bağırdı Church nefesi kesilmiş bir halde. "İkiniz için de boşalmasını istiyorum."

"Memnuniyetle," diye homurdandı Ashes, hızını artırarak. Hızımı onunkiyile eşleştirdim, ikimiz de vücuduna girip çıkıyorduk, odada ıslak sesler, inlemeler ve ağır nefes alıp vermelerden başka bir şey duyulmuyordu.

Komodinin üzerindeki telefonuma baktım ve Church'ün bizim hareketlerimizle eş zamanlı olarak sikini salladığını gördüm.

"Asher," diye . "Daha hızlı gidebiliriz."

Vücudunu kontrol etmek için savaşıma kadar hızını artırdı, çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

" " diye homurdandı Church. "Tanrım, bu çok iyi."

Sirena'nın vücudu şiddetle titremeye başlamadan önce gerildi, amı hem beni hem de Ashes'i ıslattı. Buna dayanamadım. Sertçe boşaldım, kıçını doldurdum ve vücuduna karşı titrerken yüksek sesle küfrettim. Ashes onu takip etti, alçak, vahşi bir inilti onu terk etti.

Yavaşlayarak durduk ve onu titrer halde bıraktık. Öne eğildim ve çıplak omzunu öptüm.

"Seni seviyorum meleğim," diye mırıldandım.

Ashes'in göğsünde kemiksiz bir yığın halinde yatarken kirpikleri titriyordu. Doymuş, mutluluktan uçmuş haline usulca kıkırdadım ve vücudundan ayrıldım. Ashes onun içinde gömülü kaldı ve ben de telefonuma gidip Church'ün çıplak karnında yarattığı pisliği temizlediğini gördüm.

"Beğendin mi?" Ben sordum.

" biliyorsun. Onu becermenizi izlemeye bayılıyorum." "O zaman eve dön de bize katıl."

"Buna güvenebilirsin." Telefonu kayd ı ve yüzünün tamam ı . "Onunla konuşmama izin ver."

Telefonu ona doğru götürdüm ve yüzünün önünde tuttum.

"Specter," diye mırıldandı Church. "Sen çok iyi bir kızs ın. Bunu biliyor muydun?"

Ekrana yorgun bir şekilde gülümseyerek dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu.

"Bırak Ashes ve Stitches seninle ilgilensin, tamam mı? Ve. . . onlara da iyi bak. Benim için. Söz mü?"

Onun için baş ını salladı. Nefes verdi, yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Veda etmeden ayrıldığım için özür dilerim. Ayrılmak daha zor olurdu."

Uzandı ve parmaklarını ekranın üzerinde gezdirdi.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Sesini alçalttı. "Seni seviyorum, Sirena. Yakında görüşeceğiz, tamam mı?"

Yer değiştirdi ve kamera lensini öpmek için öne doğru hareket etti, Ashes de amının içinde kalabilmek için onunla birlikte yer değiştirdi.

"Ah, ," dedi Church. "İyi uykular."

Boğazını temizledi. "Sizinle sonra konuşacağ ım. Kendinize dikkat edin." "Elbette," dedi Ashes. "Size de."

Ashes ve Sirena'dan uzaklaştım. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Hayatta kalmak ve fethetmek için yetiştirildim. Sen de öyleydin," dedi bana sert bir bakış atarak. "Yakında görüşürüz kardeşim."

"Sen daha iyisin." Sirena'n ın odasındaki küçük banyoya gittim ve kendimi içeri kapattım.

Bir an tereddüt etti. "Sin buralarda mıyd ı?"

"Bugün terapide Sin onunla ilgilendi. İyi geçti. Mutlu görünüyordu. Ne Sin'le ne de Asylum'la, yani Mirage'la bir sorunu yok."

"Anlıyorum."

"Günah daha iyiye gidiyor."

"Siktir et onu," sözleri acıyd ı. "Beni ."

"Sanırım onu istiyor. Ciddiyim. Bugün tüm dikkati onun üzerindeydi. Bizimle zar zor sohbet edebildi."

"İsted iğini isteyebilir. Ama bu onu elde edeceği anlamına gelmez."

İçimi çektim. Bu gerçeği tartışmak istemiyordum. Zaman her şeyi çözecekti. Hâlâ atlatmam gereken bir şeyler vardı ve Church'ün de atlattığı açıktı.

"Peki ya Asylum?" Church bastırđı. "Ya da Mirage. Artık hangi lanet ismi kullanıyorsa."

"Bilmiyorum. Bugün buralarda değildi."

Church . "Sadece onu izle. Bence iyi niyetli ama tuhaf biri."

Buna güldüm. "Biliyorum."

"Tamam. Geç oldu. Yarın kalkıp insanları öldürmem gerekiyor. Seninle sonra ."

"İyi geceler," dedim.

"Git kızımızla ilgilen." Telefonu kapattı ve beni sessizlik içinde bıraktı.

Siyah ekrana bakıp gülümsedim ve onunla dalga geçmeye karar verdim. Aletimin fotoğrafını çektim ve ona gönderdim.

Bir dakika sonra bana gülen bir yüz ifadesiyle orta parmak emojisi gönderdi.

Rahatlamasına yardımcı olduğunu umarak sııttım ve Ashes ile Sirena'nın yanına dönmeden önce temizlendim.

İkisi de uykuya dalmışlardı, adam hâlâ kadının içindeydi ve siki nihayet yumuşamaya başlamıştı. Üzerlerini battaniyeyle örtmeden ve yanlarına kaymadan önce ona ve ısınan sikine usulca kıkırdadım.

"İyi geceler Malachi," diye mırıldandı Ashes uykulu bir şekilde. Parmaklarımı Sirena'nınkilerle birleştirdim.

"İyi geceler, Asher."

MİRAGE

Karanlık ormanda koşarken gece havası tenime soğuk geliyordu, nefesim ağır beyaz puflar halinde çıkıyordu. Sanki şeytanlarımdan kaçabilecekmişim gibi koştum da koştum. Ben aptal değildim. Ben bir iblistim.

Ormanın kenarında kayarak durdum ve karla kaplı karanlık mezarlığa baktım, ardından mozoleye doğru ilerledim ve beyaz tavşan maskemi takarak ona baktım.

Burası Asylum'un onu götürdüğü yerd. Gerçek kazananın olmadığı bir oyunda bizi oyuncu yaptığı yer.

Her zaman biz kazanırız.

Kafamın içindeki tanıdık sesle alay ettim. Gözlerimi kapatarak başımın geriye düşmesine izin verdim ve karanlığın içimde dolaştığını hissettim.

İçimizde.

Lütfen, şimdi

olmaz.

Neden olmasın?

Çünkü sadece olmak istiyorum. . . ben.

Ama biz biziz.

İzin , lütfen. Sadece. . . şimdi. Buna sahip olmak istiyorum. Tek başıma. Hiç yapamadım. . .

O tanıdık ses geri gelmeden önce kafamın içinde her şey bir anlığına sessizleşti.

Güzel. Onu kazan. Ona ihtiyacımız var.

Deniyorum. Onu yalnız yakalamak çok zor.

Church gitti. Ona git. Sana geleceğini biliyorsun. Ve senin için. Bunu yapmayacağım.

Bende var.

Onun istediği şekilde değil.

Daha fazla sessizlik

Lanet olası bir hamle yap, yoksa ben

devralıyorum. Ben devralacağım. Bana

zaman ver. Lütfen.

Tik tak, küçük tavşan.

Kafam sessizleşti ve gözlerimi açıp tekrar aya baktım.

Yarın bir hamle yapacağım. Bu gece orman içindi.

Ertesi gün kafeteryada otururken Sin, "SESSİZSİN," diye yorum yaptı. Neredeyse hiç uyumamıştım ama hayat benim için böyleydi. Sirena'yı kaybettiğimden beri böyleydim. Asylum bu konuda bana kızıyordu çünkü gözlerimin etrafında koyu halkalar oluşmasına neden oluyordu. Bundan nefret ederdi.

Her neyse. Benimle ilgili pek çok şeyden nefret ederdi. Yara izlerimden. Kargaşadan. Çok zorlandığımda şiddete başvurabilmemden. En azından Sirena bize döndüğünden beri depresyonum düzelmişti.

Seni sevdiğimi biliyorsun.

Sesi duymazdan gelerek iç çektim ve kafeteryaya baktım. Buradaki kışlardan nefret ederdim. Bel kemiklerimize kadar karla içeride mahsur kalırdık. Yazlar kısaydı ama en azından dışarıda olabiliyorduk. Mevsimsel depresyon gerçek bir şeydi. Bu sürtük rahibelerin ne tartıştığı umurunda değildi.

Sadece İncil oku. O her şeyi iyileştirir.

Boğazımızdan aşağı ittikleri şey buydu. İncil'i okudum. Hala hastaydım.

"Yorgunum," diye cevap verdim, Sirena'nın hangi cehennemde olduğunu merak ediyordum. Onu bugün hiç görmemiştim. Çocukları da görmemiştim ve bu alışılmadık bir durumdu. Bundan daha önce de bahsetmiştim.

Sin patates kızartmalarını karıştırırken, "Onları bu sabah gördüm," dedi.

Bu beni bir nebze olsun rahatlattı. Beceriksizce yer değiştirdim, havuçları arka cebim yerine üzerimde taşımanın daha iyi bir yolu olmasını diledim çünkü üzerlerine oturmak sırtımı ağrıtıyordu.

"Güzel." Yemeğime döndüm ve kaşlarımı çattım. "Bu patates kızartmalarının patatesten yapıldığını bile sanmıyorum. Bir tanesini iki ay boyunca akvaryumda tuttuk ve hiç bozulmadı."

"Bozulmadığını nereden biliyorsun?" Sin bir kızartma tuttu ve bana baktı. "Tüylü falan olmadı mı?"

Omuz silktim. "Hayır. Yedik. Tadı hâlâ aynı."

"İğrenç," diye başını salladı. "Peki neden bir akvaryumdaydı?" "Akıl hastanesinde. Adını Kevin koydu."

"Kevin adında bir patates kızartman mı vardı?"

"*Asylum*'da Kevin adında bir patates kızartması vardı. Benim de bir bilim projem vardı." "Lanet olası ucubeler," dedi ve plastik çubuklarına geri döndü.

Er, French

Patates kızartması.

"Bu berbat. Gidip biraz dinlemek ister misin?" İğrenç kızartmamı tepsiye bıraktım.

"Dinliyor musun? Notu aldın mı bilmiyorum ama ben medyum ya da her ne isen değilim."

Ona gözlerimi devirdim. "O gece Sirena'ya ne olduğuna dair bir şey duyabilir miyiz diye bakacaktım. Birileri mutlaka konuşacaktır."

Sin kaskatı kesildi. Elindeki kızartmayı tepsiye bırakıp ayağa kalkmadan önce bir süre hiçbir şey söylemedi. "Hadi gidelim."

Ben de hemen ona katıldım. Kafeteryadan çıktık ve koridorda uzun süre sessizce yürüdük. Bize aldırış etmeyen birkaç koğuşun önünden geçtik.

Sonunda bana "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Danny Linley ile konuşmamız gerektiğini. Ona karşı bir şeyler hissediyordu. Bu yüzden kışına tekme yedi."

"Oyulmuş mu demek istiyorsun?" Sin kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Aynı şey."

"Kesinlikle olmaz. Bunu Andrews'a sorun."

"Vanilya mı demek istiyorsun?" Bu isim karşısında kıkırdadım.

"O sessiz ucubelerden biri olabilir." Omuz silkti. "Nasıl bilirsin. Ben onu daha çok bir gölge olarak görüyorum. Her zaman etrafta. Sinsi sinsi. Eminim her türlü Chapel Crest sırrını biliyordur."

"Gölge," diye düşündüm. "Baharatlı küçük bir biber olabilir. Sirena'yı istediğini biliyorum."

Sin bir çıkardı. "Ona sahipti. Belli ki, o boktan şey işe yaramamış."

"Gözcülerin sahip olduğu gibi ona sahip değildi. Benim sahip olduğum gibi."

"Onu sen almadın. *Asylum* aldı."

"O herkesten önce benimdi," dedim şiddetle. "Onu kucağına alan herkes paylaşmaya istekli olduğum için minnettar olmalı. Pek çok kişi ceset gelinini paylaşmaya bu kadar istekli olmaz."

"Ceset gelin mi? Bu hastalıklı." Sin bana baktı. "Onun yaşadığının farkındasın, değil mi?"

"O benim için ölmüştü, Sinclair. Onu sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım," dedim, hayatımın o döneminden kalan tüm o çirkin anılar kalbimi sızlatıyordu. "Hayatta olduğunu duymak her şeyi değiştirdi. Ve şimdi burada olmam gerekiyor."

Durduk ve yüzünü bana döndü. "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Yardım edebilirsem sonsuza kadar." "Peki ya Asylum?"

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım ve başımı sağa doğru eğdim. "Ondan kurtulamıyorum ama onu seviyor ve ben de onu seviyorum, sanırım sorun yok."

Sin bana baktı ve bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama gözlerini kısarak yanımdan geçti.

Neye baktığını görmek için döndüğümde Danny Linley'nin köşeyi döndüğünü gördüm.

"Mükemmel." Sin yanımda, ileriye doğru yürüdüm.

Danny bizi görünce olduğu durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Merhaba Danny," dedim, Sin'in aksi istikametinde onun etrafında dönerek.

"Tam da aradığımız adam."

"Akıl hastanesi. Yemin ederim. Ondan uzak durdum. Dün gece bir fotoğrafına bakıp mastürbasyon yaptım ama yemin ederim yanına bile yaklaşmadım-"

"Benim adım Mirage," diye kulağına hırladım. "Söyle."

Göz kapaklarını sıkarak, "M-Mirage," boğuk bir ses çıkardı.

"Şimdi unut bunu," diye talimat verdim. "Çünkü ben oyum, o da ben ve biz biziz."

Danny sümkürdü ve hüngür hüngür ağladı, vücudu titreyerek başını salladı. "O-TAMAM."

"Bana ormanda kız arkadaşına dokunan pislik olmadığını kanıtla," diye hırladı Sin, Danny ile burun buruna.

"Ben-ben değilim. Yemin ederim değilim. Ben yapmadım. Yapmadım, Sin. Siktir, dostum. Ben yapmadım."

Sin dizini kaldırıp Danny'nin karnına vurdu ve Danny'nin iki büklüm olup dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

Başımı sağa eğip Sin'in çalışmasını izledim. O gerçekten bir şeydi.

"Bana ne bildiğini anlat," diye sordu Sin.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Sirena'nın Ch-Church olmadan ormana gittiğini bile bilmiyordum."

Sin parmaklarını Danny'nin yağlı saçlarına doladı ve başını geriye doğru çekti.

"Hiçbir şey bilmediğine yemin eder misin?"

Danny'nin adem elması titredi ve başını salladı.

"O zaman benim için ormanda onu kimin yaraladığını bul. O lanet bilgiyi istiyorum."

"Neden onu alabileceğimi düşünüyorsun?" Danny inledi.

"Çünkü sen Danny-Linley'sin. Hayatın lanet olası varilin dibinde, kazıyarak geçinmeye çalışmakla geçiyor. Kızıma dokunan canavarın olduğu yer orası. Sirenime zarar veren. Bir isim istiyorum."

"TAMAM. Belki bir teşvike ihtiyacım var. ."

"Buna ne dersin?" Onunla göz göze gelebilmek için eğilerek sordum. "Eğer bize bir isim bulursan, doğru bir isim, soluk borunu yeni üflemleri çalgıma dönüştürmeyeceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Eğer almazsam beni öldürecek misin?"

"Seni öldürmeyeceğim," dedim ve arka cebimden havucu çıkarıp yavaşça çiğnemedi önce ısırırken ona gülümsedim.

Danny'nin bakışları dehşete kapılmış bir halde sola savruluyordu. "Bana bak," diye talimat verdim.

Bakışları benimkilere kaydı ve konuşmak için ağzını açtı, ama havucumu ağzının derinliklerine soktum ve orada tuttuğum için hırıldamasına ve boğulmasına neden oldum.

"Eğer bize istediğimizi vermezseniz, Asylum'un oynamasına izin vereceğim. Onun ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Ben havucu daha derine sokmadan önce Danny boğuk, boğuk bir ses çıkardı. Yüzü kıpkırmızı oldu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Başımı tekrar sağa doğru eğerek ona baktım ve gülümsedim.

"Anlaştık mı? Evet için bir kez göz kırp. Ölmeye hazırsan iki kez." Danny bir kez göz kırptı ve bana şiddetle baktı.

"Mükemmel." Havucumu ağzından çektim. Havucu yere fırlattığımda titreyerek nefes aldı, öksürdü ve hırıltılı bir şekilde hırıldadı. Sin saçlarını bıraktı ve Danny öne, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, ağız dolusu hava emmeye çalışıyordu.

"Bunu sakla. Bu anı hatırlamak için bir hatıra." Ondan uzaklaştım, Sin de benimle geliyordu. Bir hareket gözüme çarptı ve başımı hızla çevirdiğimde bir gölgenin uzaklaştığını gördüm. Gözlerimi kısarak, gülümsemeden önce birini gördüğüm noktaya baktım.

Gerçekten bir gölge. . .

Bu sefer gölgemizi serbest bıraktım.

"Bir isim, Danny," diye seslendi Sin. "Er ya da geç."

Danny hiçbir şey söylemedi ama yumuşak çılgınlıkları onun da bizimle aynı fikirde olduğunu anlamamı sağladı.

"Ne sikime arka cebinde havuç taşıyorsun?" Koridorda yürürken Sin sordu, Danny'nin iniltileri azalıyordu.

"zamanlar için, Sinclair." Ona megawatt gücünde bir gülümseme verdim. Bana başını salladı. "Asylum'dan daha deli olabilirsin."

Buna gülümsedim.

Bunu ilk kez duymuyordum. Son olacağından da şüpheliydim.

KİLİSE

Şarkı söylerken karanlık bir köşeden onu izledim.

Nefes kesiciydi. Çok güzeldi. Uzun, kırmızı dalgalar. Parlak yeşil gözler. Bir meleğin sesi. Enerjisi hissediliyordu. Ve dokunulmazdı.

Adamları onun için her şeydi. Ve yedek.

Başmelek onun yanından ayrılmazken gözlerim kısık bir şekilde ikiliyi inceledim. Yeraltı'ndaki herkes Başmelek'in kim olduğunu biliyordu. Onu yanına alan adamın günahlarından yaratılmış bir canavar.

Sadece hayatının çoğunu, kendisini şu anda bulunduğu konuma getiren adamın emirlerini yerine getirerek geçirdiğini bilmiyordu.

Yani, çoğunlukla.

Bizim dünyamızda tarafsız olmak bir yere ve para konuşuyordu.

Ivanov'lar babama onlarla buluşması için bir haberci gönderdiğinde, babam da beni de maceraya sürükleyerek bunu yapmıştı.

Matteo De Santis'in eski metresi Delilah Beyers'i öldür. Çocuklarını öldür. Varisini öldürün.

Çocuktum, hâlâ işleri öğreniyordum ama o gece babamın gözlerindeki karanlık ışıltıyı görmüştüm. Ondan yardım istemekle hata anlamıştı, bu yüzden de üzerine atladı.

"Ailenin ölmesini mi istiyorsun?" Babam, Sergio Ivanov ve adamlarını rıhtımda, ay başımızın üzerinde asılı dururken incelerken sordu.

"Evet. Varisleri çıkarın. Oğlum kalan varislerini Bolten'de halledecek." Sergio babama baktı.

Babam Ivanov'un arkasında ve yanında bulunan adamlarından birine baktı ve dikkatini tekrar Ivanov'a vermeden önce gülümsedi. Arka planda özellikle iki kişiye odaklandığını fark ettim.

"Ödeme ne olacak?"

"İki milyon dolar. Yarıyı şimdi. Yarıyı iş bitince."

Babam başını salladı ve bir sessiz kaldı. "Varisim ile tanıştın mı? Dante?"

Ivanov bana odaklandı, çenesindeki bir kas titriyordu. "Sadece bir şeyler duydum. . şeyler duydum."

"Her şey yolunda, eminim," dedi babam yumuşak, hınzır bir . "Tabii ki. O. . . olağanüstü."

"Gerçekten de öyle. Bu gecenin onun yeteneklerini sergilemesi için iyi bir gece olacağını düşündüm."

Ivanov rahatsız bir şekilde kıpırdandı, adamları daha sabit duruşlar aldı. "Nasıl yani?" diye sordu.

"Ödemeden memnun değilim. Pazarlık yapmak istiyorum."

"Öyle mi?" Ivanov bana bir bakış attı. Bir santim bile kıpırdamamıştım. Eve gidip Stitches'la takılmak . O yalnızdı. Yalnız olmayı sevmezdi.

"Daha fazla para mı?" Ivanov titrek bir gülümseme verdi.

"Hayır. Para sorun değil. Benim istediğim . . akşam yemeği."

"Akşam yemeği mi?" Ivanov konuşmanın nereye gittiğini açıkça anlayarak yüzünü buruşturdu. "Elbette güzel bir restoran ayarlayabiliriz-"

"Yemeklerimi şeflerimin yapmasını tercih ederim."

"Anlıyorum." Ivanov gözle görülür bir şekilde yutkundu. "İstediğiniz şey nedir?"

"Görünüşe göre Matteo De Santis'e suikast düzenledikten sonra iktidara gelebilmek için taşları yerinden oynatmak amacıyla bu Beyers denen kadının icabına bakmanız gerekiyor. Ağabeyi ile birlikte. . . gitti. ve Carmine oyun dışı kalırsa, her şeyi kazanabilirsin. İki milyonun benim için yeterli olmadığını söyleyebilirim." Babam gülümsedi. "Planını öğrendiğime göre başka bir yere gidersen De Santis'e söyleme riskim var. İkimiz de beni bu gece öldürme ihtimalinin düşük olduğunu biliyoruz ve ben gittikten sonra bu imkânsız olur. O halde. Akşam yemeği. Fedakârlık istiyorum."

Ivanov uzun, gergin bir an boyunca babamı inceledi.

"Kim?" Ivanov sonunda sordu.

Ivanov'un arkasında duran sessiz adama ve onun yanındaki korkmuş görünen adama başını sallamadan önce babamın dudaklarını küçük bir gülümseme kesti.

"Bunu ve yanındakini istiyorum."

Ivanov omzunun üzerinden uzun boylu adama baktı, yüzü gözle görülür şekilde solmuştu. "Onu size veremem-"

"O zaman anlamamız yok." Baba başını Ivanov'a doğru eğdi. "Gel Dante, belki biraz dondurma iyi gelir-"

"Bekle." Ivanov göz kapaklarını sıkarak kapattı, biz arkamızı dönüp onunla yüzleşirken. "Özür dilerim, Nathaniel," diye fısıldadı, kenara çekilerek.

Sessiz adamın gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. Bu hiçbir şeydi çünkü adamlarımız hemen üzerine çullandı. Gergin adam gecenin içine doğru kaçtı.

"Dante." Nathaniel adamlarımızı savuşturmaya çalışırken babam doğrudan Ivanov'un gözlerinin içine baktı. "Akşam yemeğimizi yakalamaya bak. Fast food'u çok severim."

Hiç tereddüt etmedim.

Avı seviyordum ve o da bunu biliyordu.

Adamın ormana daldığını gördüm. Avdan daha çok sevdiğim şey ormandı. Gülümseyerek gecenin içine doğru ilerledim, bıçağım elimde sıkıca kavradım.

"Hey, yakışıklı. Sana bir şey getireyim mi?" Güzel bir esmer sordu ve beni hafızamdan kopardı.

Titreyen kulüp ışıklarının arasından ona boş boş baktım. "Pek olası değil."

Bana nazlı bir gülümseme sundu ve bana dokunmak için uzandı, ama parmaklarımı bileğine dolamakta gecikmedim.

Bir çığlık attı, ben ona doğru eğilip gözlerimi kısarken gözleri korkuyla dolmuştu.

"Neden bana dokunabileceğini sanıyorsun?" Düşük bir hırıltıyla talep ettim. "Sadece biraz arkadaş istersin diye düşündüm-"

"Eğer ben istemediysem, o zaman bu sonuca nasıl vardınız?" "Lütfen, beni incitiyorsun-"

"Git." Onu serbest bıraktım. Geriye doğru tökezledi ama kalabalık kulüpte koşuştururken aramıza mesafe koymak için hiç vakit kaybetmedi.

Oradan çıkmaya hazır bir şekilde kulübün arka tarafından çıkışa doğru ilerledim. O beni görmeden ben onu gördüm.

Kaderle dalga geçmeye karar vererek, o yanımdan geçerken kenara çekilmedim. Ben

Lorenzo De Luca.

Omzu benimkine çarptı. Dönüp bakmaya bile zahmet etmedi.

Bana baktı. Sadece devam etti.

Bilmem gereken tek şey buydu.

Kendisinin dünyanın zirvesinde olduğunu düşünüyordu. Kimse ikinci bir bakışı hak etmiyordu. Ya da birinciye bile.

Buna gülümsedim.

Bu adamın başını belaya sokabilecek türden bir şey. Bunu yakında öğrenecekti.

SIRENA

Kiliseyi özledim.

Church bizi terk ettikten üç hafta sonra Ashes'in avucuna bu kelimeleri karalamıştım. Neredeyse hiç aramadı. Anladığım kadarıyla Ashes ona bunu sormuştu. Cevabı, aramamanın daha kolay olduğu yönündeydi. Burada bizim için her şeyin yolunda gittiğine güveniyordu.

Sanırım bu, hiç haber alamamanın iyi haber olduğu anlamına geliyordu ama bu onu daha az özlememi sağlamadı.

"Biliyorum, bebeğim." Ashes başımın üstünü öptü. Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve kanepede dinleniyorduk.

Odama gidip bir fotoğrafımı çekme ve ardından Kilise'ye gönderme dürtüsü beni bunaltıyordu. Ruhumun küçük karanlık kısmı kesinlikle bunu teşvik ediyordu.

"Sigara içmek ister misin?" Stitches bir cigara çıkarıp Ashes'e bakarak sordu.

"Siktir, neden olmasın." Ashes ayağa kalktı ama başımı tekrar öpmeden önce değil. Stitches çenemi yukarı kaldırdı ve Ashes'le birlikte arka avluya çıkmadan önce dudaklarına tatlı bir öpücük bıraktı. Esrarı yakarlarken Ashes'in çakmağının kırmızı ışıltısı bir anlığına onları aydınlattı.

Ya şimdi ya hiç diye düşünerek, elimde telefonumla üst kata, Church'ün odasına çıktım ve beyaz geceliğimle onun yatağına uzandım.

Dikkatli bir şekilde, yatağında yayılmış bir şekilde fotoğrafımı çektim, baştan çıkarıcı göründüğümü ve gergin bir enkaz gibi görünmediğimi umuyordum. Hayatımda hiç kimseye açık saçık bir şey göndermemiştim. Amacım onu eve videoya çekmekti. Bunu henüz benimle yapmamıştı. Hep erkeklerle konuşurdu. Bütün aramalarını bile Ashes ya da Stitches'a yapıyordu. Beni hiç aramadı. Yine de aramasını beklemiyordum. Onu suçlayamazdım. Kim aramak ve diğer uçta birinin nefes alışını dinlemek isterdi ki?

Onun yerine, adamlardan birini arardı ve onlar da mesajlarını bana iletirlerdi. Beni özlemiş. Yakında evde olur.

Ama yakında yeterince hızlı gelmiyordu ve ben hayal kırıklığına uğruyordum. Derin bir nefes alarak fotoğrafı ona gönderdim ve endişeyle cevabını bekledim.

Telefonum çalmadan önce tavana bakmam sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Heyecanla baktığımda benimle görüntülü görüşme talep ettiğini gördüm.

Titrek bir parmak kullanarak isteği kabul ettim.

Yakışıklı yüzü ekrana geldi.

"Specter," diye derin sesiyle beni selamladı. "Benim yaramaz kızım."

Öne doğru eğilip tişörtünü çıkarırken kalbim küt küt atıyordu.

"Yatağında tek başına ne yapıyorsun? Ashes ve Stitches nerede?"

Dudağımı ısırdım ve kamerayı pencereyi görebileceği şekilde hareket ettirdim. Umarım ne demek istediğimi anlamıştır.

Bana sıırttı. "Anlıyorum. Yani benimle dalga geçmeyi mi düşündün?"

Ona baktım ve ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim. Tek yapmak istediğim ekrana uzanıp ona sarılmaktı. Evde yaptığı korkunç şeyleri düşünmek, midemin, sahip olabileceğimi bilmediğim bir hastalıkla bükülmesine neden oldu.

"Peki." Arkasına yaslandı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Kıyafetlerini çıkar da seni görebileyim bebeğim."

Ayağa kalkmadan önce bir süre oturdum, telefonumu şifonyerinin üzerine koydum ve geri çekildim. Yavaşça geceliğimi, külotumu ve sütyenimi çıkardım, kollarım artık sahip olduğum yara izlerini örtmek için hareket ediyordu.

"Hepinizi görmek istiyorum," diye mırıldandı sandalyesinde oturup bir şeyler tütürürken.

Beni görebilmesi için kollarımı indirdim.

"Kahretsin, çok güzelsin," dedi, sesi istekle kalınlaşmıştı. "Seni ne kadar özlediğimi bilmiyorsun, hayalet. Aklıma gelen her düşüncede sen varsın."

Onun sözleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bana düşünecek başka bir şey ver, tamam mı? Bunu benim için yapabilir misin, bebeğim?"

Onu memnun etmiş gibi görünen küçük bir baş sallama hareketi yaptım çünkü gülümsedi. "Bacaklarını açarak yatağa uzanmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Yatağa geri dönüp istediği şeyi yapmadan önce bir an tereddüt ettim, sinirlerim beni ele geçirip bacaklarımı titretti.

"Rahatla, bebeğim. Bu eğlenceli kısmı. Söz veriyorum. Benim için bacaklarını aç ki o güzel pembe amcığını görebileyim."

Sıcaklığın vücudumu sardığını hissettim ama bacaklarımı onun için daha geniş açtım. "İşte böyle. Bunu sevdim."

Aletini çıkarıp yavaşça okşamasını izledim, yeşil gözleri arzuyla doluydu.

"Şu anda sana ne yapmak istediğim hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı salladım, bir şey söyleyebilsem bile ne söyleyeceğimden emin değildim.

Kendini okşamaya devam ederken kıkırdadı.

"Benim için kendine dokun." Sözleri omurgama bir ürperti gönderdi. Gergin bir şekilde parmaklarımın bacaklarımın arasında dolaşmasına izin verdim ve parmaklarımı kıvrımların arasından yavaşça kaydırarak ıslaklığa dikkat ettim.

"Kahretsin, sen gerçekten tatlı bir kızsın, değil mi?" Derin sesi tüylerimi diken diken etti. "Benim için tadına bak."

Gözlerimi kıptım, böyle bir şey yaptığım için gergindim.

"Neyin var? Korktun mu?" Yumuşak bir kahkaha attı. "Korkmana gerek yok. Söz veriyorum o amın tadı sihir gibi bebeğim. Yap hadi. Bunu benim için yaptığını görmek beni çok tahrik edecek."

Sakinleştirici bir nefes aldım ve nemli parmaklarımı dudaklarıma götürüp emdim. Dudaklarından dökülen inilti içimi sızlattı.

"Kahretsin, bana ne yapıyorsun, hayalet?" diye seslendi, kendini daha hızlı okşayarak. "Benimle gelmeni istiyorum bebeğim. Daracık amını parmaklarınla sik."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Neredeyse bunun benim için çok fazla olduğuna karar vererek durakladım, karanlığın küçük bir parçası ne yaptığımı incelemek için dışarı baktı.

Belki de karanlık değildi. Belki de cesaretti. Kızgın ve olduğum kişi olmaktan bıkmış bir cesaret. Daha fazlası olmak istedim. İnsanların benimle uğraşamayacağını bilmelerini istedim. İtilip kakılamazdım.

Hayatımı bir hayalet olarak
geçirmiştim. Bunun sona ermesi
gerekiyordu.

Ama korku. . . korku şu anda olduğum kişiydi.

"Specter?" Church'ün derin sesi kafamı karıştıran düşüncelerimi böldü.

Göz kapaklarımı sıkarak kapattım ve parmaklarımı nemli kıvrımlarımda gezdirdim, elektrik kıvılcımları içimde yükseldi.

Nefesim kesilirken Church için kendime dokundum ve onun onaylayan iniltisini kazandım.

"Benim için amına bir parmak sok. İşte böyle. İşte benim kızım," diye homurdandı.

Gözlerimi tekrar açarak parmağımı onun için içeri ve dışarı kaydurdım, benden istediği her şeyi yaptım.

"Benim için kendini becer, bebeğim. İki parmak. Mükemmel. İşte böyle. Tanrım, şu anda çok mükemmel görünüyorsun." Hareketleri hızlanmış, nefes alış verışı ağırlaşmıştı. "Şimdi klitorisini ovala. Evet, aynen böyle. Benim için daha hızlı ol. Daha hızlı yapabilir misin?"

Söylediğini yaptım, sıcaklık yavaş yavaş beni ele geçirdi.

"Memeni sık, hayalet. Evet, mükemmel. İşte böyle. Benim için kendine dokunmaktan hoşlanıyor musun?"

Başımı salladım, bacaklarımın arasında kıpırdanan yaklaşan zevkten nefesim kesilmişti.

"Kahretsin, böyle iyi görünüyorsun. Eve döndüğümde seni öyle bir sikeceğim ki benim için çılgılık atacaksın. Çılgılık atmaya bayılıyorum."

Meme ucumu parmaklarımın arasında yuvarlamadan önce parmağımı daha hızlı hareket ettirerek göğsümü sıkmaya devam ettim.

"Bana bak. Gözlerini benden ayırma, hayalet," diye homurdandı, eli sikinin üzerinde bir bulanıklık gibi hareket ediyordu. "Boşaldığında, gördüğün kişinin ben olmamı istiyorum. Anladın mı?"

Onu inleyen yumuşak bir onaylama iniltisi çıkardım.

Bana bir ton tuğla gibi çarptı. Sıcaklık. Zevk. Vücuduma yayıldı.

Sertçe boşaldım, gözlerim ondaydı, salıverilmem ıslak bir karmaşa halinde içimden fişkırlarak çarşaflarını ıslattı. Vahşi iniltisi beni takip etti ve benimle birlikte olduğunu anladım.

Church yumuşak bir kakhaha atmadan önce ikimiz de uzun süre nefes nefese oturduk.

"Ah, . Sürprizlerle dolusun."

Oturdum ve çarşafını vücuduma çektim. Telefonu yakışıklı yüzüne odaklanacak şekilde hareket ettirmişti, yeşil gözleri ekrandan gelen ışıkla aydınlanıyordu. Telefonu yüzüme yaklaştırdım ve ona baktım, onu o kadar çok özlüyordum ki kalbim acıyordu.

"Yakında eve geliyorum," dedi nazikçe. "Aramam gerektiği kadar aramadığım için özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, hayalet, seni görmek ve

orada değil. Seni görmek seni daha çok arzulamama neden oluyor ve buradayken bu tehlikeli, ama siktir et bebeğim, seni  zl yorum." Nefes verdi. "Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum Sirena. Her zaman seni izliyorum. Yakında evde olacağım, tamam mı?"

Başımı salladım, gözlerim dökülmemiş yaşılarla yanıyordu.

"Bu gece için teşekkür ederim. Yakında seni yine kollarıma alacağım ve mezarlığımızda seninle sevi eceğim. Benim tatlı, g  l  kızım ol. Erkekleri mutlu et, ama gerektiğinde onlara cehennemi yaşat.  ırpındıklarını bilmek hoşuma gidiyor." Ben gözlerimi silerken o bana gülümsedi. "Senin için tüm dünyayı katledebilirim Sirena. Tatlı rüyalar, benim küçük hayaletim."

Yayın kesildi, beni sessizlik ve üzüntü içinde bıraktı.

Telefonun beni daha iyi hissettirmesi gerekirdi ama daha kötü hissettirdi. Tek istediğim ona sarılmaktı. Onu sevmekti. Onunla birlikte olmak. Hepimiz birlikte, ama babası ve canavarlar kararları verdiği sürece, bu böyle .

Yapmam gereken şey Adam'ı bulmak ve d v    burada ba latmaktı.

 imd

i. Karanlık içime işledi ve derin nefes almamı sağladı. Ona odaklandım ve ı ığımın kenarlarını lekelediğini hissettim.

Bir gün, bunu kucaklayacak kadar cesur olmalıydım. Bugün o gün değildi.

Yine de bir gün.

Bugün Church' n yastığına kıvrıldım ve gözlerimi kapattım, bir şeyleri değiştirebilmeyi diledim ve g   olmadan bunu asla ba aramayacağımı biliyordum. Sevdiğim adamları sevebilmeyi diledim, hepsini, isimlerini fısıldamaya cesaret edemediklerimi bile.

Belki yarın her şey değişirdi.

Umabileceğim en iyi şey buydu.

SİN

"S içeride! Hey, bekle," diye seslendi Ashes, koridorda koşar adımlarla bana doğru gelirken. Durdum ve onu bekledim, mavi gözlerinin etrafındaki koyu halkalarla nasıl bitkin görüldüğüne ve gülümsemesinin görmeye alıştığım kadar parlak olmadığına dikkat ettim.

Sirena ile yalnız kalmayalı çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordum. Bana ihtiyaçları olmadığında, söz verdiğim gibi mesafemi korudum ama sessiz bir seyirci olmak içimi kemiriyordu.

"Selam," diye selamladım onu. "N'aber?" Yan tarafımdaki kemirici ağırdan dolayı irkildim. O sabah erken saatlerde kendimi kırbaçlamıştım ve kırık derimdeki yaralar hassaslaşmıştı.

"Bu gece Sirena ile takılabılır misin diye merak ediyordum. Yakmam gerekiyor ve onu soğukta dışarı çıkarmak istemiyorum. Ayrıca, ormanda olacağımız için korkmasını da istemiyorum." İç çekti. "Bence evde, sıcakta olması en iyisi."

"Yani sadece sen ve Stitches mı dışarı çıkacaksınız?"

"Ve ben." Mirage bize katıldı, tavşan maskesi yerindeydi.

Ashes Mirage'a kaşlarını kaldırdı. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Evet. Yapacağımı zaten biliyorum, bu yüzden savaşmanın bir anlamı yok." Karşı koymaya bile niyetli görünmeyen Ashes'e göz kırptı.

Bunun yerine yürüyüşümüzü durdurduk ve sohbet etmek için küçük bir daire oluşturduk.

Ashes gözlerini Mirage'a dikerek, "Bugün farklı görünüyorsun," dedi.

Kaşlarını kaldırma sırası Mirage'daydı. "Öyle mi? Nasıl yani? Aynı maske.

Aynı... gülümseme."

"Bilmiyorum. Saçını falan mı kestirdin?" "Hayır.

Fırçaladım ama."

Ashes kıkırdadı. "Saçını taramıyor musun?"

"Bazılarımız böyle sorumluluk sahibi değiliz Asher. Sabahları havucumu bulabilirsem şanslıyım."

"Sebzeyi kastediyor," diye araya girdim. "Sikini değil. Elinde her zaman o var."

"Siktir git." Mirage kıkırdadı. "Göt herif. Sen konuşacak birisin."

Şakalaşmamız sırasında Ashes'in yüzünde beliren küçük gülümsemeyi yakaladım ve ilk kez bu kadar zorlama hissetmediğim bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim.

"Sin ile birlikte yaşadım. Onun havuçla ilgili sorunlarını çok iyi biliyorum," dedi Ashes ve omzunu benimkine çarptı.

Neredeyse hâlâ bir gözetmen olduğum eski günlerdeki gibi hissediyordum. Şimdi sadece dışarıdan bakan garip bir adam olduğumu düşününce dudaklarımdaki gülümseme azaldı.

"Ee, Sirena?" Ashes bana baktı. "Ah, evet. Bunu yapabilirim."

"Harika. Sağ ol dostum. Bu sabah Stitches'in ev ödevini lavaboda yaktım."

Bunu duyunca irkildim. Stitches'in ev ödeviyle uğraştığı pek görülmezdi, bu yüzden Ashes'in ödevi onun üzerine yakması... .

"Hey." Stitches Sirena'yla birlikte köşeyi döndü ve bize katıldı, kolunu Sirena'nın beline doladı.

Renkli gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu ve kalbimin arzuyla çarpmasına neden oldu. Bakışlarının Mirage'a kaymasını izlemeden önce kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Onları inceledim, Ashes ve Stitches'in konuştuklarına dikkat etmediklerini fark ettim.

Mirage'ın mavi gözleri parladı, ona bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Yanakları oldukça pembe bir renk aldı ve alt dudağı dişlerinin arasından çekildi.

Onunla kafa bulup bulmadığını merak ettim. Bana zihin okuyamadığını söyledi ama bu beni hiçbir şeye inandırmadı çünkü her zaman bir şeyler biliyordu.

Mirage ve Asylum'un onu istedikleri ve onların olana kadar durmayacakları benim için bir sır değildi. Bazen Church ve diğerleri tarafından hayatları mahvedildiği için onların dayanma gücüne sahip olmayı diliyordum. Ve kalplerinin de çünkü bu işin kimsenin yararına olacağından pek emin değildim.

Özellikle de Church kalbinde bir psikopat için yer olduğunu anladığında.

"Faith, Sinclair." Mirage'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Ne?" Stitches ve Ashes'in konuşmasını durdurarak ona göz kırptım.

"İnanç. Sende eksik olan şey bu. Biraz al, tamam mı?" Mirage'ın sesi nazikti, ama eğer onu etiketlemem gerekirse daha nazik olan oydu. Ayrıca Asylum'dan daha öngörülemezdi. Yine de bazen birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu.

Elimi cebime attım ve Sirena'nın bana verdiği tespihi hissettim. Aldığımdan beri her gece onunla dua etmiştim. Hatta göle gidip soğukta oturmuş, donmuş suya bakmış, dilek tutmuş ve duyulmasını umduğum dualar etmiştim.

Mirage'a kırılğan bir gülümseme sundum ve ayaklarıma baktım.

"Tamam, bu garipti ama ne bekliyordum ki?" Stitches seslendi. "Asylum, dostum, sen delisin. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Ben Mirage," dedi Mirage hemen. "Asylum değil."

Stitches gözlerini devirdi. "Sen delisin."

"Aynı fikirde değilim." Mirage omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Ev ödevinin yakıldığını duydum."

Stitches iç geçirdi. "Küller bu sabah mutfakta onu ateşe verdi."

"Senin yaptığın gibi değildi," diye karşılık verdi

Ashes. "Dostum, orada üç soru falan sordum."

"Malachi, kelimenin tam anlamıyla yazmışsın, *Siktir et bunu. Siktir et. Siktir git*. Bu ev ödevini yapmak olarak nitelendirilemez."

"*Asher*, ben bitirecektim."

Sirena'nın ne düşündüğünü görmek için ona baktım. İzliyordu, dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak kendiminkini yaladım. Onu son öptüğümde kendinde değildi. Uyuşturulmuştu. Beni geri öpmemişti bile.

Beni de erkekleri öptüğü gibi öpmesinin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

Ama bunun biliyordum. Church bunun mümkün olmadığını açıkça belirtmişti ama Mirage/Asylum çilesi bana yine de oraya girip oynamamı söyledi. Bunu o seçti.

Elimi cebimdeki tespihe sımsıkı sarmıştım, düşüncelerim giderek daha da karamsarlaşıyordu, ta ki Sirena'nın yanımda kaydığını hissedene kadar, çocuklar şakalaşmaya devam ediyorlardı.

Cebime bir not sıkıştırdığını fark etmem bir anımı aldı.

Bana yazdıklarını düşününce kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atmaya başladı.

Ona hızlıca bir bakış attım ama güzel yüzünde bir parça eğlence ile adamları izlediğini gördüm.

"Hey, göt herifler." Cady kavgaya karıştı. "Ve Rina."

"Cadence, asla bir zevk değil," dedi Stitches, sözlerinde zehir yoktu. "Haha, ."

Cady ona gözlerini devirerek baktıktan sonra

Küller. "Bugün Cuma. Bu yanmak anlamına mı geliyor?"

Ashes gülümsedi ve başıyla onu onayladı. "İçeri girmek ister misin?"

"Seth Cain seni ürkütüyor mu? Tabii ki istiyorum," diyerek başparmağını Mirage'a doğru salladı.

"Sakin ol, Cady Cat," dedi Mirage kolayca. "Odana sürüklediğin çöplerle pek de sağlıklı bir izlenim bırakmıyorsun."

Cady sertleşti ve Mirage'a döndü.

"Her şeyi biliyorum," dedi omuz silkerek.

"Ne yapıyorsun? Beni mi takip ediyorsun?" Cady yüzünde meraklı bir ifadeyle karşılık verdi.

"Dün gece odanıza birini getirdiğinizi biliyorum.

Sirena'nın bilmesini istemediğin biri."

Sirena, yüzü kıpkırmızı olan Cadence'e bakmadan önce gözleri büyüdü.

"Sadece konuşuyorduk. O gece bir pislik gibi davrandığı için özür diliyordu."

"Neden derslere girmede? Kampüste görülmedi?" Mirage karşı çıktı.

Kaşlarını çatarak bu değiş tokuşu izledim. Görünüşe göre Stitches ve Ashes'in de olan bitenler konusunda kafası karışmıştı çünkü onlar da gözlerini kısmış ve kaşlarını çatmış bir şekilde olan biteni izliyorlardı.

"Adam'ın bir notu var. Akıl sağlığına ara vermiş," dedi Cady, sesi titreyerek.

Yine de bu umurunda değildi. Benim umurumda olan Sirena'ydı çünkü kuyruğunu kıstırıp kaçmadan önce eli bacağıma değmişti.

"Ne oluyor lan?" Stitches bir an için kafası karışmış gibi göründükten sonra kızın peşinden koşmaya başladı. Hızlıydı. Hakkını vermeliyim.

"Ah, üzgünüm. Gitmem gerek," diye mırıldandı Ashes ve Stitches'in arkasından, köşede çoktan gözden kaybolmuş olan Sirena'ya ulaşmak üzere yola koyuldu.

Cady ve Mirage'ın arasında durup bir şeyler öğrenmek istedim. Cady kaşlarını çatarak, "Adam bir gece hıyarın tekiydi," diye açıkladı. "Dedi ki Sirena hakkında bazı kötü şeyler. Aşırı derecede edepsiz. Adamlar kıcına tekme basmış ve onu yolun kenarında bırakmışlar. O zamandan beri girip çıkıyor. Bu

O değildi," diye devam etti, mavi gözleri parlıyordu, sözleri inanmamız için yalvardığını düşündürüyordu. "Onun farklı kişilikleri var. O gece nefret ettiği biriydi. Söyledikleri için özür dilemek istedi. Akıl sağlığını tekrar yoluna koymaya çalışmak için tıp merkezinde ve yatakhaneğinde kalıyordu."

Adam Larson'ın tam bir hıyar olduğunu duymuştum. Burada hepimizin akıl sağlığı sorunları vardı, bu yüzden insanların ne zaman gerçekten yaptıklarını ya da zihinsel olarak bir sorun yaşadıklarını ayırt etmek zordu. Bu madalyonun her iki yüzü için de bir argüman olduğunu sanıyordum ama tartışmaya niyetim yoktu.

Tek bildiğim, eğer gözetmenler tarafından dövüldüyse, fena halde çuvallanmış olması gerektiği idi. Church, onu gerçekten kızdırmadığınız sürece sizi öldüresiye dövmezdi. O kadar akıllı başında biriydi.

Ve Ashes kesinlikle yapmadı. O sakın ve soğukkanlı biriydi. Eğer bir orospu çocuğunu dövecek kadar sinirliyse, büyük ihtimalle hak etmiştir.

"Neden beni ikna etmeye çalışıyorsun?" Mirage sordu.

"Konuşmuyorum. Sadece konuştuğumuzu söylüyorum. Bana neler olduğunu anlattı-" "Cadence, bunu sana Sirena'yı önemseyen biri olarak söylüyorum,"

Mirage araya girdi. "Ama siktir et o adamı. O buna değmez." "Onu tanı mıyorsun bile, Seth-"

"Onu tanıyorum," diye araya girdi. "Ve eğer bu onu rahatsız ediyorsa, neden onu etrafında istiyorsun? Belli ki yaptığı şeyler onu rahatsız etmiş. Adamları da onu dövecek kadar rahatsız etmiş. Seni de rahatsız etti mi?"

Bir an için ona baktı. "Evet."

"O zaman neden bahanelerini dinliyorsunuz? Akıl sağlığı yerinde olsun ya da olmasın, bu onu üzüyordu. Kendini kaybedebilir ve bunu tekrar yapabilir. Neden riske atsin ki?"

Alt dudağını gergin bir şekilde çiğnedi, yüzünde bir yenilgi ifadesi vardı.

"Cadence," diye seslendi Mirage, onun alanına girip ellerini pazılarının üzerine koyarak. "Bana bak."

Bakışlarını zorla onunkilere dikti.

"O buna değmez. Uzun bir yoldan geldi. Çok şey atlattı." "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ben sadece, hayatımı hep onun etrafında yaşıyorum.

Onun. Onu çok seviyorum, ama ben-"

"Bencilce davranıyorsun," dedim.

Hem o hem de Mirage bana baktı, gözleri kocaman olmuştu.

"Bencil olmakta sorun yok," diye açıkladım, sesim yumuşaktı. "Kimseye zarar vermediği sürece. Sevdiklerimizi incitmeye başladığında ise

Bunu yapmamızın nedenlerini inceleyin. Eğer bu nedenler kalbimizin derinliklerinde kim olduğumuzla örtüşmüyorsa, o zaman onlardan uzaklaşmanın zamanı gelmiş demektir."

"Sinclair, bunu yapabileceğini düşünmemiştim," dedi Mirage, dudaklarında bir gülümseme belirerek. "Ne yaşadığını biliyor musun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona baktım. "Ne dedin?"

"Kişisel gelişim," dedi. "Güzel."

Sözlerine gözümü kırıştırdım, söylediklerimin üstünden geçtim. Sanki ruhumun unutulmuş bir parçası bu sözleri söylemişti.

"Cadence." Mirage tekrar ona odaklandı. "Sin haklı. Adamı hatası için affedebilirsin ama bu onun zamanını işgal etmesine izin vermen gerektiği anlamına gelmez. TAMAM MI?"

Başını salladı.

"TAMAM." "Şimdi benim için gülümse."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Ben zaten orada yaşıyorum," diye mırıldandı ve geri çekilmeden önce onun çenesine vurdu. "Hadi şimdi git. Git."

"Ben köpek değilim," dedi ona kaşlarını çatarak.

Arka cebinden bir havuç çıkardı ve ısırды, onu düşünürken çiğniyordu.

"Hayır, sen daha çok bir kediye benziyorsun, değil mi?"

"Çok tuhafısın."

"Uyuz bir kedi yavrusu gibi."

Ona parmağını gösterdi ve gitmek için döndü.

"Cadence?"

"Ne, psikopat mı?" Durdu ve ona bakmak için döndü.

Mirage havucunu tekrar ısırды. "Dışarıda Adam'dan daha iyi adamlar var."

"Senin gibi mi?" Ona sırtıttı. "Kız kardeşimi istiyorsun. Bunu onu sevdiğin için mi yapıyorsun, yoksa bencil misin?"

"İkisi de," diye yanıtladı basitçe.

Ona bakarken dudakları aralandı, görünüşe göre onun dürüst ve doğrudan cevabına şaşırmıştı.

"Kız kardeşim için yeterince iyi değilsin."

"Hayır, ama bazen kötü adam kazanır." Ona gözlerine tam olarak ulaşmayan gülümseme sundu.

Ona başını salladı ve yanımdan ayrıldı.

Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar tek etmedik.

"Küçük Adam'ın Church'ü ve gözcüleri kızdırmak için ne söylediğini merak ediyorum. Rinny'yi korkutmak için ne yaptığını merak ediyorum." Mirage, Cady'nin kaybolduğu boşluğa baktı.

"Her zaman çocuklara sorabiliriz," dedim, Ashes'in gideceğim kişi olacağını biliyordum. Etrafında dans etmeden cevap verirdi.

Mirage'ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Yapabiliriz, ya da... ." "Ya da ne?"

"Adam'ı ziyaret edebiliriz. İnsanların yanında olduğumda kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Öyle mi? Yoksa onları boğarken mi demek istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Aynı şey, değil mi?"

Başımı salladım. "Sizin dünyanızda, sanırım öyle."

ADAMI BULAMADIK. Kampüste ya da odasında değildi. Adı sağlık tesisinde günün hastaları olarak kayıtlı değildi, bu yüzden sadece derslere döndük. Sirena'nın notunu hatırladığımda bir İncil dersinde sıkıntıdan patlıyordum.

Hevesle cebimden çıkardım ve kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakmadan önce elimdeki mükemmel kareye baktım. Kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kâğıdı dikkatlice açtım, kalbim göğsümde sert bir ritimle çarpıyordu.

Sözleri sayfanın üzerine mükemmel bir şekilde karalanmıştı.

Günahkâr,

Geçen gün seninle iyi vakit geçirdim. O zamandan bu yana epey zaman geçtiğini biliyorum ama sana nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu. Daha güçlü bir insan olmaya çalışıyorum. Daha iyi bir insan. Bu sadece kendim için değil, etrafımda olmak zorunda olan herkes için. Bazen kendim olmaktan hoşlanmıyorum ve senin de bazen kendin olmaktan hoşlanmadığını hissediyorum.

Stitches bu gece benimle kalmanı isteyeceklerini söyledi. Umarım seni görmeyi dört gözle beklediğimi söylersem haddimi aşmış olmam. Geçmişimizin travmasını atlatmak ve ilerlemek istiyorum. Umarım sen de

aynı. O zamandan beri ikimizin de çok değiştiğini ve bunun için daha iyi olduğumuzu hissediyorum.

Umarım sonra görüşürüz. Belki başka bir film izleriz? Ya da böyle konuşabiliriz. Gerçekten çok eğlendim.

Sevgile

r,

Sirena

Not: En iyi peynirli makarnayı sen yapıyorsun.

Sertçe YUTKUNDUM ve ona bir cevap yazmadan önce notunu tekrar okudum.

SIREN,

Seninle film izlemeyi çok isterim ve eğer kendini iyi hissedersen sana peynirli makarna yapmayı öğretebilirim.

Ben de ilerlemek istiyorum. Bu sadece. . . çok fazla. . . Bunu söylemektense yazmak daha kolay. Bu şekilde çok acıtmıyor.

Her neyse, bu gece görüşmek üzere.

İsterseniz konuşabilmemiz için yanımda bir not defteri getireceğim.

Senin olsun,

Günahkâr

Kalbim boğazımda, ona yazdığım nota bakakaldım. Bunun sadece bir not olduğunu biliyordum ama daha önce hiç kimseye böyle açılmamıştım. Umarım geri dönüp başıma bela olmazdı. O sırada dersin bittiğini gösteren zil çaldı ve ben de kalktım. Kapıya ulaştığımda koridorda Bryce'ı gördüm.

Hızla ona doğru ilerledim ve omzuna dokundum.

Döndü, bakır rengi bir buklet alnında zıplıyordu, ela gözleri genişti. Belki de yumruk falan yemeyi bekliyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Aslında neden burada olduğunu bile bilmiyordum. Oldukça normal ve sıkıcı görünüyordu.

"Hey, benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedim notu elimde sıkıca tutarak.

"Ne?" Gözle görülür bir şekilde gerildi.

"Sırada Sirena'nın sınıfı var, değil mi?"

"Evet. Neden?"

Notu ona uzattım. "Bunu aldığından emin ol. Sakın açma yoksa o güzel suratını dağıtırım. Anladın mı?"

"Evet, evet. Evet, ." Notu benden aldı ve cebine koydu. "Bu kadar mı?"

"Evet. Sadece. . . emin ol."

Başıyla onayladı ve ben de için yanından ayrıldım. Kıçına tekmeyi basmak zorunda kalmayacağımı umarak gidişini izledim.

BRYCE

Sin'in bana verdiği notu elime aldım ve sınıfa gittiğimde Sirena'yı çoktan oturmuş buldum. Dikkatlice, ayakta sohbet eden öğrenci kalabalığının arasından geçtim ve onun yanındaki koltuğa oturdum.

"Selam," diye selamladım onu.

Bana döndü ve gülümsedi, bu da beni rahatlattı. Gözetmenlerin evindeki olaylardan ve onun çıldırmasından sonra onunla konuşamamıştım. Ya benden kaçıyordu ya da ben sınıfta olmayıp sıradan ofis işleri yapıyordum. Notlarım Chapel Crest'teki en yüksek notlardı, bu yüzden bu işi yapması gereken tembel kadınların ofis işlerini yapmak için rastgele çekilmem benim için bir şey değildi.

Dudaklarımı yaladım. "Sirena? Sin bana senin için bir not verdi." Cebimden çıkardım ve ona uzattım. Sin'in yumruğunu suratıma indirmek istemediğim için notu okumamıştım.

Notu aldı, yüzü aydınlandı.

Kalbim kırıldı. Onunla ve o lanet olası anıt mezarla işleri berbat ettikten sonra ona gününü gösterecekti.

Ama neden farklı düşündüğümü bilmiyordum. Sirena tatlı bir kızdı, sade ve basit. Elbette içinde affedicilik vardı.

Boğazımı temizledim, notu okurken dudaklarının daha da yukarı kıvrılmasını izledim.

Merakım artık beni yenmeye başlamıştı. Hiç kimseyle konuşmazdı, bu yüzden onu incitmeye çalışan bir adama notlar yazdığını görmek kaşlarımı çatmama neden oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu durum kendimden biraz nefret etmeme neden oldu çünkü kesinlikle bana zaman ayırmıyordu.

Buraya geldiğinden beri gerçekten derimin altına girmiş ve doğrudan lanet olası kalbime gitmişti. Onu hayatımda daha önce hiç kimseyi önemsemediğim kadar önemsiyordum. Bunu görmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Bana bir şans vermesini bile.

Rakiplerimi tanıyordum.

Seçilebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Onun yerine, neye ihtiyacı olursa olsun yanında olurum. Onun arkadaşım olmasını hiçbir şey olmamasına tercih ederim, acı verse bile.

Mektubunu bitirdi ve umut dolu gözlerle bana döndü. Sanki ona hayır diyebilirmişim gibi.

İç çekerek elimi uzattım, o da hemen notu cebime geri koydu. Cebime koyduktan sonra Rahibe Hazel gevezeliğe başladı, ben de koltuğumda kıpırdamadan oturup onu dinlemeye başladım.

Yine de o lanet not cebimde bir delik açıyordu. Neler olduğunu bilmek istiyordum. Hiç değilse onu korumanın bir yolu olarak. Church'ün gittiğini biliyordum. Sin'in kıpırdanarak geri dönmeye çalışması mantıklıydı.

Ders bittiğinde, kendimden geçmişim. Kararımı vermişim. Neler olup bittiğine bakacaktım. Eğer durum kötüyse Church'e ulaşacak ve ona haber verecektim. Ashes ve Stitches'ı son zamanlarda kampüste hem Asylum -ya da şimdiki adıyla Mirage- hem de Sin ile takılırken gördüğüm için, ikisinin de yavaş yavaş içeri girmeye çalıştıklarını biliyordum.

Dışlanan adam olmaktan bıkmışım. Tüm hayatım dışarıdan bakarak geçti.

Kahretsin, bu sefer ben de girmek istedim.

Onun dışında hiçbirine uymasam bile. Önemli olan tek şey buydu. O.

Zil çaldığında kalktık ve eskiden yaptığımız gibi odadan çıkarken onun yanında yürüdüm.

"Ee, konuşmak ister misin?" Kendimi aptal gibi hissederek sordum.

Beni durdurdu ve bana bakarak kalbimin garip bir şekilde çarpmasına neden oldu.

"Sirena?" Boğazım düğümlendi.

Bana tatlı bir gülümseme verdi ve elimi sıktı, beni koridorda yalnız bırakmadan ve başka bir sınıfta kaybolmadan önce beni kıran hareketler yaptı.

İç çekerek nereye gittiğine bakarken telefonum cebimde çaldı. Arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünerek telefonu çıkardım ve ekranımda onun adını gördüm. Ondan gelen mesajı kontrol etmek için el yordamıyla ilerlemeden önce şaşkınlıkla göz kırptım.

Konuşmak istiyorum. Yakında, tamam mı? Bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyorum. Benim için çok fazla

Ona cevabımı hızlıca yazmadan önce bir süre mesajına baktım.

TAMAM. Bana ihtiyacın olursa buradayım. . cupcake

Onu bu konuda zorlamak istemedim, bu yüzden soğukkanlı davranmaya çalıştım ve erkeklerin yaptığı gibi ona küçük bir takma ad ekledim. Bu, onunla farklı bir seviyede bağlantı kurmak için zayıf bir girişimdi.

Ancak gönder tuşuna bastıktan sonra kendimi aptal gibi hissettim.

Ona cupcake dediğim için bir inilti çıkardım. Geldiğinden beri odasında birkaç kez kek yemiştik. Onları her zaman çok seviyor gibiydi. Ona böyle seslenmek doğru geliyordu, ama şimdi ortalık yerde olduğu için kendimi tekmelemek istiyordum.

Çikolatalı. Vişne kreması. Pembe cupcake ambalajı.

Birlikte yaptığımız ilk kekin anısı zihnimde canlandı, ilk ısırığı aldığı anda çıkardığı yumuşak sese ve pencere kenarında dolaşp beni çıldırtan o lanet sineğe kadar her ayrıntıyı mükemmel bir şekilde hatırladım. Akşamımızı mahvetmek istemediğim için onu görmezden gelmişim ama sineklerden nefret ederdim.

Ondan bir cevap beklemiyordum ama birkaç dakika sonra bir cevap geldi.

Hala o vişne soslu çikolatalı düşünüyorum

Beni etkileyen sözleri değildi. Beni etkileyen onlardan sonra gelen küçük kalp emojisiydi. Muhtemelen bir şey ifade etmiyordu ama ondan geldiği için benim için bir anlamı vardı.

Gülümseyerek telefonumu cebime geri soktum ve Sin'i bulabileceğimi düşündüğüm yere gitmeden önce ona bir kek daha alacağıma söz verdim.

†

Notu açmadım.

kadar istesem de, Sirena'nın küçük kalp emojisinin etkisindeydim. Bunun yerine, son zamanlarda sık sık girdiğini gördüğüm sessiz odalardan birinde otururken ona ulaştığımda, hemen yanına gittim. Doldurulmuş sandalyelerden birinde yanına oturdum ve notu çıkardım.

"Al." Ona geri uzattım. "Cevap verdi."

Sözsüzce aldı ve açtı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Koltuğumda kıpırdandım, içim daraldı.

"İyi olmalı," dedim usulca. "Eğer seni gülümsetebildiyse."

Sin notu katladı ve duvara bakmaya devam etmeden önce deri ceketinin cebine yerleştirdi.

Bana bir şey söylemedi ama ben peşini bırakamadım. "O iyi bir insan. Onu bir daha incitme."

Bakışlarını bana çevirdi, yüzü ifadesizdi.

"Yapmayacağım."

Başka ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Aptal gibi hissetmektense, gitmek için ayağa kalktım.

"Bryce."

Ona bakmak için döndüm.

"Başka bir hayatta senin gibi birini kullanabilirdi."

Yumuşak, hüzünlü bir kahkaha attım. "Evet, ama buradayız.

Cehennemdeyiz." "İşte buradayız," diye üzüntüyle tekrarladı.

"Ve şimdi sen varsın," diye ekledim.

Alay etti. "Öyle mi? Onun sahip olduğu şey bir hayalperest. Onunla birlikte değilim. Muhtemelen olma şansım da olmayacak ama hayalini kuruyorum. Şu anda sahip olduğum tek şey bu."

Omzumdaki sırt çantamı düzeltiltim, ne dediğini anladım. "Ben de bir hayalperestim sanırım."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Cehenneme hoş geldin dostum. Benim yanıma oturabilirsin." Yanındaki sandalyeye dikkatle baktı.

Canı .

Bu cehennem çukurunda başka bir iblise katılabilirdim. Olacak başka bir yerim yokmuş gibi.

SIRENA

"Biz yokken **S** in bu gece seninle takılacak," dedi Ashes, odaya tamamen siyah giysileriyle girerken. Kolları kanepede bana sıkıca sarılmış olan Stitches'la eşleşti.

"İyi olacaksın, değil mi?" Stitches kulağıma mırıldandı. Başım la onayladım ve bir öpücük kazandım.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu gece Sin'i göreceğim için heyecanlıydım. Son kez birlikte olduğumuzda büyük bir ilerleme kaydettiğimizi hissediyordum. Artık onun yanında olmaktan o kadar korkmuyordum. Bunun ne zaman olduğundan emin değildim. Belki de neredeyse her şeyden korktuğumu ve gerçekten korkmam gereken şeylere öncelik vermem gerektiğini fark ettiğim zamandı.

Benim listeme giremedi.

Belki de çizgiyi aşarsa gözetmenlerimin onunla tekrar ilgileneceğini bildiğim içindi. Ya da belki önümdeki günahkârdan daha fazlasını gördüğüm içindi. Benim gibi mücadele eden ve acı çeken birini gördüm.

Kırılmış ve korkmuş birini gördüm.

Günah hepimizindi. O sadece bizden daha yüksek sesle haykırdı.

Ve bunun için onu yakınım da tutmak ve izin verirse her şeyin yoluna girebileceğini bilmesini istedim.

Sanki konuşacak biriymişim gibi.

Adam'dan çok korkuyordum. Everett'ten. Sully'den. Burada karanlıkta saklanan tüm canavarlar.

Neredeyse her gece kabus görerek uyanıyordum. Ashes bu konuda her zaman çok tatlıydı ama beni rahatlatan Stitches oldu. Ashes yapmadığından değil. Sadece Stitches benimle birlikte pek çok dehşeti yaşamıştı ve hala onlarla mücadele ettiğini biliyordum. O karanlıkta birbirimize bağlanmış gibiydik.

Asylum ile.

Onu düşünerek iç çektim. Etrafta olmaması garipti. Ama Mirage. Buna gülümsedim. Mirage. . . . her şeydi. Gerçi hepsi öyleydi.

Bryce bile.

Kalbimdeki dönüşümün ne zaman gerçekleştiğini gerçekten bilmiyordum ama oradaydı. Onun için hissettim. Asylum için. Mirage için. Günah için. Gözcüler için. Çok fazlaydı ve beni bunaltıyordu. Bunları düşünmek istemedim, bu yüzden her seferinde tek bir şeye odaklandım.

Şu anda önemli olan Sin'in eve dönmesini sağlamaktı. Church kızgın olsa bile Ashes'in bunu çoktan aştığını ve Stitches'in de bunun üzerinde çalıştığını biliyordum. Tek yapmam Sin benimle ilgilenmediğine karar verse bile onun hâlâ ailemizin bir parçası olduğunu anlamalarını sağlamaktı. Ya da onun ailesinin, çünkü onlar benden önce onun ailesiydi.

Aşkın Sin'e ne yaptığını biliyordum.

Bu onu hissettirdi. Onu delirtti. Öldürmesine neden oldu.

Nefes verdim, kendimi Stitches'tan kurtardım ve beni bedenine saran Ashes'in yanına gittim.

"Seni özleyeceğim, cennet."

Yumuşak dudaklarını öptüm, sonra elini çekip kendi elime aldım.

Ben de seni özleyeceğim.

Kapı zili çaldığında sözlerime gülümsedi. Kapıyı Stitches açtı ve bir süre sonra Sin, sarı saçlarında kar taneleri ve elinde bir defterle odaya girdi.

Adamlara odaklanmadan önce yüzünde hiçbir duygu olmadan bakışları kısa bir süre üzerimde gezindi.

"Uzun sürmeyecek," dedi Ashes, benden ayrılarak işine devam etmek için.

"Acele etme. Sisteminden çıkar yoksa hafta ortasında gitmen gerekecek," dedi Sin bilerek.

Stitches başını salladı. "O haklı. Yanan bir şeyi her kısa kestiğinde bunu yapıyorsun. Ya da burada bir şeyi ateşe veriyorsun."

Ashes iç geçirmeden önce bir şeyler homurdandı. "Haklısın. Güzel. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın. Endişeleniyoruz."

"O emin ellerde. Cady'nin numarası bende var. Birlikte yaşadığım psikopat. Bryce. Church. Bir şeye ihtiyacım olduğunda arayabileceğim insan sayısı hiç de az değil."

"Birlikte yaşadığın psikopattan bahsetmişken," diye başladı Stitches. "Nasıl gidiyor? Her zaman o kadar tuhaf mı?"

"O.. . farklı şekillerde garip. Her zaman. Çok yorucu." Sin bana baktı. Ne demek istediğini anladım. Değişim muhtemelen başını ağrıtıyordu.

Hep aynı, ama hep farklı. Bilmediğin sürece bir bok bildiğin yoktu. Yine de bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Resmin tamamını görmek için parçaları bir araya getirmek için neredeyse ölmek ve canavarımı tekrar görmek gerekti.

Yine de Asylum'dan nefret etmiyordum. Artık ondan korkmuyordum bile.

Pek sayılmaz. Yani, o korkunçtu ama Mirage da öyleydi. Ve Sin. Ve tüm çocuklar.

Ama hiçbirinden nefret etmek istemediğime karar vermiştim, o yüzden etmedim. Dışarıda gazabımı hak eden, kafalarını doğru yere koymaya çalışan birkaç adamdan çok daha önemli insanlar vardı.

"Geceleri seni uyurken izliyor mu? Bana seni uyurken izleyen bir sapığı hatırlatıyor," diye devam etti Stitches.

"Kilise gibi mi?" Sin, Stitches'e sırıttı.

"Haklısın. Dürüst olmak gerekirse, Church Sirena'yı sadece geceleri izliyor." Stitches bana göz kırptı. "Ama içimden bir ses küçük kızın ondan hoşlandığını söylüyor."

Ben de ona göz kırptım ve sırıttışı daha da büyüdü.

Ashes botlarını giydikten sonra, "Aslında bugün beni aradı," dedi. "Kiliseden. Everett'in saçmalıklarıyla uğraşmakla meşguldü." Ashes bakışlarını hızla bana çevirdi. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun üzerinde durmamaya çalıştım çünkü Church'ün babasının elinde neler yapabileceğinden korkuyordum.

"Her şey yolunda mı?" Sin sordu.

Stitches omuz silkti. "Hiç oldu mu ki?" "İyi bir noktaya değindin." Sin bir iç çekti.

"Everett ona bazı insanları takip ettiriyor, onlar hakkında bilgi ediniyor. Bence bir noktada Everett onu Yeraltı'nda yaptıklarının yanı sıra gerçek bir hasar vermesi için de çağıracak."

Sin başını salladı ve ensesini ovuşturdu. "Anlıyorum. Eğer böyle bir şey olursa Siren'e göz kulak olmak için burada olacağım. Bana mesaj at yeter."

Ashes ve Stitches birbirlerine baktılar. Yine de konuşan Ashes oldu. "Belki Church ve sen o döndüğünde konuşabilirsiniz-"

"Sorun yok, Asher. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Onu kendi saçmalıklarımla rahatsız etmeyeceğim. Yaptığının berbat bir şey olduğunu biliyorum. Sonuçlarıyla barışıyorum. Canımı yaksalar bile." Bana baktı, adem elması sallanıyordu.

Çok değişmişti. Hâlâ huysuzdu ama dış görünüşü çatlamış ve yıpranmıştı ve ben onun altındaki adamı görebiliyordum. Sevmeyi ve sevilmeyi isteyen adamı. Hatta sevebildiğim. .

Lanet olsun.

Ona gülümsedim ve gri gözlerindeki hüznün azalmasını sağladım.

Stitches boğazını temizledi.

"Artık gitmeliyiz. Geç oluyor. Angel, bebeğim, sakın bir şey yapma. Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma. Sin'i hizada tut, tamam mı?" Sesini alçaltarak beni öptü. "Ben ciddiym. Senin için endişeleniyorum. Tek başına."

Sin'in yanında güvende olacağımı bilmesini sağlayarak elini sıktım. Görünüşe göre Stitches'ın üçü arasında yaşanan nezakete rağmen hâlâ çekinceleri vardı.

Stitches beni bıraktı ve Ashes onun yerini alarak beni yavaşça öptü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına. "Yakında geri döneceğiz."

Bir öpücük daha almak için parmak uçlarıma çıkmadan önce ona başımı salladım. Çakmağını çıkarıp beş kez açıp kapatmadan önce rahatça verdi, kapatmadan önce alev bir anlığına parlak bir şekilde yandı ve her şeyi tekrar yaptı.

"Sin, kızımıza iyi bak," diye seslendi Stitches kapıya vardığında. "Bakacağım," diye cevap verdi Sin, onlar kapıyı açmadan önce başını onlara doğru eğerek Kapıdan çıktı ve Sin'le beni yalnız bıraktı.

Sin boğazını temizleyip bana gergin bir gülümseme vermeden önce bir süre birbirimize baktık.

"Bir not defteri getirdim." Görmem için siyah defteri havaya kaldırdı. "Ve bir kalem."

Oturmak için kanepeye giderken hiçbir şey söylemedim ve arkasından ona baktım. Yanıma gelmeden önce bir süre ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Can, yani, yanına oturmamı ister misin?" Bu konuda çok utangaç görünüyordu ve bu beni gülümsetti. Sinclair Priest'in bu kadar gergin bir adam olabileceğini hiç düşünmezdim. Her zaman çok soğuk, içine kapanık ve sert biriydi.

Yanımdaki mindere vurdum. Öne doğru ilerledi ve defteri açmadan önce oturdu. İçine hızlıca bir şeyler yazarken onu izledim.

Neden sadece benimle konuşmak istemediğinden emin değildim ama notları yazmasından da nefret etmiyordum. Aslına bakarsanız, gösterdiği çaba hoşuma gitmişti.

Ne yapmak istiyorsun?

Defteri ondan aldım ve cevap verdim.

Konuşmak mı? Bunu yapmayı seviyorum.

Bana gülümsedi ve ben de bir not daha yazdım.

Dersler nasıl?

Kaşlarını çattı ve kalemi aldı.

Ezik. Okulu sevmiyorum. Bitirene kadar bekleyemem.

Hayatında bundan sonra ne planladığını merak ederek cevabını inceledim. Olası cevap beni tedirgin etti çünkü nihayetinde bunun ben ve çocuklarla ilgili olmasını umuyordum.

Programdan mezun olduktan sonra ne ?

Kalemi benden geri aldı ve sonunda yazmadan önce uzun bir süre kâğıdın üzerinde tuttu.

Gerçekten bilmiyorum. Sanırım Chapel Crest'ten sonrasını hiç düşünmedim. Bir şeyler inşa etmeyi seviyorum, belki inşaatta falan çalışırım. Peki ya sen?

Planlarımı yazmadan önce bir an için alt dudağımı ısırdım. Umutlar. Rüyalar.

Resim yapmak istiyorum. Mayfair'in mükemmel bir sanat programı var. Gençken, daha iyi şarkı söylemeyi öğrenmek için oraya gitmeyi hayal ederdim. Şimdi ise en iyilerle birlikte resim yapabilmek için seve seve giderim.

Bir an için sayfaya baktı.

Şarkı söyler misin?

Cevabımı yazmadan önce tereddüt ettim.

Eskiden şarkı söyler ve dans ederdim. Uzun yıllar bale yaptım. Yaralandıktan sonra bile denedim. Ama artık yapamıyordum. Vücudum eskisi gibi hareket etmek istemiyordu. Baleyi çok severdim. Hep büyüyünce ünlü bir balet/şarkıcı olup olamayacağımı merak ederdim. Aptalca, değil mi?

Kalemi benden geri aldı.

Bu aptalca değil, Siren. Bu harika bir hayal. Çocukken profesyonel bir hokey oyuncusu olmak isterdim. Babam hokeyi çok severdi. Belki de oynarsam benimle gurur duyacağını ve her şeye çok kızgın görüldüğü için hayatında bir nebze mutluluk yaratacağını düşündüm. Birkaç yıl oynadım ve iyi de oynadım ama sonra benim de başıma bir şeyler geldi. İşte buradayım.

Sözleri beni üzdü. Hokey oynadığını ve hokeyi sevdiğini bilmiyordum.

Tekrar oynamayı düşünüyor musun? Bu sefer senin için mi?

Kalemi benden kapıp cevabını yazmadan önce sessizce sözlerimi düşündü.

Belki de. Hala seviyor olsam da artık bunu yapmak için bir nedenim yok.

Bu beni üzdü. Hatta o kadarını söyledim.

Bunu kendiniz için yapmaya ve başkaları için endişelenmemeye ne dersiniz?

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

Bilmiyorsanız söyleyeyim, benim zehirli özelliklerimden biri her zaman kendim için bir şeyler yapmamdır. Kafamdaki gürültüyü sona erdirmek için başkaları için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Etrafımdakiler için daha iyi olmaya çalışıyorum.

Cevabımı yazmadan önce durakladım çünkü onun için tam olarak doğru olmasını istiyordum.

Düşündüğünden daha iyisin, Sinclair. Keşke ne yaptığımı görebilseydin.

Bak.

Kalemi tutarken alt dudağı bir an için titredi. Ben bile Sonunda kalemi sayfaya koymadan önce cevap yazacağından emindi.

Seni incittiğim için çok üzgünüm, Siren. Sana ve çocuklara karşı işlediğim günahlar için kendimi her gün cezalandıracağım. Son nefesime kadar. Her gece, bu daimi cehennemdeki son gecem olması için dua ediyorum. Ve her gün uyandığımda, acıya bir gün daha katlanmak zorunda kalıyorum. Tek umudum bir gün beni affedebilmen. Eğer bunu asla yapamayacaksan, o zaman kabul ediyorum.

Yazmayı bitirmesini izledim. Defteri ve kalemi bana vermeden önce hızla gözlerini sildi. Hızla ayağa kalktı ve uzaklaştı. Sözleri karşısında göğsüm sıkıştı ve kalbim acıyla doldu.

Kendini cezalandırmasını istemedim. O da hepimiz gibi hastaydı ve bu cezalandırılması için yeterli bir sebep değildi. Bu bizim suçumuz değildi. Bizden önceki canavarlardı.

O anda her şey yerli yerine oturdu. Onu görüyordum. Gerçek Sinclair Priest'i. Umutsuzluktan çıkış yolunu bulmaya çalışan kayıp çocuk.

Dikkatlice ayağa kalktım ve mutfığa, makarna ve peynir pişirmek için tencere ve tavaları çıkardığı yere gittim.

Doğruca ona gittim ve elini elime aldım.

Yaptığı işe ara verdi ve bana baktı, sarı saçları yüzünün etrafında sevdiğim o dağınık şekilde sallanıyordu. Gözlerindeki bakış

anlaşmayı mühürledi.

Dünyada çok az umudu ya da mutluluğu olan bir adamdı.

Benim için bir tehlike değildi. Pek sayılmaz. Belki bir gün kalbimi ezebilirdi ama o günün bugün olduğunu düşünmüyordum.

"Siren," diye başladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Seni affediyorum, Günahkâr."

Nefesi kesildi ve yüzünde büyük bir kargaşa ile bana baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Her şeyi berbat ettim. Yaptığım şeyi yapmamalıydım. Sana bir şans vermiş olsaydım. . ya da kendime bir şans verseydim." Bir nefes verdi ve bana dönmeden önce tavana baktı. "Bells beni mahvetti. Onu sevdim. Ya da sevdiğime inandım. Bildiğim tek sevgi türü buydu sanırım. Annemin sevgisi, babam bizi öldürmeye çalıştıktan sonra sona ermiş gibi görünüyordu. Şiddet yanlısı ve öngörülemmez biriydim. Öfkeliydim. Onu kendimden uzaklaştırdım ve sanırım bu işe yaradı çünkü bir gün beni terk etti ve şimdi buradayım."

Onu izledim, daha iyi hissetmesini sağlamak için yapabileceğim bir şey olmasını diledim.

İç çekti. "Bells'e karşı hissettiklerim düşündüğüm gibi değildi." Gözle görülür bir şekilde yutkundu, adem elması hareketle birlikte sallanıyordu. "Bunun aşk olduğunu sanıyordum. O benim tüm dünyamdı. Bir çocuğumuz olacaktı." Gözlerini ovuşturdu. "Hâlâ bununla uğraşıyorum. Çocuğumun öfkesi ve hastalığı yüzünden onun tarafından öldürüldüğünü bilmek. Bana ihanet etti ve Church'ün babası için çalıştı. Bana sevdiğini söylemesine rağmen beni hiç sevmedi bile. Beni yönlendirdi. Mutluluk için bir şansım varmış gibi hissettirdi ama sonra onu benden koparıp aldı ve beni böyle bıraktı." Benden uzağa baktı, elleri titriyordu.

Öne çıktım ve ona doğru uzandım, yüzünü nazikçe ellerimin arasına aldım ve dikkatini tekrar bana yönelttim.

"Ben berbat biriyim, Siren. Korkarım hep böyle olacağım. Ailemi bile mahvettim. Eve dönmek istiyorum. O zaman olduğum kişi değilim. Yemin ederim değilim. Kilise bana inanmıyor ama yaptığım onca şeyden sonra onu suçlayacak değilim."

"Sen sadece kaybolmuşsun," diye mırıldandım.

"Kim bakmak ister ki?" Gri gözleri acıyla parlıyor, onun için daha çok üzülmeme neden oluyordu.

Yaptım. Kollarımı doladım, yumuşak bir çığlık attı ve vücudu sarsıldı. Yanlış bir şey yapmışım gibi hissederek hızla geri çekildim. Yüzündeki çarpık acı ifadesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

"Özür dilerim," demeyi başardı. "Kendimi cezalandırıyorum. Sadece biraz ağrım var."

Sözleri beni hasta etti. Bunu yaptığını duymuştum ama sarılamayacak kadar ileri gittiğini fark etmemiştim.

Ona tekrar uzandım ama sarsılarak uzaklaştı.

Sözlerim işe yaramayınca tekrar denedim ve onu mutfak tezgahının köşesine sıkıştırdım. Sözlerim işe yaramadı ama vücudum kesinlikle işe yaradı.

Elimi uzattım ve üst düğmelerini açmaya başladım. Benimle mücadele etmeyi bıraktı, nefesi titriyordu.

Sin'in tişörtünü hiç çıkarma fırsatım olmamıştı ama nihayet açıldığında, kordonlu, kalın kasların ve morlukların güzel düzlemlerini görmek içindi. Farklı iyileşme seviyelerinde pek çok acı verici çürük. Ve kesikler.

Derin ve küçük kan damlacıklarıyla ağlıyorlardı. Onları bandajlama zahmetine bile girmemişti.

Onu içime çekerken burun deliklerim alevlendi.

Adım göğsünün derinliklerine kazınmıştı. Sonsuza dek benim kazınmıştı.

"Özür dilerim," diye boğuldu.

Hiçbir şey söylemedim. Onun yerine elinden tutup kanepeye götürdüm ve oturmasını sağladım. Çabucak ona bir not karaladım.

Kımıldama. Hemen döneceğim.

Onu bırakıp alt kattaki banyoya gittim ve çocukların sahip olduğu tüm ilk yardım malzemelerini bulana kadar etrafı karıştırdım. Hepsini geri getirdim ve Sin'in önünde diz çöktüm. Bana baktı, dudakları ayrılmıştı.

Sözümü sakınmadan gömleğini çıkardım ve vücudundaki yaraları temizlemeye özen göstererek onu tedavi etmeye başladım.

Hepsinin icabına baktıktan sonra, göğsüne kazınmış ismime baktım. Yara izi acı verici bir çile çekmiş gibi görünüyordu. Etrafında hâlâ kızarıklık vardı ve deri her harfle birlikte hafifçe kalkıyordu.

Yavaşça, parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim. S-I-R-E-N

"Neden?" Gözlerinin içine bakarak fısıldadım.

Elimi kendi elinin içine aldı ve küçük elimi sardı.

"Böylece kalbime yakın olacaksın," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Her zaman."

Sözleri karşısında gözlerimi kapattım. Sanki onun için daha fazla acı çekemezmişim gibi, sonra gidip bana bunları söyledi.

Sözleri ruhumu incitti.

Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Yapabileceğimiz bir şey. Belki hâlâ düşmekten korkuyordu. Bırakmaktan.

Ama duygularımı söylemekten ya da ona karşı ne hissettiğimi göstermek için bir hamle yapmaktan çok korktuğumu biliyordum.

Ben de sonraki en iyi şeyi yaptım.

Eğildim ve kalbinin üzerine şefkatli bir öpücük kondurdum.

Ondan uzaklaştığımda gözleri kapalı, derin derin nefes alıyordu. Onu izledim, bir şey hissetmekten korkan bu güzel adam ilgimi çekmişti.

Yine de sonunda pes ettiğinde, bir kasırga olacaktı.

Gözüne takılan kız olmak umurumda değildi ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden defteri aldım ve ona bir mesaj yazdım.

Makarna ve peynir mi?

Gülümsemeden önce bir süre sözlerime baktı ve beni kucakladı. yüz.

"Evet, Siren. Hadi peynirli makarna yapalım."

Ne kadar önemseydiğimi anlamasını umarak ona gülümsedim. O da Bir an için alt dudağımı parmakladım.

"Eğer istediğin buysa sana sonsuza kadar peynirli makarna yapmak için her şeyimi verirdim."

Eğilerek ona nazıkçe sarıldım, kollarımı gövdesi yerine boynuna doladığımdan emin oldum. Nefes verdi ve bana tekrar sarıldı, yüzü boynuma gömüldü. O ayrılmadan önce uzun bir süre bu şekilde kaldık.

"Gel hadi. Sana gizli tarifimi anlatacağım."

Uzattığı eli tutup beni götürmesine izin verirken .

SİN

Gözlerimi önümdeki nota diktim. Bu noktada yüzümdeki gülümsemeyi engellemek imkansızdı, bu yüzden onunla savaşımadım. Aslında, onu kucaklıyordum. Gülümseyebilmek bana kendimi o kadar da değersiz hissettirmiyordu. Belki de dünyada benim için mümkün olan daha fazla şey olduğunu hissettirdi.

Sirena ve ben bütün hafta boyunca birbirimize notlar gönderip durduk. Her gün uyandığımda hayatta olduğum için gerçekten mutlu oluyordum çünkü ondan bir mesaj alacağımı biliyordum. Daha önceki notlaşmalarımızda rastgele gerçeklere olan sevgimden bahsetmiştik. Bazen havadan sudan konuşurduk. Rahibelerden. En sevdiğimiz yemeklerden. Kitaplardan. Bazen de konuşmalarımız daha derinleşirdi, örneğin bana tekrar dans etmek ve şarkı söylemek istediğini söylerdi ya da ben ona gitar çalabildiğimi, babamdan öğrendiğimi ve onu hatırlamadan bir gitar alıp tekrar çalabilmeyi dilediğimi söylerdim.

Ancak bugün rastgele bir gerçek günüydü.

Günahkâr,

Yılanların depremleri önceden tahmin edebildiğini biliyor muydunuz?

Garip gerçekleri sevdiğini söylemiştin. Belki bunu seversin diye düşündüm.

Sevgile

r,

Siren

Kalemimi alıp cevap yazdım.

SİREN,

Mona Lisa'nın kaşları olmadığını biliyor muydunuz? Pek çok insan bunu gözden kaçırır ve hiç fark etmez bile. Çünkü o kadar çok temizlenmiş ki kaşları solmuş.

Yılanlar hakkında bunu bilmiyordum. Bilgi için teşekkürler.

Michigan'dan sürünerek çıkan yılanlar görürsem kaçacağımdan emin olabilirsin.

Diğer bir haber, Ashes mesaj attı ve bu gece yanmaya gideceğini söyledi. Birkaç dakika önce gelip takılmamı istedi.

seninle. Evet dedim.

Gerçekten dört gözle bekliyorum. Bana nasıl olunacağını unutturuyorsun.

Üzü

**cü. Senin,
Günah
kar**

Notu ^{katladım} ve elimde tuttum. Zil dersin bittiğini gösterir göstermez sandalyemden kalktım ve onu orada bulacağını bildiğim için kafeteryaya yöneldim.

Köşeyi döndüğümde onu Stitches ile otururken gördüm.

Aceleli yavaşlattım, öylece gidip onun önünde ona veremeyeceğimi biliyordum. Notlarımız bizim sırrımızdı. Çocukların onun benimle bu şekilde iletişim kurduğunu bilip bilmediğinden bile emin olmadığımın, her şeyi ortaya döken kişi olmak istemiyordum. Elbette, Bryce'a benim yerime geçmesi için notlar yazdırmıştım ama bu tek seferlik bir şeydi. Sayılmazdı.

"Senin için bir paket var," Mirage'ın sesi kulağımdaydı.

Yan tarafıma baktığımda mavi gözlerini masada Stitches'la birlikte oturan Sirena'ya dikmiş olduğunu gördüm. Onu beslemeye çalışıyordu ama Sirena yüzünde bir gülümsemeyle onu başından savdı ve çatalını alıp kendi başına yemeye çalıştı. Stitches'in bu girişiminin kısa sürede eğlenceli bir çatal savaşına dönüşmesini izledik; Stitches kendi başına yemeye çalışırken çatalları birbirine çarpıyordu. Sonunda başarılı oldu ve Stitches'in yüzünde bir sırıtış belirdi.

Sahneye gülümsedim, keşke ben de bunun bir parçası olsaydım.

Cady masada Sirena ve Stitches'a katılırken Mirage, "Bir bakıma öylesin," diye mırıldandı. "Bunun bir parçası. Mutluluğu uzaktan görebiliyorsun."

"Aynı şey değil."

"Farklı bir şekilde iyi. Bunu kucakla." Beni sırtımdan alkışladı. "Her neyse. Kutu yatağının üzerinde. Oldukça büyük. Muhtemelen gidip açmalısın. Hareket ediyordu."

"Taşınmak mı?" Ona sertçe baktım.

Bana bakma zahmetine girmeden başını salladı. "Evet." Bir havuç çıkardı ve ısırды, bana hiç dikkat etmedi. Mavi gözlerini Sirena ve Stitches'tan ayırıp diğer öğrencileri yavaşça süzdü, tıpkı bir avcı gibi bir sonraki saldırısının hangi küçük savunmasız hayvana olacağını araştırıyordu.

Beyninin onu zorladığı garip şeyi yapıyordu, bu yüzden iç çekerek geri çekildim, gerçekten bir şeyin içinde canlı bir şey olmamasını umuyordum.

Yatağımdaki kutu.

Taşınma kutusunun üzerindeki nota baktım. Asylum'un karalaması gözlerimle buluştu.

SINCLAIR,

*Sana bir arkadaş sözü vermiştim. Bence o senin için mükemmel. Rica ederim.
Mahallenizin Çatallı Delisi,
Sığınma Evi*

·S.KTİR.·İçimi çektim, her neyse zehirli olmamasını umuyordum.

Dikkatlice kutuyu açtım ve içine baktım. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı.

İçine uzanıp kutudan oldukça büyük bir ağsı pitonu çıkarırken dudaklarıma bir gülümseme dokundu. Yüzünü görmek için döndüğümde kolumun ve elimin etrafında kıvrıldı. Dili dışarı fırlamış, havayı kontrol ediyordu.

"Hey, oradaki," diye mırıldandım ağırlığının altında huysuzca.

Odanın geri kalanını kontrol etmek için dönmeden önce bir süre bana baktı.

Gözcülerin beni neredeyse öldürdüğü olaylardan bir gece sonra Asylum'a tekrar bir yılanım olmasını çok istediğimi söylemişim. Büyürken annemin nefret ettiği bir yılanım vardı. Rudy ile evlendiğinde, Rudy yilandan kurtulmamı sağlamış ve annemin yılanla ilgili duygularını değil, sadece kendimi önemseydiğim için beni azarlamıştı. Sanırım bu yılanın yıllar önce babam tarafından hediye edilmiş olması ve ona yaşadığımız onca pisliği hatırlatmasıyla çok ilgisi vardı.

Ama o yılanı seviyordum. Sanırım annemi biraz daha fazla seviyordum, bu yüzden Log adındaki yılanımın gitmesine izin verdim. Onun için ağlamışım ama bunu kimsenin görmesine izin vermedim.

Her nasılsa, Asylum her şeyi gördü. Mirage da görüyordu ama bundan pek bahsetmiyordu. Bu yönünü severdim.

"Sana ne isim vereyim?" Yılanı inceledim, onun için mükemmel bir isim bulmaya çalıştım. Hiçbir şey kararlaştıramayınca yerdeki diğer büyük kutuya götürdüm ve açtım. İçinde onun için eksiksiz bir düzenek vardı.

Gülümseyerek yılanımı geldiği kutuya geri koydum ve yeni yaşam alanını kurmaya başlamadan önce kutuyu kapattım.

Asylum her şeyi yaptı. Bunu benim için yapmasını takdir ettim. Ona borcumu ödeyecek bir yolum yoktu ama en azından teşekkür ederdim.

Her şeyi bir araya getirdikten sonra yılanı çıkardım ve başının üstünü öpüp büyük yaşam alanına yerleştirmeden önce bir süre tuttum. Kapağı kapattıktan sonra saatime baktığımda neredeyse iki saatin geçtiğini gördüm. Sirena'yı alma vakti neredeyse gelmişti. Eğer zamanında dönebilirim onu son dersinden önce görebilirdim. Derslere geri dönmekten önce yılanın yaşam alanını bir kez daha kontrol ettim ve her şeyin güvenli olduğundan emin oldum.

Zil çalmadan hemen önce yetişmişim. Sirena, Cady ile birlikte sınıftan çıktı. Rahat bir nefes alarak merakla onu bekledim.

Gözleri hemen beni buldu ve minik bir gülümseme dudaklarının kenarını okşadı.

Gülümsemesi benim için her açıldığında bir şeyler yapıyordu. Kalbim daha hızlı atıyordu. Avuçlarım terledi. Uçuyormuşum gibi hissettim.

Bu beni korkuttu.

"Hey, ucube," diye selamladı beni Cady, ben de onlara ayak uydururken. "Son zamanlarda cesur olmaya başladın, ha?"

Onu görmezden geldim ve daha önce yazdığım notu Cady görmeden Sirena'nın eline sıkıştırdım. Benden kolaylıkla aldı.

"Sinclair, bu öğleden sonraki terapiyi kaçırdın," diye seslendi terapistim.

Lanet olsun.

Cady ve Sirena'nın bir köşeyi dönmelerini izledim, Sirena kalabalığın içinde kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana baktı.

İçimi çektim ve beni rahatsız eden pisliğe döndüm. "Özlediğimi söyleyemem," diye mırıldandım.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Şimdi makyaj yapabiliriz. Boş bir saatim var."

"Her neyse." Kaltağı terapi odasına kadar takip ettim, kızgınlıktan başka bir şey hissettiğimi bilmesini istemiyordum.

Ama içten içe sevinmişim.

Yılanıma. Siren'de.

Bu gece için. Onunla tekrar konuşmak için. Bu benim sırrımdı ve kimseye söylemeyecektim.

SIRENA

Bana nasıl üzgün olunacağını unutturuyorsun.

Sin'in dağınık karalaması nefesimin kesilmesine neden oldu.

Üzgün olmasından nefret ediyordum. Ruhumda bir delik açıyordu.

Yine de yakında burada olacaktı ve onu gülümsetebileceğimi umuyordum. Gözümde hızla büyüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Notu elbisemin cebine geri koyduktan sonra Stitches mutfağa geldi ve yanağıma bir öpücük kondurmadan önce kollarını belime doladı.

Makarna çatalımı buharı tüten tencereden çıkardım ve ona neredeyse pörsümüş bir erişte gösterdim.

"Mm, spagetti." Ben tencereyi karıştırırken bana sarılmaya devam etti, tenimdeki sıcaklığının tadını çıkarıyordu. "Sin için mi pişiriyorsun?"

Hafifçe gerildiğini hissettim.

Makarna çatalını dikkatlice tezgâhın üzerine koydum ve onun kollarında döndüm.

Bana baktı, koyu renk gözleri tanımlayamadığım bir duyguyla doluydu. Belki korku? Üzüntü? Endişe? Ya da hepsinin bir karışımı.

"Malachi," diye fısıldadım, kelimeleri içimde bularak. Hayatımdaki tüm mevcut erkeklere karşı içimde büyüyen duygulara rağmen hiçbir yere gitmediğimi ona bildirmek için çaresizce bir ihtiyaç duyuyordum. Gözetmenler olmak istediğim yerdeydi. Sin'in eve dönmesi önemliydi. Asylum ve Mirage'ın katılması. Ve Bryce. .

Düşündükçe yüzüm kızarıyor, bunun gerçekleşmesi için ne yapacağımı bilemiyordum. Belki de boş bir hayaldi. Cady burada olsaydı ve ben bunu söyleseydim, güler ve kaşlarını oynatırdı, böylece niyetimden daha kirli bir hale gelirdi. Borular ve penisler. Böyle bir tarzı vardı.

Şaşkınlıkla hızla gözlerini kırıştırdı. "Melek mi?"

"Seni seviyorum," diye bitirdim, parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Kahretsin bebeğim," diye inledi dudaklarıma karşı, sonra daha da derinleştirdi. "Ben de seni seviyorum."

Beni hızla kaldırıp mutfak masasına , parmakları saçlarımda, dili benimkine dolanırken şaşkınlık dolu bir nefes aldım.

Öpüşmeyi aniden kesti, elini göğsüme koyup beni sırtüstü yatırmadan önce gözlerinde karanlık bir bakış vardı.

Kolaylıkla bacaklarımı kaldırdı ve ayaklarımı masanın üzerine koydu. Başımı kaldırmaya çalıştım ama bana ters ters baktı.

"Şöyle olacak. Seni sikmeden önce amını yiyeceğim. İşim bitmeden Ashes gelirse, onun da biraz eğlenmesine izin vereceğim."

Çabucak ocakta pişen makarnaya baktım. Ne demek istediğimi anladı ve tencereyi ocaktan çekip içindeki suyu boşaltmadan önce ocağın altını kapattı.

Hemen bana döndü.

"Daha önce hiç yemek yapmadım ve sevişmedim," dedi bana gülümseyerek. "Dayanmana ihtiyacım olacak meleğim. Sert ve hızlı olacak."

Bu sözlerle elbisemi yukarı itti ve bacaklarımın arasına dalmadan önce külotumu çekiştirerek çıkardı.

Şaka yapmıyordu.

Dili klitorisimin üzerinde ustalıkla gezinirken masanın kenarını kavradım ve vücuduma elektrik şimşekleri gönderdim.

Dilini karşılamak için kalçalarımı yukarı kaldırmadan önce beni yerken ağzının altında kıpırdandım.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni kabaca ağzına doğru çekerek ziyafetini derinleştirdi.

O yerken içimdeki sıcaklık arttı ve kısa süre sonra sert bir şekilde boşalıyordum, masayı ve gömleğini salgımla ıslatıyordum.

Durmadı. Bunun yerine, saldırısına devam ederken içime bir parmak soktu. Vücudum hareketle titredi ve ikinci bir parmağını ateşime soktuğunda nefesim kesildi.

Bir tane daha alacaktı ve kesinlikle alacaktı.

Onun için tekrar boşaldım ve ondan beni çılgına çeviren o yumuşak onay iniltisini aldım. Durup nemli tümseğime bastırmadan önce amımdaki işini yavaşlattı.

Doğruldu ve bana baktı, yüzü orgazmımdan dolayı nemliydi, gömleği fişkırttığım ıslaklıkla lekelenmişti.

Bunu yaptığımı bildiğim için yanaklarım kızardı.

"Hoşuma gidiyor," dedi usulca, kara gözleri parlıyordu. "Yüzüme ve sikime boşaldığında. Sen benim en sevdiğim yemeksin, bebeğim. Eğer ölüyor olsaydım, son yemek isteğim sen olurdun."

Yüzüm daha da ısındı ve kot pantolonunu çıkarırken seksi bir sırıtış kazandım.

Aleti elindeyken nemli amıma sürttü, yumuşak bir iniltinin ortasında içeri itmeden önce bir anlığına beni kızdırdı.

Vücudundaki hafif titremeyi fark ettim. Bana karşı nazik olmaya çalışıyordu. Bunu takdir ettim.

"Bana bak," diye fısıldadı, çekildi ve tekrar içime girdi. "Sen ve ben."

Garip flashbackler yaşadığımdan endişelendiğini biliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, öyleydim. Ne zaman seks yapsam böyle şeyler yaşıyordum ama bunu onunla yapmak istiyordum. Tüm erkeklerimle. Bana hissettirdikleri hoşuma gidiyordu. Beni güvende hissettirmeye çalışıyorlardı ve ben de bu güvenliği istiyordum. Bunu arzuluyordum.

Ona odaklandım.

"Benimle birlikte nefes al bebeğim," diye nazik ama sert bir sesle talimat verirken içime tekrar itti. Dışarı. İçeri. Dışarı. İçeri. Yavaşça. Yavaşça.

Derin bir nefes aldım, gözlerim ona odaklanmıştı.

"İşte böyle. Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Daha hızlı gideceğim. Tamam mı?"

Stitches'in ne kadar hızlı ve derin olabileceğini bildiğim için başımı salladım. Church ve Ashes de öyle.

Çekildi ve tekrar bana çarptı, sırtımı masadan kaldırmamı ve bir zevk tıslaması çıkarmamı sağladı.

Ellerini sıkıca kalçalarımaya koyarak bedenimi sikti, belli ki bana kanıtlaması gereken bir şey vardı.

Yine de bana hiçbir şey kanıtlaması gerekmiyordu. O benim Stitches'ımdı. Gözcüm.

Benimkini

.

Hepsi

benim.

Tıpkı diğerleri gibi.

Onu yavaşlatarak doğruldum ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ben onun için patlamaya hevesli bir şekilde sikine sürünmeye başladığımda tekrar inledi.

Kolayca beni kaldırdı, kıcıımı avuçlarının arasına aldı ve beni şöyle becerdi yol.

Kollarımı boynuna doladım ve ona ayak uydurmaya çalıştım, ama dakikalar sonra kaybettim çünkü sert bir şekilde boşaldım, göğsüm kabardı, orgazmım her şeyi ıslattı.

"Sikeyim. İyi kız. Benim için tekrar yap," dedi nefes nefese beni uzun, kalın sikinin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırırken.

Saniyeler sonra tekrar boşaldım, vücudum titriyordu ve nefesim kesilmişti.

Onu.

O da onu takip etti, içime girdi ve beni olduğu yerde tuttu.

Beni doldurdu, ismim dudaklarında.

Beni nazikçe öpmeden önce birkaç kez daha sikinin üzerinde zıplattı.

"İnanılmazsın," diye fısıldadı dudaklarıma. "Kalacaksın, değil mi?"

İçinde olduğunu tahmin ettiğim korku sözlerinde ortaya

çıktı. Cevabım onu tekrar öpmek oldu.

"Neden bana aşağı inmemi söylemediniz?" Ashes seslendi.

Stitches'tan uzaklaştım ve kaşlarını çatarak manzarayı izleyen Ashes'e suçlu bir bakış attım.

"Görünüşe göre iyi vakit geçirmişiz," diye devam etti, yaptığımız dağınıklığa bakarak. "Lanet olsun, Malachi."

"Üzgünüm," dedi Stitches ona sırıtarak. "Yemek yapıyordu. Yemek yapabilen kadınları severim."

"Yemek mi?" Ashes gözlerini bana dikti.

Ona utangaç bir şekilde başımı salladım. Çabucak beni hâlâ içimde olan Stitches'tan çekti ve beni öptü. Ona karşı tökezledim ama beni kolayca yakaladı.

"Malachi, temizle şunu," dedi öpücükler arasında. "Sin yaklaşık on beş dakika sonra burada olacak. O gelmeden önce bazı işleri halletmem gerekiyor."

Ve bu sözlerle beni odasına götürdü ve kendini içime gömdü.

"Ne kadar güzel bir karmaşa yaratmış," diye yorumladı beni öperken, eşit ve lezzetli bir hızla içime girip çıkarken.

Benimle sevişirken ona sarıldım. Hızlı değil. Yavaş değil. Sadece. . .
Küller.

"Daha fazla zaman ayırmak istiyorum cennet, ama Sin gerçekten yolda. O gelmeden önce temizlenmen gerek. Daha hızlı gitmemin bir sakıncası var mı?"

Onu bir öpücükle susturdum ve beni nasıl uygun görürse öyle kullanabileceğini söyledim.

Bir inilti çıkardı ve daha hızlı hareket etti, siki içime o kadar hızlı girip çıkıyordu ki sıcaklık beni kıvrandırdı.

Birkaç dakika içinde ona yapışmıştım, tırnaklarım sırtının derinliklerindeydi ve onun için boşalmıştım. O da beni takip etti, üzerime yığılmadan önce amım ondan son damlasına kadar süt sağlıyordu, kollarının üzerinde dengede duruyordu, dudakları dudaklarımdaydı.

"Siktir, eminim ağrın vardır. Özür dilerim. Ben sadece. . . benim için çok güzelsin bebeğim. Dayanamadım."

Onu nazikçe öptüm ve ondan memnun bir iç çekiş kazandım.

"Gel hadi. Seni temizleyelim." Beni ayağa kaldırıp banyoya götürmeden önce bedenimden kurtuldu ve hemen yıkanmama yardım etti. Çok geçmeden temizlenmişim ve o da saçlarımda bir fırça gezdiriyordu.

"Saçlarına bayılıyorum," diye düşündü gülümseyerek. "Çok kalın ve ipeksi. Yumuşak." Buna gülümsedim. Onun beğenmesi hoşuma gitmişti.

Kapı çalındı, bu da onun iç çekmesine neden oldu. Döndüm ve gözlerindeki yorgun ifadeye bakarak onunla yüzleştim.

Elini tuttum ve avucunda harflerin izini sürdüm.

İyi misin?

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Sadece. Keşke her şey farklı olsaydı, anlıyor musun? Ve bu kadar soğuk olmamasını."

Onu anladığımı için başımı salladım.

"Hepimizin iyi geçinmesini istiyorum. Bunun uzun bir yol olacağını biliyorum ama istediğin buysa ben de buradayım," diye kalın bir sesle devam etti. "Sinclair'e nasıl baktığını gördüm. Ona hep öyle baktın. Bize baktığın gibi. Ama Bryce ve Asylum'a da öyle baktığını gördüm."

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu ve utancım üzerime çökerken ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Hayır," dedi, beni geri çekti ve çenemi yukarı kaldırarak mavi gözlerine bakmamı sağladı. "Ne pahasına olursa olsun senin mutluluğunu istiyorum. Sadece bunun herkesle yürümeyebileceğini bilmeni istiyorum, o yüzden. . . hazırlıklı ol, tamam mı?"

Başımı salladım, boğazım düğümlendi.

Yumuşak bir iç geçirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"En iyisi için dua edeceğiz, tamam mı? Ben senin tarafındayım, bebeğim. Ben de Sin'in eve dönmesini istiyorum. Asylum ve Bryce? Bilmiyorum. Belki ziyaret edebiliriz."

yakında."

Elinin üzerine daha fazla harf çizdim, bu da bana gülümsemesine neden oldu

"İyi bir kalbe sahip olduğun ve herkesi sevmek istediğin için üzülme.

Hepimiz kıskanç puştlarız, yüzden bu işe girerken bunu bilin. Şimdilik, her seferinde sadece bir şeye odaklanalım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı salladım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Ashes'le konuşmak çok kolaydı. Onun hakkında sevdiğim birçok şeyden biriydi.

"Yol boyunca kayabilirim ve biraz şikayet edebilirim, ama sonuçta hepsi sensin, cennet." Burnumun ucunu öptü. "Biz iyi ol, tamam mı?"

Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm, şartlarını kabul ettiğimi bildirdim. Ayrılmadan önce öpücüğe karşılık verdi.

"Hadi ama. Külotunu geri almalısın," dedi yumuşak bir kahkaha atarak, bu da beni gülümsetti.

Ve böylece beni oturma odasına geri götürdü, elim onun elindeydi. Bir gözcü gitti, iki gözcü kaldı.

Umarım.

SİN

Ben oraya gitmeden önce adamların onu siktiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Sadece yanakları kızarmamıştı, aynı zamanda adamları da tanıyordum. Seviştiklerinde daha neşeli ve rahat olurlardı. Stitches bana şaka bile yaptı, Ashes ise normalden daha konuşkandı.

Ayrıca, Stitches'in benim bakmadığımı düşündüğü bir anda Sirena'ya külotunu gizlice geri vermeye çalıştığını görmüştüm. Daha sonra odadan çıkmış, uzun bacaklarını sergileyerek ve giydiği güzel mavi elbisenin altında hiçbir şey olmadan burada olduğunu bilmeme izin vermişti.

Sandalyeler. Çimen. Taşlar. Tekneler. Salyangozlar. Toprak. Rahibe Esther.

Arzularımı ve mutfakta çadır kurmaya yakın olduğum gerçeğini hafifletmek için aklımdan en sıkıcı veya iğrenç şeyleri geçirdim.

"Geçen haftayla aynı," dedi Ashes. "Cady geride kalıyor, ona ihtiyacın olursa mesaj at. Nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Eğer gerçekten ciddiye bizi ara, biz de geri geliriz."

"O iyi olacak," dedim kararlılıkla, içten içe bundan emin olduğumu biliyordum. Ashes omzuma vurdu. "Ona iyi bakacağını biliyorum."

Stitches bana kısık gözlerle baktı ama Ashes'in sözlerini yalanlamadı, bu da beni biraz rahatlattı.

Stitches'in iyi bir gösteri yaparak ona veda öpücüğü vermesinin ardından bizi yalnız bıraktılar.

Ceketimden not defterimi çıkardım ve o mutfağa giderken ben de kanepeye gittim. Birkaç dakika sonra havayı lezzetli bir şeyin kokusu doldurdu. Merakla kalktım ve ne yaptığını görmek için içeri girdim. Onu bir tabağa erişte ve sos doldururken görünce şaşırdım.

Bana o kadar masumca göz kırptı ki neredeyse eriyordum, ama uzattığı tabağı aldım ve bir sepet sarımsaklı ekmek ve iki kase ve biraz sosla masaya bir salata getirmesini izledim.

Kendi tabağını aldı ve ben eski yerime geçerken Church'ün koltuğuna yerleşti.

Ayağa kalkıp not defterini almasını izledim. Diğer notumuzu güvenli bir şekilde saklamak üzere cebine koymadan önce onu geri getirdi.

Hemen bana bir mesaj karaladı. Ona baktım ve gülümsedim.

Uzun zamandır yemek yapmamıştım ama denemek istedim. Umarım tadı

TA

MA Kalemi aldım ve mesajımı yazdım.

M. Harika kokuyor ve görünüyor.

Durakladım ve sos koyduktan sonra ağzıma biraz salata attım. ve hızlıca çiğnedi.

Kullandığı sos her neyse inanılmazdı.

Sonra biraz spagetti ve ekmek yedikten sonra başımı salladım ve kalemi tekrar elime aldım.

Artık resmileşti. Muhtemelen şimdiye kadar yediğim en iyi yemektir. Teşekkür .

Yemeğe geri dönmekten önce yanakları pembeleşti.

Sessizlik içinde yemeğimizi yedik, ikimiz de yemeğimizi bitirdik. İşimiz bittiğinde, oturma odasına dönüp yan yana kanepeye yerleşmeden önce temizlenmesine yardım ettim.

Ona tekrar bir not karaladım.

Bir hayvanım var.

Gözlerini bana dikti, ben de devam ettim.

Aslında, Asylum bana bir evcil hayvan aldı. Bir yılan. Retiküle piton ya da birçoklarının dediği gibi retik. Henüz isim vermedim. Belki ona bir isim vermeme yardım edersin diye düşündüm.

Bunun üzerine gülümsedi ve elindeki kalemle koltuğunda kıpırdandı.

Yılanlar beni korkutuyor.

Sürekli yazışmak zorunda kalmayalım diye cebimden başka bir kalem çıkararak cevap yazdım. Zekâm karşısında sırtıttı. En azından ben kendime böyle söyledim.

Belki bunun üzerinde çalışabiliriz.

Tekrar gülümsedi.

Bunu isterim, diye cevap yazdı.

Bir sonraki sorumu ona yöneltmeden önce düşündüm.

Yani. . . ? Ona isim vermeme yardım etmek ister misin?

Yazmadan önce bir an için alt dudağını ısırıldı.

Onu görmeden adını söyleyemem. Bana gösterebilir misin?

Başımı sallayıp ona elimi uzatmadan önce bir an tereddüt ettim. Hevesle avucunu benimkine dayadı, ben de onu ayağa kaldırdım ve defteri iç cebime sokmadan önce ceketimi aldım.

Hızla kar botlarını ve dizlerine kadar inen kabarık pembe ceketini giydi. Şapkasını tutup başına geçirdim, bana attığı gülümsemeden keyif aldım, kalbim o kadar doluydu ki henüz nasıl uçup gitmediğimden emin değildim.

İçeri getir. Bu kadar erken yaklaşma. Bu uzun sürmeyecek. Bunu biliyorsun.

Düşüncelerim karşısında kalın bir şekilde yutkundum, gülümseme yüzümden kayıp gitti. Fark etti ve dudaklarını ayırdı. Beni her ne şekilde sorgulayacaksa sorgulasın, onu dışarıya, serin gece havasına çıkardım.

Yine sessizleştik ve yurda doğru yürümeye başladık. Oraya vardığımızda onu odama götürdüm. İçeri girdi ve etrafına bakındı. Mirage gece için gitmişti, büyük olasılıkla tavşan maskesiyle ormanda bir manyak gibi koşuyordu. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değildim. Ormanı ve havuç yemeyi geçtim, pek tavşan gibi değildi.

Ona sorardım ama açıkçası aklından geçenleri bilmek istemedim. Asylum ile aynı.

Yılanımın yaşam alanına gittim ve onu nazikçe dışarı çektim. Sirena gözlerini kocaman açarak geri çekildi.

"Sorun yok," diye mırıldandım, yatağa gidip kenarına oturdum. "Söz veriyorum."

Endişeyle bana doğru dikkatli bir adım attı, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki ona uzansam dokunabileceğim kadar yaklaşıp durdu.

"Otur," dedim . "Yavaş ilerleyebiliriz."

Söyleneni yaptı ve yanıma oturdu. Yılanı tutuyor olmasaydım bana bu kadar yakın olmayacağını biliyordum ama beni tatmin edecek kadar yakındı. Çoğunlukla.

"Sonuncusundan biraz daha büyük," diye başladım, kolumun etrafında kıvrılmasını ve dilini dışarı çıkarmasını izlerken. Onunla birlikte gelen bakım kartında sadece birkaç gün önce bir fare yediği yazıyordu, bu yüzden aç olmadığını biliyordum.

Yılanın dilini dışarı çıkarmasını gözle görülür bir şekilde yutkunarak izledi. "Başına dokun," dedim. "Sana zarar vermez. O benim elimde."

Dikkatle ve titreyen bir elle öne doğru uzandı ve elini çekip titremeye başlamadan önce yavaşça başının üstünü ovdu. I

onun masumiyetine gülümsedim. Yılanın onu tedirgin ettiğini bildiğim için kalktım ve ona geri dönmekten önce onu yaşam alanına geri koydum.

Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve ben de defteri çıkardım. Onu benden aldı ve bana bir not yazdı.

Bu korkutucuydu.

Sözlerine gülümsedim.

Güvendedin. Ve cesurdun. Onu sevdiğin için seninle gurur duyuyorum.

Gülümseme sırası ondaydı.

Hala korkuyordum.

Kıkırdadım ve cevap yazdım.

Harikaydın. Senden bir an bile şüphe etmedim.

Botlarını, şapkasını ve ceketini çıkarmadan önce koltuğunda kıkırdandı, sonra yatağıma girip yastığıma yaslandı.

Sertçe yutkundum ve bir dakika boyunca ona baktım, yanındaki yeri okşamasını izledim.

Ceketimi çoktan çıkarmıştım, bu yüzden botlarımı ittim ve yanına oturdum. Yatak çok büyük değildi, bu yüzden vücut vücuda gelmiştik. Dizlerimi büküm ve o da bu hareketi taklit etti, elbisesi bacaklarını yeterince örtmüyordu. Gerçi bunu bilerek yapıyor gibi görünmüyordu ama aletim dinlemiyordu.

Boğazımı temizledim ve defteri aramızdaki uylukların üzerine koydum.

Onunla tanıştığma göre hangi ismi düşünüyorsun? Kalemimle sordum.

Cevap vermeden önce bir süre kalemiyle dudaklarına dokundu.

Hisstopher?

Buna kıkırdadım.

Fena değil. Danger Noodle hakkında ne düşünüyorsun?

Yumuşak bir kahkaha attı ve o gece milyonuncu kez kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Ondan sonra saçma sapan isimler sıralamaya başladık. Sonunda muhtemelen yüz isim saymıştık, ikimiz de gülüyorduk. Daha önce onun bu şekilde güldüğünü hiç duymamıştım. Kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Acaba çocuklar onu daha önce duymuş muydu?

William Snakespeare.

Yazdığı yeni isme homurdandım.

Bu hoşuma gitti. Karar verildi. Onun adı artık William Snakespeare.

Bana baktı, yüzünde güzel bir gülümseme vardı, gözleri parlıyordu. Çok canlı ve özlediğim hayatla doluydular.

Hiç onunki gibi gözler görmemiştim.

O anda fark ettim ki onlara bakmayı çok seviyordum ve artık bakamadığımı zaman gerçekten çok acıyacaktı. Birbirimizle geçireceğimiz günlerin sayılı olduğunu biliyordum.

çünkü hiçbir yere gitmeye hazır değildim.

Yumuşak, ılık nefesi dudaklarıma yayılana kadar ona doğru eğildiğimi fark etmemiştim bile.

Her şeyi berbat etmekten bir nefes uzaktaydım ama uzaklaşmadım. O da öyle.

Onun yerine uzandı ve yüzümü kucakladı. Gözlerimi kapattım ve onun tarafından dokunulmanın verdiği hissi içime çektim.

Bu kesinlikle daha önce yediklerimden farklıydı.

Ve bu farklılık korkutucuydu çünkü onun adına korkunç şeyler yapacağımı biliyordum. Ne kadar ileri gidebileceğimin bir sınırı olmayacaktı. Hiç sormasına gerek kalmayacaktı. Tereddüt etmeden yapacaktım.

"Günahkâr," diye fısıldadı, ılık nefesi dudaklarımda geziniyordu.

"Siren," diye karşılık verdim, gözlerimi açıp onunkilere baktım.

Siktir et. Yapacaktım. Uğruna ölmeye değirdi.

Her zaman boktan kararlar verdim. Bunu biliyordum ama yine de yaptım. Kendini yok etmenin ya da kendini sabote etmenin bir yolu. İnsanlar bunun için hangi süslü kelimeleri kullanmak isterse.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda odamın kapısı çarparak açıldı ve Mirage, siyah saçları dağılmış ve üzerine kar yapışmış vahşi bir adam gibi görünerek içeri girdi.

Mirage kapıyı arkasından çarpıp paltosunu çıkarırken Sirena ve ben sarsılarak birbirimizden uzaklaştık.

"Misafirimiz var," diye mırıldandım, gömleğini üzerine atmasını izlerken Yatak.

Mirage dönüp bize baktı ve kaşlarını kaldırdı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Dudaklarını.

"Hey," dedi, vücudu gevşemişti.

Sirena, beni aşip ona ulaşmak için belime sarılmadan önce oturmakta gecikmedi. Yavaşça yapmadı ama bocaladı. Üzerimden yuvarlanıp yere düşmeden önce onu yakaladım, hareket onu ağrıyan aletime doğru fırçaladı.

Üzerime bu şekilde gelmesinden duyduğum iniltiyi yuttum. Tekrar söylüyorum, bunu düşünmediğini ve sadece yarı çıplak kadını karşılamaya hevesli olduğunu biliyordum.

Muhtemelen hayatımın en büyük hatalarından birini yapan adam.

Mirage onun üzerimden kalkmasına yardım etti, onu vücuduna doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Onu daha önce hiç kimseyle böyle görmediğim için izledim. Gerçi benim tanık olabileceğim kadar çok etrafta değildi ama bu farklıydı. Geçmişlerinden bir anlık bir şey yakalıyordum.

Gerçekten izlememem gereken bir şeydi. Yine de gözlerimi onlardan ayıramadan doğrudum.

Birlikte farklıydılar.

Neredeyse iki kayıp parçanın birbirini bulmasını izlemek gibiydi. Ya da mıknaatısların.

Yanağından çekildiğinde onu kucakladı ve şaşkınlıkla ona baktı. Yüzünde o kadar çok odaklanma ve hayranlık vardı ki göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Dante ve diğerlerinin işi çok zor olacaktı. Eğer bir daha bu denklemin bir parçası olursam ben de olurum.

Mirage eğildi ve Sirena ellerini onun çıplak göğsüne koydu. Asylum/Mirage yırtık pırtıktı. Asylum ve ben akşamları canımız sıkıldığında sık sık birlikte spor yapardık. Sanırım Mirage da ormanda karanlıkta ne yapıyorsa onu yapıyordu ve bu da onu daha da güçlendiriyordu.

Mirage uzaklaşıp ona bakmadan önce kulağına fısıldarken onu izledim. sağa doğru eğdi, dudaklarına yine küçük bir gülümseme değdi.

Bir kez daha sarılmak için geri döndü, ikisi de birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Demek gerçek aşk böyle bir şeydi. Genç yaşta başlayan ve ilerleyen bir aşk gibi. Cennet ve cehennemden geçip yine de geri dönüş yolunu bulan.

Sonunda gözümü başka tarafa çevirdim, buna sahip olabilecek kişi olmadığını biliyordum. "Kendinden nefret etmek için biraz erken," diye seslendi Mirage.

Dikkatimi tekrar ona verdiğimde Sirena'nın ondan ayrıldığını ve pencerenin önünde durduğunu gördüm. Dudaklarını ayırmış, yağan kara bakıyordu.

"Siktir git," diye mırıldandım.

Sirena'ya tekrar ve bize hiç dikkat etmediğini gördüm. Mirage'a, "Ve üzerine lanet olası bir gömlek giy," diye hırladım.

Kıkırdadı. "Neden seninkini çıkarmıyorsun?"

Yatağının yanında duran ona baktım ve alay ettim. "Neden?"

"Çünkü benim görünüşümü senden daha çok beğenmesinden endişeleniyorsun," dedi alçak sesle, böylece onu duyamayacağını biliyordum.

Sözleri karşısında dişlerimi sıktım. "Doğru değil, sik kafalı."

Tekrar güldü. Sonra çekmecesinden temiz bir kapüşonlu sweatshirt aldı ve yatağına uzanıp Sirena'nın pencereden dışarıya bakışını izlemeden önce başına geçirdi.

Oda birdenbire çok küçük gelmeye başladı.

"Siren?" Defterimizi ve ceketimizi kaparak seslendim. "Muhtemelen geri dönmeliyiz. Çocuklar eve geldiğinde senin gitmiş olmanı istemiyorum."

Pencereden uzaklaşmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. Bana ulaştığında ceketini tuttum ve giymesine yardım ettim. Yardım etmeme ve hatta pembe şapkasını başına geçirmeme izin verdi.

"Eldivenlerin," dedim boğazımı temizleyerek ve giymesi için eldivenleri uzattım. Tek kelime etmeden, her zamanki gibi sessiz kaldı.

Mirage'la göz göze geldik ve o da eline aldığı kitaba geri dönmeden önce bana göz kırptı. Çok okurdu. Şu anda fizik ve metafizik dünyası üzerine birçok kitap okuyordu ama onu bir hafta önce bilimkurgu romanlarını karıştırırken görmüştüm. Her yerdeydi. Hatta bir gün onu bir matematik kitabı okurken gördüğüme yemin edebilirim.

"Çocuklar ben de birazdan dönerim," dedim. Mirage kitabını bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı.

Sirena tekrar ona döndü ve adam başının üstüne bir öpücük kondurduktan sonra ona bir kez daha sarıldı.

"Yakında," dedi nazikçe, neredeyse fısıltı gibi. "Bana inanıyor musun?"

Başını salladı ve adam içini çekip onu serbest bıraktıktan sonra yüzünde üzgün bir ifadeyle geri çekildi. Ben de başımı salladım ve biz odadan çıkarken o da yatağına ve kitabına geri döndü.

Sessiz bir yürüyüşü ama başka bir şey de beklemiyordum. Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak, biriken karın içinden geçtik. Eve vardığımızda ona kapıyı açtım, o da içeri girip ceketini ve eşyalarını çıkardı.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için dışarıda kaldım ve bir kürek aldım. Verandayı ve yürüme yolunu temizledikten sonra içeri döndüğümde onu kanepede oturmuş, kucağında defterimizle bir şeyler yazarken buldum.

Dudaklarıma hüznü bir gülümseme dokundu ve ceketimi ve botlarımı çıkarıp yanına oturdum.

Defteri kucağıma bıraktı ve ayağa kalktı. Defteri aldım ve yazdıklarını okudum.

Bu gece Mirage'la seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Öyle olsun istemedim. Seninle çok eğlendim. Gecenin garip bir şekilde bitmesini istemiyorum, bu yüzden daha fazla konuşabileceğimizi düşünüyordum? Bunu seninle yapmayı seviyorum. Yaptığımızda neredeyse normal hissediyorum. Ayrıca garip hissediyorum çünkü buna zorlanıyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum. Eğer konuşmak istemiyorsan, sadece film izleyebiliriz ya da yukarı çıkıp seni biraz yalnız bırakabilirim.

Elinde iki fincan sıcak çikolata ve şekerlemelerle kanepeye geri döndü ve bana gergin bir gülümseme sundu.

"Otur," diye mırıldandım, benim için olan kupayı ondan aldım. Yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi ve oturdu, kupası elindeydi. İçkilerimizi yudumladık ve ben başımı salladım.

İyi bir şeydi.

Sirena'nın mutfaktan anladığı belliydi. Ya da en azından spagetti ve sıcak çikolata.

Bu akşam yaptığı sos ve sosun da ev yapımı olduğuna dair bir his vardı içimde.

Kupamı sehpanın üzerine koyarak kalemimi çıkardım ve ona bir not yazdım.

Hâlâ konuşmak istiyorum. Sadece Mirage'ı bu şekilde görmeye alışkın değilim. Bu benim sorunum, senin değil. Duygularım benim sorunum. Onları senin sorunun yapmaya niyetim yok. Son zamanlarda notlarımızla ilgili olarak sana çok fazla yüklendiğimi biliyorum ve bunun için özür dilerim. Bunun üzerinde çalışacağım.

Mesajıma baktı, dudaklarında bir çatıklık vardı.

Bana bir şeyler anlatman hoşuma gidiyor. Bunun bitmesini istemiyorum.

İçimi çektim, bu konuşmayı yapmak istemediğime karar verdim ve devam edip konuyu değiştirdim. Defteri ondan geri aldım ve biraz daha yazdım.

Bana danstan bahset.

Bana cevap vermeden önce bir süre alt dudağını dişledi.

Ne yaptığını biliyorum.

Mümkün değil, diye cevap yazdım. Bale hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Bana baleden bahset.

o.

Bana baktı, yüzünde bastırılmış bir gülümseme vardı. kalem kağıda ve bana yazdı.

Uçmak gibi ama ayaklarınızın üzerinde. Şarkıda özgürlük. Hareket halinde. Çok sevmiştim.

Sözleriyle yüzünün birkaç saniye içinde memnuniyetten üzüntüye dönüşmesini izledim.

Gösterir misin?

Yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sözlerimle alay etti ve kalemini kâğıdın üzerinde durdurdu.

Yapamam. Çok uzun zaman oldu. Her şey değişti.

Hızla gözlerini sildi.

Defteri ondan aldım ve ona elimi uzattım. Bana , yüzü nemliydi.

"Siren, benimle dans eder misin?"

Elimi tutmadan önce gözlerini kırıştırdı ve gözyaşlarını tekrar sildi. Onu ayağa kaldırdım ve kanepenin arkası ile mutfak arasındaki geniş alana götürdüm.

"Dans edemem," diye itiraf ettim. "Ama birlikte tökezleyebiliriz." Bunun üzerine gülümsedi ve bana yaklaştı.

"Kesinlikle bale bilmiyorum," diye devam ettim, diğer elimi beline koydum ve zaten tuttuğum elimi tutmaya devam ettim. "Ama eğer yardımı olacaksa tavuk dansını biliyorum."

Kalbimi ısıtan küçük bir kahkaha attı. "Gidelim mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Bana hevesle başını salladı ve ikimiz de ne kadar beceriksiz olduğuma gülene kadar onunla beceriksizce yürüdüm. Onu döndürüp vücuduma doğru çektiğimde ve birlikte sallandığımızda ne yaptığının bir önemi olmadığını fark ettim.

Öyleydi.

O bir taneydi.

Ne kadar savaşırsam savaşıyım işe yaramayacaktı. Onunla, onun için ya da onun yüzünden ölecektim.

Hikâyemizin başka bir sonu yoktu.

ASHES

"Sirena'nın Cady'lerde takılmasına izin verdiğine inanamıyorum," diye söyleniyordu Stitches, yakma gecemden döndükten birkaç gün sonra oturma odasında volta atarken. Her şey yolunda gitmişti ve eve döndüğümüzde Sirena'yı kanepede uyurken bulmuştuk, başı Sin'in omzundaydı, o da yanında oturmuş televizyon izliyordu. Ancak içimden bir ses onun dikkatini televizyona vermediğini söylüyordu. Onu uyurken ve Sin'e karşı bu kadar huzurlu görmek zaten bildiğim şeyi pekiştirdi.

Huysuz herife çok değer veriyordu ve bu ileride bazı sorunlara yol açabilirdi. Onun duyguları katlanarak büyüyordu, onunkiler de öyle. Yine de ona söylediklerimde ciddiydim. Her şeyi kabul edebilirdim. Sadece onun mutluluğunu istiyordum.

İşleri düzeltmeye çalışacaktım çünkü eğer o Sin'i istiyorsa, bunun olmasına izin vermeye çok istekliydim. Sadece herkesin aynı fikirde olduğu bir şey olması gerekiyordu.

Benim için biçilmiş kaftan olurdu.

"Gitmek istedi. Cady hayır dersem ruhumu yiyecekmiş gibi bakıyordu. Sirena'ya hayır diyemem ve Cady bana dik dik bakarken kesinlikle diyemezdim," dedim.

"Sana geliyor çünkü senin kolay lokma olduğunu biliyor," diye mırıldandı Stitches.

"Değilim," diye karşı çıktım. "Onun mutlu olmasını istiyorum. Biraz özgürlüğe ihtiyacı var."

Stitches homurdandı ama konuyu uzatmadı. Telefonu çaldı ve hemen çıkardı.

"Hey," diye cevap verdi.

Yanına gittim ve Church'ün görüntülü arama yaptığını gördüm.

"O nasıl?" Church tantana yapmadan sordu.

"O iyi. Her zamanki gibi mükemmel." Stitches bana baktı, yüzü bu bakışla söylemek istediği her şeyi söylüyordu.

Sirena'yı evde tutmalıydık çünkü şimdi Church çok kızacaktı.

"Güzel. Nerede o?" Church bastırdı.

"Şu anda Cady ile birlikte," dedim. "Tırnaklarını yaptırmak istediler."

Church'ün ifadesi sertleşti ve bir peçeteye uzanarak cildinde fark ettiğim noktaları hızla sildi. Yüzündeki kanı sildiğini fark etmem bir anımı aldı. Parmak eklemleri bile kanla lekelenmişti.

Bu sadece zaten boktan bir ruh halinde olduğu anlamına gelebilirdi. Çakmağımı çıkardım ve ayinime başladım.

"Neden biriniz onun yanında değilsiniz?"

"Büyümek için zamana ihtiyacı var, dostum. Sürekli onunla birlikte olamayız. Kendini boğulmuş hissetmekten nefret eder," diye açıkladım. "Cady'nin odasında. Kapı kilitli. Sadece birkaç saatliğine."

"Neden evde tırnaklarını kesmiyor?" Church kanlı bezi bir kenara fırlattı ve bize sert bir bakış fırlattı.

"Çünkü o her zaman burada," dedim. "Dersler ya da burası. Manzara değişikliğine ihtiyacı vardı."

"Kabul edilemez-"

"Dante, dostum. Ciddiyim. Tartışmak istemiyorum," diye araya girdi Stitches. "Neler oluyor? Senden uzun zamandır haber alamıyoruz."

"Muhtemelen yakında eve döneceğim. Bu akşam babamla görüşmek için bekliyorum. Benden istediği her şeyi yaptım. Memnun görünüyor."

"Bugün kaç kişi öldürdün?" Kalın bir sesle sordum, kanlı bez hâlâ ekranın kenarında sallanıyordu.

Church sert bir tavırla, "Sadece üç," diye cevap verdi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başladım ama sözümü kesti.

"Senden tek istediğim kışını kaldırıp Cady'lere gitmen ve kızımızı eve getirmen."

İçimi çektim. "Bu şekilde kontrol edilmekten nefret eder-"

"Anlıyorum," dedi Church sıkılmış dişlerinin arasından. "Ama anlaması gereken bir şey var ki o da muhtemelen hâlâ dışarıda bir yerlerde dolaşan bir pislik. Kim olduğunu ya da başka neler bilmiyoruz. Ona göz kulak olman gerektiğini düşünmüyor musun? Evimiz en güvenli yer. Bunu sen de biliyorsun. Onun güvenliğine söz verdin. Sadece onu eve götür."

"Peki." Pes ettim. O haklıydı. Gerçekten de en güvenli yere sahiptik. Cady'nin Sirena'yı canı pahasına koruyacağını bilsem de, onu bu şekilde yalnız bırakmak doğru değildi. Daha doğrusu ben bırakmıştım.

"Güzel." Church gömleğinin düğmelerini çözdü ve açık bir şekilde oturdu. Siyah tişörtün üzerinde kan lekeleri görünmüyordu ama orada olduklarını biliyordum. Bir kadeh içkiyi dudaklarına götürdü ve bir sigara yakıp derin bir nefes çekmeden önce yudumladı. "Diğer her şey nasıldı?"

"Her şey yolunda," dedi Stitches. "Burada gürültü yok. Sully'yi bile görmedim."

"Çünkü buraya girip çıkıyor," diye homurdandı Church. "Dün onun kığını gördüm. Babam birinin bağırsaklarını deşmemi izlemesine izin verdi. İç organlarını bir kolye gibi boğazına dolamak istedim."

Tanımlaması karşısında irkildim.

"Bunun ona hizada durmasını hatırlatmak için bir yol olduğunu varsayıyorum ama Sully'yi bilirsin. Sapık herifin beyni yerine siki var."

Buna itiraz edemem. Adam çöp gibiydi.

"Müdür Yardımcısı Atkins de ortalıkta yok. Sanırım Emerson ve rahibeler işi sıkı tutuyorlar," dedim.

"O burada değil. Bildiğim kadarıyla buraya hiç gelmedi, bu yüzden ne yapıyorsa bizi ilgilendirmiyor, en azından dışarıdan." Church bir yumruk daha attı.

"Dürüst olmak gerekirse, Adam'ın ya da Asylum'un babanla olduğunu bilmiyordun," diye belirttim.

Church dumanı dışarı üfledi. "Haklısın. Kim bilir.

Sadece bildiğim kadarıyla burada olmadıklarını söylüyorum."

Church tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık.

"Sinclair'in nesi var?"

Stitches ve ben birbirimize baktık. "Ne demek istiyorsun?" Stitches sordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sirena ile vakit geçiriyor muydu?"

"Birkaç kez oldu. Sığınma evi. Ona. Önemli bir şey değildi. Terapiye gittiğimizde ve tüm bu saçmalıklarda bize yardımcı oldu," dedim, Church'ün sert tonu karşısında kendimi gergin hissederek.

"Orada bir şey olmasa iyi olur. Zaten bu üçüncü tavşan saçmalığıyla uğraşıyoruz. Elimizde bir isim yok. Asylum'la, Mirage'la, artık hangi lanet ismi kullanıyorsa onunla ormanda buluşuyordu, sonra

Mirage ya da Bryce olmayan bir başkası. Yani bir şeyler dönüyor. Bu konuda ne öğrendin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, yapmadığımız için nefret ediyordum. Eğer kampüsten biriye, bu konuda ağzını sıkı tutuyordu. Bu sinir bozucuydu ama aktif bir şekilde aramıyorduk. Tek derdimiz Sirena'yı güvende ve mutlu tutmaktı.

"Anlıyorum." Church'ün yüzü duygusuzdu. "Kıçınızı kaldırıp oraya gidin ve bilgi toplayın. Sinclair son çare olarak görevlendirildi. Geri gelmeyecek. Buna izin vermeyeceğim. Yaptığı pisliklerle her şeyi mahvetti. Sinclair'in geri dönmesine izin vermeden önce Asylum ve onun sapkın beyaz hıyar tavşan alter egosunun içeri girmesine izin vereceğim."

"Doğru," dedim sertçe, davranışından nefret ediyordum ama bunu kazanmanın yolunun tartışmak olmadığını biliyordum, o yüzden boş verdim.

"Bu halledilecek," Stitches kırdı. "Biz daha kazacağız. Şu ana kadar her şey sessizlik içindeydi."

Church hiçbir şey söylemedi, sadece daha fazla sigara ve içki içmeyi tercih etti.

"Bu atlı meselesini halletmeye ne kadar yakınsın?" Bastırdım. "Zincirleme bir reaksiyon başlatıp cehennemi kapımıza getirmeyecek mi?"

"Pekala." Church öne doğru oturdu. "Umalım da suçu babamın üzerine atalım ve ben de burnum bile kanamadan kurtulayım. ne yaptığı umurunda değil. Çılgına dönüp birbirlerini paramparça edebilirler ama yine de umurunda olmaz." Durakladı. "Ama işler kötüye gider ve bizim için gelirlerse, tereddüt etmeden hepsini öldürürüm ve lanet şehir benim olur. Arkama bakacak zamanım yok. İleriye bakmayı tercih ederim."

Church'ün babasıyla Yeraltı'nda kaldığı süre uzadıkça daha da karamsarlaştığını bildiğim için hiçbir şey söylemedim. Hayatı böyleydi. Uyum sağlamak ya da yenilmek zorundaydı. Tam anlamıyla.

Beğenmek zorunda olduğum anlamına .

"Kendini kontrol altında tut," dedi Stitches, belli ki benimle aynı fikirdeydi. "Orada çok uzun süre kaldığında ve tüm bu saçmalıklara maruz kaldığında biraz karanlığa düşme eğiliminde oluyorsun."

Church, tüylerimi diken diken eden yumuşak bir kıkırdama çıkardı. Ondan böyle nefret ediyordum.

"Ben siyahın kralıyım. Onu ben icat ettim, kardeşim."

"Kilise, endişeleniyoruz," dedim. "Hayat, sizi uçurumun kenarından çekmeye çalışmadan da yeterince zor."

"Ben iyiyim." Aniden arkasına yaslandı. "İyi olacağım. Ben her zaman ."

"Kim olduğunu unutma," dedim eşit bir şekilde.

Bir an için kameraya baktı. "Ben Yeraltının Kralıyım." İimi çektim, ruh hallerinden birinde olduğunu biliyordum. "Ben .

Sen ve Stitches iyi bir konuşma yapın. Ben Sirena'yı kontrol etmeye gidiyorum." Döndüm ve kendimi kaybetmeden önce oradan çıkmam gerektiği için gitmeye hazırlandım.

"Asher," diye seslendi Church.

İimi çektim ve telefona döndüm.

"Yakında evde olacağım. Geri döndüğümde Sin'in geri dönmeye görmesem iyi olur, yoksa onunla mezarlıkta başladığımız işi bitiririm."

Stitches İspanyolca hafif bir küfür savururken ben çenemi sıktım ve hiçbir şey söylemedim.

Dönerek ilerledim, çıkarken ceketimi aldım ve biraz huzur için dua ederek soğuk havaya adım attım.

Benim için değilse bile, Sin için. Bunu hak ettiğini hissettim.

SIRENA

Tırnaklarımdaki pembe, ışıltılı cilaya baktım. Görünüşe göre onları yıllardır boyamamıştım ve bunu Cady ile birlikte yapmak güzel hissettiriyordu.

"Ben de ona böyle yapacaksa gidip kendini becerebileceğini söyledim," diyen Cady, kampüste Jake adında bir adamın kendisinden sevişmesini istediğini ama adamın onları kaydetmekte ısrar etmesi nedeniyle bunu yapmadığını anlatarak hikâyesini bitirdi.

"Bütün erkeklerle nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum," diye devam etti. "Böyle aptalca şeyler yapıyorlar mı?"

Onun için başımı salladım ve iç çekmesine neden oldum.

"Aşkta şanslı olmana sevindim. Görünüşe göre ben belime kadar lağım çukurundayım."

Elini okşadım ve her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Erkeklerden yana şanslı yaver gitmiyor gibiydi.

"Geçen yıl Megan Keeley'nin partisinde Lucy Travers'la öpüşmüştüm."

İtirafı karşısında kaşlarımı kaldırdım.

Bana sırtarak başını salladı. "Eğlenceliydi. Kızlar daha yumuşaktır, biliyor musun? Sadece düzüşmek için bakmıyorlar. En azından benim tanıdıklarım öyle değil. Elbette iyi vakit geçiriyorlar ama tanıdığım tüm erkeklerin aksine sohbet edebiliyorlar."

Siyah tırnaklarını incelemesini izledim.

"Annem aradı. Burada işlerin nasıl gittiğini sordu. Ona keşke daha önce delirseydim dedim. Bundan hoşlanmadı." Güldü. "Ama Jerry'nin hıyarlık yaptığını ve eve pek uğramadığını söyledi. Muhtemelen sekreterini falan korkutuyordur." Durakladı. "Sekreteri var mı?"

Omuz silktim, o pisliğin neye sahip olduğunu bilmiyor ya da umursamıyordum ama annemin onu terk etmesini diliyordum. Onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ve Adam." İç çekti.

Adını duyunca kaskatı , nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

"İlaçları ayarlandı. O zamandan beri çok daha iyi. O gece söylediği saçmalıklar için özür diledi." Sesi yumuşadı. "Gerçekten üzgün olduğuna inanıyorum. Kendinde değildi. Bana o gülleri o getirdi."

Şifonyerinin üzerindeki kırmızı güllere baktım, midem düğümlenmişti.

"Yani tam bir pislik olduğunu biliyorum. O gece onu öldürmek istedim ama gerçekten özür diledi ve o zamandan beri çok iyi davranıyor. İkinizin iyi geçinmesini istiyorum. Bence o aradığım kişi olabilir."

Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki bayılacağımı sandım.

Dış

arı. Kapı çalındı ve da kapıya baktı.

"Dinle, onu bu gece davet ettim çünkü senden şahsen özür dilerim."

Hayır. Hayır. Hayır.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve kalktığı anda telefonumu çıkarıp Ashes'i aramaya çalıştım. Cevap vermeyince daha da panikledim. Listemi taradım ve Sin'in ismine bastım. Cevap vermeden önce iki kez çaldı.

"Siren?"

Cady kapıyı açtığı anda sesim titreyerek, "Yardım edin," dedim. "Lütfen."

"?" diye sordu. "C-Cady's."

"Yoldayım. Bir dakika içinde orada olacağım. Bekle, tamam mı?" Hiçbir şey söylemedim, telefonda nefes nefese kalmıştım.

Burada kalmamın hiçbir yolu yoktu. Bizi korumanın hiçbir yolu yoktu. Ayağa kalkarak Sin'den gelen aramayı kapattım ve telefonumu cebime koydum. Gerekirse lanet pencereden dışarı çıkacaktım. Bana zarar veren canavarla yüzleşmeden önce kırık bir bacakla yüzleşecektim.

Buna hazır değildim. Henüz hazır değildim. Yeterince güçlü değildim.

Tam pencereyi kırıp açacak ve dalışa geçecektim ki Cady kapıyı daha da açtı ve bir iç çekti.

Bryce odaya girdi ve ela gözleri bana odaklandı.

Bir sonraki hamlemi düşünmeden ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım.

O da bana sarıldı, dudakları kulağımın dibinde bana doğru eğildi. "Neyin var?"

"B-b-bırak. Eve."

"TAMAM." Bana soru sormadı. Uzaklaşmadan önce bir anlığına beni daha sıkı tuttu.

"Nereye gidiyorsunuz?" Yanından geçerken Cady kaşlarını çatarak sordu. "Rina? Neyin var?"

"Bu gece için planlarımız vardı." Bryce benimle onun arasına girdi. "Özür dilerim. Onu iptal ettim ve sonra gelebildim, bu yüzden burada olacağını bildiğim için buraya yöneldim. Kalacaktık ama Ashes'e onu eve götüreceğime de söz verdim. Yani. . . . yağmur çekti?"

Cady iç çekti. "Sanırım. Rina, iyi olduğuna emin misin?"

Kollarımı kendime daha sıkı sararak hiçbir şey söylemedim.

"Peki. Yarın konuşuruz."

"Gel-gel. . . ?" Ona yalvarmaya çalıştım. Adam'la yalnız kalmasını istemiyordum.

Telefonu çaldı ve kapıyı kapatmadan önce bize el salladı. Kalbim boğazımda, ağır kapıya bakakaldım.

"Hadi," dedi Bryce, elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni asansöre götürdü. Düğmeye bastı ve kapılar açıldı. İçeri adım attık ve ben boğuk bir nefes aldım.

Bryce bakışlarını bana dikti. Neden ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o bir nimetti. Belki de Ashes gerçekten beni çağırmıştı.

"Sirena, oluyor?"

"A-A-" Adını . "C-Cady. Güvenli değil."

Telefonunu çıkarıp bir mesaj göndermeden önce bir süre kaşlarını çatarak bana baktı. Bir süre sonra telefonu çaldı.

"Hey, evet, senin için endişeleniyor. Neler oluyor?" Cady'yi telefonda dinlerken sessizdi, başını salladı.

"Bilmiyorum. Sanırım bu iyi bir şey. Ona haber veririm. Şimdi rahatlayacaktır. Evet. TAMAM. Hoşça kal." Bryce telefonu kapattı ve bir kenara koydu.

"Adam'ın aradığını ve bu gece gelmeyeceğini söyledi, bu yüzden daha önce ondan istediği için onun yerine Jasmine O'Laughlin ile yurttaki takılacaktı. Seni rahatsız eden her neyse sorun değil. Cady iyi."

Başımı salladım, içim rahatlamıştı.

En alt kattaki kapı gıcırtyla açıldı ve lobiye adım attık. Bryce hemen elimi tuttu ve beni dışarıya, soğuk gece havasına doğru götürdü.

Yurtla mesafe koydukça gerginlik azaldı ve neredeyse işlevimi yerine getirebilecek hale geldim.

Bryce sessizliği bozarak, "İyi değilsin," dedi. "Sirena, neler oluyor?"

Kollarım hâlâ kendime sarılıyken titredim. Ceketimi Cady'nin evinde unutmuştum.

Bryce beni durdurdu, sonra ceketini çıkardı ve üzerime sardı. Benden çok daha iriydi, bu yüzden ceket vücudumda gevşekçe sallanıyordu.

"Bana bak," diye mırıldandı, güzel yüzünde endişe vardı. "Sirena?"

Başımı salladım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Her şeyden çok kız kardeşimi kurtarmak istiyordum.

O zaman Adam'ı öldürmem gerekiyordu. Tek yolu buydu.

Karanlık dışarı çıktı ve bana, eğer dışarı çıkmasına izin verirsem ve sahip olduğum tehlikeli yetenekleri kontrol etmeyi öğrenirsem bunun mümkün olduğunu hatırlattı.

Bu karanlık ve cesaret aynı şeydi. O andaki dehşet daha büyüktü.

Bryce'ın Cady'de olduğumu nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sormak istedim ama kelime bulamadım.

Kendimi savunmayı öğrenmem gerekiyordu. Ve bundan daha fazlası, pişmanlık duymadan öldürmeyi.

"Keşke bana neler olduğunu anlatabilseydin." Üzerimdeki ceket düzeltmek için uzanmadan önce iç çekti. "Artık seni hiç göremiyorum. Bu çok zor. Aslında yata Khanemde senin için bir şey var. Onu getirecektim ama Jasmine O'Laughlin'in Amanda Perry'ye Cady'nin bu gece yurttta film izlemeye gitmeyeceğini çünkü seninle takılacağını söylediğini duydum. Heyecandan almadan çıktım. Bana gelmek ister misin?" Ayaklarını sürüyerek yürüdü, yüzü bana görmem gereken her şeyi gösteriyordu.

Nefes vererek eline uzandım, ne kadar üşüdüğünü fark ettim ve onu binasına doğru çekıştirdim.

†

"VİŞNE DONDURMALI ÇİKOLATA," Bryce bana güzel bir kek uzatırken.

Hafifçe titreyen parmaklarımla ondan alabilecek kadar rahatlamıştım.
Bu keklere bayıldım.

"Ayrıca limonlu ve krem peynir soslu havuçlu kekim de var." Elindeki küçük cupcake kutusunu gösterdi. "Gerçi çikolatalı olanı çok sevdiğini biliyordum ama bunları da alabilirsin. Onları eve götür. Birkaç tanesini kendime ayırdım."

Kekimi . Sadece ellerimde tuttum.

Bryce uzanıp keki benden dikkatlice aldı ve yatağının başucuna koydu.

"Cady, Adam'ın yolda olduğunu söyledi. Bu gece kapıyı açtığında bana söylediğini duydun mu bilmiyorum. Bana kaybolmamı söyledi." Elimi eline aldı ve tuttu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

O canavarın adının nefret ileri geri sallandım.

"Buranın bunaltıcı olduğunu biliyorum ama yalnız değilsin. Yalnız olduğunu düşünmeni hiç istemiyorum." Durakladı ve boğazını temizledi. "Mirage beni görmeye geldi."

Kendimi bir arada tutmaya çalışarak sallanmaya devam ettim.

"Bana ne olduğunu anlattı, Sirena. O gece sana ne olduğunu biliyorum. Çok üzgünüm. Tanrım, eğer bunu değiştirebilseydim. . . O gece ormana gittim. Konuşabileceğimiz umuduyla sana ulaşmaya çalıştım. Yapabileceğimi. Bilmiyorum. Duygularımı kanıtlamak için." Bir nefes verdi. "Bunun bir önemi yok. Nasıl biliyorsun ve bunu sana dayatmak için burada değilim. Sadece benimle güvende olduğunu bilmeni istiyorum. İlk gün de öyleydin ve her zaman öyle olacaksın." Elimi tekrar sıktı.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve sonunda gözlerinin içine baktım.

Benim de ona karşı hislerim vardı ama her şey çok karmaşık bir hal almıştı.

"Konuşmaya hazır olduğunda benimle konuşabilirsin. Her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağım.

halledilir." Sözlerinde uğursuz bir ton vardı, ama belki de sadece ben ve vücudumda seken tüm duygulardı.

"İncinmiş olmandan nefret ediyorum," dedi şiddetle, eli elimde titriyordu. "Bundan nefret ediyorum. Sen karanlıkta parlayan bir yıldızsın, Sirena. Burası da o karanlık yer. Parıltını kaybetme. Bana kaybetmeyeceğine söz ver, ben de canavarın bulunmasını sağlayayım."

Ela gözlerine baktım, vücudum gevşedi.

"Söz ver," diye mırıldandı. "Seni kaybedemem. Sana ihtiyacım var. Burada sahip olduğum tek şey sensin."

Eğildi ve alnını benimkine dayadı.

Gözlerimi kapattım, onun sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Tanıdık kokusunu. Karnımdaki kelebeklerin bir araya gelişini. Tanıştığımızda ve o zamandan beri her gün görmezden geldiğim kelebekler.

"Sence başka bir dünyada olsaydın benim kızım olur muydun?" diye fısıldadı.

Kalbimin derinliklerinde bu hayatta onun kızı olmayı denemek istediğimi biliyordum. Bryce mantıklıydı. Tatlı biriydi. Şefkatliydi. Nazikti. Benimle ilgilenecek ve beni tüm çirkinliklerden uzak tutacaktı.

Gözlemcilerim bunu asla kabul etmezdi. Mirage/Asylum ve Sin'e karşı hissettiklerimle aynı durumla karşı karşıyaydım. Hepsini almak ve sonsuza dek sevmek istiyordum. Alışılmadık bir şeydi ama istediğim buydu.

"Cevap vermene gerek yok," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Muhtemelen bilmemem en iyisi."

Yanağını okşadım, ona o kadar çok şey söylemek istiyordum ki. "Yapma," dedi sesi titreyerek.

Bunu yapmak istedim. Bir seçeneğim olsun istedim. Hayatım boyunca hiç seçim şansım olmamıştı. Bu benimkilerden biri olabilirdi. Belki suçluluk duyacak ve pişman olacaktım ama hayatımda bir şeyler istediğim için suçluluk ve pişmanlık duymaktan çok yorulmuştum.

Church'ün bana söylediği sözler aklımdan geçti.

Beni korkutuyordu ama onu seviyordum. Hepsini sevebileceğimi anlaması gerekiyordu.

Dudaklarımız birbirinden bir nefes uzakta olacak şekilde yer değiştirdim. "Sirena," diye yalvardı usulca, gözlerini kapatarak. "*Cupcake*."

Kapısı büyük bir gürültüyle vuruldu ve bizi ayırdı. Nabzımın vücudumda hızla atması, kulaklarımın gürültüyle dolması karşısında vuruşun hiçbir etkisi olmadı.

Kapı duvara çarparak açıldı ve Sin, arkasında Mirage olduğu halde odaya girdi.

Sin'in bakışları Bryce'ın bana ne kadar yakın olduğuna kaydı. İleri atıldı ama Mirage aralarına girmekte gecikmedi.

Bryce hemen beni Sin'in yumruklarından korumak için harekete geçti.

Aya

klar. "Burada ne yapıyorsun?" Bryce talep etti.

"Sirena Sin'i aradı. Korkmuştu. Cady'nin evine gittik.

O seninleydi," diye açıkladı Mirage. Mavi gözleri Bryce'tan bana kaydı. "Küçük tavşancık, iyi misin?"

Ona hafifçe başımı salladım.

"Mükemmel. O zaman burada sorun yok. Gel." Mirage elini bana doğru uzattı. Elinden, yüzünde acı dolu bir ifade olan Bryce'a baktım.

yüz.

"Onunla yalnız kalmak için bol bol vaktimiz olacak," dedi Mirage.

Bryce'a odaklan.

Bryce kenara çekildi ve ben de ayağa kalktım.

Elimi tutmakta ve beni vücuduna doğru çekmekte gecikmedi, dudakları kulağımdaydı.

"Seni kazanacağım, Sirena. Ne pahasına olursa olsun, ben de seninle olacağım." Yanağından öptüm ve Mirage'ın elini tutarken ondan uzaklaştım.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti ve her ne kadar korkutucu olsa da sözlerinin doğru olduğuna dair içimde tuhaf bir umut vardı.

"Bryce. Çalışıyor olmalısın." Mirage beni odadan çıkarıp koridora götürmek için beklemeyen Sin'e teslim etti ve Mirage'ı Bryce'la baş başa bıraktı.

"Meraktan ölüyordum," diye hırladı Sin, beni sertçe çekiştirerek. Ona ayak uydurmaya çalışırken tökezledim. Beni asansöre götürdü ve lobi düğmesine öfkeyle tekrar tekrar bastı, bunu yaparken de küfretti.

"Ne oluyor, Sirena? Birini arayıp yardım isteyemezsin ve sonra ortadan kaybolamazsın!" O kadar öfkeliydi ki yanakları kıpkırmızı olmuştu. Asansörün duvarını yumrukladı, çarpmanın etkisiyle kabin titredi. Köşeye büzüldüm, ondan uzaklaştım.

Elimi tutup beni asansörden dışarıya sürüklemeyen önce söylenip durmaya devam etti.

Hâlâ paltom yoktu ve soğuk beni sertçe ısırarak titrememe neden oluyordu.

Sin hâlâ bağırıyor ve beni arkasından sürüklüyordu.

"Siktir, Sirena. Lanet olsun!" diye bağırdı. "Yaralandığımı sanıyordum. Siktiğimin Bryce Andrews'ıyla birlikte olduğunu düşünmemiştim. Aklından ne geçiyordu? Onunla ne yapıyordun ki? Sana yardım etmek için ama yardıma ihtiyacın bile yoktu! O pislikle samimi olmakla meşguldün. Lanet olsun. Kurt gibi ağlayıp sonra da her şeyin yoluna girmesini bekleyemezsin! Böyle aptalca şeyler yapıp her şeyin yoluna girmesini umamazsın! Olmayacağını biliyorsun. Sonunda ormanda ölüp gideceğini biliyorsun!"

Bana bağırırken gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, nefesi beyaz puflar halinde çıkıyordu.

"Her aradığında sana ulaşamıyorum, bu yüzden bir dahaki sefere beni arayıp yardım istediğinde, gerçekten yardıma ihtiyacın var!"

"Özür dilerim," dedim titreyerek. "Ne fark eder, Sin? Gelmek zorunda değilsin-"

Öne doğru hamle yaptı, yüzü benimkine birkaç santim kalmıştı. Geri çekildim ama kolunu bana doladı ve beni kendine çekti.

"Önemli çünkü sen önemlisin. Önemli çünkü o sensin, Siren. Çünkü *Sen*," diye fısıldadı. "Sen benim için önemlisin."

Sözleri karşısında yutkundum, bana sarılmaya devam ederken sıcaklığı içime işliyordu.

Gözleri dudaklarıma kaydı.

"Sana bir şey olursa ölürüm. Beni anlıyor musun?" Beni hafifçe salladı. "Seninle gelirdim. Giderdim. Sensiz bir dünyayı kaldıramam. Yaşamaya değer bir dünya değil. Değmez amina koyayım. Üzerimdeki etkisini anlamıyorsun. Tanıştığımız günden beri üzerimdeki etkisini. Vücudumdaki her kesiği, her çürüğü senin adına yapıyorum. Tüm bu acılar, sana sahip olmadığım için hissettiğim acının yanında sönük kalıyor. Her geçen gün büyüyor. Yapamam-"

Aramızdaki boşluğu kapattım ve dudaklarımı onunakilere yapıştırdım. Altımda hareket etmedi. Karşılık öpücük yok.

Hiçbir şey yapmadı.

Kafam karıştı ve kendimi geri çektim.

Bana baktı, kontrolünü kaybetmeden önce alt dudağı titriyordu, iki eliyle yüzümü kavradı ve ruhuma işleyen bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma çarptı. Bir sonraki nefesimi arar gibi derinleştirerek öpücüğün içine daldım.

Bizi geriye doğru itti ve ben patıkadaki bir ağaca çarptım, kar titreyerek serbest kaldı ve beyaz, tozlu bir sis halinde hafifçe üzerimize indi.

Sin nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Ruhunu bu öpücüğe kattı, dili benimkinin yanında sanki onunla ilgili her şeyi hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi çırpınıyordu. Sanki bu anı bir daha asla yaşayamayacakmış gibi. Dil halkası dişlerime çarpıyordu ama umurumda değildi.

Onun aldığını ben özgürce verdim, onu hissetmek için bir anlığına kendimi bıraktım. Onu tanımak için.

"Bana durmamı söyle, Siren. Söyle bana," diye dudaklarıma yapıştı. "Söylemezsem yapabileceklerimden korkuyorum."

"Senden korkmuyorum Günahkâr," diye karşılık verdim. "Korkmuyorum."

Bir hırıltı çıkardı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı, bir anda nefesimi çaldı ve bir sonraki anda bana yeni bir hayat verdi, elleri yüzümü kucaklamaya geri döndü. Sonra saçlarıma dolandı.

İkimizi de nefessiz bırakarak ayrıldı.

Bana bakarken hiçbir şey söylemedi ama söylemesine yoktu.

Her şey yüzüne yazılmış ve gri gözlerine kazınmıştı.

Sözleri onun gerçeği idi.

Öpücüğüm benimdi.

Yanımdan geçerken baktım ve kaskatı kesildim.

Neye görmek için arkasını döndü. Hemen serbest bıraktı.

Ben

"Asher," diye mırıldandı. "BEN-"

Asher hiçbir şey söylemedi. Sadece bir adım öne çıktı ve elini onunkinin içine sokup beni uzaklaştırdı.

Hala sessiz, Mirage binadan çıkıp bize katılmak için tırıs giderken ceketini omuzlarıma koydu.

Mirage'ın mavi gözleri önce Sin'e, sonra da Ashes'e bakmadan önce beni içine çekti. Neyse ki sessiz kaldı.

"Asher, dostum. Özür dilerim. Kontrolümü kaybettim. Düşünmüyordum-"

"Sorun hep buydu, değil mi Sinclair?" Ashes sordu. "Hiç düşünmüyorsun."

Sin, Ashes'ten bana bakarken ezilmiş görünüyordu.

"Siren. Özür dilerim."

"Hadi gel." Ashes elimi tuttu ve beni götürdü ama omzumun üzerinden baktığımda Sin'in onu bıraktığımız yerde, Mirage'ın yanında durduğunu gördüm.

Kalbim kırıldı.

Bu Sin'in hatası değildi. Bendim. Bryce'la neredeyse kaybediyordum ve sonunda Sin'le de kaybettim. Berbat olan bendim. Her şeyi berbat eden faktör.

Eve sessizce yürüdük, içinde bulunduğum korkudan nefret ediyordum. Sin'in başına bir şey gelmesini istemiyordum. O bunu hak etmiyordu.

Daha da kötüsü, öpücüğü aklımdan çıkaramıyordum. Eve girdiğimizde Ashes, "Yatağına git Sirena," dedi. Stitches koltuktan kalkarken kaşlarını çattı.

"Oluyor?" diye sordu.

Daha fazla içimde tutamadım. İçimden bir hıçkırık kaçtı ve kalbim paramparça olarak odama koştum.

Ama tek düşünebildiğim bunu nasıl düzeltmem gerektiği idi. Düzeltebileceğim tek şey buysa, bunu yapacaktım.

Hem Bryce hem de Sin için.

Ve hatta Mirage ve Asylum.

Çok derindeydim ve merdivenim yoktu.

Sahip olduğum tek şey, beni çok seven ve Sin'den başlayarak masum insanlara karşı tamamen kaybedecek üç gözlemciydi.

İçimdeki karanlık kıpırdandı ve yatağıma kıvrılırken daha çok hıçkırmama neden oldu.

Orası bir koruma yeri idi. Cesaretin yeri idi. Başka bir benin, her şeyin üstesinden gelebilen benin yaşadığı bir yer.

İçimi dökmek istedim.

Göz kapaklarımı sıkarak bir şeyleri nasıl düzelteceğime odaklandım. Yavaş yavaş dönüşmekte olduğum canavardan nasıl kaçacağıma.

DİKİŞLER

"Ne oluyor lan?" Ben talep ettim. "Neredeydi o?"

Ashes beni arayıp Cady'den ayrıldığını ve Bryce'la gittiğini haber verdiğinden beri odada volta atıyordum. Ashes eve gelme ihtimaline karşı geride söylemişti. Evden çıkıp Bryce'ı bulmamak ve onu yumruklarımla tanıştırmamak için kendimi zor tuttum.

Tekrar.

Küller kanepeye gitti ve bir minderin üzerine yerleşti. Şöminenin çıtırdayan alevlerine baktı ve çakmağını çıkarıp kendi tarzına göre açıp kapattı.

Elimi yüzüme sürdüm ve konuşmasını beklerken kanepenin L tarafına oturdum. Her ne olduysa kötü olmalıydı çünkü Ashes'in sesi soluğu çıkmıyordu. Endişeliydi. Öfkeliydi.

Tam on dakika sessizlik içinde geçti, çakmağının kapağını çevirmesi yavaşlamaya başladı.

"Asher?" Cesaret ettim.

"Bryce'a gittim. Sin'in bağırdığını duyduğumda yatakhanesine giden yolda yürüyordum. Dinlemek için durdum," dedi, sesi yumuşak ve titriyordu.

"Ne diyordu?" Kızının tekmelenmesine neden olacak aptalca bir şey olmadığını umarak sordum. Bu sefer gerçekten ölümüyle sonuçlanacaktı, aptal herif.

Ashes başını salladı ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Sonunda konuşana kadar birkaç uzun vuruş sürdü.

"Ona duygularını anlattı. Sonra. . öpüştüler."

Ashes'in sözleri karşısında şömineye bakakaldım. Şaşkınlık duygularımı anlatmaya yetmiyordu bile. Sin'in Sirena'ya karşı bir şeyler hissettiğini kolayca görebiliyordum ama bu konuda bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

Ama böyle düşünmemek için aptal olmak çünkü onu bize geri getirdiğinde oradaydım. Sözlerini duymuş ve onu öperken görmüştüm. Bilinci yerinde değildi ama bu çok büyük bir şeydi.

Özellikle de Church bunu öğrenirse.

Ashes daha önce ayrıldığında, Sin'i yaklaşıırken yakalarsa ona ne yapacağını bana ayrıntılı olarak açıklamıştı. Church inatçıydı. Sin de öyle. Bu lanet bir kabustu.

Church'ün bu konuda ne demek istediğini anladım. Günah'ın bazen dengesiz olduğunu biliyordu. Hepimizin öyle olduğunu fark edemedi. Ashes ile ikisinin arasında sıkışıp kalmıştım. Hangi tarafta olduğumdan bile emin değildim. Church'ün tarafını anlarken, Sin'in tarafını da görüyordum.

Gözlerimi ovuşturdum. "Şimdi ne olacak?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye mırıldandı Ashes. "Kilise Sin'in geri dönmesine karşı. Bu yüzden aklını kaçırarak. Sirena başlattı, yani bunun bir anlamı var. Ve Tanrı bilir Asylum ya da Bryce'la neler çeviriyordur."

Sessizdik, her şeyi düşünüyorduk.

"Church Asylum'a karşı değildi. En azından öyle görünmüyordu."

"Gerçi Asylum'u öpmek için dışarıda değildi. Eğer onu da istiyorsa, bu tamamen başka bir şey olacak. Şu anda Sin'i istiyor. Ve muhtemelen Bryce'ı beceriyor çünkü birbirlerine nasıl baktıklarını görüyorum." Ashes sonunda minderlere yaslandı ve çakmağını açıp kapamayı bıraktı. "Lanet olsun, Malachi. Ne yapacağız şimdi? Kilise yakında dönecek."

Başımı salladım. O haklıydı.

"Bence Church dönmeden önce olabildiğince birlikte olmalarına izin vermeliyiz," dedim.

Ashes bana baktı. "Ne? Bunun ne faydası olacak?"

"Buna değmeyeceğini fark edebilirler. Sin onun için çok fazla huysuz bir baş belası olabilir. Huysuzun teki olduğunu biliyorsun. Onunla bu şekilde izin vermek ihtiyaçları olan şey olabilir."

"Peki ya daha da kötüleştirirse? O zaman ne olacak?"

"O zaman bununla başa çıkarız. Nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama bence bu bize bazı seçenekler sunuyor. Dediğim gibi. Onunla çok fazla zaman geçirdikten sonra ondan nefret edebilir. Ederse de bundan hiç bahsetmeyiz. Bırakalım kafasından atsin."

"Onun bizimle birlikte olması gerekiyordu," dedi Ashes doğrulup.

"Evet. Yani. . gerçekten de en iyi seçenek bu."

"Eve gelmesini mi istiyorsun?" Ashes beni inceledi.

İçimi çektim. "Evet. Ve hayır. Olanlar yüzünden hâlâ ama ondan nefret etmiyorum. Birkaç ay önce yaptığım gibi değil. Ben istekliyim

Bunu yapmak için. Angel için. Onun mutlu olmasını istiyorum."

Ashes nefesini üflemeden önce parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Haklısın." Telefonunu çıkardı ve bir süre ona baktı. "Church hâlâ Chicago'da. Ne kadar kalacağını söyledi mi? Tahmini bir süre?"

"En az bir hafta dedi. Çarşamba günü bilgi vermek için arayacak."

"Tamam. O zaman şunu yapalım." Ekrana bastı ve hoparlörü açtı. Sin cevap vermeden önce telefon birkaç kez çaldı.

"Asher, dostum, açıklayabilirim."

"Onu seviyor musun?" Ashes sordu. "Saçmalama, Sinclair. Sadece soruya dürüstçe cevap ver. Onu seviyor musun?"

Sin sonunda konuşmadan önce diğer uçta sessizlik vardı.

"Evet."

"O zaman buraya gel. Kilise henüz bitmedi ve konuşmak istiyoruz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet. Şimdi oraya gidiyorum."

"Sin?"

"Öyle mi?"

"Sadece sen, tamam mı?"

"Elbette. Yakında görüşürüz." Telefon kapandı ve Ashes bana baktı.

"İşte başlıyoruz," dedim. "Sirena'ya söyleyecek miyiz?" Ashes başını salladı. "Hayır. Ona söyleyebilir."

Sin buradayken onları rahat bırakmam gerektiğini fark ederek salladım. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve onu sevdiğimi söylemekti ama kendimi kanepede kalmaya zorladım.

On beş dakika sonra, ön kapı yumuşak bir şekilde çalındı. "Hazır mısın?" Ashes sordu.

Ona baktım. "Church öğrenirse ölürüz."

"Gördüğüm kadarıyla biz zaten ölüyüz." Omuz silkip ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti.

Muhtemelen haklıydı. Ashes hep haklıydı.

SİN

Mirage benimle birlikte gözetmenlerin evine doğru yürürken, "Sakın bir bok alma," diye talimat verdi. Yalnız gitmem gerektiğini biliyordum ama Mirage ben oraya yürürken bana eşlik etmekte ısrar etti ve vardığımızda gideceğine söz verdi.

"Bana ne verirlerse kabul edeceğim," dedim. "Artık onlarla kavga istemiyorum."

"İşler gerçekten kötüye gidebilir, bu yüzden yapmanız gerekenleri yaptığınızdan emin olun

yap.

"Ceketimi düzelttim. "Ne demek istiyorsun? Ne gördün?" "Son zamanlarda her şey çok bulanık." Sinirli bir şekilde iç geçirdi.

tavşan kulakları sallanıyor.

"Çok sessizsin."

"Bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Bryce da onu seviyor. Hepimizi onunla birlikte hayal edebiliyor musun? Çılgınca."

Başımı iki yana salladım. "Eve dönebileceğimden çok şüpheliyim ve Andrews'i içeri almayacaklarını biliyorum."

Odasına girdiğimizde onunla ne gördüğümü biliyordum. O da o pisliği önemsiyordu. Hayranı değildim ama hayatımın bu noktasında, eğer onunla birlikte olacaksam, sıranın bir parçası olduğum sürece başka kimi seçsin gözümü kırpamazdım.

Yine de büyük olasılıkla, ölesiye dövüleceğim bir tuzağa doğru yürüyordum. Bu beni rahatsız etmedi. Mücadeleden yorulmuştum ve bitmesine hazırdım. Belki de küçük bir depresyondur. Kim bilebilirdi ki? Sadece mutlu hissetmiyordum. Beni mutlu eden tek şey oydu. Siren.

Gözcülerin evine vardık ve ben midem düğümlenmiş bir halde yukarıya baktım.

"Her şey yoluna girecek." Mirage başını sağa doğru eğerek gülümsedi. "Oh evet. Her şey iyi olacak."

Dikkatimi evden uzaklaştırdım ve ona baktım.

"Aşk acıtır, Sin, ama söz veriyorum acıya değer." Bana baktı ve havucunu çıkarıp bir ısırık almadan önce gülümsedi.

Ona gülümsedim. "Ne yapacaksın?"

"Vahşi hayvanlar ormana aittir, dostum. Ben kendi kurtuluş yolculuğumdayım." Omzuma vurdu ve eve son bir kez baktıktan sonra arkasını dönüp ormana doğru koşmaya başladı, kar ve karanlığın içine dalıp gözden kaybolurken bir çığlık attı.

Derin bir nefes alıp kapıya yönelmeden önce "Tuhaf," diye mırıldandım.

Ya şimdi ya da asla.

^{Dehşet} içinde kanepeye oturmuş, şömineye bakıyordum. Burada yaşarken hiç böyle olmamıştı. Her şey normaldi. Rahattı. Şimdi ise kendimi ait olmadığı bir yerde işgalci gibi hissediyordum.

Ashes çakmağını beş kez açıp kapadıktan sonra aleve baktı ve her şeyi yeniden yaptı. Parmaklarını siyah saçlarında gezdirirken Stitches'in bacakları zıpladı.

İlk konuşan ben olmak istemediğim için sessiz kaldım ve son sözlerimi söylememi istemelerini bekledim.

"Church henüz eve gelmedi. En az bir hafta daha gelmeyecek," dedi Ashes sonunda.

Başımı salladım, tabutumu ne zaman çivileyeceklerini merak ediyordum.

"Sin, Sirena'yı gerçekten önemsiyor musun?" Stitches ağzından kaçırıldı.

Kalbim boğazımda, dikkatimi ona yönelttim. "Biliyorum. Her şeyi berbat ettim. Yaptığımı biliyorum. Bunu bilerek yaşıyorum. Eğer bilseydim. . . siktir." Saçımı çekiştirdim. "Böyle hissedeceğimi bilmiyordum. Bilmiyordum. Bells'le olduğumdan farklı. Bu çok fazla hissettiriyor. . . daha fazla. Gerçek gibi. Sanki sonunda doğru olanı yapmışım gibi," diye yumuşak bir sesle bitirdim.

Bir nefes verdim ve yutkundum, dikkatimi ateşe vermişim.

"Yeminimi berbat ettiğimi biliyorum. Ona dokunmayacağımı söyledim. Ona yaklaşmayacağımı söyledim. Sizi hayal kırıklığına uğrattım ve bunu yapmaya devam ediyorum. Gitmemi ve bir daha yüzümü göstermememi istiyorsan, . Church bana avını verdi.

Bıçak. İşi bitireceğim-" Bıçağı çıkardım ve bileğime dayadım, kendimi tamamen kontrolden çıkmış ve kaybolmuş hissediyordum. Yıkılmış. Kalbim kırılmıştı. Kusacak gibi hissettim.

Bıçak derimi delirken hissettiğim acı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"Dur!" Ashes, Stitches'la birlikte öne fırladı ve bıçağı kaptı.

benden. "Ne oluyor lan?" "Buna bir

son veriyorum-"

"Sincap bokundan bile daha çatlaksın," diye hırladı Stitches. "Yeterince saçmalık yaşadık zaten. Buna bir de sen ekleme. Senin ölmeni izlemek istemiyorum. Pislik." Koltuğuna geri dönüp başını sallamadan önce bana tiksintiyle baktı. "Kendini öldürmeye çalışan benim. Benimle dalga geçme, dangalak."

Ashes kanayan bileğim için bana bir bez attı. Bezi küçük yaraya bastırdım ve üzerine baskı uyguladım.

"Dikiş atılması gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandım, çok derin olmadığını ve uzun süre kanamayacağını biliyordum. "Ben iyiyim."

Ashes bir homurtu çıkardı ve yine de odadan çıktı, ancak bir bandajla geri döndü. Bana uzattı ve ben de yaranın üzerine koydum, bunu yapana kadar rahatlamayacağını biliyordum.

Sonrasında hepimiz bir süre sessiz kaldık.

Sonunda beni öldüren soruyu sordum. "Sirena nerede?"

Ashes ve Stitches bir bakış paylaştı.

"Üst kattaki odasında. Tavan arasında," dedi Ashes. "Seni bekliyor."

"Ne?" Ashes'ten Stitches'a baktım ve tekrar geri döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğimiz, onunla işleri yoluna koymak için bir haftanız var. Eğer onu istiyorsan, şimdi şansın var. Church'ün inatçı olabileceğini biliyoruz ama sen de öylesin. Eğer Sirena seni geri istediğine karar verirse ve fevri davranmıyorsa, o zaman belki Church bu işin peşini bırakır," diye açıkladı Ashes.

"Ve eğer yapmazsa, muhtemelen seni öldürecek," diye ekledi Stitches.

Aklımdan pek çok fikir geçerken bilgileri özümledim.

"Her zaman bizim olmamız gerekiyordu, Sin," dedi Ashes nazikçe. "Eğer bu konuda ciddiysen Stitches ve ben iyiyiz. Ama eğer onu incitirsen-"

"Onun için ölürüm," dedim şiddetle.

"Biliyorum." Ashes bana gülümsedi. "Bu gece senin. Bir hafta boyunca. Oraya git ve onunla konuş. Belki bundan iyi bir şey çıkabilir. Sadece. . eğer hissetmediğine karar verirsen, ona karşı nazik olmanı istiyorum."

"Eğer beni istiyorsa, o zaman kalmak için buradayım," dedim ve bunu kastettim.

"Pekala." Stitches üst katı işaret etti. "O odasında. Ona tavan arasında bir oda yaptık. Bunu mahvetme, yoksa biz seni mahvederiz."

"Yapmayacağım," diye söz verdim, ayağa kalktım. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. Ellerim titriyordu.

"Günah. Sakin ol," dedi Ashes. "Harika olacaksın." Titrek bir nefes verdim. "Evet. Evet. Evet. İyi olacağım."

Bu sözlerle yukarı çıktım ve kapalı tavan arası kapısının önünde durdum, kalbim hala hızla çarpıyordu. Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden boşa kürek çekeceğimi düşündüm. Belki bir mucize gerçekleşirdi.

Kapıyı açtım ve sessizce merdivenlerden yukarı çıkmadan önce arkamdan usulca kapanmasına izin verdim. En tepeye vardığımda, onun güzel yatak odasını gördüm. Astığı küçük pırıltılı ışıklar tek aydınlıktı. Yatağında battaniyenin altında yatıyordu, derin ve düzgün nefes alıyordu.

Dikkatle yanına gittim ve ona baktım. Loş ışıktan yanaklarında kurumuş gözyaşlarını görebiliyordum. Benim yüzümden burada ağladığını düşünmek beni hasta ediyordu. Bunu düzeltmek için bir hamle yapmam gerektiğine karar vererek, bir nefes verdim ve onunla birlikte yatağa girmeden önce battaniyesini nazikçe geri çektim.

Onu kollarıma çekerek sıkıca sarıldım.

Hemen vücuduma sarıldı, parmakları tişörtümün içinde kıvrılıyordu.

Hâlâ uyuduğunu biliyordum. Kirpiklerinin kırışması ve bana bakması bir an sürdü.

"Günahkâr," diye fısıldadı.

"Siren," diye cevap verdim, boğazım düğümlenmişti. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım ve parmaklarımı çenesinde gezdirmeden önce parmaklarımın gözyaşı izlerini takip etmesine izin verdim.

Ağzının sormadığı soruyu gözleri sordu.

"Çocuklar gelip seni görmemi söyledi," dedim. "Burada olduğumu biliyorlar. Onlar için sorun yok. Ashes ve Stitches. Church bilmiyor ama belki onu kazanabilirim."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de alt dudağını okşadım, öpüşmemiz kafamın içinde canlı ve iyiydi.

"Siren," diye fısıldadım. "Seni öpebilir miyim?"

Başını hafifçe sallayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Eğildim ve dudaklarımı dikkatlice onunkilere değdirdim, içimdeki her şey alev alev yanıyordu. Bu işin olması gerekiyordu. Bok çuvalı olmadığımı kanıtlamak istiyordum ama en önemlisi, yeniden hissetmek istiyordum.

Yine de bu hisler daha önce hissettiklerimden farklıydı.

Bu duygular Ashes'in ateşi gibiydi. Stitches'in öfkesi. Church'ün çılgınlığı. Daha önce hiç bırakmadığım bir parçamdı ama şimdi onu hissediyordum ve hiç bitmesini istemiyordum.

Yüzünü kucakladım ve öpücüğü derinleştirdim, onu asla bırakmak istemiyordum.

Buradaydım ve ayrılmanın beni yıkacağını biliyordum. Duygularımı kanıtlamak ya da onlar hakkında düşünmek için bir haftaya ihtiyacım yoktu. Onları test etmek için. Buradaydım.

Dili benimkinin üzerinde kayarak onu daha da yakınımaya çekerken yumuşakça inlememe neden oldu. Bu işin peşini bırakmamın imkânı yoktu.

İşte buydu.

Tabutuma çakmak için aradığım çivi.

Bunca zaman, sonumu getirecek olanın sadece benim saçmalıklarım olduğunu düşünmüştüm, ama o olduğunu biliyordum. O her zaman istediğim her şeydi.

Church'le yüzleşmek zorunda kalsam bile uğruna savaşacağım her şey oydu.

Hiçbir şey beni
durduramazdı. Hiçbir şey.

SIRENA

S in daha fazlası için beni zorlamadı. Beni kollarına almadan önce öpücüklerini yavaşıttı, başımı göğsüne yasladığımda bana tatlı şeyler fısıldadı, kalbi kulağımda gümbürdüyordu.

"Burada olduğuma inanamıyorum," dedi usulca. "Kollarımda sen varken. Gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

Elimi karnına doğru indirdim. Parmaklarımı tişörtünün altından görünen çıplak deri parçasında hafifçe gezdirirken yavaşça nefes verdi.

"Söyleyecek çok şeyim var ama kelimeler yetersiz," diye devam etti. "Yaptığım onca şeyden sonra bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim efendim. Kaç şekilde üzgün olduğumu söyleyebilirim bilmiyorum ama benden bunu isterseniz yaparım."

Endişelerini susturmak için parmağımı dudaklarına hafifçe bastırdım. Başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve sessizleşti.

Adamların bunun olmasına izin verdiğini bilmek kalbimi doldurdu. Kafam çok karışık ve gerçekten de bu geceden sonra her şeyin çöküp gideceğini düşünmüştüm. Church'ün izin vermesi gerektiği için henüz tehlikeyi atlatamamıştık ama umutluydum. Şu anda elimdeki en iyi şey buydu.

Belki de içimde korunmamaktan korkan bir parça vardı. Belki de hayatımdaki erkeklere aşık olmamın nedeni buydu. Beni güvende tutmaları için yanımda olmalarını umuyor olabilirdim. Daha fazlası için bir umut.

Gözlerimi kapattım, karanlık bana güvende olmanın tek gerçek yolunun bana zarar verenleri bir daha asla yapamayacakları şekilde ortadan kaldırmak olduğunu hatırlatmak için dışarı bakıyordu.

Rüya alemine dalmadan önce buna gülümsedim.

Ertesi sabah uyandığında Sin'in kolları hâlâ bana sıkıca sarılıydı. Derin derin nefes alarak kokusunu zihnimin derinliklerine kazımaya çalıştım. Tıpkı Ashes ve Stitches gibi baharat ve biraz da deri kokuyordu. Aradaki fark, Ashes'te olduğu gibi duman ve kiraz kokusu, Stitches'te olduğu gibi sandal ağacı ve taze keten kokusu olmamasıydı. Gözlerim kapalıyken, tatmin olana kadar birkaç derin nefes aldım ve onun nasıl görüldüğünü hayal ettim. Öpüşünü. Gri gözlerinin bana nasıl fırtınalı gökyüzünü hatırlattığını ve dokunuşunun tenimde nasıl şimşek gibi çaktığını.

Dikkatlice kendimi ondan kurtardım ve banyoya gidip dönmeden önce makyajımı tazeledim. Neredeyse hiç kıpırdamamıştı, ben de yatağa geri süründüm ve yerimi geri aldım.

"Hey," diye mırıldandı, kolunu belime doladı ve beni vücuduna doğru çekti. Yaşadığımız onca şeyi düşününce onunla bu kadar yakın olmak çok garip geliyordu ama kesinlikle nefret etmiyordum. Sinirlerime rağmen bunun doğru olduğunu biliyordum. O beni incitmeden önce, ben onu istemiştim.

Şimdi, işte buradaydık, korkunç bir şeyin eşiğindeydik. Yaptıklarına rağmen, kefaretni ödemiş ve eve dönmeyi hak etmiş gibi hissediyordum. Ona güvenebileceğimi hissettim. İnsanlar ölmenizi istiyorlarsa hayatınızı kurtarmazlardı ve beni Asylum'la birlikte ormandan kurtardığını biliyordum.

Yumuşak bir iç çektim ve o da parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Sadece bir haftamız var, siren," dedi alçak bir sesle. "Bu olabilir. Church eve döndüğünde muhtemelen oyun biter."

Çekildim ve önceki gece yaptığım gibi parmağımı dudaklarına bastırmadan önce hüzünlü gözlerine baktım. Sustu, yakışıklı yüzündeki endişe kalbimin teklemesine neden oldu.

Onun korkularını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Onlar benim de korkularımdı. Church onu tamamen kaybedebilirdi. Beni de. Tehlikeli bir oyun oynuyorduk, muhtemelen Sin'den çok ben, çünkü kalbimin derinliklerinde daha fazlasını istiyordum. Bryce'ı istiyordum. Asylum'u. Her şeyi. Tavşanımı bile.

"Ne düşünüyorsun?"

Endişelerimi zihnimden için bir an kirpiklerimi kırıştırdım, bunun işe yaramayacağını biliyordum ama her seferinde tek bir soruna odaklanmam gerektiğine karar verdim. Şu anda, Sin'i çocuklarla birlikte eve götürmek en önemli önceliğimdi. Geri kalan her şey eninde sonunda yerine oturacaktı.

En azından kendime sürekli bunu söylüyordum. Her seferinde tek bir şeyle uğraşmak yapmam gereken şeydi.

Hiçbir şey söylemedim, dudaklarının hafifçe kaşlarını çatmasını izledim.

Onun kaşlarını çatmasını görmekten hoşlanmıyordum. Adamlarımın hiçbirinin kaşlarını çatmasını sevmezdim. Hepimiz cehennemden geçmiştik ve daha fazla gülümsemeye ihtiyacımız vardı.

Herkesi yeniden bir araya getirmeye çalışmak dışında bunun nasıl gerçekleşeceğini emin değildim.

"Defterimize ihtiyacım var mı?" diye devam etti, yüzümü okşarken başparmağı yanağımda nazik daireler çiziyordu.

Defterimizi sevdim. Bizim için bir tarih kitabı gibiydi.

Ona yalvaran bir bakış attım, bu da onun hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

"Tamam. Gidip getireyim." Geri çekilmek istedi ama parmaklarımı tişörtünün içine sokmakta ve onu yerinde tutmakta gecikmedim.

Bu jestim karşısında dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

"Söz veriyorum, hemen döneceğim. Beni bekle." Alnıma nazik bir öpücük kondurdu ve ben de gitmesine izin vererek onu serbest bıraktım. Zaten muhtemelen kıyafetlerini değiştirmek istiyordu.

Odadan çıkmadan önce ayaklarını botlarının içine sokmasını izledim, midemde keleklerin dans etmesine neden olan bana özlem dolu son bir bakış attı. Kapı arkasından kapandığında kalktım ve bir çift tayt ve uzun, pembe, rahat bir kazak giymeden önce hızla duş aldım.

Birkaç dakika aynada kendime baktım ve saçımla ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Sonunda, saçlarımı gevşek dalgalar halinde etrafımda bırakmaya karar verdim.

Odama döndüğümde şövalemin başına oturdum ve korku ve endişeyi zihnimden uzak tutmak için resim yapmaya başladım.

Sarı saçları dağınık bir şekilde etrafa savrulmuş, gri gözleri üzgün ve çökmüş Sin'in görüntüsünü yaratmam uzun sürmedi.

"Angel?" Stitches seslendi, ağır ayak sesleri odama geliyordu. Resmime o kadar dalmıştım ki merdivenlerde onu duymamıştım.

Sıcak elini omzuma koydu ve sonunda dönüp ona baktım.

"Selam bebeğim," diye usulca selamladı beni. "Her şey mi?"

Ona hafifçe başımı salladım ve o da önümde diz çökerek fırçamı elimden aldı ve şövalenin üzerine koydu.

"Konuşabilir miyiz?" Elimi tuttu ve beni yatağıma götürmesine izin verdim. Yatağın kenarına oturduk, o konuşmadan önce ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık.

"Sin'i bu sabah çıkarken gördüm. Siz ikiniz, yani, seks yaptınız mı?"

Başımı sallamadan önce bana bakarken bir süre sessiz kaldım.

Bir nefes verdi ve bana yakışıklı yüzünde yersiz görünen kararsız bir gülümseme sundu.

"Senin mutlu olmanı istiyorum. Ashes de öyle. Bu yüzden bunu Sin'le yapmaya karar verdik. Church dönmeden önce yaklaşık bir haftamız var. Yine de konuşmamız gereken bir şey var."

Elini uzattım ve sıktım, haberi bana vermesine hazırdım. Ne kadar sessiz görüldüğüne bakarak bunun kötü bir haber olduğunu varsaydım.

"Siz bunu bilmiyorsunuz ama Church Yeraltı'nda çok fazla zaman geçirdiğinde. . akli dengesi bozulur." Boğazını temizledi ve sözleri karşısında midem endişeyle gerildi.

"Bunun onu nasıl etkilediğini şimdiden görebiliyoruz. Bir nevi bağlantıyı koparıyor. Terapistim bunun bir başa çıkma mekanizması olduğunu ve akıl sağlığını korumak için zihninin o bölümünü ayırmanın bir yolu olduğunu söylerdi. Ama dürüst olmak gerekirse meleğim, ne zaman orada olsa aklının bir parçasını kaybediyor. Sen ve Sin'in farklılıklarınızı çözmeye çalışmanız, eğer Church patlarsa tehlikeli olabilir. Ashes ve ben seni çok seviyoruz ve seni korumak için elimizden geleni yapacağız. Ama Church'ün Church olduğunu ve hepimizin tehlikeli bir oyun oynadığımızı bilin."

Sessizce oturup sözlerini içime çektim. Church ve arkadaşlarının zaten ne kadar dengesiz oldukları bir sır değildi, ama gerçekten patlarsa bunun ne anlama gelebileceği korkusu içimi kapladı. Benim yüzümden kimsenin incinmesini istemiyordum. Sin, Ashes, Stitches, Asylum, Mirage. . Bryce'in.

Lanet olsun.

Stitches'a sarıldım, tüm bunların ne kadar karmaşık olduğu konusundaki endişe beni ele geçirmişti. Yumuşak bir nefes verdi ve başımın üstünü öptü, kollarını bana doladı.

"Seni seviyorum bebeğim," diye mırıldandı. "Seni güvende tutmak için ölürüm. Seni güvende tutmak için *öldürürüm*."

Söyledikleri karşısında sertçe yutkundum. Ben de onun ve çocuklar için aynısını yapardım.

"Sadece. Sin'le yatma. Orada bir şey olmasına izin verme. Her şeyi kurtarmak için çekeceğin ip bu olabilir, anlıyor musun?" diye yumuşak bir sesle devam etti. "Sin'in tatlı dilli biri olduğunu biliyorum ama bu iş çözülene kadar bekle, tamam mı? Church'ün bunu kabul etmesini bekle. Şimdilik birbirinizi tanıyın. Onun huysuz kıçından nefret edebilirsin."

Sözlerine gülümsedim, Sin'in ne kadar huysuz biri olduğunu biliyordum ama aynı zamanda başlangıçtan bu yana çok yol kat ettiğini de biliyordum.

"Ah meleğim, cehennemdeyiz, değil mi?" diye sordu parmaklarını saçlarımda nazıkçe gezdirerek. "Sin her şeyi berbat etti ve hepimize zarar verdi ama onu özlüyorum ve eve dönmesini istiyorum. Yine de Dante için endişeleniyorum. Sadece. İyi ol, tamam mı?"

Kendimi geri çektim ve karanlık gözlerinin içine baktım. Başımı hafifçe sallayarak şartlarını kabul ettim ve ondan bir gülümseme kazandım.

"Hadi karnını doyuralım." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı, ben de tuttum ve beni aşağıya götürmesine izin verdim.

Hayat merdiven çıkmak gibiydi. Her seferinde bir basamak.

Kafamın içinde tekrarlardım, dudaklarım kelimelerle birlikte hareket etti.

İçimdeki karanlığın küçük kısıntısı iç çekerek, adımların canı cehenneme deyip atlayabileceğimizi haber verdi.

Ben buna B planı derdim.

MİRAGE

Sin'in odanın içinde dolaşmasını izledim, saçları duştan dolayı ıslak ve dağınıktı, gömleğini çıkarmıştı ve yara izleri ve yaraları ortadaydı.

"Ne ?" Yatağın kenarında oturduğum yerden onu izleyerek sordum. Bileğindeki yeni yarayı fark ettim, kendi çirkin anılarım kafamın içinde yüzüyordu. Onları bir kenara ittim ve şu anki ana odaklandım.

"Tespihim. Bir dakika önce buradaydı."

"Banyoda."

Bana baktı ve kaşlarını çatı. "Komodinimin üzerine koydum."

"Evet. Sonra onu aldınız ve banyoya götürdünüz."

Banyoya geri dönmeden önce bir dakika tereddüt etti. Bir süre sonra elinde tespihle dışarı çıktı.

"Demek seni içeri alıyorlar, ha?" Dolabından bir tişört alıp kafasına geçirmesini izledim.

"Pek sayılmaz. Onu kazanmak için bir haftam var, sonra Dante'yle ilgilenebilirim." "Seni kim öldürmeye çalışacak," dedim başımı sağa doğru eğerek. "Ama

Doğru olanı yapacaksın ve onu kazanacaksın."

Bana döndü, yüzünde endişe vardı.

"Gerçekten beni öldürmeye mi çalışacak?"

Omuz silktim. "Bu Dante Church. Tabii ki öyle olacak. Bunu görmek için medyum olmama gerek yok. Sadece bir takas çipine ihtiyacın var. *Bize* de bir takas çipi lazım."

"Bir tane var mı?" Ceketini aldı ve bana doğru döndü. "Olabilir. Bu boku ona dokunan herifle birlikte araştırıyordum.

ormanda." Güçlkle kontrol edebildiğim öfkemle göğsüm sıkışmıştı. Devam etmeden önce içimdeki fırtınayı dindirmeyi umarak derin bir nefes aldım. Son zamanlarda tek yaptığım, ormanda ona zarar veren canavarı takıntı haline getirmektir. Onu soyan. O her zaman kolay bir hedef olmuştu ve onun acı çekmesinden bıkmıştım. Bu pisliklerin bedelini ödemesi gerekiyordu.

"Linley olmadığını biliyorum ama onunla zihniyette biri olmalı. Çıldırmış bir seks sapığı." Olayları daha net görebilmeyi dileyerek gözlerini kısa bir süreliğine kapattım.

Gözlerimi açtığımda Sin kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İsimler?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Bilmiyorum. Son zamanlarda kafam çöplük yangını gibi. Neler oluyor bilmiyorum. Normal olmak böyle bir şey mi? . normal olmak?"

Sin kıkırdadı. "Emin değilim çünkü buradaki hiçbirimizin normal olduğunu düşünmüyorum, ama belki de normalin bir bölgesidir."

"Gölge," diye mırıldandım. "Gölge." Başucumdaki masadan havucumu aldım ve ayağa kalkmadan önce cıtır cıtır bir ısırik aldım.

"Nereye gidiyorsun?" Ben kapıya doğru giderken Sin bana seslendi.

"Dışarı," dedim sadece ve seslerin geldiği yöne doğru ilerledim.

Bir köşeyi döndüm ve neredeyse yere bakarak yürüyen Bryce'a çarpıyordum.

"Kahretsın." Orada olduğumu fark ettiğinde şaşkınlıkla bir nefes verdi. "Üzgünüm, Mirage."

Ona gülümsedim, mesafesini nasıl koruduğunu, bakışlarının boş yolda nasıl gezindiğini fark ettim. Başımı sağa doğru eğip onu inceledim.

"Her zaman çok gerginsin," diye yorum yaptım. "Yoksa öyle misin?"

Benimle alay etti ve bilim binasına doğru baktı. "Beni ormanda kurtardığın için teşekkürler. Sana hiç söyledim mi hatırlamıyorum."

"Benimle oyun oynama, Andrews. Seni kurtaranın ben olmadığını biliyorsun. Değil mi?"

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Asylum. Mirage. Hepsi aynı, değil mi?"

Sözlerindeki anlamı yakalamıştım, bunu duyan hiç kimsenin kılını bile kıpırdatmayacağını biliyordum. Ama ben? Ben her şeyi anladım.

"Elbette. Herkesin bu fikirle çalışmasına izin vereceğiz. Şimdiye kadar işe yaradı."

Homurdandı. "Tamam. Harika. Arkadaşlarımla buluşacağım, o yüzden gitmem gerek-"

"Oh?" Tavşan maskemin altından kaşlarımı çatarak ona baktım. "Onlarla nerede buluşacaksın?"

"Benim yata Khanem."

Başımı salladım. "Neredeydin?"

"Atıştırmalık alıyorum." Yüzünde zerre kadar duygu olmadan bana baktı. Bu hoşuma gitmişti.

"Ne aldın?"

"Biraz kurabiye aldım. Birkaç paket cips. Birkaç tane de brownie."

"Sağlıklı beslenmiyorsun, ha?"

Bana bakarken burun delikleri alevlendi. "Ne istiyorsun, Seth?"

Adımın kullanılmasına sııttım. "Sadece sohbet ediyorum. Sin sevgilimle aşk yaşamaya gitti, ben de burada bela arıyorum. Sanırım buldum, ha?"

"Ben yanlış bir şey yapmıyorum."

"Az önce kafeteryadan çaldın. İkimiz depoya girmemize izin verilmediğini biliyoruz. Kapısında lanet bir kilit var. Yanlış hatırlamıyorsam büyük bir şifresi vardı." Gözlerimi ona dıktım. "Doğru mu?"

Gözlerini benden kaçırdı. "Cidden, geç kalacağım-" "Şey, siz her zaman iyi görünüyordunuz. Ben de geleceğim." İç çekmeden önce bir an tereddüt etti.

"İyi. Grubun senden korktuğunu bilmelisin."

Ona el salladım. "Asylum'dan korkuyorlar. Ben Mirage'ım. Bunu biliyorsun."

Sessizleşti ve yürümeye başladı, ben de onun yanındaydım. Belki bir sohbet başlatır umuduyla sessiz kalmasına izin verdim. Çocuklarla gözetmen dinamiğine nasıl uyum sağlayacağından tam olarak emin değildim çünkü herkesin kendine göre *bir şeyi vardı*. Bryce sadece. . normaldi.

Dışarıdan öyle görünüyordu ama ben bundan daha iyisini biliyordum.

Sessizliği bozmaya karar vermeden önce onun yata Khanesine giden yolu yuvarladık. "Ona hiç söyleyecek misin?" Yürürken sordum.

Sorum karşısında gerildiğini

hissede biliyordum. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Biliyor musun, Bryce. Aptal oynama. İkimiz de senin gerçeğini biliyoruz. Ona söyleyecek misin?"

"Ne fark eder ki?" diye sordu asık suratla.

"Öncelikle, senin tatlı, normal bir çocuk olduğun izlenimine kapılmış. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Durdu ve yüzünü bana döndü. "Dinle, Seth. Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yok. Alay edilme ve dalga geçilme havasında değilim, tamam mı?"

"Hâlâ Sin'le benim ortaya çıkmamıza kızgınsın, değil mi? O çok istediğin öpücüğü mahvettik."

Bana öfkeli bir hırıltı çıkardı ve gözlerini kaçırdı.

"Böyle bir şey olsaydı ne yapardınız? Ha? Bu şartlar altında ne yapabiliyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"İşte senin sorunun da bu. Ne yaptığın hakkında hiçbir bok bilmiyorsun. Kendine çeki düzen ver Andrews. Tereddüt edip duruyorsun. Çek şu lanet tetiği artık."

"Ve sonum Sin gibi mi olsun? Ormandaki gibi, neredeyse bağırsaklarım değişmiş halde mi?" Alay etti. "Hayır, teşekkürler."

Ona başımı salladım. "Sen o kişi değilsin. Neden öyleymiş gibi davranıyorsun?"

Acı bir kahkaha attı. "Ben hayatta kalmak için olmam gereken kişiyim. Sanırım hepimiz buradayız. Sen Mirage'dan daha fazlasısın ve kimliğine sahip çıkmıyorsun, değil mi. . tavşan?"

Bir süre ona baktım. Geri çekilmedi. Korku göstermedi, bu da onun hakkında bildiklerimi doğruluyordu.

"Kendini korumayı öğrenmesi gerekiyor," diye alçak sesle devam etti.

"Bunu yapan adamı bulmama yardım etmen gerekiyordu. Şimdiye kadar benim için hiçbir şey yapmadın."

Bana doğru yaklaştı, burun buruna geldik.

"Senden emir almıyorum Mirage. Bunu yapıyorum çünkü onu önemsiyorum. Bunun seninle ya da bu kampüsteki diğer sıklarle hiçbir ilgisi yok. Bunu kafana sok. *Mesele o*. İnan bana, bunun için saatlerce çalışıyorum." Dudaklarını yaladı. "Bir ipucum var."

"İsimler," diye hırladım, söylediği diğer saçmalıkları görmezden gelerek.

Başını salladı ve benden uzaklaştı. "Hayır. İsim vermeden önce teyit etmem gerek. Linley'e yaptığın gibi onu havucunla boğmanı ya da Eric Phelps'e yaptığın gibi onu dövmeni istemiyorum." Bana baktı. "Bu doğru. Onu fena halde dövdüğünü ve revire kaldırılmasının sebebinin sen olduğunu biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun," dedim ona. Beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı.
"Eminim Jason Winkle ve Austin Daly'yi de biliyorsundur."

"Kırık kol. Kırık burun. Tabii ki biliyorum." Ona
karanlık bir gülümseme verdim.

"Yaptığın işte iyisin Bryce. Bu yüzden buradasın ama ben daha iyisini bekliyorum. Bir isim istiyorum. Bu adamı öldürmek istiyorum. O inanılmaz aklını çalıştır." İşim bitmişti. Uzaklaşmak için döndüm ama bana seslendi.

"Hey, Seth."

Durakladım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Öyle mi?"

"Asylum zihinleri okuyamayacağınızı söyledi. Onların içine giremezmişsin.
Eğer bu doğruysa, beni nereden biliyorsun?"

Ona sinsî bir gülümseme attım.

"Bazen yalan söyleriz. Ama sen bunu zaten biliyordun." Ve bu
neşeli sözlerle onu düşünmesi için yalnız bıraktım.

KİLİSE

Chapel Crest'te bir şeyler oluyordu ve eve dönüp bu pisliği ezmem gerekiyordu. Ashes ve Stitches haklıydı. Yeraltında ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar dengesizleşiyordum. Bunu göstermelerine ihtiyacım yoktu. İçinde sıkışıp kaldığım bu lanet cehennemde aldığım her nefeste karanlığın damarlarıma sızdığını hissedebiliyordum.

Biraz planım vardı ama çok fazla değildi. Ve yapmak istediğim son şey pes edip evde neler olduğuna bakmaktı. Tek bildiğim bir şeylerin yolunda gitmediği idi. Varsayımım Sin'di, ama aynı zamanda o lanet Bryce Andrews'a da yöneldi.

"Düşünce de mi kayboldun yoksa sadece kayıp mı?" Yeraltı sarayının üzerinde yer alan konağın koridorlarında yürürken tanıdık bir ses bana seslendi.

"Asylum," diye selamladım onu, orada olmasına şaşırmamıştım. Babam için çalıştığını biliyordum. Ya da en azından babam onun için çalıştığına inanıyordu. Bildiklerime ve tanık olduklarıma bakılırsa, şu anda bizim tarafımızda olduğu izlenimine kapılmıştım.

Hepimizin oynayacak bir rolü vardı. Asylum iyi oynadı.

"Belki ikisinden de biraz," diye mırıldandım, onunla konuşmak için durdum. Bana gülümsedi ve ben de yüzündeki kan lekelerine dikkat ettim.

"Sıkı çalışıyorsun, anlıyorum."

"Her zaman." Önüme baktı, çenesinde bir kas titriyordu.

"Chapel Crest'te kalacağın izlenimine kapılmıştım." Gözlerimi ona diktim.

"Yardıma ihtiyaç olursa yardım etmek için."

"Buradayım ve oradayım. Yine de endişelenme. Burada olduğumdan daha çok oradayım." İçimi çektim, bilmecelerinden nefret ediyordum.

"Bence onları seviyorsun," diyerek dikkatini tekrar bana çevirdi. "İşte bir tane daha. *Sen işi yaparken o karanlıkta pusuda bekler. Sonunda öne çıktığında, gerçeği anlayacaksın. Benim onun gençliği olduğum kadar o da onun büyük bir parçası.*"

"Andrews." Adı dilimde ekşimişti.

Omuz silkti. "Sana tavsiyem doğanın akışına bırakman. Bence her kimse eninde sonunda fikrini değiştireceksin."

"Asla bize katılmayacak. Yeterince güçlü değil. Biliyorsun o değil."

"Yeterince güçlü müyüm?" Asylum kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Cevap vermeden önce bir süre onu inceledim. "Sende daha iyi bir ondan daha fazla şans var."

"Bildiğim iyi oldu." Bana tekrar sırtıttı. "Dinle, Andrews sadece sen onu bir sorun haline getirirsen sorun olur. Dediğim gibi, bırakın doğa kendi akışına bıraksın. Ve bazen bu yol biraz şiddetlidir. Bekle ve gör. Şimdi izin verirseniz, işe dönmem gerekiyor. Birinin göz muayenesine ihtiyacı var." Çatalını döndürdü ve bir kahkaha attı. "Ben de eve gelmek istiyorum, Dante."

Beni orada öylece bırakıp gitti, onun gerçekten nesi olduğunu merak ediyordum. Belki de rolünü benden daha iyi çünkü bir köşede kaybolmadan önce biraz sıçradı, elinde çatalıyla Sirena'nın mırıldandığı o lanet şarkıyı mırıldanıyordu.

Babamla görüşmeye gitmem gerektiğini bildiğim için her şeyi kafamdan uzaklaştırdım ve buna odaklandım. Eğer bunu yapmazsam, aşırı yüklenir ve öfkelenirdim.

Ve bu hiç kimse için iyi sonuçlanmadı.

"DANTE oğlum, iyi iş çıkardın." Babamın derin sesi düşüncelerimi böldü. Ona ters ters baktım ve bana doldurduğu içkiyi çarparak geri içtim.

Ben bir şey söylemeyince beni süzdü ve ellerini önünde kavuşturarak masasında öne doğru oturdu.

"Mutsuzsun."

Alay ettim. "Ne kadar gözlemcisin baba."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Neden böyle olduğunu anlamıyorum. Güç ve krallık da dahil olmak üzere her şeye sahipsin. Seni mutlu etmek için ne yapabilirim?"

"Buradan ayrılmama ve evime dönmeme izin verin."

"Burası senin evin."

"Burası bir umutsuzluk çukuru," diye çıkıştı ona. "Zayıfların ve talihsizlerin ölmek için geldiği bir yer. Ben de öyle olmadığım için burayı sarayım olarak görmüyorum."

Dudakları inceldi. "Chapel Crest'e dönmek istiyorsun."

"İstedığimi biliyorsun."

"Komik, gitmen için seni ikna etmekte zorlandım. Şimdi bak. Oraya geri dönmek için pençeliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim, arkasına yaslanıp kravatını düzeltirken onu izledim. Bu konuda yanıliyordu. Gitmek istemedim çünkü annem için endişeleniyordum. Onu onun deliliğiyle baş başa bırakmak beni neredeyse öldürüyordu ama gitmem için bana yalvardı. Geçmişe baktığımda, bunu bana bir şans vermek için yaptığını biliyordum. İstemediğim halde gitmişim. Ve o da bildiğim gibi acı çekti. Her gün bunun için kendimden nefret ettim.

"Sana bu hediyeı vereceğim, oğlum. Gururum ve sevincim. Seni istediğin gibi özgür bırakıyorum. Yakında Chapel Crest'e dönebilirsin. Düşmanımızın her yönünü öğrendin. Bir dahaki sefere seni çağırdığımda yerine getireceğine güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?"

Ona bakarken bir an için dişlerimi sıktım. Eğer başarısız olursam, Sirena zarar görecekti. Sahip olmak için savaştığım ailem acı çekecekti. Onu ve terörünü sona erdirecek araçlara sahip olduğum güne kadar itaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Tabii ki, bu sadece benimkini doğuracaktı.

İşlerin böyle yürümesi çok garip.

"Başarısız olmayacağım. Verdiğim sözleri her zaman yerine getiririm," dedim, sesim yumuşak, eşit bir mırıltıydı.

Yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı. "Sen gerçekten babanın oğlusun. Çalışmalarınızdan çok etkilendim. Ödüllendirileceksin."

"Sadece ailemin güvenliğini istiyorum. Sirena'nın benim olması için," dedim. "Başka bir şey istemiyorum. Onun ruhunu bana teslim et."

"Hepsini ve daha fazlasını alacaksın. Bu görevi benim için tamamla, ben de senin için noktalı yere imzayı atayım. Akşam yemeği yiyelim."

"Burada yemek yemek istemiyorum." Dişlerimi birbirine vurmamaya çalıştım, sinirim her zamankinden yüksekti.

Kıkırdadı ve hayal kırıklığımı tamamen görmezden gelerek ayağa kalktı. Ya da belki de dışarıya karşı duygusuz kalmakta o kadar iyiydim ki bunu fark etmedi.

"Tabii ki. Monico'da bizim için bir masa ayırttım bile. Gelin. Haftayı burada benimle birlikte tamamlamanı istiyorum."

"Chapel Crest'e dönmekte özgür olduğumu söylemiştiniz." Ayağa kalktım, eve dönme ihtimalinden duyduğum sevinç hızla sönüyordu.

"Evet, özgürsünüz. Birkaç gün daha burada kalmanı istiyorum. Senden bir şey daha istiyorum."

Tabii ki. Lanet bir av. Her zaman vardı. "Peki neymiş o?"

"Bu gerçekten sadece bir yan görev. Bunu başka bir yere de verebilirdim ama bu ziyaret için sizin için iyi bir son görev olduğunu düşünüyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye mırıldandım ön kapıya doğru yürürken. Adamlar bizim için kapıyı açtılar, dördü arkadan yürümek için içeri girdi. Bu nasıl yürüdüğünü biliyordum. Tepeden tırnağa silahlı iki adamını araca bindirmiş, diğer ikisi de başka bir araçla peşimizden geliyordu. Onun maiyeti. Onu öldüremememin nedenlerinden biri de buydu. Her yer onun için ölecek aptallarla doluydu. Koridorlarda sinsice dolaşan çok sayıda aptal olduğu için beni alt edebilecek aptallar. Babamın emirleri açıktı. Eğer ona bir şey olursa, bunu yapanı öldürün, bu ben olsam bile. Bu, üzerinde çalıştığım bir konuydu. Bu yüzden onu bir şekilde yalnız yakalamalı ya da kışını deşecek kadar adam bulmalı, güvenli bir şekilde dışarı çıkmalı ve sonra geri dönüp görevi devralmalıydım.

Tabii bir de sadakat meselesi vardı. Adamların babama sadık olmaları bana sadık oldukları anlamına gelmiyordu. Benden korkuyorlardı, yani bu iyi bir başlangıçtı.

"Sadece içeri girip onu kontrol etmeni istiyorum. Hâlâ çalıştığından emin ol."

Karartılmış cipin arkasına bindik, adamlardan ikisi her zamanki gibi ön tarafa bindi. Bölme yerindeydi, bu yüzden bizi duymadıklarını biliyordum.

"Ya değilse?" Karanlık pencereden dışarı baktım, manzaranın geçip gitmesini izledim.

"Sen yaratıcısın. Eminim ne yapacağını tam olarak biliyorsundur. Çalışmasını sağlayın. Ellerini ve parmaklarını tutmasını rica ediyorum. Çalışmak için bunlara ihtiyacı var."

"Yani diğer her şeyi kaldırmakta özgür müyüm?" Hınzır bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru kıvrıdı.

"Eğer çıkarsa yedek parçaları bana getirin. İsraf etmeyi sevmem. Yemekten sonra onunla görüşebilirsiniz."

Hiçbir şey söylemedim, ondan biraz daha nefret ediyordum.

Sadece birkaç gün daha. .

Sonra evde kızım ve kardeşlerimle olacaktım. Tek umudum döndüğümde ceset sayıma Sin'i de eklememektir.

†

Zindanın dokuzuncu katındaki ahşap kapının önünde ^{durdum.} Etrafımda yumuşak hıçkırık sesleri ve tutarsız gevezelikler duyuluyordu. Dünyanın bu kısmı için tipik bir durumdu.

Buradan nefret ediyordum. Cehennemin dibinden gönderilmiş lanet bir kâbustu. Buradan ne kadar çabuk ayrılabilirsem, zihinsel olarak kendi deliliğime o kadar çabuk düşmezdim.

Anahtar kartıyla kapıyı açtım ve kapıyı koruyan iki adama başımla selam verdim. Babam en değerli eşyalarını burada saklardı. Birçoğunu daha önce hiç görmemiştim, yani cehennemin bu katında nelerin saklı olduğunu sadece şeytan biliyordu.

Dikkatlice loş odaya adım attım. Cehennemdeki deliklere kıyasla bu beklediğim gibi değildi. Bir tuvalet, bir lavabo, bir yatak ve beş monitörün bağlı olduğu bir bilgisayar vardı.

Ve bir adam kamburunu çıkarmış, tüm kod ekranlarına dikkatle bakıyordu. Uzun boylu bir adamdı. Yıllarca burada mahsur kaldıktan sonra yıprandığını söyleyebilirdim ama bu normaldi. Bir zamanlar hesaba katılması gereken bir güç olabilirdi.

"Ona çalıştığımı söyle," diye seslendi adam Rus aksanıyla. "Ben sadece bir kişiyim."

Odanın derinliklerine doğru yürüdüm ve monitörlere bakarak tüm bilgileri aldım. Hiçbirinin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bilgisayarlar pek bana göre değildi. Ashes onlarla daha çok vakit geçirirdi.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Sonunda sordum.

"Ivanov'un hesaplarına girmeye çalışıyorum. Onları kilit altında tutuyor. Daha önce hiç böyle bir kod görmemiştim."

Babamın neyin peşinde olduğunu merak ederek sessizce izledim. Her ne ise, işler kötüye giderse hepimizin canına okuyabilirdi.

"Daha çok çalış," dedim ölümcül bir fısıltıyla. "Daha hızlı. Sonuçlara şimdi ihtiyaç var, yarın değil."

Adam öfkeyle yazmayı bıraktı ve bir an bile kıpırdamadı. Sonunda döndü ve benimle yüzleşti.

Ona hızla göz kırptım, yüzündeki bir şey içimi ürpertti. Tanıdıktı. Hem de çok tanıdık.

"Deniyorum. Sadece elimden geleni yapabiliyorum. Her fırsatta önümü kesiyor. O zeki biri. Ivanov'un paranoyası onun lehine işliyor. Hep öyle olmuştur."

Yutkundum. "Gerçekten."

Adam gözlerini ovuşturdu ve koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, mavi gözleri yorgunlukla doluydu. Uykusuzluktan siyah halkalar gözlerini çevreliyordu.

"Adın ne senin?" Bir süre sonra kalbim hızla çarparak sordum.

Oturduğu yerden başını kaldırıp bana baktı ve yumuşak bir kahkaha attı.

"Buraya gelip adımı sorman çok komik. Şeytanın oğlunun bunu bileceğini düşünmüştüm, yoksa seni emirlerini yerine getirmen için gönderdiğinde sana isim gibi önemli bilgileri vermiyor mu, Dante?"

Gözlerimi ona diktim ve bıçağımı çıkardım. İçimde cevaplar isteyen ama onlardan korkan canavarı yatıştırmaya çalışarak bir tur attım.

"Doğru." Kılıcıma baktı. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, saldırmayı düşünmüştü. Burada boşa harcanmasaydı, adil bir eşleşme olabilirdik. Ama o daha iyisini biliyordu. "Benim adım Anatoly Sokolov."

"Öyle mi?" Alçak bir sesle talep ettim.

"Evet, öyle. Elbette birçok isimle anıldım. Eminim beni daha önce duymuşsunuzdur. Nathaniel, Frederick, William-"

"Jonathan," dedim, sesimde hafif bir titreme vardı.

Bana şaşkınlıkla göz kırptı. "Evet. Jonathan."

"Lawrence."

Bana bakarken kaşlarını kırıştırdı. "Bunu sana Everett mi söyledi?"

"Bana hiçbir şey söylemedi," diye hırladım. "Senin kızların var."

Nefes verdi, elleri titriyordu. Yerleştirdiği dikkatli ve güçlü maske kaydı. "Sen. . . kızlarımı tanıyor musun?"

"Evet."

"Onlara zarar vermediniz, değil mi? Burada değiller, değil mi?" Ayağa kalkarken kendini beğenmişlikten dehşete kapılmıştı. "Lütfen. Onlar iyi kızlar-"

"Nereden biliyorsun?" İçimde kabaran öfkeyle sordum. "Onları yıllardır görmedin."

"Yapamadım."

"Ya da yapmazdım," diye tersledim onu. "Çıkıp gittin ve onları bıraktın. Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Vücudundaki titreme arttı. "Onlara ne oldu? Lütfen. . ." "Cady delirdi. Üvey babasını öldürmeye çalışmış. Onu tuzağa düşürdü. arabasını ateşe verdi."

Sözlerim karşısında Anatoly'nin yüzü soldu.

"Ve Sirena." Gözlerindeki korkuya bakarak acı bir kahkaha attım. "Küçükken biri onu öldürmeye çalıştı. Onu bir kulübede bir kutunun içinde çürümeye bıraktı."

Beni itti ve tuvaletine gitti, orada dizlerinin üzerine çöktü ve bağırsaklarını içine boşalttı. İzledim, hikâyenin bitmesini bekliyordum. İş bittiğinde ağzını sildi ve dizlerinin üzerinden bana baktı.

"Nereye gömüldü?" diye fısıldadı, yanaklarında gözyaşları vardı. "Öldüğünü mü söyledim?"

Kaşlarını çattı. "O yaşıyor mu?"

"Evet, kesinlikle öyle. Benim evimde."

"Ne?" Tökezleyerek ayağa kalktı, gözlerindeki korku dehşetini gösteren bir şeye dönüşmüştü. "O sende mi?"

Önümde dururken "Evet," diye cevap verdim.

"Lütfen, ne istersen yapacağım. Ona zarar vermeyin. O iyi bir kız. En tatlısı. O benim prensesim. . . Dans eder. Bale yapar. Şarkı söylüyor. Sesi bir meleğin sesi gibi-"

Ona bir kahkaha attım, tam olarak belirleyemediğim nedenlerden dolayı ona kızgındım. Belki de bunca zaman burnumun dibinde olduğu için kendime kızmıştım. Ya da belki de onu ve Cady'yi terk ettiği içindi.

"Seni hatırlıyorum," dedim aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Ivanov'la geçirdiğiniz o geceyi. Babamın seni ondan aldığı gece. Senin Ivanov'un en iyi köpeklerinden biri olduğunu sanıyordum."

"Bana Sirena'dan bahset," diye mırıldandı, yorumlarımı duymazdan gelerek. "Lütfen. Bırak onu gitsin. Onu serbest bırak. O bir şarkıcı olmak istiyor-"

"Artık konuşmuyor," diye tersledim onu. "Çektiği çile onu dilsiz bıraktı. Onunla ilk tanıştığımdaya cevap bile vermiyordu. Ama ben onu sahiplendikten sonra. " Ona gülümsedim, ürperişini ve keskin bir nefes çekişini içime çektim. "Benim için kendine geldi."

Bıçağımı tekrar döndürdüm. "Hâlâ pek konuşmuyor ama bugünlerde biraz çılgın. Sanırım benimle birlikte olduğu için öyle olmak zorunda. İnsanları etkileme eğilimindeyim."

Öne doğru hamle yaptı, elleri göğsüme sertçe çarptı. Bir adım geri attım, kanım her türlü kötü düşünceyle alev alev yanıyordu.

Çabucak kendimi tuttum ve ileri atıldım, bir sonraki saldırısını durdurdum ve bacaklarını altından tekmeledim. Bir çığlıkla dizlerinin üzerine çöktü, bıçağım boğazındaydı.

"Onu neden terk ettin?" Koluma yapıştığında, bıçağım etini ısırırken talep ettim.

"Başka seçeneğim yoktu," diye mırıldandı. "Asla uzun süre kalamazdım. Bu benim işimin bir parçasıydı."

"Gerçekten kimin için çalışıyorsun?"

"N-Nicolai Reznikov," diye boğuk bir ses çıkardı. Onu bıraktım ve öne doğru düşmesine izin verdim.

"Yani Ivanov'u yakalamak için içerideydiniz."

"Ve De Santis," dedi öksürerek. "Her iki uçta da çalıştım." "Ne amaçla?"

"Nicolai bilgi istedi. Onu alabileceğimi biliyordu."

"Bir köstebek," diye mırıldandım, başımı ona doğru sallayarak. "Reznikov'la nasıl bir bağlantın var? Kan bağı mı?"

"Hayır." Kendini hafifçe düzeltti ve bana bakmak için sandalyesine geri çekildi. Boynunda bıçağımdan ince bir kan çizgisi parlıyordu ve bu bana damarlarımdaki ateşi söndürmeye yardımcı olan bir tatmin duygusu veriyordu.

"Nico ve ben çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Babalarımız arkadaştı. En iyi arkadaşlar. Bizim dünyamızda işler nasıl yürür bilirsiniz."

Ben yaptım. Çocuklar mirasçıydılar ve isteseler de istemeseler de dünyaya geliyorlardı. "Nico'nun seni neden aramadığını merak ediyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

Nicolai Reznokov bir canavardı. Çoğunlukla batı kıyısında yer alıyordu ama bir zamanlar Chicago'nun derinliklerinde de parmağı vardı. Aniden çekilmişti ve şimdi adı sadece dehşet içinde fısıldanıyordu. De Santis şehrin çoğunu ele geçirdi ve Ivanov da geriye kalanları. Ve bizi. Her şeyin altında bir yerde oturmuş bekliyorduk. İzliyorduk. Görünüşe göre plan yapıyorduk.

"Belki de öyledir ve senin bundan haberin yoktur. Ya da belki de gitmeme izin verecek kadar akıllıdır. Yeraltı'na savaş açmak kötü bir fikir gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi? Everett'in erişim alanı çok geniş." Yumuşak bir burun çekmeden önce asık suratla ellerine baktı.

İçimi çektim. Yıllardır bu lanet deliğin içindeydi.

Bir süre sonra gözlerini silerken "Geri dönerdim," dedi. Bana baktı, yüzündeki keder tüylerini diken diken etmişti. İnsanlarda üzüntü görmekten nefret ederdim. Bu beni öfkeliyordu. Nedenini bilmiyordum, bu yüzden bu duyguyu keşfetmek için fazla zaman harcamadım.

"Sirena ve Cadence dışında bir çocuğum daha var. Hepsini için geri dönebilirdim."

Sirena ve Cady'nin başka bir kardeşleri olduğunu bilmediklerini çok iyi bildiğim için ona dik dik baktım.

"Üçüncüsü kim?" Ben sordum.

Gözlerini benden kaçırdı. "Neden sana söyleyeyim ki? Onu da tuzağa düşürebilesin diye mi?"

Yumuşak, karanlık bir kahkaha attım. "Sirena bana ait. İnan bana, kime ait olabileceğinden daha iyi. Babamla kıyaslandığımda ben parkta bir yürüyüş gibiyim."

Bana kaşlarını çatı, bana bakarken gözlerindeki öfke hâlâ canlıydı.

"Babanın buradaki insanlara işkence ettiği gibi sen de ona işkence ediyor musun?" "Hayır," diye cevap verdim.

Beni incelerken kaşlarını çatı. "Kızımı *seviyor* musun?"

"Seviyorum," dedim. "Ve o da beni seviyor."

Başını iki yana salladı. "İmkânsız. Sirena tatlı, masum bir kız-"

"Sirena kendi akıllı olan bir yetişkin. Benim onu seçtiğim kadar o da beni seçti. O benim, ben de onun."

"O asla yapmaz. Ona ne yaptın?"

"Onun istemediği hiçbir şey yapmadım," diye sertçe karşılık verdim. "Şimdi. Bana diğer çocuğun kim olduğunu söyle."

Bana ters ters baktı. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

İçimi çektim. "Dinle Anatoly, hiç havamda değilim. İşini burada hallet. Kendine biraz zaman kazandırmak için siktirip gitmek işe yaramaz. Seni gözümü kırpmadan öldürürüm. Dışarıda senin yerine koyabileceğimiz başka vasat hackerlar var."

Oturduğu yerden kalktı, alt dudağı titriyordu. "Buradan gitmek istiyorum." "O zaman şu lanet işi hallet," diye hırladım ona.

"Everett gitmeme asla izin vermez. Burada öleceğim."

O haklıydı. Ona tam olarak bunun olacağından emindim. Ayrıca nerede olduğunu bilip bunun başına gelmesine izin veremeyeceğimi de biliyordum. Bu hayaletimi harap ederdi.

"İşi bitirirsen özgürlüğünü garanti ederim," dedim, sesim kısıktı. Keskin bir nefes aldı. "Ne?"

"Kızım için. Çıkmana izin vereceğim. Yaptığın şeyi neden yaptığını bilmeyi hak ediyor. Neden gittiğini. Ve ona kendin anlatacaksın."

Sözsüzce başını salladı.

"Ama diğer çocuğunuzun adını bilmek istiyorum. Sirena ve Cady dışarıda daha fazla aileleri olduğunu bilmeyi hak ediyorlar. Eğer serbest bırakılmadan önce ölürsen, o da seninle birlikte ölür. Zaten hayatlarını yeterince mahvettin."

"Ve sen ona zarar vermeyeceksin? Ya da babana söylemeyecek misin?"

"Ona bir bok vermeyeceğim," diye tısladım. Bıçağımı avucuma dayadım ve bir kesik attım. Kan fişkırdı, avucumdan aşağı ve bileğime doğru aktı. Elimini eski yırtık gömleğinin üzerine koydum ve kalbinin üzerine izimi bıraktım. "Sözümü ve kanımı aldın."

Kendimi geri çektiğimde gözle görülür bir şekilde yutkundu ve bir an için verdiği sözü düşündü. "Benim bir kızım daha var. Onun adı.. ." Nefes verdi ve elini çatlamış dudaklarında gezdirdi.

"Adı Bianca. Soyadı Walker."

Adını . Yakında onu araştıracaktım.

"Bu işi hallet," dedim ondan uzaklaşarak. "Özgür olmanı sağlayacağım. Sabırlı olman ve benim açımdan biraz zaman alacağını anlamam gerekecek, ama senin için geleceğim."

Tek kelime etmeden kapıya gidişimi izledi. Muhafızlar tarafından dışarı çıkarılmak için kapıyı çalana ve kapı gıcırdayarak açılana kadar nihayet konuştu.

"Gerçekten acele etmeye çalışıyorum. Yalan söylemiyorum. Sıkıştım."

"O zaman çözül. İyi geceler, Anatoly." Odadan çıktım, kilit arkamdan tıkırdayarak yerine oturdu.

Derin bir nefes alarak uzaklaştım, işimin çok zor olduğunu biliyordum. Onu kurtarmak gerçekten zor olacaktı.

Ama ben yapardım.

Sirena için her şeyi yaparım.

SİN

Sirena'nın yatağında yanına oturmuş, elim kadar kalbim de hızla çarparak ona bir şeyler . Elimde defterle olabildiğince hızlı koşarak eve girdim ve oturma odasındaki oyun konsollarından birinde hokey oynayan Stitches ve Ashes'in yanından hızla geçtim. Ashes sayı yaparken Stitches küfretilmiş, onu korkutup dikkatini dağıttığım için bana ibne demişti.

Mesajımın üzerinde durdum ve tekrar okudum.

Kardan adam yapmak ister misin? Biliyorum biraz ezikçe ama daha önce hiç yapmamıştım ve üzerinde çalıştığın resmi gördüm. Kardan adamın kafasının bağlı olmaması ve mezarlıkta olması hoşuma gitti.

Sesim aptalca geliyordu ama mesajı çoktan yazmıştım. Telaşla silmek beni daha da kötü gösterecekti, bu yüzden boğazımı temizledim ve defteri ona uzattım.

Benden aldı, belli ki hevesliydi ve koltuğunda kıpırdandı. Bu sevimli hareket beni gülümsetti. Bana cevap yazmadan önce renkli gözleri bir süre mesajımın üzerinde gezindi. Olabildiğince sabırlı bir şekilde bekledim. Sonunda defteri kucağıma bıraktı.

Seninle bir kardan adam yapmak isterdim. Senin kar tanrını alabilirim.

Sözlerine sıırttım ve gözlerinin masumiyetle dolu olduğunu görmek için ona baktım. Dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama geçti ve cevap vermeden önce başımı salladım.

İlkim olmanı çok isterim.

Yataktan kalkmadan önce heyecanla ellerini çıırttı ve beni takip etmem için elimi çekti. Noel'deki bir çocuk gibi, kalbim heyecanla çarparak onu takip ettim.

"Siz ne yapıyorsunuz?" Ashes kanepedeki yerinden sordu. Oyun oynamaktan film izlemeye geçmişlerdi. Stitches'ın yüzüne baktım.

Bacakları zıplıyordu ve ellerini kalçalarında aşağı yukarı ovuşturuyordu. Tedirgindi. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ben. Her zaman ben.

Her şey bir yana, hepimiz diken üstündeydik. Zaman ilerliyordu. Her şey olduğundan daha fazla berbat olma potansiyeline sahipti.

"Uh, kardan adam yapacağız," dedim utangaç bir şekilde. Sirena ceketini kaptı ve çekiştirerek giydi. Bakışlarımı, bakışlarını paylaşan Ashes ve Stitches'ten ayırarak, tepesinde dingle topu olan sevimli tüylü şapkasını aldım ve tatlı bir gülümseme kazanarak kafasına çektim.

"Belki sonra yürüyüşe çıkarız. Onu yakında geri alacağım-"

"Acele etmeyin. Bir hafta uzun bir süre değil." Ashes benden Sirena'ya baktı, yüzündeki ifadeyi çözemiyordum ama kaplayan dehşetin farkındaydım. Church dönene kadar bir hafta. Gelecek hafta bu zamanlar ölmüş olabilirdim.

Bu lanet şeyi değerlendirmek zorundaydım. Bu noktada sahip olduğum tek şey birkaç dakikaydı.

"Angel, ben-" Stitches ona acı dolu bir gülümseme sunmadan önce parmaklarını siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Unutma, tamam mı?"

Ona doğru gitti ve kollarını boynuna doladı. Adamın onu göğsüne sıkıca sarışını ve kulağına fısıldayışını izledim; kız da onu nazikçe öptü. Sonra Ashes'e gitti ve ona bir öpücük uzattı, o da aldı, aniden kesmeden ve boğazını temizlemeden önce hızla derinleştirdi.

Kız ondan uzaklaştığında tek söylediği "İyi eğlenceler," oldu.

Elimi tutup beni kapıya doğru çekmeden önce yanıma geldi. Çocuklara dönüp baktığımda beni izlediklerini gördüm. Yüzlerindeki her ifade endişeli olduklarını haykırıyordu.

"Onu güvende tutacağım," dedim.

Stitches'ten aldığım cevap "Daha iyi edersin," oldu.

Kapıdan çıktım, onun eldivenli eli benim elimdeydi ve önümüzdeki güne odaklandım. Bunun ötesine odaklanmaya dayanamıyordum. Korku benim için bu şekilde işliyordu.

†

Sirena kartopunu büyütmek için devasa kartopunun üzerinden yuvarlanırken bir kahkaha attım. Bu şey ondan üçte bir oranında daha ağır olmalıydı. Onu sadece bir santim daha itmeye çalışırken kazandığı ivme, ve duyulabilir bir hüsrarla diğer tarafa sırt üstü düşmesine neden oldu.

Kardan adamın gövdesinin orta kısmını yuvarlamayı bıraktım ve ona gittim.

Bana baktı, siyah saçları dağınıktı, gözleri genişti ve dudakları ayrıktı. Yanaklarının ve burnunun ucunun pembe kırmızısı beni gülümsetti.

"Şimdi yardım mı istiyorsun?" diye sordum.

Daha önce teklif ettiğimde beni başından savmış ve kendi başıma çalışmamın bir göstergesi olarak bana bir kartopu uzatmıştı. Yapmıştım, kontrolü ele almasından zevk alıyordum. Şimdi bana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Alt dudağını dışarı çıkararak benden devasa kartopuna baktı, sonra da iç çekip başını salladı.

Sırıtarak yanına gittim ve onu ittim. Ona vermek zorundaydım. Bu lanet şey çok ağırdı. Bu kadar iyi yapmasına şaşırmıştım.

Gösterdiği yere getirdiğimde, eldivenli ellerini birbirine vurdu ve bana sırtıttı.

Sırtımı burktuğuma değdi.

Ona bir göz kırptım ve topumu yuvarlamaya geri döndüm. Ben kartopunu alt kısmına doğru yuvarlarken o da dolaşp kollar için dallar ve bahçedeki diğer çeşitli parçaları topladı. Bir adım geri çekilerek yaptığım işi inceledim.

İyiydi. Aslında mükemmeldi.

Etrafıma baktığımda Sirena'nın elinde sopalar ve birkaç başka şeyle bana doğru geldiğini gördüm.

"Bu nedir?" Ondan çam kozalaklarından birini aldım ve ona dönüp bakmadan önce göz gezdirdim.

Gülümsedi ve başka bir kartopuna başlamadan önce yığını karın içine bıraktı. Ne kadar ciddi olduğunu anlayarak onu izledim. Topu istediği büyüklüğe getirdiğinde, alt kısmın yanına yerleştirdi ve bana geri döndü.

Aldığı eşyaları toplamaya yardım ettim ve çam kozalaklarını kulak olarak kullanıp diğerlerini kırarak gözler ve küçük bir ağız oluştururken onları tuttum.

Küçük bir uzvu elime tutuşturdu, ben onu kardan adamın gövdesine yerleştirirken o da diğer kolu yerleştirdi. Bir adım geri çekildik ve yaptığımız işi inceledik.

"Fena değil," diye mırıldandım, içime çekerek. "Bu bir başyapıt." Kolumu beline doladım.

Bir süre sonra bana döndü ve parmak uçlarına kalktı. Dudakları usulca dudaklarıma değdi ve güzel gözleri parlayarak benden uzaklaşmadan önce memnun bir iç çekmeme neden oldu.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Pembe yanağından bir kar tanesini fırçalayarak sordum. Onun arkasından gökyüzüne baktım. Hava kararıyordu ve sıcaklık daha da düşmeye başlamıştı. Buna rağmen eldivenini eldivenli elime doladı ve onu takip etmem için nazıkçe çekiştirdi. Bir an bile tereddüt etmeden yaptım.

O kızı ölene kadar takip edeceğimden o kadar emindim.

ASHES

"Gidip bir şeyler yapalım," dedi Stitches, eve girip üzerindeki kar tanelerini silkeleyerek.

"Bir şey mi var?" Dikkatimi televizyonda izlediğim programdan başka yöne çevirdim ve vişneli sigaramı çıkardım. Bırakmaya çalışıyordum ama bunu yaparsam daha fazla ot içeceğimi biliyordum. Sanırım uzun vadede ot benim için daha iyiydi. En azından son zamanlarda okuduğum şey buydu.

Evi yakarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Ya da en azından bir kısmını. Stres genellikle beni bir orman yangınının eşiğine getirir. O hassas çizgide sallanıyordum. Church'ün eve geldiğinde büyük olasılıkla patlayacağını bildiğimden, kendimi kaybediyordum. Sin ve Sirena'yı öğrendiğinde, bu sürtükte 3. Dünya Savaşı çıkacaktı. Church kendini kaybettiğinde hep birileri ölürdü. Bunun Sin olmasını gerçekten istemiyordum.

Nefes alarak, vişne kokulu bir halka üflemeden önce nikotinin tatlılığını içime çektim.

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Bu lanet evden çıkmam lazım. Kıştan nefret ediyorum. Burada sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum. Endişelenmekten nefret ediyorum-"

Ayağa kalktım ve doğruca ceketimle botlarımı almaya gittim. Uğraşmam gereken son şey Stitches'in tekrar düşmesiydi. Ayrıca, dikkatimi dağıtacak bir şeye de ihtiyacım vardı.

"Hadi gel." Botlarımı giydikten sonra ona dönüp baktım. "Gidip bir şeyleri ateşe verelim ve sonra da biraz yiyecek alalım."

Homurdandı ve beni takip ederek dışarı çıktı, Superior Gölü'ne bakan verandada kafayı bulduğu için açık havaya uygun giyinmişti.

"Güzel," diye yorumladım yürüyüş yoluna adım attığımızda.

Bahçemizde kulakları çam kozalağı olan, başı kesilmiş bir kardan adam vardı. "Bu çok uygun," diye mırıldandı Stitches. "Belki de Sirena medyumdur."

İçimi çektim. "Umalım da öyle olmasın."

"Hey, Rina nerede?" Cady bize doğru koşarak seslendi, nefesi beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyordu.

"Sin'le birlikte," diye cevap verdim. "Neden?"

"Vay be. Korku filmi gecesi yaparız ve sıcak çikolata içeriz diye düşünüyordum. Çok güzel sıcak çikolata yapıyor ve canım çok çekti." Kaşlarını çatı ve koyu renk bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Dışarı," diye mırıldandı Stitches.

"Harika." O da bize ayak uydurdu.

İtiraz edip etmeyeceğini görmek için Stitches'a baktım ama derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Boğazımı temizledim. "Ee, son zamanlarda neler yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece takılıyorum," diye cevap verdi.

"Her gece farklı bir adam mı?" Stitches düşüncelerinden sıyrıldı ve ona baktı.

Gülümsedi. "Bazen. Hepsini becermiyorum."

"En azından bir kerede değil," diye karşılık verdi. "Kayıt formu gibi bir şeyiniz var mı?"

Gözlerini devirdi. "Bugün olağanüstü bir saksocu gibi davranıyorsun, stranglehold. Neyin var senin?"

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Ben Sirena," dedim evimizin yakınındaki küçük kulübeye doğru yürürken. Bir anahtar çıkardım ve içeri girmeden önce kapının kilidini açtım.

"Peki ya o?" Cady'nin sesinde endişeli bir vardı.

"Şimdi Sinclair'i istiyor ve Church ona dokunursa onu öldürmekle tehdit etti. Ve kesinlikle ona dokunuyor," dedim kulübeye girerken. Duvardaki kutuya gittim, sonra iki anahtar çıkardım ve birini Stitches'e attım.

"Bir dakika. Ve siz bunu sorun etmiyorsunuz öyle mi? Ona yaptığı onca şeyden sonra?" Cady öfkesini sesinden uzak tutma zahmetine girmede.

"O kendi kararlarını verebilecek kapasitede." Stitches'e baktım, o da elini yüzüne sürdü ama başını salladı.

"Evet, ama o yüzünden. Onu incitti-"

"Onu seviyor," dedi Stitches. "Sevdiğini biliyoruz. O sadece berbat bir adam. Sanırım o engeli de aştı. Şimdi o da hepimizin düştüğü derin uçuruma düştü. Sadece o hala düşüyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Cady, Stitches'ten bana baktı.

"Sin düştüğünde, sert düşüyor demektir. O.. " Sin'in eski sevgilisi Bells'i düşündüğümde sesim kesildi.

"O ne? Kız kardeşimden uzak durması gereken lanet bir kaçık mı?" "Hayır."

Başımı salladım. "Bak. Ondan hoşlanıyor. Kahretsin, onu seviyor. Kilise bir hafta içinde dönecek. Kıyamet kopacak. Hepimiz bunun farkındayız. Sirena, Church'e Sin'i istediğini söyleyecek. Church kendini kaybedecek. Onu öldürmeye çalışacak. Umarım her şey iyi biter ve Sin bundan kurtulmayı başarır. Ama şunu anlayın. Sin birini sevmeye karar verdiğinde, her şeyi göze . Ve Sirena'yla birlikte. Onu gördük."

"Eğer ona zarar verirse," diye uyardı Cady.

"Yapmayacak," dedim kararlılıkla. "Ona güveniyoruz."

"Çoğunlukla," diye mırıldandı Stitches kar motosikletine binip motoru çalıştırırken.

Cady iç çekti ama konuyu devam ettirmedi. Onun yerine arabama tırmandı.

"Sanmıyorum," dedim. "İn aşağı."

"Sizinle gelmek istiyorum çocuklar. Sıkıldım. Bunu süremiyorsam, bunu sürmeme izin verin." Benimkinin yanındaki siyah kar motosikletini işaret etti.

"Kesinlikle hayır. Bu Church'ün. Beni Sin'in yanına asardı." dedi.

"O zaman ." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bu Sin'in. Hayır."

"Ne oluyor, Asher? O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Burada mı kalayım?" Stitches ona yarım yamalak bir gülümseme sunarak seslendi.

Ona parmağını gösterdi ve bana döndü. "Lütfen mi? Söz veriyorum iyi olur. Sizinle gelmek istiyorum çocuklar."

"Nereye gittiğimizi ya da ne yaptığımızı bile bilmiyorsun," diye belirttim.

"Fark etmez." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben de sizinle geliyorum çocuklar."

"Tanrı aşkına," diye Stitches. "Sinir bozucu küçük bir kardeşe sahip olmak böyle bir şey mi?"

"Evet." Ona sırttı.

İçimi çektim ve geri kaymasını işaret ettim. "Ben sürebilir miyim?"

"Claws, gelmene izin verdiğimiz için şanslısın. Sadece sessiz ol ve geri çekil," dedim.

Bana gözlerini devirdi ama itaat etti. Kulübeden çıkıp karların üzerine çıkmadan önce makineye bindim ve çalıştırdım.

", " diye seslendim omzumun üzerinden. "Eğer , bu senin . Seni almak için geri gelmeyeceğiz."

Kollarını göbeğime doladı ve yavru bir opossum gibi bana sarıldı.

Ben başımı sallarken Stitches bana gözlerini devirdi.

Gaza bastığımda bir ciyaklama sesi çıkardı. Bir şeyleri ateşe vermeye hazır bir şekilde kükreyerek çıktık.

†

Birkaç saat sonra eve geri döndüğümüzde Cady, "EĞLENCELİYDİ," dedi. Gece çoktan çökmüştü ve yüz maskeme rağmen burnum yüzümden düşecekmiş gibi hissediyordum. Yine de kar motosikletini seviyordum. Onları almak benim fikrimdi. Bisikletim yoksa kış aylarında üzerinde gezebileceğim bir şeye ihtiyacım vardı.

"Paltomu yakmaya çalıştın," diye tersledi Stitches ona. "Ama ben ." Kadın ona gözlerini devirdi, sonra da yatağıma uzandı.
ve uzaktan kumandayı kapdı.

" çocuğu, ben *de içindeydim!*" Stitches bağırarak kumandayı onun elinden kapdı. "Pislik herif."

"Çok hassassın, boğucu." Kumandayı geri aldı ve televizyonu açtı. Tartışmalarını görmezden gelmek için mutfığa gittim ve buzdolabını açtım. Bir şişe su aldıktan sonra oturma odasına döndüğümde Stitches'in Cady'yi kumandayı geri vermezse yastıkla tehdit ettiğini gördüm.

"O B-filmi saçmalığını izlemeyeceğim," dedi Stitches. "Eğer onu açarsan seni boğarım, Claws."

Ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Beni çıldırtıyorlardı. Uzanıp kumandayı elinden aldım ve çılgılık atmasına neden oldum.

"Asher!"

"Claws." Kanalı ikinci şanslarla ilgili iyi hissettiren bir filme çevirdim.

"Tanrı aşkına, Ashes. Bu saçmalık yerine o boktan korku filmini izlemeyi tercih ederim," diye homurdandı Stitches. "Ne var biliyor musun? Siktir et. Beni ateşe ver. Acıma son ver."

"Memnuniyetle." Cady cebinden çakmağını çıkardı ve kapağını çevirdi, alev birkaç dakika sonra parladı.

Hayatımı sikeyim.

Bu uzun bir gece olacaktı.

Sirena'nın eve dönmesi için sabırsızlanıyordum. Sin'den uzaklaşmak anlamına gelse bile onunla yalnız kalabilmek için elimden geleni yapardım.

Diğer seçenek Cady'nin beni de yakmasına izin vermektir. Bütün gece onun ve Stitches'ın birbirlerine düşman olmalarını dinlemekten çok daha iyi olurdu.

SIRENA

Kardan adam güzel oldu. Çam kozalağı kulaklarını çok beğendim. Hoş bir dokunuş oldu.

O gece mağarada otururken defterimize yazdığı sözlere gülümsedim. Defteri bunca zamandır ceketinin içinde sakladığını fark etmemiştim ama onu almayı akıl etmesine çok sevinmiştim.

Ormanın derinliklerindeki bu gizli mağaraya gitmeden önce mezarlıkta dolaşmıştık. Burayı sevmiştim. Isıtıcıdan gelen loş ışıktaki hızlıca bir şeyler karalarken Chapel Crest'in ağırlığı çok uzakta görünüyordu.

Ona kulak vermeyecektim, ama düşünüyordum da, ne tür bir kardan adamın kulakları olmaz ki?

Sözlerimi okurken yüzündeki gülümsemeyi fark ettim. Sinclair Priest gülümsediğinde çok güzeldi. Gülümsemediğinde de güzeldi, ama yüzünün aydınlanma şekliyle ilgili bir şey beni arzuyla hasta etti. Onu gülümsetmek istiyordum. Onu mutlu etmek istiyordum. Ailesi de dahil olmak üzere onun için çok şey istiyordum.

Bunu gerçekleştirecektim. Bir şekilde.

Church'ün sözleri aklıma geldi. Yutkundum ve onları uzaklaştırdım. Bu gece endişelenmek istemiyordum. Ya da bu hafta. Şu anda odak noktamın Sin olması gerekiyordu.

Her seferinde bir şey.

İçimdeki o küçük kara bulut zihnimin bir köşesinde belirdi ve bana hâlâ birine bana yaptıklarını ödetmemiz gerektiğini hatırlattı. Bunu ihmal ettiğim için içime suçluluk duygusu doldu.

"Hey. Siren." Sin'in sıcak parmakları çenemin altından kaydı. "Geri gel, tamam mı? Her ne için endişeleniyorsan, bırak gitsin. Şu anda burada benimle ol."

Gri gözlerine baktım ve boğazım düğümlenerek başımı salladım.

Ne kadar çabaladığının bir önemi yok gibiydi. O lanet ormanda olanlar eski bir hayalet gibi peşimi bırakmıyordu. Bunu unutmam gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu konuda bir şey yapmak şöyle dursun, adını bile söyleyemiyordum.

Karanlık büyüdü.

Tanrım, onun bağırsaklarını vücudundan ayırmak için neler vermezdim. Onları bir kolye gibi takmadan önce. .

Gözlerimi kırptım, kafamdaki cehennemi yıkımın görüntüsü netleşti.

Lanet olsun. Gerçekten kaybediyordum.

"Sorun nedir?" Sin yumuşakça bastırdı. "Konuş benimle, güzelim."

Kalbim küt küt atarken ona göz kırptım. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi yüzüme bakarken kaşlarını çatı.

"Hâlâ o geceyi düşünüyor olman hoşuma gitmiyor." Sesi alçak, hüzünlü, titrek bir mırıltıyla çıktı ve düşüncelerimi doğruladı. "Bunun için kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Hay sikeyim. Eğer zamanda geri gidebilseydim, siren, her şeyi değiştirdim."

Onu bir öpücükle susturdum. Kendisinden nefret etmesinden nefret ediyordum.

Sorunları vardı.

Hepimiz yaptık. Onlar yüzünden kendimizi cezalandırmaya devam etmemiz için bir neden yoktu.

Öpüşmeyi derinleştirirken elleriyle yüzümü kavradı. Dudaklarımı ayırdım ve istediği tüm kontrolü ona bıraktım.

"Çirkin anıları ortadan kaldırmak istiyorum," diye fısıldadı öpücükler arasında dudaklarıma. "Onların yerine sana verebileceğim her şeyi koymak istiyorum. Seni her zaman güvende tutacağıma söz veriyorum. Dokunuşumla. Bağlılığım. Aşkımla."

Tatlı sözleri karşısında göğsümde kelekler uçuştı.

Bunların hepsini ve daha fazlasını istiyordum. Hiç şüphesiz.

"Kahretsin, sana hiç sahip olmadığım bir dünya vermek istiyorum bebeğim." Beni kanepeye geri kaydırmayı , böylece dirseklerinin üzerinde üzerimde dengede duruyordu, gri gözleri o kadar büyük bir hayranlıkla doluydu ki nefesimi tuttu.

Tekrar bana bakmadan önce dudakları hafifçe benimkilere değdi.

"O gece. Bunu sana ben yaptım. Geri dönmek istedim ama korkmuştum. Dehşete düşmüştüm. Çok aptalcaydı. O zaman seni sevdiğimi biliyordum. Sadece bu duygunun ne olduğunu anlamamıştım çünkü her şeyi tüketiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bunun nefret olduğuna inanmıştım." Bir an için alt dudağını ısırdı. "Kaçtım. Geri dönmeyecektim çünkü yaptığım şeyin her şeyi berbat edeceğini biliyordum." Yüzünde kalbimi kıran acı dolu bir ifade belirdi.

Üzerimden kalkmak istedi ama gömleğini kavradım ve onu geri çektim.

"Kaçmayı bırak, Günahkâr," diye fısıldadım ona.

"Oh, siren." Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı ve ciğerlerimdeki nefesi çaldı.

Bu sefer liderliği ben aldım, onu sert ve derin bir şekilde öptüm, onu kimin sevdiğini ve istediğini bilmesini sağlamak için çaresizce. Onu affettiğimi. Onu anladığımı.

Elleri vücudumda geziniyor, bacaklarımın arasına bastırırken aleti sertleşiyordu. Parmaklarım dağınık saçlarına dolanırken onu daha da yakınımaya çektim ve kalçalarımı yukarı kaldırarak ona sürtünmeye başladım. Dudaklarıma karşı yumuşak bir inilti çıkardı ve benim için öne doğru sallandı. Birbirimize sürtünürken amım istekle titreşti.

Ama tam sıcaklık artmaya başlamıştı ki, Stitches'in yüzü aklıma geldi. Onun sözleri. Benim sözüm.

Lanet olsun.

En iyisinin bu olduğunu bilerek öpüşmeyi kestim. Eğer bu işi batırırsam, Church döndüğünde daha büyük sorunlara yol açabilirdi. Kızgın olduğu biriyle sevişirken bana dönmesini istemiyordum. Yoğun bir orgazm için Günah'ı riske atmaya değmezdi. Aramızda bu gerçekleştiğinde, sadece birkaç dakika birbirimize sürtünmek değil, tüm sihri istiyordum.

"Neyin var?" Öpüşmeyi kestiğimde Sin'in sesi nefes nefese çıkmıştı. "Seni incitiyor muyum? Özür dilerim." Hemen durdu ve benden uzaklaştı, parmakları saçlarında ve gözleri kısıktı. "Heyecanlanıyorum. Senin için çok minnettarım, efendim. Kendimi kaptırdım. Baktan bir dönemden geçtiğini biliyorum ve bu çok fazla gelmiş olabilir."

Doğrudum ve ona doğru uzandım. Bana doğru geldi, yüzünde kalbimi kıran üzgün ifade vardı.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldadı. "Bu çok fazlaydı. Her zaman çok fazla zorlarım."

Çaresizlik içinde ondan uzaklaştım ve defterimizi kaptım. Olabildiğince hızlı bir şekilde ona bir not karaladım, kelimelerimin rastgele zamanlarda rastgele şeyler yerine sadece ağzımdan çıkmasını diledim.

Sorun sen değilsin. Ben seni istiyorum. Bunu istiyorum. Yine de Church'ü incitmek istemiyorum. Onun da bu konudaki duyguları benim için önemli. Eğer bunu seninle yaparsam, bu onu incitebilir. Kimsenin incinmesini istemiyorum. Onu da seni sevdiğim gibi seviyorum.

Sin'in gri gözleri sözlerimi algıladı. Kaşları çatılmış bir halde bana dönmeden önce bir süre kâğıda bakmasını izledim.

"Sen de beni seviyor musun, siren?"

Eğilip dudaklarımı onunkilere değdirerek cevap verdim.

Defter yere düştü. Beni kollarının arasına aldı ve bana sarıldı, yüzü boynuma gömüldü, kolları beni sıkıca sardı.

"Benim gibi bir canavarı nasıl sevebildin bilmiyorum ama ben de sana çok aşığım. Aşığım. Seni gördüğüm andan beri biliyordum. Aradığım kişinin sen olduğunu biliyordum. Sadece çok korkmuştum." Dudakları kulağıma değmeden, sıcak nefesi tenimi gıdıklamadan önce ılık bir gözyaşının boynuma damladığını hissettim. "Seni her zerremle seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Sen benim tüm dünyam oldun. Umarım ben de senin bir parçan olabilirim."

Benden uzaklaştı ve defteri bana geri vermeden önce bu kelimeleri deftere karaladı.

"Demek hatırlıyorsun," diye mırıldandı. "Bunlar benim için sadece kelimeler değil. Onlar söz. Ben seninim. Bana hangi sıfatla ihtiyaç duyarsan duy ya da beni hangi sıfatla istersen iste, bana sahipsin Sirena. Artık sana aitim."

Kalemi aldım ve o anda bildiğim tek şeyi yazdım.

Ve ben sana aidim.

MİRAGE

Vahşi olmanın en kötü yanı soğuktu. Soğuktan nefret ederdim. Ormanın karanlık çizgisinden çorak mezarlığa bakıyor, Sin'in Sirena'yla birlikte karanlıkta mozoleye doğru yürümesini izliyordum.

"Her zaman midir?" Mırıldandım. "İzliyorum. Bekliyorum." "Her zaman," diye cevap verdi Bryce yanımdan.

"Sen gerçekten bir gölgesin," diye düşündüm.

"Ben gizlenen şeyim." Bir iç çekti ve

Ben.

"Eğer yardımı olacaksa, sanırım Sin sonunda onun iyi lütuflar." Sin'in onu durdurmasını ve yağın karın altında nazikçe öpmesini izledim.

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Gülümsedim. "Çok şey atlattı. Ona borçluyum. Yani evet. Benim için sorun yok. O ne isterse onu istiyorum. Her zaman istedim."

"Bir kürekle öldürölmek eminim."

Sözleri karşısında dişlerimi sıktım. "O ben değildim. Asylum'du." "Doğru.

Doğru, doğru. Aynı para. Farklı taraflar. Anladım."

. Dürüst olmak gerekirse, bu boku çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Beklemek en zor kısmı. Bilmez

miyim.

Shh. . . Rüzgar değişiyor. KES

SESİNİ!

Üçüncü sesi kafamdan silkeledim ve dikkatimi tekrar mozolenin yanındaki taş bankta oturmaya giden Sin ve Sirena'ya verdim.

"Onunla birlikte o tabutta sıkışıp kalan sen olmadığın için üzöldün mü?" Bryce sordu.

Bir an sessiz kaldım, cevap vermeden önce düşündüm.

"İlk başta öyleydim. Böyle bir şey olduğu için üzgündüm. Ama Asylum'un nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir şeyler görür ve peşinden gider."

"Ya sen? Sen sadece. . . bekleyecek misin?"

"Beklemekte iyiyimdir. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu," dedim. "Gerçi son zamanlarda sabırsızlanmaya başladım."

Bryce koyu renk şapkasını kafasına indirmeden önce, "Tutarsızlığın beni öldürüyor," diye mırıldandı. "Bu soğuk da öyle."

"Başkasının kollarındayken soğuk değildir."

"Sana sarılmayacağım. Yanında zar zor durabiliyorum."

Ona gözlerimi devirdim. "Bu kadar dramatik olma. Seninle karda yuvarlanmak istediğimi söylemiyorum Andrews. Ayrıca, benimle başa çıkabileceğinden şüpheliyim. Senin vanilya olduğunu duydum."

"Siktir git," diye homurdandı. "Peki sen nesen? Çikolata mı?"

"Ben mi?" Ona baktım. "Ben baharatlı küçük bir jalapeño'yum, bebeğim."

Gözlerini devirme sırası ondaydı. "Biliyor musun, bazen sen ve Asylum'u birbirinden ayırmak çok zor oluyor."

Başımı salladım. "Güzel. Mesele de bu zaten." "Sinir bozucu bir şey," diye mırıldandı.

Onu görmezden geldim ve Sin ile Sirena'yı izlemeye devam ettim. Bryce ve ben, Jeff Lowe'u biraz hırpalamak için benimle gelmesini sağladıktan sonra buraya yürümek ve konuşmak için gelmiştik. Sirena'ya kimin zarar verdiği hakkında bazı bilgilere sahip olduğunu duymuştum. Meğer kendini önemli biri yapmaya çalışıyormuş ve elinde hiçbir şey yokmuş. Şey, hiçbir şeyi yoktu. Şimdi iki mor gözü ve kırık bir bacağı vardı ama hey, bazı dersleri öğrenmek zordu. Öğretmen olmak umurunda değildi.

Bryce'ın beni durdurmaya çalışmadığı gerçeğine gülümsedim. Bunun yerine, kemik çatırtıları gecenin içinde yankılanırken sessizce izlemişti. Bryce da Chapel Crest'teki diğer herkes gibi sapkındı. Sadece bunu daha iyi saklıyordu.

Onun bu yönüne hayrandım. Buna ve kararlılığına. Gözetmenler de dahil olmak üzere herkesin fark ettiğinden daha güçlüydü.

"Affedersiniz," dedim gölgelerin arasından çıkıp tavşan maskemi ayarlarken.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu yumuşak bir tıslamayla.

"Dans etmek için çok güzel bir gece," dedim ve ona gülümseyerek döndüm. "İzle. Göreceksin."

Lanet olsun, Mirage. Lanet olsun." Ormandan uzaklaşıp Sin ve Sirena'nın bulunduğu mezarlığa doğru ilerlerken Bryce'ın sesi kayboldu.

hala oturuyorlardı.

"İyi akşamlar," dedim yanlarına yaklaşıarak. Birbirlerine ve karaladıkları defterlerine o kadar dalmışlardı ki yaklaştığımı fark etmemişlerdi.

Sirena'nın gözleri beni içine çekerken genişledi, dudakları aralandı. Onun bu bakışını seviyordum.

Onu benim için öp.

Eğer onu öpersem, bu

benim içindir. Pislik.

Pislik.

Kafamın içindeki sesi susturdum ve Sin'e baktım. "Hey.

Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Oh, beni bilirsin. Sadece dışarıda eğleniyorum." Ona gülümsedim.

"Elbette öyleydin." Sin yazmakta oldukları defteri aldı ve ceketinin içine geri koymadan önce kapattı.

"Dans etmek ister misin?" Kabul edeceğini umarak elimi Sirena'uzattım.

"Müzik yok." Sin bana ekşi bir bakış attı.

"O zaman söyle kukla," diye karşılık verdim, gözlerimi önümdeki güzellikten ayırmadan. Sin'e bir bakış attı, o da başıyla onayladı. Onun onayını almak istemesi bana komik gelmişti. İçimde küçük bir öfke parıltısı alevlendi, ama onun iyi bir kız olduğunu ve kimsenin ayağına basmaktan hoşlanmadığını bildiğim için bunu bastırdım.

Eldiveni avucuma doğru kaydı ve onu ayağa kaldırıp vücuduma doğru çektim.

"Hazır mısın?" Bir elimi beline koyup diğer elini kendi elimde tutarken ona gülümseyerek sordum.

Minik bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru büktü. İhtiyacım olan tek yeşil ışık buydu.

Onu mezar taşlarının etrafında dolaştırdım, kar etrafımızda uçuşuyor, soluk ay ışığının altında gotik bir Viktorya dönemi romantizminden karakterlermişiz gibi dans ediyorduk.

Sadece ben. Onunla.

Ve ben.

Tabii ki.

Sadece biz.

Mükemmel.

Ona gülümsedim, bir sonraki mezarın etrafında döndürmeden önce onu alçak bir mezar taşının üzerinden kolayca kaldırırken gözlerinin ışıldamasından zevk aldım.

Çok geçmeden kahkahaları içinden taşıp geceye karışırken Sin durmuş, ormanın kenarında pusuya yatmış bir gölgenin her zaman yaptığı gibi her şeyi içine çekmesini izliyordu.

"Güller ve bıyıklar

Mırıldanmayı kesmeyin bayım.

Bu dünya çok büyük

Yalnız gitmek için."

Mezarlıkta ilerlerken şarkımızı söyledim, ağzımdan çıkan her kelimeyle gülümsemesi daha da arttı.

"O yüzden çalılıkların arasından beni

takip et ve dikenlerin arasından geçmeye

çalış. Ben hemen arkanda olacağım.

Telaşlanmanıza gerek yok."

Onu vücuduma doğru çekmeden önce tekrar döndürdüm ve ona yumuşak bir şekilde daha fazla şarkı söylemeden önce güzel gözlerine baktım.

"Seni sonsuza dek

seveceğim Ve sana her

zaman ihtiyacım olacak

Kim olduğumuzu unutma

Canavarları indirdiğimizde. Sert

düşecekler

Ama yanımızdan ayrılma

Çünkü bize

güvenebilirsiniz İşi

bitirmek için

Küçük sevimli

canavarımız. Artık gözyaşı

yok

Artık çığlık yok

Size bazılarının sonunu getireceğimize söz

veriyoruz. Bu bir yumruk ve vuruş savaşı

değil

Senin için, benim canavar kraliçem

Sadece her şeyin başladığı yere giden yolu göster

ve arkamızda kanlı bir sahne bırakalım."

Ondan uzaklaşmadan önce dudaklarımı nazikçe onunkilere değdirdim. Kendini o ana o kadar kaptırmıştı ki Sin'in yanımızda olduğunu fark etmemişti ama ben fark etmiştim. I

umarım sözlerim ona yapışmıştır. Henüz geçmemiş bir gelecek. Yardım. Eğitim. Hepsi buydu. Psikolojik savaş, şiddet değil. Henüz değil.

"Sin'le dans et güzel kız," diye fısıldadım, ondan ayrılarak. "Yakında tekrar dans edeceğiz. Bir dahaki sefere kan içinde olacak."

Elini Sin'in elinin içine koydum ve ona gülümsedim.

"Bir dahaki sefere kadar, aşkım."

Sonra arkamı döndüm ve ormana doğru koşmaya başladım.

Verdiğim sözleri hep tuttum.

Cevaplar geliyordu. Buna

gülümsedim.

SİN

Mirage bizi terk ettikten sonra mezarlıkta Sirena ile tekrar dans ettikten sonra hafta tamamen çok hızlı geçti.

Ondan sonra her gece onunla kaldım, vücuduma sarıldı ve kollarım sanki uyanacağım bir rüya olmasından korkuyormuşum gibi ona sıkıca sarıldı.

Çocuklar bana bu lütfu bahsediyorlardı ama onu kullanmamın onları rahatsız ettiğini görebiliyordum. Ama sadece bir haftam vardı. Her anın bizim için değerli olması gerekiyordu.

Oburluk yapıyordum. Bunu biliyordum. Erkeklerin ondan alabildiği en fazla şey sabahları ve yatmadan önce bir öpücüktü çünkü onu hep kendime saklıyordum.

Sirena duştayken ve Stitches terapideyken Ashes bana "Dün gece," dedi.

Sonun yakın olduğunu bildiğimden asık suratla başımı salladım.

"Dinle, onu sevdiğini biliyorum." Kanepede oturup beni izlerken çakmağını beş kez açıp kapattı.

Yastığın üzerinde kıpırdandım ve boğazım düğümlenerek başımı salladım. Sesim boğulmuş bir kaltak gibi çıkmadan kelimeler ağzımdan çıkmıyordu, bu yüzden denemedim bile.

"Ama Dante'nin nasıl olduğunu bilirsin. Yeraltında kendini kaybeder. Bu tur uzun zamandır orada. Duygularını çoktan belli etti. Sadece. . . güçlü ol, tamam mı? Başta bok gibi olacak ama halledeceğiz."

"Beni öldürecek." Elimi yüzüme sürdüm ve bir inilti çıkardım. "Kahretsin, ne yapmam gerekiyor? Söylemek mi? Geri dönmeme asla izin vermeyecek. Herkesin bana Sirena ne isterse onu yapacağını söylediğini biliyorum ama Dante de ne isterse onu yapıyor. Yeraltı'nda olduğu için zaten mahvolmuşsa, ondan herhangi bir duygu anı beklemiyorum. Cezamı onun istediği gibi çekeceğim."

"Biliyorum ama bunu yapmak zorunda değilsin. Onun nereden geldiğini anlıyorum, tıpkı senin nereden geldiğini anladığım gibi. İkiniz de onu seviyorsunuz. O sadece olumsuzlukları görüyor. Bu onun çalışma şekli. Bunu biliyorsun."

"Her şeyi berbat ettiğimi ve bunu düzeltmek istediğimi biliyorum. çalışıyorum," dedim şiddetle. "Tek bildiğim onu her şeyimle sevdiğim ya da sevebileceğim. Gerekirse sonsuza kadar dizlerimin üzerinde durup beni affetmesi için yalvaracağım. Sadece kendimi kanıtlamak için bir şans daha istiyorum." Yüzündeki üzüntü ifadesini görmek için Ashes'e baktım. Çakmağını kapattı ve yere baktı.

"Biliyorum. Sadece güçlü ol. Ona bu haberi nasıl vereceğimizi bulacağız. Birkaç gün sürebilir, bu yüzden sakın olun."

edersem her şeyi mahvedeceğimi bildiğimden suratımı asarak salladım.

Yukarı.

Ön kapı çarparak açıldı ve Stitches aceleyle içeri girdi. saçları karla kaplı.

"Gitmen gerek. Hemen," diye bağırdı nefes nefese.

Ayağa kalktım, kalbim boğazımdaydı. Ashes onu takip etti, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Kilise. Geri döndü. Birkaç dakika önce onu ofiste gördüm. Beni görmedi. Buraya gelmem gerektiğini biliyordum. Telefonumu şarj etmeyi unuttum ve şarjı bitti, bu yüzden arayamadım. Ama cidden. Git hadi. Geliyor."

"Sirena'ya veda etmeliyim-"

"Burada olamazsın." Ashes'in elleri sırtımın ortasına indi. "Çık dışarı. Ona söyleyeceğiz."

Beni kapıya doğru itti ve Stitches ceketimi bana fırlattı. Çaresizlik içime işledi.

"Lütfen," diye başladım, midem endişe içinde kıvranıyordu.

"Biz hallederiz. Özür dilerim." Ashes bana gerçekten ciddi olduğunu gösteren bir bakış attı. "Uslu dur kardeşim. Yakında görüşeceğiz."

Kardeş kelimesini kullanması beni geri adım attırdı ve inanmaya çalışarak ona başımı salladım.

"Git," dedi Stitches usulca. "Bu işi berbat etme."

Gitmek zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu. Ağır bir kalple döndüm ve kapıdan çıktım, sevdiğim her şeyi geride bıraktım ama yakında döneceğime yemin ettim.

KİLİSE

Chapel Crest'teyken Sully ile uğraşmak isteyeceğim son şeydi. Sadece bir gün önce bir cesedin içini boşalttıktan sonra onu becerirken izlemiştim. Aletini koyduğu yerler midemi bulandırmıştı ama benim işim orospuluk yapmak değildi. Düşmanlarımı içlerinden dışlarına öğrenmekti.

Ve Sully benim düşmanımdı.

Ben iktidara geldiğimde bana iyi bir hizmetkâr olacağını düşünüyordu.

İşe yarayacağı tek şey yeni bir halı olurdu. Derisini yüzüp ayı postundan bir halı gibi üzerinde yürümek için serme fikrine gülümsedim.

Babamın kafasını duvardaki yerine asmayı planladığım odanın halısı olacaktı. Lanet bir hayvan gibi çünkü o öyleydi.

Ama ben de öyleydim.

Umarım bir gün kendi çocuğum da benim hasta zihnimin acısına son verme şerefine nail olur.

Tabii ki, hayaletten önce dışarı çıkmazdım. Ondan sonra isteyen istediği yere özgürce giderdi. Doğruca cehenneme gideceksem, öyle olsun.

Ama kızımı bulmak için tırnaklarımla kazıyarak çıkardım. Görevdeki bir iblis. Bu kadarını biliyordum. Cennetin beni dışarıda tutacak kadar yüksek duvarları yoktu.

"Dante. Dönmüşsün. Daha bu sabah geldim." Sully beni yarım yamalak bir sırtışıla karşıladı.

Hiçbir şey söylemedim, ona tiksintiyle baktım. Gülümsemesi biraz duraksadı. "Dün iyi vakit geçirdik-"

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Burada böyle şeyler hakkında konuşmayız. Anladın mı? Biz arkadaş değiliz. Sen doğru zaman geldiğinde cehenneme geri sürüklenecek bir pisliksin. O zamana kadar ne sikmek istiyorsan sik ve bunu kendine sakla, seni hasta herif."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Kafatasında sikimi gezdirirken sikinin kalkmadığını söyleyemezsin. Belki bunu yakında

Sirena, eğer yaramazlık yaparsan. Everett dedi ki-"

Ona öyle sert bir yumruk attım ki masasının üzerinden düşüp yere yığıldı. Bir anda üzerine çullandım, yumruğumu defalarca yüzüne indirdim. Derisinde açtığı yarıklardan kan fişkırıyor, elbiselerine ve elime akıyordu.

Siktir et.

Onu öldürecek ve parçalarını babama gönderecektim. İşim bitmişti. Kimse benim kızım hakkında böyle konuşamazdı. Bundan geri dönüş yoktu.

"Yeter!"

Öfkeme o kadar kapılmışım ki Müdür Yardımcısı Atkins'in içeri girdiğini fark etmemiştim. Beni yerde yatan, bilinci gidip gelen ve bana ne yapacağını tutarsızca anlatan Sully'den çekip aldı. Babama ne söyleyeceğini.

Ölüler çığlık atamaz. Bundan her zaman emin oldum.

"Sakin ol. Dante. Dante. Bana bak." Atkins omuzlarımı kavradı ve beni sarstı. "Hey. Buraya. Dante. DANTE!"

Sully'nin berbat suratından uzaklaşıp Atkins'e baktım. "İşte başlıyoruz."

"Bırak da bitireyim," dedim monoton bir sesle. "Burada olduğunu bile söylemeyeceğim."

"Ama ben buradayım ve bunu yapmana izin veremem. Buna değmez. Değmeyeceğini biliyorsun. Odana geri dön, ben onun ölmemesini sağlayacağım. Ölürse baban kendini kaybeder. Bunu biliyorsun."

"İkinizden biri ölürse kendini kaybeder," dedim çenemi sertçe sıkmadan önce. "İkiniz de onun lanet kölelerisiniz."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Bana eşit bir bakış attı. "Hayatta kalmanın neye benzediğini biliyorsun, Dante. Bilmiyormuş gibi davranma. İkimiz de aynıyız. İkimiz de sadece yaşamaya çalışıyoruz."

Bir homurtu çıkardım. O haklıydı. Ondan nefret ediyordum.

"Evine geri dön. Arkadaşlarını gör. Çok uzun zaman oldu. Bunu ben hallederim."

Yerde deli gibi hüngür hüngür ağlayan Sully'ye bakıyorum, sonra dönüp tek kelime etmeden odadan çıkıyorum.

Atkins iyi bir adamdı. Çoğunlukla. O da hepimiz gibi sıkışıp kalmıştı. Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Yeraltı'na gidememiş olsa da,

Hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptı. Bizim dünyamızda hayat böyle işliyordu.

O bok çuvalının kanına bulandığımı biliyordum ama umurumda değildi. Atkins haklıydı. Çok uzun zamandır uzaktaydım. Beni geri getirmek için aileme ihtiyacım vardı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde eve doğru ilerledim ve Sin içerideyse onu öldüreceğime yemin ettim. Kapıyı açtığımda Ashes ve Stitches'ı kanepede oturmuş, Sirena'nın ayaklarını Stitches'ın kucağına, başını da Ashes'inkine koymuş halde buldum.

"Ne oldu lan-" diye başladı Stitches, Ashes'in gözleri irileşirken.

Hiçbir şey söylemedim ve Sirena'yı onların üzerinden çekip kollarıma almadan önce ileri doğru yürüdüm.

Küçük bir homurtu çıkardı, hâlâ uyuyordu. Yüzündeki kurumuş gözyaşlarına baktım ve ikisine de sert bir bakış attım.

"Neden ağlıyordu?" Yumuşak ve tehlikeli bir sesle sordum.

"Sadece. . kötü bir gün," dedi Ashes donuk bir sesle. "Nasıl olduğunu bilirsin. Uyuyabilmesi için onu sakinleştirecek bazı ilaçlar verdik."

Kötü günlerin nasıl geçtiğini biliyordum.

Başka bir şey söylemeden onu üst kattaki yatak odama götürdüm, ikimizin de kötü günlerini iyi bir güne çevirmeye kararlıydım.

İçeri girdiğimde onu yatağıma yatırdım ve derin nefes alışını fark ettim. Bayılmıştı. Mükemmeldi. Buna ihtiyacım vardı.

Ellerimdeki ve yüzümdeki kanı yıkamak için zahmet etmedim. Bunun yerine onu dikkatlice soydum ve kendi giysilerimi çıkarmadan önce tüm kıvrımlarını ve kıvrımlarını alarak güzelliğine baktım.

"Çok güzel," diye mırıldandım yatağa doğru ilerlemeden önce, böylece bacaklarını ayırabilecektim. Onları kolayca ayırdım, sadece birkaç dakika içinde kendimi gömmeyi planladığım yeri aldım.

Kahretsin, mükemmeldi.

Uzaktayken onu o kadar çok özlemiştim ki. Tek istediğim onu görmektir. Ona sarılmak. Onu öpmek. Onu becermek.

Artık evdeydim ve buradaydık.

İlerledim ve benim için ne kadar çıplak olduğunun tadını çıkararak onun güzel pembe amını nazıkçe yaladım. Tadı nasıldı. Sıcak vücudu benimkinin altında nasıl hissettiriyordu, tamamen çaresiz ve istediğim her şeye açıktı.

Kahretsin, istediğim oydu. Her şeyini.

Tatlı merkezini yemeye devam ettim, klitorisine karşı nazıkçe emdim, yumuşak küçük bir inilti çıkardığında aletim her saniye daha da sertleşti, nefesi ağırdı.

Dikkatlice bir parmağımı ıslak kanalına soktum ve bir tane daha eklemeyen önce ne kadar sıkı olduğunu fark ettim. Bir an için parmaklarımla onu becerdim, dilimi klitorisine doğru fiske atmaya devam ederken onu boşaltabilecek noktaya vurmak için onları bağladım.

Kolayca boşaldı, orgasmı bilinçsiz bedenini titretti ve ıslaklığı lanet bir volkan gibi dışarı fırladı.

Hepsini yedim, daha fazlası için istekliydim ama sikimin dayanamayacağını biliyordum. İstemekten ağrıyordu.

Yüzümü amından uzaklaştırdım ve ilerlemeden önce parmaklarımı geri çektim, aletim elimdeydi. Ona bakarken yüzündeki rahat ifadeyi fark ettim. Dolgun dudaklarını. Uzun kirpiklerinin porselen yanaklarına doğru yayılma şeklini. Aldığı her nefeste göğsünün nasıl inip kalktığını.

Gerçekten muhteşemdi.

Tantana yapmadan, sıcak merkezine doğru ilerledim ve ani sert müdahalemlerle vücudunun gerilmesine neden oldum.

Ona nasıl soktuysam aynı şekilde siktim. Sertçe.

Amcığı sikimin etrafındayken kendini cennet gibi hissediyordu.

Yemyeşil göğüslerini emerken onu itip kakarak içine girdim ve solgun teninde izler bıraktım.

Göğüsleriyle işim bittiğinde dudaklarına yöneldim ve onu öptüm, onu becerirken hiç yavaşlamadım.

Ona bakmak için geri çekildiğimde kirpikleri dalgalandı.

Değişiyordu. Değiştiğini biliyordum. Gitmeden önce gözlerinde . İçten içe küçük tatlı bir canavardı.

Kendini hapsettiği hapishaneyi yıkmak ve gerçek benliğini gün ışığına çıkarmak istedim.

Bunu düşünmek için çok zamanım oldu. hâlâ benim tatlı kızım olacaktı ama aynı zamanda dünyanın ihtiyacı olan cehennem ateşi de olacaktı.

İhtiyacım olan şey.

Ona sertçe vurdum.

Göz kapakları açıldı ve bana baktı, alt dudağı titriyordu ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Merhaba hayalet," diye seslendim, bir an bile yavaşlamadan. "Canavarın eve döndü."

Beni sırtüstü yatıracak şekilde altımda kayarak cevap verdi. Onu durdurabilirdim ama bu halini seviyordum. Dönüşmekte olduğu canavarı sevdim.

Üstüme çıktı, sikim onun daracık sıcağının içine gömüldü ve göğüsleri yüzümde zıplarken bana asıldı.

Kollarımı başımın üzerine sıkıştırıp saldırısına devam ettiğinde "Siktir," diye inledim.

Hareketlerini karşılamak için hızla yukarı doğru itmeye başladım, muhteşem amcığında ve ona ait her şeyde tamamen kaybolmuştum. Hayaletim.

"Bana böyle binmeye devam edersen beni boşaltacaksın," diye homurdandım, bir göğsünü ısırdım ve daha ağır nefes almasını sağladım. "İstedğin bu mu? Seni boşalmamla doldurmamı mı?"

Daha hızlı hareket ederek cevap verdi, beni becerirken elleri bileklerimde sıkılaştı. Uzun siyah saçları yüzüme değiyordu. Göğsüme. Parfümünün kokusu duyularıma doldu.

Tek bildiğim oydu. Tek istediğim oydu. Uğruna cinayet işleyebileceğim, benim kadar kırılmış bir yaratık.

Onu alt ettim ve bir anda üzerine çıktım, yaklaşan orgazmı onu kızdırırken sırtını kamburlaştırırken vücudunun içinde çekiçle vuruyordum.

Çabucak onu öne doğru çektim, böylece bu sefer kucağımdaydı. Benim onu kucağıma aldığım kadar o da beni kucağına aldı.

Sonra başını geriye göğsü kabararak, duvarları sikimin etrafında kenetlenerek boşaldı.

Onu takip etmekten başka çarem yoktu, alt kattaki çocukların duyabileceğinden emin olduğum bir iniltiyle yükümü onun içine boşalttım.

Sevişmeyi severdim.

Ama en çok onunla yatmayı seviyordum.

Çok uzun zaman olmuştu.

Durmak için yavaşladık ve onu nazikçe öptüm. Yumuşakça.

Parmaklarını yüzümde hafifçe gezdirmeden önce bir an için gözlerimin içine baktı ve soruyu kelimeler olmadan sordu.

"Sully'nin," diye cevapladım sessiz sorusunu. "Bugün beni çok kızdırdı. Bunu tekrar yapacağından şüpheliyim."

Yüzünü okşadım ve tepkisini ölçtüm.

Yavaşça kanlı elimi tuttu ve parmaklarımdan birini ağzının derinliklerine çekip emdi.

Sikeyim. Ben.

Benim mükemmel kızım.

"Oh, hayalet. Eğer istersen sana düşmanlarının tüm kanını seve seve veririm." Dilini parmağımın üzerinde izledim. Ona verdiğim küçük hediye emmeye ve tatmaya devam ederken ağzının emişini hissettim.

"Sen gerçekten benim küçük , değil mi?" Sonunda parmağımı bıraktığında düşüncelere daldım.

Bana küçük bir gülümseme

verdi. Ben de gülümsedim.

"Mükemmel, bebeğim." Ve öyleydi de. Onu dizlerinin üzerine çöktürüp bir kez daha vücudunu sikerek bunu kanıtladım, başlığıma yapışırken parmaklarım saçlarında dolaşıyordu.

Mükemmel bir eve hoş geldin hediyesi.

SIRENA

Sin'in gitmesi kalbimi kırdı. Ama Church'ün geri dönmesi, hala eksik parçalar olsa bile onu yeniden bir araya getirdi.

Günahkâr parçalar.

Lanet olsun, Asylum parçaları. Bryce parçaları. Mirage parçaları.

Düşüncelerime kaşlarımı çatarak baktım, ne kadar iğrenç hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Benim gibi bir kızın isteyebileceği her şeye sahipken ne kadar da yanlışlardı.

Belki de bencildim.

Church'ün dudakları bana bakmadan önce dudaklarımın üzerine indi. "Sorun nedir?"

Yatağında doğruldum ve ellerime baktım, ona Sin'den ve diğer herkesten bahsetmek istiyordum ama bunun pek çok şeyi tehlikeye atacağını biliyordum. Bazen gerçekten cesurdum. Bazen deliydim. Ama çoğunlukla korkak biriydim.

İsteklerimi nasıl gerçeğe dönüştüreceğimi düşünürken alt dudağımı ısırdım. Church'ün tüm bunların nedenini görmesini nasıl sağlayabilirim?

Ama giderken bana söylediklerini ve Sin gelirse söz verdiği şeyleri hatırladım.

Çıkış yolu olmayan bir köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Mesele sadece ormanda başıma gelenler ve o canavarın adını çatılardan haykırma ihtiyacım değildi. Her şeydi. Tahammül edebileceğimden pek emin olmadığım bir yere doğru ilerliyordu.

Bütün bunlarla birlikte ipin ucuna gelmiştim.

Çok sert ve hızlı nefes aldığımı fark ederek gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Başım ağrıyordu. Kalbim acıyordu.

Church'ün sıcak eli bir an sırtımda durduktan sonra yatağın üzerinde kaydı. Parmakları çenemin altından geçti ve yüzümü yukarı doğru itti, böylece onun delici yeşil gözlerine bakıyordum, Sully'nin kan lekeleri hala yüzündeydi.

Onu yenmesi hoşuma gitmişti. Sully'den tüm benliğimle nefret ediyordum. Ölümü yeterince çabuk olamazdı. Şu anda bazı acı verici yaraları olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettiriyordu.

"Kafanın içinde cehennem olduğunu biliyorum. Kalbinin içinde. Ben de yaşıyorum," dedi, sesi alçaktı. "Ama ben zaten oradayken orada tek başına yaşamam için bir neden yok. Bana ihtiyacın olursa, adım haykır. Her zaman cevap vereceğimi biliyorsun."

Nefes verdim ve elimi yüzüne dayadım, avucumun ve parmaklarımın altındaki sert kirli sakalı hissettim.

"Hepsi canavar, Dante," diye fısıldadım, ona sırlarımı anlatmak için doğru zaman olmadığını biliyordum.

Yeşil gözleri her kelimede beni içine çekiyordu.

"Sonunda geriye kalan tek canavarın biz olmamızı istiyorum," diye bitirdim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Dileğin benim için emirdir. Her zaman, Sirena." Dudakları dudaklarıma çarptı ve tüm mantıklı düşünceleri zihnimden gönderdi.

Birlikte canavar olmamız hoşuma gitti.

Dante Church ve ben tehlikeli bir çift olduk.

Bir gün, bu çarpık dünyaya bizim gibi canavarlarla sınırlarını aşmanın nasıl bir şey olduğunu gösterecektik.

CHURCH beni bütün akşam onunla birlikte odasında kilitli tuttu. Stitches bize yemek getirdi ve bizim için kapının önüne bıraktı. Ashes ve Stitches'in soğukta bırakılması beni incitti. Son zamanlarda tüm zamanımı Günah'la geçiriyordum. Şimdi de Church. Bu onlar için adil değildi ve bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ertesi sabah Church beni gece üç kez becerdikten sonra kapıdan uzaklaştırdığında geri ittim ve kurtuldum.

Onaylamadığını belli eden bir homurtu çıkardı ama beni tekrar durdurmaya çalışmadı. Bunun yerine, Ashes ve Stitches'in masaya kahvaltı hazırladıkları mutfağa kadar beni takip etti.

"Selam." Ashes bana o tatlı gülümsemesini verdi, bakışları ben ve Church arasında gidip geliyordu, endişeli oldukları her hallerinden belliydi.

"Hey." Church elimi bıraktı, ben de Ashes'in yanına gittim ve kollarımı ona doladım. Bana karşı gevşedi ve bir nefes verdi.

"Cennet, bebeğim, çok uzun zaman oldu," diye fısıldadı kulağıma. "Seni deli gibi özledim."

Onu daha sıkı sıktım, onu bırakmadan ve Stitches'a gitmeden önce aynı şekilde hissettiğimi bilmesini sağladım.

Bana muzip bir gülümseme verdi ve beni kendine çekti.

"Bütün gece Church'ün seni becerdiğini duyarken Ashes'le burada oturup kanepede otuz bir çekmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Angel, dışlanmış hissettik dediğimde ciddiym."

Beni bırakırken söylediği sözler beni gülümsetti.

"Duydun mu, Dante?" Stitches seslendi, eli hâlâ belimdeydi. "Dün gece sen onu becerirken ben de Ashes'le oturma odasında otuz bir çekmek zorunda kaldım. Biraz bencilce, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle." Church'ün cevabı çabuk geldi. "Ama olmadığımı hiç söylemedim."

Stitches ona parmağını göstererek Church'ün kahvaltıya oturmadan önce biraz gülümsemesini sağladı. Çocuklar yerlerine otururken ben Sin'in eski yerini aldım, kalbim onun için her dakika biraz daha acıyordu.

Ashes'in yaptığı waffle'ları yedik. Kimsenin duygularını incitmek istemediğim için akan yumurtalarımı dürttüm.

"Berbatlar. Biliyorum," dedi Stitches sonunda ve bana sırtıttı. "Onları ben yaptım. Çoğunlukla. Yarı yolda. Dikkatim dağıldı. Sıkıldım. Siktir et dedim. Onlar benim siktiğim yumurtaları."

Gülümsememi bastırarak ona başımı salladım.

"Onları yemeyin. Alınmam. Asher yumurtalarımı duyduğu nefreti gizleme zahmetine bile girmedim." Stitches ayağa kalkıp yumurtaları çöp öğütücüsüne atan Ashes'i işaret etti. "Onları hiçbir şey olmamış gibi fırlatıp attı. Çok kaba."

"Kusura bakma dostum. Yumurtamı pişmiş severim," dedi Ashes, yemeğimiz bittiğinden beri masayı toplamak için hareket ediyordu. Onu izledim, kasları koyu renk tişörtüne doğru gerilirken kendimi biraz ısınmış buldum.

"Asher kahvaltıdan sonra bile tatlı yemeyi sever," dedi Church.

Dikkatimi ona yönelttim, yanaklarım kızarmıştı.

"Asher," diye seslendi Church.

"Ha?" Ashes arkasını döndü, önlüğü yerine oturmuştu. "Gel Sirena'yı bizim için becer."

Yüzümün kıpkırmızı olması gerektiğini bilerek bir bardak suyu hızla içtim. Ashes gülümsedi ve tek kelime etmeden öne doğru yürüdü, sonra beni oturduğum yerden kaldırıp masanın üzerine koydu. Dudakları tatlı bir öpücükle benimkilerle buluştu, elleri yüzümü kavradı.

Ashes her zaman kalbimi nasıl çarptıracağını bilirdi. Her zaman çok nazik ve tatlıydı. Ta ki öyle olmayana kadar.

Onu olabileceği her şekilde sevdim. Fırfırlı sarı beyaz önlüğüyle bile.

Yavaşça elini göğsüme koydu ve beni sırtüstü yatırdı.

Church bana bakarken, "Gözler açık," diye emretti. "Bacaklar açık."

Bacaklarımı açık bıraktım. Stitches hareket ederek Ashes'in yanına geldi ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirerek her zaman elbise giydiğim için beni övdü.

Ashes kemerini çıkarırken onu dinledim.

"Önlüğü bile çıkarmayacak mısınız?" Stitches soruyu tıslayarak sordu.

Ashes sikini amımda gezdirip benimle alay ederek, "Bu benim için ateşli bir görünüm," diye cevap verdi. Nefesim kesildi ve Church kıpırdamamamı işaret etti.

Stitches homurdandı ve Ashes yavaşça bedenime girdi, beni ne kadar doldurduğuna dair keskin bir hava tıslaması emmeme neden oldu.

"Ah, lanet olsun. Bunu özlemişim," diye mırıldandı, sesi titriyordu. Church'ün Ashes'in sözleri karşısında kaşlarının çatıldığını fark ettim, ardından tüm düşünceler kafamı terk etti ve Ashes işe koyuldu, bir kırıcı gibi içime girip çıkmaya başladı.

"Özür dilerim bebeğim," diye homurdandı, beni kalçalarımdan sıkıca tutarken. "Kendini çok iyi hissediyorsun. Tanrım, amının sikimi kucaklamasına bayılıyorum. Siktir." Çekildi ve tekrar içime girerek beni masanın üzerinde salladı.

Church uzandı ve elbisemi aşağı itti ve göğüslerimi sütyenimden çekerek o kısmımı ortaya çıkardı.

Ashes üzerimde çalışmaya devam ederken meme uçlarıma özel bir ilgi göstererek onları sıktı ve ovuşturdu.

"Kıpırdamadan dur," diye talimat verdi Church. "Dikişler."

Dikişler masanın üzerine taşındı ve aniden ağırlığımızı taşıyamayacağını düşündüm, ama belki de düşüş anı daha eğlenceli hale getirecekti.

Church göğüslerimi serbest bıraktı ve Stitches pantolonunu ve boxerını çıkarmış, siki elinde göğsüme oturdu. İçeri itmeden önce sikinin başını bir süre dudaklarımda gezdirdi. Elimden geldiğince onu emdim, bunun sadece onun ağzımı sikmesi olacağını biliyordum. Tek yapmam gereken ısırmamak ya da öğürmemektir.

Parmakları saçlarımda dolanırken ağzımı sikti, siki boğazımın derinliklerine girerek nefes almamı zorlaştırdı. Ashes amım ve kilisem üzerinde çalışmaya devam etti. Church tüm bunları sessizce izliyor, sikini eline almış kendini okşuyordu.

Keşke Sin de burada olsaydı.

Stitches tekrar ağzıma soktu ve acımasızca sikti. Öğürdüm ve onu boğdum, bu hareket sadece onu daha da cesaretlendirdi.

"Malachi'nin gelişini onun için yutacak mısın, cennet? Ha?" Ashes inledi, aleti içimde öyle bir yere çarptı ki sevinç gözyaşları dökmek istedim.

"Yutkunmasına bayılıyorum," dedi Stitches nefessiz bir şekilde, saldırısına devam ederken. "Ağzı mükemmel amina koyayım. Onu bütün gün böyle becerebilirim."

Tırnaklarımı kalçalarına geçirdim, bir tıslama sesi çıkarmasını sağladım, siki boğazımın derinliklerine gömülmüştü. Nefes almak çok zordu ama bunu onun, Ashes ve Church için yapmayı seviyordum. Eğer benden bunu istiyorlarsa, bunu isteyerek yapardım.

"Onu geriye itin. Kafasının masadan sarkmasını istiyorum," diye seslendi Church'ün sesi.

Ashes bana daha sert çarptı ve beni birkaç santim geriye göndererek başımın masadan sarkmasına neden oldu.

Stitches bir of çekti, siki ağzımdan kaydı ama ağzım tekrar doldu, bu sefer Church'ün sikiyle.

Ağzımı sikerken çok acımasızdı. Ellerimi garip bir pozisyonda beline koyarak onu uzak tutmaya çalıştım, ama bir hırıltı çıkardı ve onları aşağı itti, Stitches'ın beni tutmak için göğsümde oturduğu yerden kalkmasını istedi.

"Üzgünüm meleğim," diye mırıldandı Stitches, sesi titriyordu. Bu benim için de çirkin bir geri dönüş anıydı.

"Sadece nefes al," diye devam etti. "Yapabildiğin zaman. Ashes için gel ki ben de senin için gelebileyim. TAMAM MI?"

Church boğazımı daha derinden sikmeden önce yumuşak bir inilti çıkardım. Elimden geldiğince öksürdüm ve öğürdüm, ama bu sadece onu çılgına çevirmiş gibiydi çünkü ağzımın içinde daha derin ve daha sert çalıştı, elleri göğüslerimde, inlemeleri vahşi ve boğuktu.

Göğüslerimi serbest bıraktığında öne doğru kaydı ve Ashes ateşimi keserken klitorisimi ovdu.

"Oh, kahretsin, siklerimizle doldurulunca çok güzel görünüyor," dedi Ashes, içime girmeye devam ederken elleri kalçalarımın acı verici bir şekilde sıkıydı. "Kahretsin, bu küçük dar amcığ dolduracağım."

Sözleriyle sertçe boşaldım, lanet önlüğünü ıslattığımı biliyordum çünkü o kadar derine itmeden önce bir kahkaha attı ki yıldızları gördüm, zevkini inlerken siki seğiriyordu.

Sonunda yavaşladı ve benden kurtuldu ve Church daha rahat nefes alabilmem için geri çekildi.

Ama aletini ağzımdan çekmedi. Onun yerine Stitches'a Ashes'in yerini almasını söyledi.

Stitches bunu bir an bile tereddüt etmeden yaptı. Birkaç dakika içinde içime gömüldü, kalçaları sert ve hızlı hareket ediyordu, tokatlayan tenimizin sesi duyuluyordu.

Church'ün aletine tekrar tıkandım ve ondan kara bir kahkaha aldım. Sakin olacağını düşündüysem yanılmışım. Sanki benim öğürme refleksim yokmuş ve onun da umurunda değilmiş gibi ağzımı sikmeye devam etti.

Tekrar boşaldım, bu sefer dışlerim Church'ün aletini kesiyordu. Bir hırıltı çıkardı ve elini boğazıma sarıp sıktı, aleti o kadar derindi ki nefes alamıyordum.

"Dikkatli ol, hayalet," diye uyardı, görüşümde parıltılar belirene kadar sıktı, orgazmım vücudumda yuvarlanmaya devam ediyordu. "Beni bir daha böyle tahrik edersen, sen Ashes'in koca sikinin etrafında çığlık atmaya çalışırken ben de senin kıcını sikerim."

Vücuduna karşı sarsıldım, beni tutmaya devam ederken sinirlerim çılgına döndü, taşakları ağzımın derinliklerindeydi ve Stitches acı verici bir şekilde içime gömülmüştü.

"Dövüşme şeklini seviyorum. Siktir, bu çok ateşli." Church beni serbest bıraktı ve bana aletsiz nefes almam için bir an verdiğinde içime çekebildiğim kadar hava çektim.

"Siktir. Siktir, siktir, siktir," diye bağırdı Stitches, içime sertçe boşalırken, siki her fişkırışında nabız gibi atıyordu. Yavaşlayarak durdu ve Ashes beşlik çıktı.

Onu. Church sonunda ağızımdan kurtuldu ve Stitches'in yerini almak için harekete geçti.

Berbat durumdaydım. Hem Ashes'in hem de Stitches'in serbest bırakılmasının içimden damladığını hissedebiliyordum. Bu Church'ü durdurmadı. Tekrar içime girdi, siki ciğerlerim olduğundan emin olduğum yere yerleşti.

Üzerimde çalışırken haykırdım.

"Hadi yüzüne bak," diye homurdandı Church. "Onun bizim için tam bir karmaşa olmasını istiyorum. Buna ihtiyacımız var, kardeşlerim. Bunu hak ediyoruz."

Eğer Ashes ve Stitches'in onun emirleriyle bir sorunu varsa, bunu kesinlikle göstermediler. Bunun yerine, Church beni bir sonraki serbest bırakma noktasına kadar becerirken, horozlarını kavradılar ve yüzüme pompaladılar.

Ben üzerine boşalırken lanet okudu. Sonra beni jöleye çeviren noktaya karşı kalçalarını yuvarlarken bir orgazmdan diğerine titrediğimde beni övdü.

"Aferin kızıma. İşte böyle, bebeğim. Benim için gel. Kahretsin, bu çok ."

Ağladım, ne kadar zevk görünce gözlerimden yaşlar süzüldü. Olacaklardan ne kadar korkuyordum, sadece seksten değil, Sin'den ve istediğim diğer şeylerden de.

"Bizim için ağla. Daha fazla gözyaşı," diye inledi Church. "Lanet olsun."

Ashes uzandı ve gözyaşlarımı sildikten sonra sikine sürdü. Stitches da aynısını yaptı, yumuşak ve istek dolu iniltisi beni daha çok ağlattı, hiçbirini hayal kırıklığına uğratmamak için çaresizdim.

Orgazmın etkisi geçerken vücudum titredi. Church bu fırsatı değerlendirdi ve küfürler savurarak boşaldı. Stitches ve Ashes onu takip etti, uzun beyaz boşalma ipleri yüzümü kapladı, inlemeleri kulaklarımda ağırlaşırken beni tamamen mahvettiler.

Dağınıklığın altında yatarken Church bedenimden ayrıldı.

Sonra dili ateşimle buluştu, onun ve adamların geride bıraktığı pisliği yaladı ve beni yörüngeye geri götürdü.

Ashes uzandı ve menisini tenime sürtmeye başladı, Stitches da onu takip etti.

Son bir kez boşalırken inlemelerim o kadar yüksekti ki sesimi bile tanıyamadım. İçime geri çarpmadan önce ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissettim.

Church beni masada bırakıp Ashes ve Stitches'in durduğu yere gelmeden önce amıma bir tokat atarak beni zıplattı. O

girdim. Tam bir felaket gibi göründüğümü bilerek onlara baktım.

"Çok güzel görünüyorsun, hayalet. Olduğun yerde kalmanı ve ne kadar iyi bir kız olduğunu ve iyi kızların canavarları üzmediğini düşünmeni istiyorum. Kulağa hoş geliyor mu?" Sözleri vücuduma korku dolu bir ürperti yaydı.

"Dante, dostum," diye araya girdi Ashes. "Yapma-"

"Ya da bana onu neden becermediğini söyleyebilirsin," diye araya girdi Church.

Stitches and Ashes sessizliğe gömüldü ve tek duyabildiğim kulaklarımdan gelen nabız atışlarıydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bırakalım da biraz düşünsün." "En azından üstünü örtün," diye homurdandı Stitches.

"Hayır, ben onu böyle seviyorum. Bırak onu." Church aletini bir süre dudaklarımda gezdirdikten sonra tekrar eline alıp pompalamaya başladı. Ashes ve Stitches hareket etmedi. Church boşalırken hemen yanında durdular, salıverilmesi yüzüme sıçradı ve karmaşaya katkıda bulundu.

Kulağıma doğru konuşmak için eğildi.

"Bunu gerçekten düşünmeni istiyorum. Bir şeyler döndüğünü biliyorum. Ben kendim öğrenmeden önce bana ne olduğunu söyle. Asher ve Malachi'yi tanıyorum. Sevişmedikleri zaman nasıl olduklarını bilirim. Benim küçük güzel Hayalet'im benden ne saklıyor? Hm? Cevabımı aldığımda kalkacaksın. O zamana kadar, sadece. . . düşün." Dilini yanağımda gezdirdi, uzaklaşmadan ve odadan çıkmadan önce pisliğin bir kısmını topladı.

Ağlamamaya ve ortalığı daha fazla çalışarak zorlukla yutkundum.

"Üzgünüm bebeğim. Onunla konuşacağız," dedi Ashes nazikçe.

"Her şey yoluna girecek. Bize birkaç dakika verin." Stitches ekledi.

Hiçbir şey söylemedim, gözlerim akmayan yaşlardan dolayı yanıyordu. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

Church deli olduğu kadar şiddet yanlısıydı. Bunu biliyordum. Ashes ve Stitches bunu biliyordu. Bu yüzden bana söyleneni yaptım.

"Ne var biliyor musun? Sikerim böyle işi. Ayağa kalk-" Ashes kalkmama yardım etmek için bana doğru uzandı ama ben ondan uzaklaştım ve elini kavradım. Çabucak, sözlerimi avucuna yazdım.

O biliyor. Bir yolunu . Beni yalnız bırak.

"Siktir, bebeğim." Ashes iç geçirdi. "Tamam. Yine de ne yapabileceğimize bakacağız yap."

"Sadece biraz sigara içmeye ve Yeraltı'nda mahsur kalmaktan kurtulmaya ihtiyacı var," dedi Stitches, sesi gerilmişti. "Çok üzgünüm meleğim. Kalkmak istersen hemen burada olacağım."

Gözlerimi kapattım ve bir damla gözyaşının aktığını hissettim. Kararımı vermiştim.

Beklerdim ve aklını kaçırmadan ona söylemenin bir yolunu bulmayı umardım. Hayatımdan çok daha fazlası buna bağlıydı.

DİKİŞLER

Sirena bütün günü mutfak masamızın üzerinde geçirdi, göğüsleri ve amı açıktaydı ve yüzünde kuruyan spermimiz vardı.

Akşam yemeği için oturduğumuzda ve onun etrafında yemek yerken Church'e "Yeter artık," dedim.

Küçük bedeni titredi ama buna karşı koymadı.

"Katılıyorum. O yüzden biri bana neler olduğunu anlatmalı," dedi Church çatalını patates püresine batırırken. Yüzünde herhangi bir endişe olmadan yemesini izledim. Yeraltında zaman geçirmesinden nefret ederdim. Her zaman tam bir pislik olarak geri dönerdi.

Ashes'le kavga edersek daha büyük bir sorunumuz olacağını da biliyordum. Dante'nin kendine gelmesi her zaman zaman alırdı. Yeraltı'ndan döndükten sonra günlerce, bazen haftalarca akıl sağlığının sınırında kalırdı. Bununla uğraşmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu. O zamanlar Sin bize yardım ederdi. Her zaman onun dikkatini dağıtacak ve aklını başında tutacak bir yolu vardı. Şimdi ise mutfak masamızın üzerinde çıplak ve tecavüze uğramış kızımızdan başka hiçbir şeyimiz yoktu ve biz onun etrafında Noel yemeğinin en önemli parçasıymış gibi yemek yiyorduk.

Church'ü benimle sigara içmeye bile ikna etmeye çalıştım. Kaşlarını kaldırdı, açıkça neyin peşinde olduğunu biliyordu, eve geri dönmeden önce.

"Tuvaleti kullanması ve yemek yemesi gerekiyor," dedi Ashes. "Bu saçmalık, Dante. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Yine de bir şeyler olduğunu inkâr etmiyorsunuz," dedi Church kolayca. "Hiçbir şey olmamış olsaydı, daha çok kavga ederdiniz. Sizi, sizin kendinizi tanıdığınızdan daha iyi tanıyorum." Tekrar yemeğini yedi ve ikimize de sakın bir bakış attı.

Ashes çatalını fırlattı ve çatal duvardan sekti. Onun tabağı da yere düşünce Sirena sıçradı. Nefes alış verişi hızlandı.

"Ortalığı karıştırmak hiçbir şeyi çözmeyecek," dedi Church kolayca, Sirena'yı işaret ederek. "Bizim ağzı sıkı kıza sor. Şimdiye kadar ona bir faydası olmadı."

"Pislik gibi davranıyorsun," dedim. "Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Bırak onu. Belki o zaman hepimiz konuşabiliriz. Mantıklı olursun."

"Ben mi? Mantıksız mı?" Church sinsi bir kahkaha attı. Sirena'nın solgun tenindeki tüylerin diken diken olduğunu ve nasıl titrediğini fark ettim. Onu korkutuyordu. Bu çok aptalca ve cahilceydi. Belki bir saatliğine sinirlenmesini anlayabilirdim ama bütün gün orada yatmıştı. Onunla denediğimiz hiçbir şey işe yaramıyordu. Ne konuşmak. Sigara içmek de. Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Yeter artık.

"Sirena, ayağa kalk," diye emrettim. "Bu bok bitti-"

"Sakın kıpırdamaya kalkma," diye hırladı Church, kadının biraz daha titremesine neden oldu. "Biri bana neler döndüğünü anlatana kadar olmaz."

Ashes bana bir bakış atarak bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledi. Her zaman Church'ün liderlik etmesine ve kendi yolunu çizmesine izin verdik. Ama şimdi korumamız gereken bir Sirena vardı. Bu seviyede bir çılgınlık olamazdı. Yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. Onu sürüklendiği karanlık yerde kaybetmek bir seçenek değildi.

"Sirena," dedim nazikçe. "Benimle gel. Her yoluna girecek."

Göğsü kabardı ve gözlerinden yaşlar süzüldü ama kıpırdamadı. Church'ün bunu öğrendiğinde Sin'i incitmesinden korktuğunu biliyordum. Ashes ve ben ikimiz de bunun kötü sonuçlanacağını biliyorduk. Bu cezaya katlanmaya ve sessiz kalmaya istekli olması, kalbi hakkında çok şey anlatıyordu.

Paramparça olduğunu görmek
istememedim. Kahretsin, ne lanet bir
karmaşa.

Keşke insanlar beni dinlese.

Öfke içime hücum etti. Derin bir nefes aldım ve tamamen çıldırmadan önce kendimi sakinleşmeye zorladım. Kız arkadaşımı bu şekilde sevmiyordum. Kardeşimi bu şekilde sevmiyordum.

Sirena'ya o kadar dalmıştım ki Ashes ve Church'ün birbirlerine bağırımlarına dikkat etmemiştim. Church sandalyesini o kadar sert itti ki yere çarptı ve Sirena'yı tekrar ürküttü, sonra da hışımla odadan çıkıp bizi Sirena'yla baş başa bıraktı.

"Ona söyleyeceğim," dedi Ashes.

Sirena onun elini tuttu ve başını salladı, gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu.

Ona acı dolu bir bakış attım, keşke bunu açıkça söyleseydi.

"Günah Mesajı," diye mırıldandı Ashes. "Kıyamet kopacak. Tetikte olması gerekiyor."

Telefonumu çıkarıp ona bir mesaj attım ve Church'ün aklını kaçırdığını ve dikkatli olmasını söyledim. Bana cevap vermedi, bu da dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Muhtemelen Asylum'la ya da Mirage'la, bu hafta her kimse onunla birlikte karanlık ormanda geziniyordu.

Cevap vermeyince iç geçirerek parmaklarımı Sirena'nın kılere geçirdim ve onun yanında durdum, Ashes de diğer yanında. Uzun bir süre bu şekilde durduk, ikimiz de açıkça bunu düzeltmek için ne yapacağımızı bulmaya çalışıyorduk. Yine de ikimiz de her şeyin boka sardığının farkındaydık. Church bunu öğrendiğinde Sirena'yı daha fazla cezalandırmaya karar verirse, büyük bir sorunumuz olacaktı. Onu korumaya çalışırken ölsem bile umurumda değildi. Ben öldürdüm ve Church beni öldürdüğü için duyduğu suçluluk duygusunu sefil hayatının sonuna kadar taşıyabilirdi.

Zaman geçti. Başımı kaldırdığımda Church'ün elinde bir defterle odaya geri döndüğünü görene kadar en az bir saat geçmiş olmalıydı. Tek kelime etmeden kanepeye oturdum.

Kaşlarını çatmış olan Ashes'e baktım. İkimiz de bir şey söyleyemeden ön kapı çalındı.

"Şuna bakabilir misin?" Church alçak bir sesle sordu.

İç çekerek Sirena'nın elini bıraktım ve kapıya yöneldim, gerçekten de gelenin Cady umuyordum çünkü Sirena'yı bu şekilde görürse çıldırırdı. Ama belki de bu iyi bir şeydi. Church'ün suratına yumruğu indirirdi, böylece benim gerek kalmazdı.

Kapıyı açtığımda Sin'in orada dikildiğini gördüm.

"Burada ne işin var?" Ona hırladım. "Kilise konuşmamız gerektiğini söyledi," diye cevap verdi.

"Sana bir mesaj gönderdim ve dikkat çekmemeni söyledim. Bu da ne, orospu çocuğu? Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bazen ölüm sefil bir hayattan güzel bir tatildir, Malachi. Uzun zamandır onu arıyordum. Belki bu gece sonunda beni bulur."

"Yapma bunu. Siktir git, Sinclair. Yapma. Bunu görmek istemezsin."

"Malachi, dışarısı soğuk. Misafirimizi içeri al," diye Church.

Dişlerimi sıktım. "Kaç, Sinclair. Diğer seçenek ölmek. Hayatına değmez."

"Evet, öyle," dedi geçip gitmeden önce usulca.

Siktir.
Siktir.
Siktir.

SİN

Oturma odasına girdiğimde Ashes'in masada, Church'ün de kanepede oturduğunu gördüm.

Bunların hiçbiri umurumda değildi.

Beni etkileyen masanın üzerinde yarı çıplak yatan kızımdı.

"Çok güzel, değil mi?" Church ayağa kalktı ve bana kanepeye oturmamı işaret etmeden önce sandalyesine doğru ilerledi.

"Ne oluyor lan?" Mutfak masasının üzerindeki güzel kadına bakarak talep ettim. Özlediğim kadına. Her şeyimle sevdiğim kadın.

"Sinclair. Gel. Otur," dedi Church. "Konuşabiliriz."

Sirena'nın burnunu çektiğini ve ayağa kalkacakmış gibi kıpırdadığını duydum.

Church hemen ayağa kalktı ve onun yanına geldi, dudakları kulağındaydı, Ona bir şeyler fısıldayarak hıçkırıklara boğulmasına ama hareketsiz kalmasına neden oldu.

Ashes ona küfretti ve sonra gidip onun yerine gözlerini sildi.

Dante'nin kafasını omuzlarından ayıracaktım.

O yerine oturdu ama ben bir santim bile kıpırdamamıştım. Stitches yanımdan geçti ve kanepenin ortasına oturdu. Aramıza girebileceği bir yere.

Her zaman şiddetin diliyle düşünürdü. Hayatta pek çok şey değişti ama o bir nehir gibi sabitti.

Ashes mutfakta çakmağını açıp kapattı, eli Sirena'nınkine sıkıca sarılmıştı.

"Gelip oturursan bunu çok daha çabuk halledebiliriz." Church not defterini kaldırdı. Sirena ile yaptığım tüm konuşmaları içeren defteri. Ondan telefon aldığımda muhtemelen durumun böyle olduğunu bildiğim için sertçe yutkundum.

Masanın üzerindeki yarı çıplak haline baktım ve oturmak için kanepeye doğru ilerlemeden önce bir nefes verdim. Ona gitmenin onu kızdırabileceğini biliyordum. Sakin olup işleri yoluna koymak için bir zaman varsa, o da şimdi olmalıydı.

"Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun, Sinclair? Evimde neler olduğunu bilmediğimi mi?" Church başladı.

"Senin bir aptal olduğunu düşünmüyorum, Dante. Bunu sen de biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Parmaklarını defterin üzerine vurdu. Gözlerimi kapağın altında yattığını bildiğim tüm konuşmalardan ayırdım ve nefesimi sabitledim. Mirage'a neler olup bittiğini anlatmam gerektiğini biliyordum ama hayatımda bir kez olsun bu saçmalığın bitmesini istiyordum. Eğer bugün öleceğim günse, öyle olsun. Onun için ölmeye değer olduğunu zaten söylemişim ve bunda ciddiydim. En azından sonunda hayatımda bir şeyleri doğru yaptığımı bilerek ölecektim. Gerçekten sevdiğimi ve karşılığında sevildiğimi bilerek. Artık önemli olan tek şey buydu. Bu ve onun güvenliği. Eğer benim ölümüm Dante'nin onu bu şekilde saklamaya ve güvende tutmaya devam etmesi anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Evet," dedim.

Yumuşak bir kahkaha attı ve televizyonun kumandasını aldı. Farklı bir ayara geçmesini ve bir şifreyle tamamlamasını izledim. Bir an sonra, evin tüm yayını ekrana geldi.

"Ne oluyor lan?" Ashes kalın bir sesle bağırdı.

Stitches elini yüzüne sürdü, bacakları zıplıyordu.

Church evin her odasını dolaştıktan sonra telefonu kapattı ve bana gülümsedi.

"Biliyor muydun? Bunca zamandır mı?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Hem evet hem hayır. Hiç bakmadım. Sirena gizlice dışarı çıktığında bunu yaptırmıştım. Eğer o dışarı çıkabiliyorsa, birinin içeri girebileceğinden endişelendim. Ben yokken hiç açıp izlemedim. Ancak, odasına girdiğini bir anlığına gördüm. Bugün biraz izledim. Çok fazla değil. Aslında izlememe gerek yoktu çünkü bunu odasında buldum. Gizli tabii, ama yine de." Televizyonu işaret etti. "Benden saklı değil."

Yutkundum ve duygularımı belli etmeden ona baktım.

"Demek sen ve Sirena," dedi gözlerini bana dikerek.

"Dante, dostum, sadece dinle," dedi Ashes, hâlâ Sirena'nın yanındayken.

Church onu susturmak için elini kaldırdı. "Haklısın. Dinlememin zamanı geldi. Söyle bana, Sinclair."

"Ne bilmek istiyorsun?" Ona meydan okudum.

"Her şeyi. Her şeyi. Neden bana bir şey için yemin ettiğini ve sonra bu yemini bozduğunu bilmek istiyorum. Gözcülere ait olana neden dokunuyorsun? Neden içeri girip benim görevimi baltalamaya çalışıyorsun?"

Kendi evim," diye bağırana kadar sesi her kelimede yükseldi. "Yaptığın o boktan şeyden sonra neden onun için yeterince iyi olduğunu düşünüyorsun? Neredeyse ölüyordun, Sinclair. Ölüyordun. Ölüyordun. Ve Malachi. O da sikildi. *Tecavüze uğradı.* Her lanet gün, kardeşimiz uyuşturuldu ve kokainman bir fahişe gibi dövüldü. Sonra da bunu izlerken Sirena'nın canını yaktılar. Söyle bana, sana uzak dur dedikten sonra hayatımıza geri dönme hakkını kim verdi? Ha? Söyle bana!" Bağırmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ellerim de en az sesim kadar titredi. Günahlarımı benim için bu şekilde ortaya dökmesi, kendi kafama bir kurşun sıkma isteği uyandırdı. O haklıydı. Ne demeye çalıştığını biliyordum. Ben bir bok parçasıydım ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Yaptığım hiçbir şey kırdığım şeyleri düzeltemezdi.

Ben de söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

"Haklısın," diye fısıldadım. "Ben buna değmem. Ben bencilim. Uzak durmak konusunda sana yalan söyledim. Denedim ama yapamadım. Eve dönmek istedim. Onun bizim kızımız olmasını istedim. *Benim kızım.* Aptallık ettim. Yaptığım şeyi telafi etmek için söyleyebileceğim hiçbir kelime yok." Bana bakan Stitches'a baktım, kara gözleri dalgalanıyordu. "Çok üzgünüm Malachi. Sen bu boku hak etmedin. Bilseydim asla böyle bir şey yapmazdım. ." sesim kesildi ve lanet bir bebek gibi ağlamamaya çalışırken ayaklarıma baktım. "Çok özür dilerim. Malachi. Lütfen. Her şeyi ne kadar berbat ettiğimi biliyorum. Her gün bunun suçluluğuyla yaşıyorum."

Church, "Malachi, Sinclair'e gerçekten ne hissettiğini söyle," dedi.

Stitches benden uzaklaşmadan önce bir süre bana baktı. "Senden nefret ediyorum," dedi sonunda yumuşak, titreyen bir sesle. "Senden o kadar çok nefret ki.

Rüyalarımda, hastane odamın dışından beni izlediğini görüyorum. Ne yaptığını bilmek ve bu konuda hiç konuşmamak. Bu lanet olası beni rahatsız ediyor." Gözlerini hızlıca sildi, kalbim karmakarışık.

Vücudu hareketsizleşmeden ve bacakları zıplamayı bırakmadan önce sessizleşti. Sonunda başını bana doğru çevirdi, yanaklarında gözyaşları vardı. Ona , keşke onun yerinde ben olsaydım diye düşündüm. Keşke bu saçmalıkların hiçbirini yapmasaydım da kimse onların çektiği acıyı çekmeseydi.

Affedilmeyi hak etmiyordum. Karanlık, dalgalanan gözlerine bakarken bunu biliyordum.

"Ama senden nefret ettiğim kadar seni seviyorum da. Bu durum beni epeyce zorluyor," diye bitirdi sözlerini, gözlerini silerek. "Ayrıca senin ne kadar

Sirena'ya iyi bak. Bu yardımcı olur."

Hiçbir şey söylemedim çünkü boğazım konuşamayacak kadar sıkılmıştı.

Church defteri karıştırdıktan sonra sonlara doğru durdu ve yazdıklarını yüksek sesle okudu.

"Benim gibi bir canavarı nasıl sevebildiğini bilmiyorum siren, ama ben de sana çok aşığım. Aşığım. Seni gördüğüm andan beri biliyordum. Aradığım kişinin sen olduğunu biliyordum. Sadece çok korkmuştum. Seni her zerremle seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Sen benim tüm dünyam oldun. Umarım ben de senin bir parçan olabilirim." Church sözlerini bitirdikten sonra bana baktı ve cevabımı bekledi.

"Bu sözler onun içindi," dedim sonunda. "Hatırlasın diye."

Church yumuşak bir homurtu çıkardı ve tek kelime etmeden tekrar deftere baktı. O anı bana bakan Ashes'e bakmak için kullandım, yüzüne endişe kazınmıştı, eli hala masanın üzerinde Sirena'ninkini tutuyordu ve diğer eli çakmağını açıp kapatırken çılgınca hareket ediyordu.

"Asher." Church Ashes'e baktı. "Sin sana ne yapacağını söylemişti? Siz ikiniz kalp kalbe verdiğinizde mi?"

Ashes bakışlarını benden ayırdı ve Church'e baktı.

"Onu sevdiğini ve gerekirse dizlerinin üzerinde sonsuza dek yalvaracağını söyledi. Kendini kanıtlamak için bir şans daha istedi."

Church başını salladı ve defteri biraz daha karıştırdı, tüm özel konuşmalarımızı açıkça okuyordu.

Botundan bıçağını çıkardı ve okurken parmaklarının arasında döndürdü. Sirena'nın yumuşak çığlıkları yankılanıyor, bağırsaklarımı bir yılan gibi büküyordu. Bu düşünce aklıma William Snakespeare'i, benim retikimi ve ondan nasıl korktuğunu getirdi. Ona korkmamasını öğretmeyi ne kadar çok istemiştim. Ona tüm yılanların kötü olmadığını kanıtlamak istemiştim. Çünkü ben de bir yılanım.

Sikeyim.

Gözlerimi tekrar sildim ve ona baktım. Göğsü kabarmıştı. Çok üşümüş olmalıydı.

"Asher ve Malachi bugün onu cezalandırmama yardım ettiler," diye seslendi Church ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Tabii ki bunu yaptıklarını bilmiyorlardı. Burada bir şeylerin yanlış gittiğini anlamam için bugünkü tepkilerini görmem gerekti. Onun için vahşileşmişlerdi. Sanki yıllardır onun daracık amını sikmemişler gibiydiler. Sanırım yapmamışlardı." Esprili olmayan bir kahkaha. "Ben iyiyim

insanları okumakta. Her zaman öyleydim. Asylum'un kendi salon numaraları var, benim de kendi numaralarım. Eğlenceli değil mi, Sinclair?"

"Lanet olası bir isyan," diye cevap verdim monoton bir ses tonuyla, dikkatimi Sirena'dan ayırıp tekrar ona yönelttim.

"Hadi yürüyüşe çıkalım. Gidelim mi?" Church oturduğu yerden kalktı, bıçağı hâlâ elindeydi. Başını *hayır anlamında* sallayan Stitches'a, sonra da gözleriyle ölüme doğru gitmemem için yalvaran Ashes'e baktım.

"Gölü , değil mi?" Church ben ayağa kalkarken devam etti. "Seviyorum," diye yumuşakça cevap verdim.

"O zaman bence burası mükemmel bir yer, öyle değil ?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Güzel. Malachi. Asher. Onu temizle. Döndüğümde konuşuruz." Church yanımdan geçip ceketini kaptı. Ben de onu takip ettim ve o lanet masanın üzerinde yatan kızıma bir bakış attım.

"Dante, bunu yapma," dedi Ashes. "Lütfen."

Church kapıyı çekip açmadan ve gece havasına adım atmadan önce, "Çoktan yapıldı," diye cevap verdi.

"Ne olursa olsun, bana onunla bu haftayı verdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Siren. *Bebeğim*. Seni çok seviyorum. Bill'in yemek yediğinden emin ol, tamam mı? Ve dans etmeye devam et. Ne olursa olsun dans etmeni istiyorum. Yakında görüşürüz." Adımı haykırışını duymak için kapıdan çıktım.

Günahkâr.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bundan sonra olacaklarla ilgili hiçbir şey iyi değildi.

"Gidelim," diye Church, onu takip etmem için başıyla işaret etti.

İtiraz etmeden onu karanlık ağaçların arasına kadar takip ettim ve bir ağacın arkasından siyahlar giymiş birinin fırladığını gördüm.

Gölge.

Chapel Crest'te pek çok sır karanlıkta kalmıştı. Benimki artık ortadaydı.

Gölge'nin de gün ışığına çıkarılması uzun sürmeyecekti.

Chapel Crest'teki tüm canavarlar eninde sonunda günahlarının bedelini ödedi. O da farklı olmayacaktı.

Onun için sessiz bir dua gönderdim, ben belki o başarır diye .

KİLİSE

"Dışarısı çok soğuk," dedim donmuş göle bakarken. "Yılın bu zamanında cesetleri saklamak zor. Bunu yapmak için gerçekten oraya gitmemiz gerekecek."

"Göl 94'ten beri bütünüyle donmadı," diye cevap verdi Sin, sesinde hiçbir duygu yoktu.

O anda yapmayı düşünebildiğim tek şey, kışını Superior Gölü'nün soğuk sularında boğmak ve onu lanet bir hayvan gibi parçalamadan önce yok oluşunu izlemektir.

"Eğer beni öldürürsen, tanıklar olacak. Gözcüler değil." Sin hâlâ bana bakmıyordu.

Sözleri karşısında gülümsedim. "Biliyorum. Evden beri bizi takip ediyor. Beni de eve kadar takip etti. Hiç uzakta değil."

Beyaz tavşan Mirage değildi ama biriydi. Eninde sonunda ulaşacağım biri. Şans şimdilik ona gülüyordu, çünkü uğraşmam gereken bir Sin vardı.

"Gölge," diye devam etti Sin. "Ona böyle deniyor."

"Bildğim iyi oldu." Başımı salladım ve bıçağımı tekrar döndürdüm. "Ciddi miydin? Ashes'e söylediklerinde?"

"Bu olay olduğundan beri söylediğim her sözde ciddiydim." Bana bakmak için döndü.

"Ondan uzak durmakla ilgili kısım hariç." Dilimi tıkırdattım. "Senin de başarısız olduğun anlar oluyor, değil mi?"

"Hepimizin var," dedi basitçe, göle doğru bakarak. "Bu senin."

Sözlerine kıkırdadım.

Tekrar bana döndü. "Seni affedeceğini mi sanıyorsun, Dante? Beni öldürmek onun seni zaten sevdiğinden daha fazla sevmesini sağlamayacak. Başlangıçta o bizimdi."

Suratına bir yumruk attım ve bir adım geri atmasına neden oldum. Patlamış dudağından ve burnundan kan akıyordu.

O da bana saldırmadı. Bunun yerine kendini düzeltti ve yüzündeki kanın akmasına izin vererek bana baktı.

"Bu artık başlangıç değil, Sinclair. Bu lanet olası bir son," diye tersledim onu. "Bir şansın vardı ve onu da mahvettin."

Sözsüzce bana baktı.

"Ve şimdi burada, lanet olası kışın ortasında lanet olası göldeyiz ve lanet olası her yerde kanaman var."

Bana homurdandı ama karşılık vermedi. O değişmişti. Bir zamanlar tanıdığım Sinclair Priest değildi. Bu Sinclair kırılmış ve beni merakta bırakacak şekilde tekrar bir araya getirilmişti.

"Tamam. Hadi şu bitirelim." İçimi çektim ve bıçağım elimde, gözlerimi ovuşturdum. "Dizlerinin üzerine çök."

Dizlerinin üzerine çökmeden önce bir süre bana baktı, odağı önündeki sevgili gölüydü. Sık sık gölü bir kaçış yolu olarak görüp görmediğini merak ederdim. Süzülüp gitmenin bir yolu. Kaybolmak için bir yer. Yıllar boyunca onu burada, gölde buldum. Bu çılgınlığa son vermek için uygun bir yer gibi görünüyordu.

Cebinden bir tespih çıkarışını ve boncukları titreyerek parmaklarının arasından geçirişini, dua ederken dudaklarını oynatışını izledim.

Bıçağımı tekrar döndürdüm.

Bu Sirena'nın tespihiydi. Daha önce de onunla dua ettiğini görmüştüm.

Benim de sık sık kullandığım benzer bir duam vardı. Bağışlanma dilemek için değil, devam etmem için bana güç vermek için.

Sanırım hepimiz farklı şekilde dua ettik.

Sinclair'in ne için dua ettiğini merak ettim. Ben de sordum.

"Ne için dua ediyorsun?"

Bir an için gözlerini kapadı, sonra açtı ve önünde diz çöktüğümde bana baktı. Bıçağımı çenesi boyunca sürükledim, derisini hafifçe ısıtırken irkilmesine neden oldum, ince bir kırmızı çizgi bana bunun ciddi olduğumu anlaması için mükemmel bir baskı miktarı olduğunu söylüyordu.

"Onun için," diye fısıldadı. "Her zaman onun için dua ediyorum."

Bir an için gri gözlerine baktım, yüzündeki gerçek çok açıktı. Gerçekten de onun için dua ediyordu.

"Sonsuza kadar diz çökmek için uzun bir süre," dedim sonunda.

Alt dudağı . "Öyle, ama bazı şeyler için yalvarmaya değer." Başımla onu onayladım. "Sonsuzluğun tadını çıkar, Sinclair."

Ayağa kalktım ve ona baktım. "Yalvar bana."

"Ne?" Bana kaşlarını çatı.

"Hayatını diz çöküp af dileyerek geçireceğini söylemiştin. O zaman yalvar bana. Ve Stitches geldiğinde, ona yalvar. Ashes'e yalvar. Sirena'ya yalvar. Lanet dualarını duymak istiyorum, Sinclair. Kendini kanıtladığını görmek istiyorum. Dizlerinin üstünde, tanrının dualarına cevap verip vermediğini görmek istiyorum."

"Eskiden sen de Tanrı'ya inanırdın," dedi usulca.

Yumuşak, neşesiz bir kahkaha attım. "Ta ki bir tanrı olabileceğimi ve yaşam ve ölümle ilgilenebileceğimi fark edene kadar. İkinci şansını mı istiyorsun?"

Çenesinde bir kas titredi.

"O zaman yalvar, Sinclair. Hepimize yalvar. Ve sonunda pes edip seni tamamen affettiğimizde, eve dönebilirsin. Bize tekrar katılabilirsin."

Bir an bana göz kırptı, belli ki boğazını kesmeyeceğime şaşırmişti.

"Bana ikinci bir şansa değer olduğunu kanıtlamanı istiyorum." Ondan uzaklaştım. "Sadece bu süreçte ölme. Burası soğuk olur. Belki sonra görüşürüz."

Etrafından dolaşıp ormana geri döndüğümde hiçbir şey söylemedi ve onu dizlerinin üzerinde bıraktım.

Eğer bir Tanrı varsa, belki de sonunda kıcını kaldırıp dualara cevap verirdi çünkü Sirena'nın bu pislik için dua edeceğini biliyordum çünkü kendisi için dua edecek kadar zeki değildi.

SIRENA

Teselli edilemiyordum.

Zaten birkaç kez kaçmaya çalışmıştım. Ashes beni yıkayabilsin diye Stitches beni küvette tutmak zorunda kaldı. Hiçbir işe yaramadı. Tekrar ayağa kalkar kalkmaz kapıya, Günah ve Kilise'ye gitmek için yırtınıyordum.

Stitches telefonundan birilerini aramaya çalışırken Ashes beni kanepede kendisine yaslamıştı.

Kapı açılıp Church tek başına içeri girdiğinde, sonunda kırıldım.

Bana cevap vermesi ve bana söz verdiği tüm iyi şeyleri yapması için çaresizce adını tekrar tekrar bağırdım.

"Kilise! Kilise! KİLİSE!" Öfke ve çaresizlikten çılgına dönmüştüm. Acıyla. Korkudan. Küfredip beni yakalamaya çalışan Ashes'ten kurtulmayı başardım ama kanepenin etrafından dolanıp kendimi Church'ün üzerine attım, yumruklarımla vurabileceğim her yere vuruyordum.

Church hareket etmedi. Benimle dövüşmedi ya da beni zapt etmeye çalışmadı. Sadece darbelerimi aldı ve sonunda ayaklarının dibine yığılıp kalbim tamamen paramparça olana kadar onun adını haykırışımı dinledi.

Hepsi benim hatamdı. Sin'i öldürtmüştüm çünkü bencildim.

Bir.

Yeterince hava alamadığım için titreyerek nefes aldım. Benim Sinin olmadığı bir dünyanın paniği beni tamamen kaybettirdi. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.

Church eğilip beni kollarının arasına aldı ve ben doğru nefes almaya çalışırken beni sıkıca vücuduna yasladı.

"İlaçlarını getirin," dedi huysuzca Ashes'e, o da onun emrini yerine getirmek için fırladı.

"Dante, dostum, ne yaptın sen?" Stitches sesi titreyerek sordu. "Yapılması gerekeni. Sonra konuşuruz," dedi Church. Küller geldi odaya geri döndü ve Church'e ilaçları verdi. Artık bir önemi yoktu. Umarım beni öldürecek kadar çok ilaç vermiştir.

Church beni yukarı taşıdı ve yanıma önce yatağına yerleştirdi. Bir iğne ucu tenime değdi ve beni yere yatırdığını anladım.

"Umarım beni öldürür," diye hızlı nefes alışlarını arasında boğulmayı başardım.

Church dudaklarını alnıma bastırdı. "Eğer seni öldürürsem, bu Sin'in canını yakar, öyle değil mi?"

Göz kapaklarım ağırlaştı ve onları açık tutmak için mücadele ettim.

"O ölmedi, hayalet. Gerçekten benim o tür bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" Kalbim hızla çarpıyordu.

"Günahkar mı?"

"O yaşıyor. Şimdilik. Sadece affedilmek için yalvarması gerekiyor. Bunu yaparsa, eve dönebilir. Gözetmenlerini alabilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?"

Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Uyuşturucunun verdiği ağırlıkla zihnim tek kelimesini bile kavrayamıyordu.

"O yaşıyor, hayalet. Onun için dua et. O sadece senin için dua ediyor." Beni öptü ve karanlık beni ele geçirerek sessizliğe gömdü.

ASHES

Sirena'yı bizden aldıktan yarım saat sonra Church aşağı indi. Sessizce oturmuş, onun dönüşünü bekliyorduk. İyi haber, parmak eklemlerindeki azıcık kan dışında üzerinde hiç kan görmemiştim, bu da Sin'e kesinlikle en az bir kez yumruk attığı anlamına geliyordu.

Church sandalyesinde otururken ona baktık, sessizliği beni tedirgin etti.

"Öldü mü?" Stitches sonunda sordu.

Church bize dönüp bakarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Şu anda gölde dizlerinin üzerinde. Sirena için dua ediyor, çünkü yaptığı şeyin bu olduğunu söylemişti."

"Neden? Ona ne yaptın?" Ayağa kalktım, o ana kadar kız konusunda ona güvenme düşüncesi beni hiç sarsmamıştı.

"Sakin ol." Church bana salladı. "O uyuyor. Günah yaşıyor. Şimdilik." "Bu da ne demek oluyor?" Stitches talep etti.

Bu gece beni daha fazla kızdırmayacağını umarak Church'e ters ters baktım. Lanet evi dinlediğinden haberim yoktu. Bu bir mahremiyet ihlaliydi ve Günah meselesini hallettiğimizde yakında bunu da halledecektik.

"Affedilene kadar dizlerinin üzerinde yalvaracağını söyledi. Şu anda dizlerinin üzerinde. Sabah ona gitmeni ve onu affetmen için sana yalvarmasını sağlamanı bekliyorum."

"Dışarısı buz gibi. Ölecek," diye tersledim onu. "Senin derdin ne Dante? Ha? Dünyanın senin ve isteklerinin etrafında dönmediğinin farkındasın, değil mi?"

Ben ayağa kalktığımda o da ayağa kalktı.

"Onun dünyası benim etrafımda dönüyor ve ona zarar vermeye niyetli her orospu çocuğunu dışarıda tutmaya niyetliyim. Eğer girmek istiyorsa, yalvarabilir."

Ona karşı tiksintiyle başımı salladım.

"Onu bu gece yakalayacağız."

". O duaları üzerinde çalışıyor-"

Church'ün yüzüne baktım, göğsüm öfkeyle kabarıyordu.

"Bana yardım et Dante, gerekirse bu lanet olası evi içinde sen varken yakarım. Sakın beni zorlama. Sirena onu seviyor. Onu istiyor. Bu *onun* seçimi. Senin *değil*. Sen karar veremezsin. *O. Lanet olası. Seçiyor!*" Hışım ile yanından geçip ceketimi kapmadan önce göğsünden ittim.

Bu konuda benimle tartışacağını düşünmüştüm. Onun yerine telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

"Biz dışarı çıkarken Sirena'ya göz kulak olmanı istiyorum. Hayır. Sorun değil. Çabuk ol." Telefonu kapattı ve Stitches ayağa kalktı.

"Asylum yolda. Biz yokken ona göz kulak olacak-" Daha kelimeler ağzından çıkmadan kapımız çalındı.

Kapıyı açtığımda Asylum'u ön basamağımızda, siyah beresini aşağıya doğru çekmiş ve yanakları pembeleşmiş bir halde buldum.

Ya da Mirage, beyaz tavşan maskesine bakılırsa.

"Ne oluyor lan? Burada mı uçuyorsun, büyücü?" Stitches ona mırıldandı.

Mirage ona sırtıttı. "Bana ihtiyaç duyulacağına dair bir his vardı içimde. İşte buradayım."

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. Church, kendisiyle birlikte tabutta ölmeye çalışan ama Sin'le sorunları olan Asylum/Mirage'ı yanında tutmakta sakınca görmüyordu. Onun mantığı beni şaşırtıyordu.

"Ben iyi bir adamım, Asher. Bunu biliyorsun." Mirage bana göz kırptı. "Aynı şeyleri istiyoruz."

"Bugün Mirage mısın yoksa Asylum mu? Seni kızdırmamak ve her birkaç dakikada bir beni düzeltmek zorunda kalmamak için bilmek istiyorum," dedim.

"Ben Mirage," diye cevap verdi başını sağa doğru eğerek. "Asylum baş belası olabiliyor, değil mi?"

"Tam bir baş belasısın. Sirena'ya göz kulak ol. Church ona ilaç verdi ve bayılttı. Sakın ona dokunma," diye uyardım.

"Tabii ki. Bilinçsizleri becermek Church'ün işi, benim değil. En azından genelde değil. İyi bir kaçık olacağım ve aşağıda kalacağım. Kameralar izliyor." Odanın çeşitli yerlerini işaret etti. "Haksız mıyım, Dante? Oradalar mı?"

"Bazıları," diye yorumladı Church, ceketini kapıp omuz silkerek.

"Merdivenlerden yukarı. Merdivenlerden aşağı. Odalarda. Siz saçınızı tararken bile izler. Ya da saçlarını?" Mirage başını tekrar sağa doğru eğdi. "Ah,

İyi. Zaman geçiyor. Donarak ölmekten önce göl kenarındaki küçük Sin'e koş. Ne Sirena ne de Asylum bundan hoşlanmayacaktır."

Ona kaşlarını çatıttım.

"Çok tuhafısın," diye mırıldandım, neden üçüncü şahıs ağzıyla konuştuğunu merak ediyordum. Bunu asla anlayamayacaktım, bu yüzden konu tartışmalıydı. Bunun yerine, Church ve Stitches arkamdayken dışarı çıktım ve Sin'in göldeki en sevdiği yere yola koyuldum.

Ona rastladığımızda Sin dizlerinin üzerinde göle bakıyordu. Hiç kıpırdamadığı belliydi. Buna hayran kaldım ama donuyor olması gerektiğini de biliyordum.

"Hey," dedi Stitches, onun önüne geçerek. Sin soğuktan titreyerek, "H-hey," diye cevap verdi. "İçeri gelmelisin. Dışarı çok soğuk."

"Hayır." Sin titrerken sesi de titriyordu. "Kefaretimi ödemedim. Yalvarmadım. Affedilmedim. Affedilmeyi de beklemiyorum. Bırakın yerimde öleyim. Sirena'ya söyle. . . Ona üzgün olduğumu söyle."

Stitches bıkkın bir şekilde iç geçirdi.

"Dostum, hadi. Hadi gidelim."

"Hayır." Sin yine titredi ama dizlerinin üzerinde kalmaya devam etti. "Sinclair," diye seslendim.

"Asher, gitmiyorum. Dur, tamam mı? Kaderimi kabul ediyorum."

Church'e baktım, o da Sin'e doğru kaşlarını çatıttı. Hepimiz Sin'in duygularıyla, sevgiyi anlamakla ve diğer şeylerle mücadele ettiğini biliyorduk. Bu da kafasını zorlandığı durumlardan sadece biriydi. Onun için her şey her zaman çok karmaşık olmak zorundaydı.

"Sin, lütfen. Evde konuşabiliriz," diye bastırdım, soğuk rüzgâr eserken titriyordum. Eğer içeri girmezse sabaha kadar ölmüş olacaktı. Bu sıcaklarda ceketinden başka bir şey giymeden hayatta kalması mümkün değildi. Şapkası ya da eldiveni bile yoktu. Ceket ve kot pantolonuyla dizlerinin üzerinde durdu, parmakları elindeki tespihin üzerinde gezindi.

"Yılanıma iyi bak," dedi dişleri takırdayarak. "Sirena ona William Shakespeare adını verdi. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla anlamı var."

Hayal et. Artık korkmamayı öğrenmesini istiyorum. Bill'in bu konuda yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Sin-"

"Asher, lütfen. Bırak beni."

Hayal kırıklığıyla iç çektim. Kıçına tekmeyi onu eve sürüklemek istemiyordum ama iş o noktaya gelirse bunu kesinlikle yapardım.

"Yalvar bana," diye araya girdi

Stitches. Sin başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Seni affetmem için yalvar bana," dedi Stitches. "Kafandaki tüm saçmalıkları bana söylediğini duymak istiyorum. Yalvar bana."

Sin konuşmadan önce bir an sessiz kaldı, sesi yumuşaktı.

"Özür dilerim, Malachi. Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan birisin. Bana güvendin ve ben korkumun seni ele geçirmesine izin vererek bu güveni kırdım. Çok özür dilerim. Yaptığım şey için, sana ve Sirena'ya olanlar için ne kadar üzgün olduğumu ve her zaman üzgün olacağımı sana anlatacak kadar nefesim yok. Yaşamayı hak etmiyorum. Arkadaşın olmayı. Tozdan başka bir şey olmayı. Ama sana yemin ederim, eğer eve dönebilirim, buna değdiğimi kanıtlayacağım. Sadık olduğumu ve hepimizi çok sevdiğimi. Siz benim ailemsiniz." Gözyaşları olduğu yerde donmadan önce yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Bunu tekrar istiyorum. Lütfen beni affetmeniz için size yalvarıyorum. Bana bir şans daha verin. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu size göstermeme izin verin. Hepinizin benim için ne kadar önemli olduğunu. Tekrar bir aile olmak için neler yapabileceğimi kanıtlamama izin verin. Bu dünyada sahip olduğum tek şey sizsiniz. Sahip olduğum tek şey sizsiniz. Çok üzgünüm. Lütfen, Malachi. Lütfen. Beni affet. Eve dönmeme izin vermen için dizlerimin üzerinde yalvarıyorum. Benden istediğin her şeyi yapacağım. Benim için dileğin ölümse, öyle olsun. Sadece lütfen. Günahlarım için ne kadar acı çektiğimi bil. Senin başına gelmemesi için anında senin yerini alır ve o cehennemden geçerim. Kahretsin, Malachi. Özür dilerim. Lanet olsun! Özür dilerim." Hıçkırarak ağladı, başı öne eğikti, vücudu titriyordu.

Onun sözleri karşısında boğazımdaki yumruyu yuttum ve Stitches'in ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu yeşil ışığı yakmasını umdum.

Church'e baktığımda onun yüzünde duyusuz bir ifadeyle sahneyi izlediğini gördüm.

Stitches onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Her şeyi berbat ettin Sinclair," dedi sertçe. "*Her şeyi*. Her gece uyuduğumda, kabusunu yeniden yaşıyorum. Her gece uyurken

Zorla. . kendilerini bedenimin içine nasıl zorla soktuklarını." Stitches'in sesi çatallaştı. "Ama seni kaybetmek istediğimi de bilmiyorum. Yaptığın şey için sana kızgıyım. Bunu atlatmam uzun zaman alabilir. Kendim için değil ama Sirena'nın yaşadıkları için. Çünkü şu anda bile acı çekiyor. Acı çekiyor çünkü bunları yaşarken bile seni seviyordu. Yaptıkların onu incitti ve kafasını karıştırdı. O da sana güveniyordu."

"Biliyorum," diye Sin. "Biliyorum."

"Eğer onu bir daha incitmeyi aklından geçirirsen, seni kendim öldürürüm."

Sin sözsüz bir şekilde başını salladı.

"Seni affediyorum. *Kardeşim*." Stitches uzanıp Sin'e sarıldı ve Sin'in usulca ağlamasına neden oldu, vücudu gözyaşlarından titriyordu.

Uzun bir süre birbirlerine sarılarak öylece kaldılar. Sonunda Stitches ayağa kalktı ve Church'e baktı.

"Onu affettim," dedi sakın bir sesle. "Bana düşen görev tamamlandı." Church başını salladı ve bana baktı.

Gidip bana bakan Sin'in önünde durdum, yüzündeki gözyaşlarının yarısı donmuştu.

"Hepimizi incittin. Verdiğini biliyorsun. Son birkaç haftada nasıl değiştiğini gördüm. Tanıdığım adam değilsin. Bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. O huysuz herifi özledim." Önünde diz çöktüm. "Seni uzun zaman önce affettim. İçinin acımasının ve bu konuda kafanın karışmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Sirena'yı ne kadar sevdiğini ve onun da seni ne kadar sevdiğini biliyorum. Bunu ikinizden de almak istemiyorum. Eve, bize gelmeni istiyorum. TAMAM MI?"

Başını salladı, daha fazla gözyaşı akıyordu.

Ayağa kalkıp Church'e sert bir bakış atmadan önce eğildim ve alnından öptüm.

Etrafımda dolanıp Sin'le yüzleşirken hiçbir şey söylemedi.

"Yalvar," dedi usulca.

"Lütfen, Dante. Lütfen evime, aileme dönmeme izin ver. Bana ikinci bir şans vermen için sana yalvarıyorum. Lütfen. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Hepinizi. Tüm günahlarım için. Zihinsel saçmalıklarım için. Hatalarım için. Gözcüler benim ailem ve siz benim için dünyalara bedelsiniz. Sizi kaybetmekten o kadar korktum ki, yaptıklarımın korkularımın katalizörü olacağını düşünmedim. Nasıl daha çok yalvaracağımı bilmiyorum. Ne yapmamı isterdin?" Sin ona baktı, sesinde bir yalvarış vardı. "Yapacağım. Ne istersen."

Church bıçağını botundan çıkardı ve parmaklarının arasında döndürdü.

"Bana kan yemini et," dedi Church. Sin tereddüt etmeden "Evet," dedi.

Stitches'a baktım, bizim dünyamızda kan yemininin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Eğer bozarsan, ölürdün. Tekrar yapmak yoktu. İkinci, üçüncü ya da dördüncü şanslar yoktu. Bir hata yaparsın, o kadar. Oyun biterdi.

Church, babasıyla ne zaman bir işlem yapsa adını kanla imzalıyordu. Hatta ne zaman anlamlı bir iş yapsa. O böyle biriydi.

"Benden sonra tekrar et," diye talimat verdi Church. "Ben, Sinclair Rahibi, bir hata yaparsam hayatımı feda edeceğime yemin ederim. Sirena'ya ya da kardeşlerime zarar verecek herhangi bir yanlış adımda kalbime bir bıçak saplanacak ve hiç itiraz etmeden bıçağın üzerinde öleceğim. Onu tüm acı ve tehlikelerden korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Sin sözlerini tekrarladı, sesi soğuktan daha da titriyordu. "Elini uzat," dedi Church.

Sin ona söyleneni yaptı. Church elini keserken izledim, kan fışkırıyordu. Bir an sonra bıçağı Sin'in avucuna doğru çekti.

Church kanlı elini Sin'inkine doğru kaydırды.

"Mezara kadar, Sinclair. Ve sonra tekrar geri dön."

"Lanet olası mezara, Dante. Ve sonra tekrar geri," diye Sin. "Ya artık nefes alamadığımız zaman?"

"Yine de yapacağız," diye cevap verdi Sin.

"Sonuna kadar, kardeşim."

"Sonuna kadar," Sin'in sesi tekrar titredi, kendisinin ve Church'ün kanı beyaz karın üzerine damlıyordu.

Church, Sin'i ayağa kaldırarak, "Evine hoş geldin Sinclair," dedi. "Şimdi seni eve götürelim de suratına düzgün bir yumruk atabileyim."

Stitches'e bakmadan önce rahat bir nefes aldım.

hiss

etti "Sana hâlâ kızgıyım," diye devam etti Church.

m. "Biliyorum. Ve bana istediğin kadar tekrar vurmana izin vereceğim."

"Bana söz verirken dikkatli ol. Biliyorsun ben bir şeytanım.

toplar."

"Biliyorum," dedi Sin onu sabitlerken. Yine titredi ama en azından gözlerindeki ışık geri gelmişti.

Karanlıktan daha iyiydi. Hem de
çok daha iyi.

SIRENA

Uyandığım anda battaniyelerimi iterek çıkardım ve tökezleyerek banyoya gittim. Dişlerimi fırçalamadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde işimi hallettim, aklım evden nasıl çıkacağım ve Sin her neredeyse oraya nasıl gideceğim konusunda yarışyordu.

Mutfakta masanın üzerinde yatarken, Church bana hareket edersen Sin'in kesinlikle öleceğini ve Sin'in gerçeğı söylemesine izin vermem gerektiğini söylemişti. O anlarda dehşete düşmüştüm ama bir şeye inanmak zorundaydım,   l  m  n benim yerime adamlarımdan birine gelmemesi için dua ediyordum.

Sin'in gölde olduğunu söylediklerini duymuştum. Biraz y  r  mem gerekti ve ormandaki patikadan geçmem gerekti ama başarabilirdim.

Umarım.

Ormandan hâlâ korkuyordum. Yanımda biri varken ilerlemek çok daha kolaydı. Yalnız gitmek beni geriyordu ama Sin'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Kilise bana bütün gece uyutmayacak kadar uyku ilacı verdi. Kendimi ne kadar halsiz hissetsem de, iş başa düşerse savaşa hazırdım.

Giyinme zahmetine girmedim, üzerimdeki gecelikle kalmayı tercih ettim.

  abucak aşağıya indim ve ona söyleyeceklerimi prova ettim.

Kiliseyi ve derdimi anlatmak için onu nasıl bıçaklamaya hazır olduğumu.

Dört adam da kahvaltıyı masaya koyarken aniden durdum.

"Günaydın cennet," diye seslendi Ashes, yüzü neşeliydi.

Temkinli bir şekilde yaklaştım ve gözlerimi ovuşturdum. Rüya görüp g  rmediğimden emin değıldim.

"Angel." Stitches yanıma geldi ve elimi tutup beni masaya götürmeden önce beni çabucak öptü. "Sana kahvaltı hazırlamak için biraz erken kalktık."

Sandalyemi çekti ve beni oturttu.

Sin bana baktı ve gülümsedi, gri gözleri yorgunlukla doluydu. Ama yaşıyordu.

Hayattaydı ve buradaydı.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemişim," dedi Church ve gelip alınma bir öpücük kondurduktan sonra gidip ortaya çıkan tostlardan bir demet alıp tabağa koydu.

Tekrar Sin'e baktım.

Yerine otururken elime uzandı. Benim için onunkinin bir sandalye koymuşlardı.

"Hey," diye mırıldandı, elimi ağzına götürdü ve dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi. "Korktuğun için üzgünüm."

Bunun gerçek olduğuna inanmadığım için hiçbir şey söylemedim. Belki de berrak bir rüyaydı. Sin aklımı okuyormuş gibi yumuşak bir sesle, "Bu gerçek," diye devam etti. "Ben Buradayım. Ben evimdeyim."

Kalbim yerinden fırladı.

Kollarımı ona doladım ve ani hiddetim karşısında soluk soluğa kalmasına neden oldum. Sarılmama karşılık vermesi uzun sürmedi, beni vücuduna doğru çekti ve salladı.

"Bebeğim," diye tekrar tekrar fısıldadı. "Ben evimdeyim. Asla gitmeyeceğim. O sensin, siren. Sensin."

Defterimiz Church tarafından önümüze kondu. Sin'den ayrılırken onun eline uzandım.

"Bana sonra teşekkür edersin," dedi Church, yeşil gözlerini Sin'e dikerek. "Onu hizada tut. Eğer bir daha her şeyi berbat ederse, gerçekten ölür."

"Çok dramatik," dedi Stitches, başını sallayarak ve tabağına bir waffle koyarak.

Church kaşlarını çatarak Stitches'a baktı ve ona bir parça tost fırlattı. Stitches elindeki waffle'ı ona doğru savurarak göğsüne çarptı, şurup waffle'ın yerine yapışmasına neden oldu.

Church, "Orospu çocuğu," diye hırladı ve kaçmaya çalışırken sandalyesinden düşen Stitches'ın üzerine atıldı.

Birlikte yerde yuvarlanmalarını, her birinin waffle'ı diğerinin gömleğine sokmaya çalışmasını ve birbirlerine küfretmelerini izledim.

Sakinliğini koruyan ve yemeye devam eden Ashes'e baktım.

Sin bana bir bardak portakal suyu doldururken, "Ye bebeğim," diye talimat verdi. "Oğlanlar olacak. Onlar . Yemeğini bitirdiğinde hâlâ kavga ediyorsa üstlerinden geç. Ben böyle yaparım."

Sözleri karşısında gözlerimi kırıştırdım ve hâlâ yerde güreşen çifte dönüp baktım.

Sin, "Ashes haklı," dedi ve ikilinin üzerine bir parça tost bıraktı. Stitches onu kaptı ve Church'ün ağzına sokmaya çalıştı. "Sonsuza kadar böyle devam edecekler. Bazı şeyler asla değişmez."

"Ye," diye tekrar ısrar etti Ashes. "Buna alışacaksın."

Sin ile bakışırken yüzünde bir gülümseme vardı.

Kardeşler yerde birbirleriyle güreşirken ve birbirlerinin gömleklerine yemek tıktırırken ben de yemek yedim.

"NE YAPIYORSUN?" Church sabahın ilerleyen saatlerinde kapıma yaslanırken sordu. Çantama koymak için ayakkabılarıma uzanmadan önce ona bir göz attım. Cuma günüydü. Derslerimiz vardı. Son zamanlarda çok fazla dersi kaçırmıştım ve gitmem gerekiyordu.

Yine de ayakkabılarımı alamadım. Church onları benden aldı ve arkasına bıraktıktan sonra iki eliyle yüzümü kavradı. Ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırdı.

"Sana bir soru sordum, hayalet. Ne yapıyorsun?"

Yüzüne baktım, sözcükleri çıkarmak için elimden geleni yaptım ama çıkmadı.

"Ashes'in eline yazarak onunla konuşuyorsun. Stitches'e dokunuyorsun. Sin'e notlar yazıyorsun. Benim içinse sadece bakıyorsun. Neyi yanlış yapıyorum?" diye mırıldandı, yeşil gözleri yüzümde geziniyordu.

Nefes verdim, ona dün gece beni kızdırdığını söylemek istiyordum. Beni korkuttuğunu. Bundan hoşlanmadığımı.

"Söyle," diye fısıldadı. "Yüzünde görebildiğim tüm o öfke. Söyle bana. Duymak istiyorum."

Tekrar nefes verdim, çenem sıkılmaktan ağrıyordu. Gözlerimi kapatarak kalbimdeki tüm öfkeyi düşündüm. Tüm o umutsuzluğu. Korkuyu. Üzüntüyü. İstek. İntikam ihtiyacını. Küçük notlar ve fısıltılar olmadan hepsine nasıl hissettiğimi anlatmak. Bryce ve Asylum'u nasıl istediğimi. Ve Mirage'ı.

"Sirena," diye seslendi Church usulca.

Öfkeye odaklandım. "Beni ," dedim, gözlerimi açtım ve yukarı bakarak Ben.
Başını salladı. "Biliyorum."
O. "Beni incittin. Beni korkuttun. Düşündüm ki. . . Düşündüm ki. ." Kelimeler

Kendimi toparlamak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıp açmadan ve ona bakmadan önce dudaklarım titredi. "Birazcık bile üzgün değil misin?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra bir tutam saçımı arkama sıkıştırdı.
Kulak.

"Kim olduğum ve ne yaptığım konusunda asla özür dilemeyecek şekilde yetiştirildim. Ben özür dilemem.

Bu duyguları gerçekten nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Bazen üzgün olduğumu düşünüyorum ama sonra üzgün olmak ve suçluluk duymanın iki farklı duygu olduğunu fark ediyorum. Bazen birbirleriyle çatışıyorlar." Durakladı ve alt dudağını okşadı. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Üzgün değilim. Dünle ilgili olarak ne suçluluk ne de üzüntü gibi bir şey hissediyorum."

Ona başımı salladım ve verdiği cevaptan hayal kırıklığına uğramış bir şekilde arkamı döndüm.

Kolumdan tuttu ve beni tekrar ona doğru çevirdi.

"Bırakın bitireyim," dedi. "Yaptıklarım için pişman değilim. Belki de gerekli oldukları içindir. Bana asla söylemeyeceğini biliyordum. Sır saklamak beni rahatsız ediyor, Sirena. Özellikle de kendi evimde. Ben kim olduğumu biliyorum. Sen kim olduğunu biliyor musun?"

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım ve ayaklarıma baktım. Gerçek şu ki, kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafamın içi karmakarışık. Bir an güçlü ve cesurdum. Sonra, dehşete düşmüş, kafam karışmış ve karanlıkta saklanıyordum.

Church çenemi yukarı kaldırarak, "O gün oturma odamızda kendinden bir parça bırakmıştın," diye devam etti. "O zaman seni gördüm. Sakladığın o güçlü kızın bir anlık görüntüsünü yakaladım. Onunla doğru dürüst tanışma fırsatını çok isterim. Bence konuşabilen ve benim lafımı dinlemeyen kız o. Seni sen yapan şeyin bir parçası o. Senin tüm parçalarını seviyorum ama biz kızın tamamını elde etmek için uğraşırken sen bize sadece küçük parçalarını veriyorsun."

Yutkundum. "Kırık parçaları bile mi?"

"Kırık parçalar benim en sevdiğim kısım." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi.
"Ben kurtarılabilir değilim, Sirena. Olmadığımı biliyorsun. Bu benim sadece

Sana kim olduğumu söyledim, ama sana canavarımı da gösterdim. Şimdi de seninkini görmek istiyorum."

"Korkuyorum-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Korku da bir canavardır bebeğim. Senin olmasına izin verme. Bu evde korku yok. Sen artık bir gözetmenin kızısn. Kelimeleri bulamıyorsan bile dünyaya kim olduğunu *göster*. Bu karanlık krallıkta senin ordun biziz. İster inan ister inanma, buranın hükümdarı sensin."

"Ben mi?"

Başını salladı ve parmak eklemlerini çenemde gezdirdi. "Bunu görememen ne kadar komik. Kraliçem ne isterse ona sahip olacak." boşluğu kapattı. "Bana ne istediğini söyle, hayalet. *Benim küçük Hayaletim*. Bana isimlerini söyle. *Dörtten fazla olduklarını biliyorum*."

Benden uzaklaştığında nabzım kulaklarımda uğuldadı, yeşil gözleri yüzünde nadiren gördüğüm tam olarak çıkaramadığım bir duyguyla parlıyordu.

" sen verirsin. Sadece kendini ."

Kararları ben

veririm.

Ben seçiyorum.

"Ama şimdilik, sen hazır olana kadar bırak ben halledeyim. Anlaştık mı?"

Elimi ona uzatmadan önce dudaklarımı yaladım. Bana sırtıttı ve bıçağını çıkardı.

"Benim tatlı, cesur kızım, şeytanla anlaşma yapmaya hazır." Ben avucumu yukarı doğru çevirmeden önce diğer avucunu kesti. Üzerine küçük bir kesik attı, acısı tıslamama neden oldu. Elimini onunkine bastırdım ve parmaklarımı onunla birleştirdim.

"Belki ben de bir şeytanım," diye fısıldadım.

"Umarım öyledir, bebeğim." Ellerimiz birbirinin üzerinde, kan lekeleri tenimize bulaşmadan önce dudakları benimkilerle derin, nüfuz edici bir öpüşmede buluştu.

"Bu arada," dedi çılgınca öpücükler arasında. "Aşağı inecek ve Sin'i benim önümde becereceksin, böylece ben de izleyebileceğim."

Ağına karşı inledim, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

Ama beni kaldırdığında bacaklarımı beline doladım ve beni aşağı indirip Sin'in kucağına oturtmasına izin verdim.

Eğer bir gösteri istiyorsa, ona bir tane verirdim. Çekingen tarafım beni durdurmadığı sürece, bunu yapabileceğimi biliyordum.

Cehennemdeki kraliçeler böyle yapardı. Biz sebat ettik.

SİN

Eli kanıyordu ve derisinde kanlı el izleri vardı. Church'e baktım. Bana kaşlarını kaldırdı ve sandalyesine doğru ilerledi, vücudundaki el izleri eşleşiyordu ve eli de kanıyordu.

Onunla ne boktan bir anlaşma yaptı?

Bunu bilmek beni endişelendiriyordu. Ashes'le kahvaltı ettikten sonra William Snakespeare'i ve eşyalarımı almak için aceleyle yurttaki odama dönmek üzere ayrılmıştım. Daha yeni dönmüştük. Evde olduğum için lanet bir rüyada yaşadığımı sanıyordum. Church ile aramız biraz gergindi ama bu noktaya daha önce de gelmiştik, yani üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Bu sefer ödül olarak Sirena vardı, bu yüzden savaşmaya değirdi.

Yine de onunla arama mesafe koymuştum. Church'ün bizi birlikte görmesini kolaylaştırmak istedim. Zaten deliliğin ve öfkenin sınırında sallanıyordu. Onu derinlere itmenin bir anlamı yoktu.

Ama olsun, onu kucağıma oturtması kalbimi yerinden oynattı. Bu konuda ciddi idi.

İlk başta, bana zalimce bir oyun oynuyor olabileceğini düşündüm. Beni eve getirecek ve sonunda her şeyin yoluna girdiğini düşünmemi sağlayacaktı. Umutlarımı yüksek tutayım ki, onu elimden aldıktan sonra dünyaya geri döndüğümde bu bana bir ders olsun.

Şimdiye kadar öyle olmadı.

Sirena vücuduma sarıldı, yüzü boynuma gömüldü. Church'e baktığımda sandalyesinden bizi izlediğini gördüm, vücudu biraz kaskatı kesilmişti ama yüzünde beni öldüreceğine dair bir ifade yoktu.

Ashes bana göz kırptı ve çakmağını açıp kapatırken Stitches cam tankının içinden Bill'e baktı.

"Sümüksü mü? Sümüksü görünüyor," diye mırıldanarak bardağa küçük bir dokunuş yaptı. "Sümüksü değil," dedim. "O da oldukça sakın aslında." Gözlerimi

parmaklarını Sirena'nın saçlarında gezdirdi ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "İstersen onu dışarı çıkarabilirsin."

"Eh, bilemiyorum dostum. İpi falan severim ama bu, dostum, hayır ipi. Orospu çocuğu benim kadar uzun. Çük açısından tabii." Bana göz kırptı.

Stitches başını sallamadan önce dövme eliyle bardağa tekrar hafifçe vururken kıkırdadım.

"Hayır. Beni nasıl yutacağını planlıyor gibi görünüyor."

"Henüz bunu yapabilecek kadar büyük değil," dedim. "Ayrıca, o zaten yedik."

"Onu odanızda tutun. Ne olur ne olmaz." Stitches bana baktı, ciddi bir ifadeyle Yüzündeki ifade.

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Elbette, dostum. Onu odamda tutacağım."

"Bir kedi alabiliriz," diye girdi Ashes. "Onlar güzeldir. Çocukken benim de bir tane vardı."

"Kedi yok," diye seslendi Church.

"Bir köpek mi?" Ashes sordu. "Büyük bir şey. Bir Doberman." "Bu harika olurdu," dedi Stitches başını sallayarak.

"Köpek de yok," diye devam etti Church. "Kendimizi hayatta tutmakta yeterince zorlanıyoruz. Karışıma bir de hayvan eklemenin anlamı yok."

"Ezik," diye mırıldandı Ashes. "Yani evimizin maskotu Bill adında bir yılan mı?"

"William Shakespeare," diye düzelttim. "Kısaca Bill."

"Bence yılan harika bir maskot." Church gözlerini bana dikti. "de öyle değil mi, Sin?"

"İstiyorum," diye mırıldandım ve Sirena boynumu öperken göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim.

Kahretsin, onun tarafından sevilme iyi hissettirdi. Evde olmak.

Church, "Belki de bir eve hoş geldin hediyesini hak ediyorsunuzdur," diye devam etti.

Kesik gözlerle ona baktım, kalbim hızla çarpıyordu. Bununla nereye varmak istediğini biliyordum. Yine de onu zorlamayacaktım. Beni daha önce durdurmuştu. Ne isterse onun hızında olacaktı.

"Specter." Church benimle göz göze gelmeye devam etti.

İçimi sızlatarak benden uzaklaştı ve ayağa kalktı. Yüzünde tatlı bir ifadeyle çağrıldığı yere doğru yürüdü. Church onu kucağına aldı ve kulağına fısıldadı. Konuşurken onu okşamasını izledim, eli yavaşça sırtında aşağı yukarı geziniyordu.

Bu manzara karşısında dişlerimi sıktım.

Bu şekilde paylaşmak benim için hâlâ yeniydi ve Tanrı biliyordu ki Church ve benim geçmişimizde kadınlarla sorunlarımız vardı. Bana burada gerçekten kimin yetkili olduğunu göstermek istediğini hissediyordum, bu yüzden onu koparıp yakınımda tutmak için çaresizce izledim.

Church yüzünü onun boynuna gömüp parmaklarını gömleğinin içinde çevirirken yumuşak bir kahkaha attı.

"Utangaç biri," diye seslendi bana. "Onu göreceğin için gergin. Ve görünüşe göre biraz da korkmuş."

"Siren, sana zarar vermeyeceğim," diye seslendim, sesimin çaresiz tonuna dikkat ederek. *Lanet olsun, topla kendini, seni lanet amcık.*

"Gördün mü? O da istiyor," diye mırıldandı Church, parmaklarını kızın uzun siyah saçlarında gezdirirken. "Senin amını daha önce gördü, hatırladın mı? Tadına bile baktı."

Church'ün onu buraya getirdiği ve onunla oynadığımız zamanı hatırlayınca sertçe yutkundum. O kadar sertleşmişim ki gecenin ilerleyen saatlerinde kendimi sakinleştirmek için banyoda mastürbasyon yapmak zorunda .

"Yapmak zorunda değiliz," dedim dürüstçe. "Yapmasak da olur. Hatta iyiden de iyiyim. Sadece burada olduğum için minnettarım."

Parçalanmış bedenimin sergilenmesinden ne kadar tedirgin olduğumu söylememiştim. Kendimi cezalandırdığım için paramparça olmuştu. Bu hatırlatmanın açıkta olması belki de en iyi fikir değildi, özellikle de Sirena'yı tetiklediyse. Kendimden utanmak benim için hiçbir zaman bir sorun olmamıştı ama şimdi işler değiştiğine göre, duygularıma engel olamıyordum.

"Bırakın o karar versin." Stitches kanepede Ashes'in yanına oturdu ve beni L kısmında yalnız bıraktı. "Onu zorlamamı istemiyorum. Yüzünde döllerimiz kururken onu masaya yatırdığında zaten onunla berbat bir zaman geçirdik."

Ellerimi yumruk yaptım. Yaptığı şeyin bu olduğunu bilmiyordum. Onu becerdiklerini ve Church'ün emriyle benimle dalga geçmenin bir yolu olarak orada bıraktıklarını sanıyordum. Ve elbette, benimle dalga geçmenin harika bir yoluydu, ama böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

"Sorun ne, Sinclair? Evimizin yönetim şeklini beğenmiyor musun?" Church bana bakarak sordu.

Alay ettim. "Biliyor musun, hiç hoşlanmadığım bazı şeyler var. Aşağılanmış bir halde onun üzerine atlanan ve onu ıslak çamaşır gibi kurumaya bırakman hoşuma gitmedi."

Ashes, "Kendimizi savunmak gerekirse, olan bitenin bu olduğunu bilmiyorduk," diye konuştu. "Biz sadece eğlendiğimizi sanıyorduk. O da bu işin içindeydi."

Ellerime baktım, bu konuda konuşmak istemiyordum. Eve daha yeni gelmişim. Hiçbirine katılmadığım için herkesi kızdırmak şu an için iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Sirena önümde diz çökene kadar başımı kaldırmadım. "Ne yapıyorsun?" Onu içime çekerek mırıldandım.

Bana nazik bir gülümseme sundu ve sonra uzanıp elimi tuttu.
yüz.

Gözlerinin içine baktım, renklerin içinde tamamen kaybolmuştum, keşke Ona dünyayı vermek. Kahretsin, bunu yapabilmek için neler vermezdim. "Ne oldu?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum.

Alt dudağını ısırды, kaşları çatıldı.

Keşke defterimiz yanımda olsaydı da bana anlatabilseydi ama defter yatak odamdaydı. Onunla iletişim kuramamak çok zordu. Ashes ya da hatta Asylum/Mirage kadar sezgisel değildim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye devam ettim, ona doğru uzanarak. Ellerimi beline koydum ve onu sıktım. "Ne istersen yapacağım."

Bir süre daha yüzünü inceledim. Erkeklerin beni izlediğini bilmek beni de geriyordu. Tüm o utangaçlık geri geldi, bu sefer onunla doğru konuşmadığım ya da ona düzgün dokunmadığımla ilgili.

Tek bildiğim onun benim sirenim, benim de onun günahkârı olduğumdu. Bunun ötesinde, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"İstiyorum," diye fısıldadı bana.

Yumuşak sözleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum, bu yüzden eylemin kendisi benim için çok şey ifade ediyordu.

"Ben mi?" Ona bakarken kaşlarımı kırıştırdım.

Başını salladı ve nefesim ciğerlerimde kesildi. Bir karara varmadan önce bir süre onu inceledim.

Siktir et. Ben de onu istiyordum.

Dudaklarım onunkilerle buluştu ve sanki vücudumda şimşekler çaktı.
Dudakları benim için ayrıldı. İşim bitmişti.

Onu derinden öptüm. Tadına baktım. Ona dokundum. Bir yanım onu hızlı ve sert bir şekilde içime almak isterken altımda kıvrandığını hissediyordu. Ama başka bir yanım, daha güçlü bir yanım, ağırdan almak ve onu ilk gördüğümünden beri hayalini kurduğum her şekilde tadını çıkarmak istiyordu.

Dikkatlice, elbisesinin askısını diğerinden önce kolundan aşağı ittim. Birkaç dakika içinde elbisesi yere yığıldı, dudakları hâlâ benimkiyle birleşmişti.

Bir kızın kıyafetlerini çıkarmayalı bir dakika olmuştu, bu yüzden sütyenini karıştırdım, arka planda kıs kıs güldüğünü duyduğum kişinin Stitches olduğunu çok iyi biliyordum.

Onu dantelli beyaz külotuna kadar soyduktan sonra, gömleğimin ve pantolonumun düğmelerini iliklerken bocaladığında ona yardım ettim.

Gömleğim açıldığı anda elleri gövdemin sert yüzeyindeydi. Parmakları her bir kesiği ve yara izini keşfetti, beni incelemek için çekilene kadar öpücüğü yavaşladı.

Gömleğimi tamamen çıkarıp beni tuttuğunda sertçe yutkundum.
içinde.

kadar spor yapmıyordum, ama vücudumu geliştirmiştım.
Biraz daha küçük olsa da bir makine gibiydi. Parmak uçları göğsümdeki isminin üzerinde geziniyor, gözleri pürüzlü harflerin her bir karalamasını içiyordu.

Siren.

Onun adı vücudumun derinliklerine kazındı ve yara izi kaldı çünkü kırık bir oyuncak gibi ona aittim.

Ben bile söyledim.

"Ben senin kırık oyuncağımım." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve konuştu, sesi o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabiliyordum

o.

"Ve ben seninim."

Siktir et, öyleydi.

Bir elimle onu kendime doğru çektim, diğer elimle de pantolonumu ittim.
diğeriyle birlikte. Ufacık bir şey olduğu için manevra yapması kolaydı. Birkaç dakika içinde onu altıma almıştım.

Kanepede onun üzerinde dengede durdum, gözlerinin içine baktım, kalbim o kadar doluydu ki patlayacak sandım.

Aşık olmuşum. Kendimi onun varlığının içine sokabildiğim her yönüne tamamen takıntılıyım. Bu aşk farklı bir aşktı. Daha önce başka birine karşı hissettiğim her şey tamamen yok olmuştu. O, oydu.

Ondan uzaklaştım ve o da bana doğru uzandı. Elini tutup parmak eklemlerini öptüm.

"Seni görmek istiyorum," dedim, elini bıraktım ve külotunu çıkarmak için hareket ettim. Bunu yapmama izin vermeden önce bir an tereddüt etti. Bakışlarımın tüm güzel kıvrımlarında, dolgun göğüslerinde, çıplak, parlayan amında gezinmesine izin verdim.

Ve yaraları.

Süt gibi teninde, onu çalmaya çalışan lanet olası bir pislikten kalanlar.

Dişlerimi öyle bir sıktım ki kırılacak sandım. Bu adamı bulduğumda ölmüştü. Onu öldürecektim ya da denerken ölecektim.

"Kırık," sesi hâlâ yumuşaktı, sadece benim içindi. Vücudundaki her bir izi ezberlediğimi, onu inciten orospu çocuğunun canını yakmak için aklıma gelen her acı verici yolu kategorize ettiğimi biliyordu.

"Bozuk değil, efendim. Mükemmelsin," diye cevap verdim, parmağımı leğen kemiğinin yanındaki yara izi boyunca gezdirerek. Hâlâ biraz kırmızıydı ama güzelce iyileşmişti.

Eğilerek o noktaya bir öpücük kondurdum ve yumuşak teninde gezinen tüylerin diken diken olduğunu fark ettim. Buna gülümsedim, bir an için vücudunun öpücüklerime bu şekilde tepki vermesini sağlayabildiğimi düşünerek kendimi şımarttım.

Yavaşça, bacaklarının arasına gelene kadar aşağıya indim. Amını öptüm, ondan yumuşak bir iç çekiş kazandım ve bu beni daha da hızlandırdı. Onun sıcaklığını yaladığım zaman bir nefes verdi.

Kahretsin, tadı çok
güzeldi. Daha fazlasını
istedim.

İçine daldım ve onu yedim, her küçük inlemesi ve kalça hareketleri beni daha da cesaretlendiriyordu. Dilim klitorisinin üzerinde. Etrafında. Emiyordum. Yalama. Tadına baktım. Orta parmağımı ıslak kanalının derinliklerine soktuğumda nefes alış veriş hızlandı. Klitorisini emmeye devam ederken bu hisle inledim bile.

İçeri ve dışarı, parmağımı hareket ettirdim, onu öğreniyordum. Onu inceliyordum. Onu her zaman memnun edebilmek için her bilgiyi kafama kaydediyordum.

Emmemden ve dilimi klitorisine değdirmemden hoşlandığını biliyordum. İçeri girip çıkmak yerine parmağımı sokup ovuşturmamdan hoşlanıyordu. Dikkatlice, diğer elimi alıp alt karnına hafifçe bastırmadan önce ikinci bir parmak soktum ve onu kolayca çıkarabileceğimi çabucak öğrendim.

Vücudu gerginleşti ve kavislendi, amı ağzıma sıkıca bastırdı, parmaklarım boğumlarına kadar gömüldü. Ağzımı doldurana kadar G noktasını ovdum.

Vücudu şiddetle titriyor ve parmakları dağınık saçlarıma dolanırken yüzümü sıcak merkezinin derinliklerine doğru zorluyordu.

Ne muhteşem bir karmaşa. Bir yanardağ gücüyle boşaldı, etrafımızdaki her şeyi nemlendirdi.

Sonunda aşağı indiğinde, serbest bırakmadan önce amını tekrar öptüm. Vücudunu öptüğümde dudaklarından yumuşak, titrek bir iç çekiş çıktı ve göğüslerini okşamak için durakladım. Etini emdim ve ısırdım, onu işaretlemek istiyordum.

Ben çalışırken dudaklarıma karşı inledi ve dudaklarım onun dudaklarını bulmadan önce arkasında günlerce kırmızı kalacağı kesin olan bir öpücük bıraktı.

Bedenim onunkine yaslanmışken, usulca öpüştük. Nazikçe. Dokunarak. Keşfederek. Elini tuttum ve beni ne kadar sertleştirdiğini hissedebilmesi için bedenlerimizin arasına koydum.

Küçük bir adam değildim, bu yüzden parmaklarını şaftımın etrafına sardığında, vahşi bir ulumanın sınırında bir inilti çıkardım. Onun dokunuşu bana bir şeyler yaptı.

Öpüşmeyi kestim ve eli beni keşfederken ona baktım. Gözleri bir an için açıldı ve gözlerini kırıştırdı.

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu.

"Bu bir Prens Albert," dedim usulca. "Aletimdeki piercing." Gözlerindeki soruyu gördüm ve onun yerine cevapladım. "Acıtmıyor. Gerçekten iyi hissettiriyor. Sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum. TAMAM MI?"

Yumuşak bir nefes vermeden önce gözleri bir an dalgalandı.

Sorun olmadığını söylememe rağmen korkuyordu. Ancak bazen kelimeler yeterli olmuyordu. Bu acı gerçeği yakın zamanda öğrenmişim. Bunun yerine, bunu ona kanıtlamam gerekiyordu.

"Beni istiyor musun?" Kalın bir sesle sordum. "İçinde mi?"

Gözle görülür bir şekilde yutkundı. O bakışı biliyordum. Kendi adına konuşmaya çalışıyordu.

Ben.

"Gerek yok." Dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Eğer istiyorsan, "Öp beni, ne kadar dayanabilirsen o kadar vereyim."

Dudakları şiddetli bir öpücükle benimkilerle buluştu ve bana ihtiyacım olan tüm cevabı verdi. Dudaklarımız hala birbirininkiyle kaynaşmışken, sikimi kavradım ve ıslak amına doğru itmeden önce amında .

"Seni seviyorum," dedim ateşli öpücükler arasında. "Bunu asla unutma."

Ve ileriye doğru ittim, sonunda her zaman benim olan şeye sahip çıktım.

Gerginlik. Sıcaklığı. Vücudunun derinliklerine gömülürken ondan gelen ses tabutuma çakılan son çivi idi.

Ben onundum. Sonsuza kadar. Olmayacağım bir zaman asla olmayacaktı. Peki ya o?

Gitmesine asla izin vermezdim. Cennette ya da cehennemde benden kaçıp saklanabileceği bir yer .

Birini sevdiğimi söylediğimde, bu mezara ve ötesine kadar giderdi. O benim en büyük aşkım olacaktı. En büyük saplantım.

Sadece buna hazır olmasını umuyordum.

SIRENA

İçimi yavaşça doldurdu. Tatlı tatlı. Neredeyse çok , ama kendimi onun için daha geniş açtım, hepsini içime sığdırmaya hevesliydim.

Ve piercing. korkutsa da aynı zamanda ilgimi çekti. Hareket etmeye başladığında cazibesini anladım.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, benimle sevişti. Derin. Nazikçe. Arada bir kalçalarını hafifçe oynatarak kendini sıcaklığımın derinliklerine bırakıyordu. Alay ediyordu. Veriyordu. Sevgi dolu.

Bana kendinden küçük bir parça verirken ona sarıldım, gri gözleri bana bakarken her şeyi tüketiyordu. Sıcak nefesi yüzümde dolaşıyordu. Tırnaklarım derisinde derin izler bıraktı. Hiç irkilmedi. Hatta konuştu.

"Daha derine, siren. Ruhumu pençelediğini hissetmek istiyorum bebeğim," diye dudaklarıma yapıştı.

Bu yüzden daha derine indim, ondan bir inilti duydum ve canının yanması gerektiğini çok iyi biliyordum. Vücudundaki yara ve izleri görmüştüm. Tırnaklarım onun kendine yaptıklarından daha fazla acı vermiyordu, bu yüzden ona istediğini verdim.

Ne isterse verirdim. Hepsi bana sahipti ve benden istedikleri her şeyi alabilirlerdi. İşte bu kadar düşmüştüm.

Sin hızını artırdı, sikinin içimde her dönüşü ve sürtünmesi beni zevkten inletiyordu. Amım onun etrafında spazm geçirene kadar sıcaklık arttı, salıverilmem vücudumdan bir gelgit dalgası gibi akıyordu.

Ve bir zevk dalgasını diğerine dokuyarak onu sürdü. Kaşlarını çatarak boşalmamı izledi. Sessiz bir çığlık atmamı, adının dudaklarımdan tekrarlamayı bırakamadığım bir dua gibi dökülmesini izledi. Beni öğreniyordu. Öğrendiğini biliyordum çünkü tekrar yaptı, aleti içimdeki o yere çarptı ve tüm mantığımı beynimden çıkarıp beni jöleye çevirdi.

Bir zevk anını diğerine bağlama şekli beni sersemletiyordu. Beni kendisine pençelemenin tüm yollarını çabucak öğreniyordu.

Daha hızlı hareket etti, içimde bir ateş yaktı, tamamen tükenene kadar, bu sefer adı o kadar sessiz değildi.

"S-Sinful. Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye haykırdım, tırnaklarım etinin derinliklerindeydi.

Adımı haykırdı, siki benimle birlikte boşalırken pompalanıyor, beni dolduruyordu. Ağır nefes alarak üzerime yığılmadan önce hareketleri düzensizleşti. Yüzünü boynuma gömüp bana sarılırken ağırlığının çoğunu üzerimde tutmayı başardı.

"Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki," diye mırıldandı.

Cilt.

Bana daha sıkı sarılırken parmaklarımı dağınık saçlarında .

"Ben seninim, Sirena. Her zaman ve sonsuza dek." Hava almak için çıkmadı. Bunun yerine, benim ona sarıldığım gibi o da bana sarıldı, vücutlarımız birbirlerine mükemmel bir şekilde uyum sağladı.

"Ben de seninim Günahkâr," diye verdim, sesim titreyerek. "Her zaman ve sonsuza dek."

Kendimizi birbirimize o kadar kaptırmıştık ki, çocukların tüm bu süre boyunca bizi izlediğini unutmuştum. Şöyle bir baktım ve Ashes'le göz göze geldim.

Bana gülümsedi, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Sonra Stitches. Dudaklarını ayırmış, ellerini önünde kavuşturmuş, dirseklerini dizlerinin üzerinde dengelemiş, tüm dikkatini bize vermiş bir halde öylece bakıyordu.

Ve Church.

Bir santim bile hareket etmemişti. Gözlerimiz buluşana kadar yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Sonra başını bana doğru eğdi ve gülümsedi.

Beni sıkıca tutan Sin'in altında gevşedim, nefesi derinleşiyordu, siki hâlâ içimdeydi.

Her şey girecekti. Sonunda iyiydik.

Akşamın geri kalanında ve gece boyunca birbirimize sarılmış halde kaldık, seviştik ve ara sıra uyuduk. Çocuklar ilk turdan sonra bizi yalnız bırakmışlardı. Nereye gittiklerinden emin ama bir daha geri dönmediler.

gece çoktan çökmüştü. Ve o zaman bile, arkalarında duman kokusu bırakarak doğruca yatağa gitmişlerdi. İhtiyacımız olan zamanı birlikte geçirmemize izin verdiklerini düşündüm.

Sin de bunu iyi kullandı. Beni bir uçurumdan diğerine taşıyor, siki bedenimden hiç ayrılmıyordu. O gece kaç kez seks yaptığımızın sayısını unutmuştum. Bir ara beni kanepeden kaldırıp odasına götürdü ve vücudum üzerinde çalışmaya devam etti.

Sabah olduğunda o kadar ağrım vardı ki zar zor yürüyebiliyordum.

Ama hoşuma gitti. Bana onun artık sonsuza dek benim olduğunu hatırlatıyordu.

"Özür dilerim," dedi banyoda ben onun fırçasıyla saçlarımı tararken arkamda dururken. "Seni incitmişim gibi yürüyorsun." Yüzünü buruşturdu, utanç yakışıklı yüzünü kaplamıştı.

Yüzümü ona döndüm ve onu öpmeden önce kollarımı boynuna doladım. Acıyı seviyordum. Birlikte yaptığımız şey hoşuma gitmişti.

O kadar ki geri çekildim ve bacaklarımı onun için açmadan önce tezgâhın üzerine kaydım.

"Bebeğim," diye mırıldandı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Benden dolayı zaten ağrın var. Daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Alt dudağımı ısırdım ve ellerimi omuzlarına koyup onu aşağı doğru itmeden önce onu inceledim. Dizlerinin üzerine çöküp yüzü bacaklarımın arasına gömülmeden önce gülümsemesi büyüdü.

Dilinin her fiskeşi sıcaklık getirdi. Her emme. Her şefkatli öpücük.

Kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni ileri doğru çekti, sonra beni daha hızlı yedi.

Boşalmamın içimden roket gibi geçip ağzına dolması uzun sürmedi. Yaptığım gibi fişkırmak utanç vericiydi çünkü çok dağınık olabilirdi, ama bu adamlar bunu seviyor gibiydi, bu yüzden utançtan biraz vazgeçtim ve yolculuğun tadını çıkardım.

Tamamen tükenmiş bir halde aynaya yaslandım. Sin ortaya çıktı, çenesi ve dudakları boşalmamdan dolayı parlıyordu, beni ona doğru sürükledi ve öptü, kendimin tadı dilimle alay ediyordu.

"Sen şimdiye kadar yediğim en iyi kahvaltısın," dedi uzaklaştığında. "Hayatımın sonuna kadar her sabah seni yiyebilirim."

Ona sıırttım ve geniş bir kazandım. "Öyle olsun," dedi seksi bir hırıltıyla.

Kapıya vurulunca tekrar öpüşmeden birbirimizden ayrıldık.

"Sin, dostum, hadi," diye bağırdı Stitches kapıdan. "Dinle. Ben yumuşak başlı bir adamım, ama sen onu rahatsız ediyorsun. Onu ben de görmek istiyorum."

Sin yumuşak bir kahkaha attı ve gözlerimin içine baktı. "Paylaşmak benim için çok zor."

Sözlerine gülümsedim.

"Dün gece gidip Ashes'le birlikte yandık. Onu kanepemizde sikmeni izledikten sonra ne yapmak zorunda kaldım biliyor musun? Soğukta mastürbasyon yapmak zorunda kaldım çünkü daha fazla dayanamadım. Boşalmam resmen dondu ve sikimden . Ve sikimin başının donduğuna eminim. Bu yüzden bana acı çektirmemen ve onu görebilmem için dışarı çıkman için sana yalvarıyorum."

Sin yumuşak bir kahkaha attı, yüzünde bir gülümseme vardı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Ama Stitches haklıydı. Her şey üzerinde çalışırken diğerlerini görmezden geliyorduk. Diğerlerini de grubumuza katmayı başarırısam ne olacağını düşündüm.

Kendimi biraz sürtük gibi hissettim.

Ama sonra karanlık dışarı baktı ve sırttı.

Beni dava et. Hepsini istedim. Belki de deliydim ve Chapel Crest'e aittim. Bu seçimin bana ait olduğunu biliyordum. Church bana öyle olduğunu söylemişti. Ama onunla her şey bir sınavdı ve bu sınavda başarısız olmak istemiyordum. Yavaş gitmemi istedi, ben de öyle yaptım. Şimdilik. Çünkü gerçekten çözmem gereken çok şey vardı.

Sin kapıya gidip çekerek açmadan önce beni tekrar öptü. Stitches tökezleyerek içeri girdi ve karanlık bakışlarını banyo lavabosunda bacaklarımı açmış bir şekilde oturan bana dikti.

"Mükemmel. Artıklar," dedi ve Sin'in yere geçip yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Parmaklarımı Stitches'in saçlarına dolayarak bana ziyafet çekmesine izin verirken bir nefes verdim ve ardından yumuşak bir inilti geldi.

Sin'in dudakları benimkilerle buluştu ve eli üstümü aşağı iterek göğsümü kavradı, başparmağı ve işaret parmağı sert meme ucumu okşadı.

Stitches'in ağzına boşaldığımda kararımı . Kesinlikle daha fazlasını istiyordum.

Bu benim delilik seviyem hakkında çok şey anlatıyordu. Karanlığım da aynı fikirdeydi.

BRYCE

Mirage'ın açıklığının ortasında Tony Mullins'in canına okumasını karanlıktaki yerimden izledim.

Tony Mullins.

Seks düşkünü. Suçlu. 1.2 NOT ORTALAMASI. Bipolar. Karşı gelme bozukluğu. Bekar anne. Her ikisini de istismar ettiği iki kardeşi var. Janna, 12 yaşında ve Avery, 15 yaşında. Avery'yi hastaneye yatırmış. Zorla içine soktuğu bebeği düşürmüştü. Ona altıncı saldırısında karşı koyduğunda onu dövmüştü. Chapel Crest'e ihtiyacı yoktu. Yerde bir deliğe ihtiyacı vardı.

Mirage'ın yumruğu tekrar yüzüyle buluştu.

Bu her şeyden çok boyun eğmekle ilgiliydi. Tony gerçekten meydan okuyordu.

"Siktir git," diye tükürdü Tony ona. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Mirage yüzüne bir yumruk daha indirdikten sonra kanlar içinde yere yığılmasına izin verdi. Arka cebinden havucunu çıkarıp bir ısırık almasını izledim, yüzü neredeyse öldürmek üzere olan birinden beklediğimden daha sakindi.

Kar Tony'nin kanıyla kırmızıya boyanmıştı ama Tony manyak gibi gülmeye devam ediyordu.

Yerimden iç çektim ve hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındım. Bu benim işimdi. Gölge olmak. İzlemek. Gözlemlemek. Rapor vermek. Yaptığım işte iyiydim. Ama Chapel Crest'te hayatta kalmak böyle bir şeydi.

Bu sefer, lanet Everett Church ile çalışmıyordum. Onun en kötü kabuslarından biriyle çalışıyordum.

Mirage.

Benim havuçlu, vahşi tavşan arkadaşım.

Ona arkadaşım diyebileceğimi düşündüm. Sin Sirena'yı kazanmaya çalıştığından beri daha çok takılıyorduk. Mirage bu sabah bana eve geldiğinde Sin'in tüm eşyalarının gitmiş olduğunu söylemişti. Zaten biliyordum.

Kilise eviydi. Ayakları toprağa değmeden önce geri döneceğini biliyordum. Gölge olmanın bir avantajı. Mirage bana Sin'in başarılı olduğuna dair güvence verdi, çünkü o bir gözcü olarak geri dönmüştü ve artık grubun bir parçasıydı.

Bu beni mahvetti çünkü bana nasıl yer olabilirdi ki? Benim birini sevme anlayışım onu paylaşmayı içermiyordu ama sessiz güzelliğe fena halde aşık olmuştum. Onu istiyordum ve onun da beni istemesini istiyordum. Ve eğer ben onu istersem, o da onlarla birlikte gelirdi, bu yüzden paylaşmaya alışmak zorundaydım. Gerçekten bu kadar basitti.

Cesaret kırıcı ama basit.

Benim gibi bir adamın Sirena gibi bir kızla birlikte olma şansı yoktu, özellikle de zaten dört erkeği ve Mirage'ı varken. Asylum. Ya da tüm bunlar her ne haltsa. Benden önce onlar girerdi.

İçimi çekerek önümdeki sahneye odaklandım ve âdetim olduğu üzere her şeyi ezberledim.

"Bugün kötü bir ruh hali içindeyim," dedi Mirage. "Ve aslında şiddete başvurmaktan hoşlanmıyorum. Sirena Lawrence'a burada kimin zarar verdiği hakkında bildiklerini bana anlatırsan ikimiz için de iyi olur."

Tony dengesiz bir kahkaha atarak, "Senin bir pislik olduğunu bildiğimi söyleyeceğim," dedi. "Church'ün için çalıştığını. O gözcü piçlerin hepsinden daha büyük bir canavar olduğunu. Kara tavşan kız kardeşini becerdi ve bir sonraki adımı istediğini fark etti ve bu o oldu. Dilsiz kaltak."

Mirage'ın yumruğu Tony'nin yüzüne büyük bir gürültüyle çarptı. Onu bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi, vücudu açıkça öfkeyle titriyordu.

Tony bir kahkaha attı, sonra da karların üzerine oturup yaralı yüzünü sildi.

"Çok ateşli. Dilsiz olan. *Sirena*." Adını hırıldayarak söyledi. "Büyük göğüsler. İnce bel. Çok güzel. O gözler. Mmm. Onu ben de sikerdim. Kim bilir. Belki yaparım. Belki siyah tavşanın yaptığı gibi çılgılık atmasını sağlarım. Sikimi amının derinliklerine gömerim. Onu sertçe becer. Kafasına güzel bir anı daha sokarım-"

Neredeyse sikini vücudundan ayırıp ona yedirmek için yerimden fırlayacaktım. Birinin Sirena hakkında böyle konuştuğunu duymak beni hiç de iyi olmayan bir kafa yapısına sokuyordu.

Yine de sözlerini bitiremedi ve onu susturan kişi ben olamadım.

Mirage elindeki havucu Tony'nin ağzına tıkarak öğürmesine neden oldu. Mirage'ı itmeye çalışırken kollarını savurdu ama Mirage küçük bir adam değildi. Dizlerinin çökmeden önce havucu Tony'nin boğazının daha derinlerine soktu ve bunu saydırdı.

"Rinny'm hakkında bu şekilde konuşamazsın," diye hırladı Mirage. "Onun hakkında asla böyle konuşamazsın."

Tony'nin kolları yana düştü ama Mirage havucu tamamen yok olana kadar ağzına sokmaya devam etti.

Sonra yere düşmesine izin verdi.

Tony'nin cesedini incelemek için yaklaşp başlarında durmadan önce bir süre ona bakmasını izledim.

"Kahvaltımı mahvetti," diye mırıldandı Mirage. "Bu benim son havucumdur."

"Odamda keklerim var."

Mirage homurdandı. "Orada bir kürek var mı?"

Bir kahkaha attım. "Küreklerin daha çok Asylum'a özgü olduğunu biliyorsun."

Yüzünde ekşi bir ifadeyle bana baktı. "Sen bir pisliksin." Ayağa kalktı ve bana tekrar baktı. "Ve bilgin olsun, Asylum çatalları sever. Kürek tek seferlik bir şeydi."

"Çatalla mezar kazılmaz," dedim.

"Bu soğukta mezar kazmak mümkün değil." Mirage kan sıçramış tavşan maskesini düzeltti ve bir iç çekti. "Ama aç olan bazı arkadaşlar tanıyorum. Ayaklarını alın."

Ben Tony'nin ayaklarından, Mirage da kollarından tutarken iç çekme sırası bendeydi.

"Ben ne zaman cinayete suç ortağı oldum?" Tony'nin cesedini taşımaya yardım ederek karda yürüdüm.

"Tarih neydi?" Mirage gülerek sordu. "Dünyanız değiştiğinde mi?"

"5 Ağustos," dedim kolayca. "Sirena'yla tanıştığım gün." "O zaman cevabın bu, ama bunu zaten biliyorsun." Haklıydı.

Biliyordum.

Her şeyi biliyordum.

Beni Chapel Crest'te bu kadar özel yapan şey buydu.

DİKİŞLER

Sirena'yı yedikten üç gün sonra göğsüm kabararak soğuk terler içinde uyandım. Çıglık atmaktan boğazım acımıştı ve kabus sırasında kendimi tırmalamıştım.

Doğrulup gözlerimi ovuşturdum, kalbim küt küt atıyordu.

Neredeyse her gece kâbus görüyordum. Genelde kaybolup giderlerdi ama bu seferki devam etti.

Kapım çatırdayarak açıldı ve Sin gövdesi çıplak halde kafasını içeri uzattı. "Malachi?"

"Öyle mi?" Homurdandım ve komodinin üzerindeki ilaçlarıma uzandım. Gerçekten, siktir et bu boku.

"İyi misin? Seni duydum. ." Sin'in sesi kesildi.

"Evet, dostum. Ben iyiyim. Sadece kötü bir rüya gördüm." Ağzıma bir hap attım ve kuru kuru yuttum.

Sin odama girdi ve kapıyı kapattı. Ay parlaktı, bu yüzden etrafı ürkütücü bir şekilde aydınlatıyordu. Gördüğüm kâbuslar düşünüldüğünde, uygun görünüyordu.

Öne doğru yürüdü ve yatağımın kenarına oturdu.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

Homurdandım ve yastıklarına yaslandım.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok. Her şey bitti. Bundan sonrası böyle." Sayıklamalarım sırasında yüzümdeki bir dövmeyi kazıdığım yara izine hafifçe dokundum.

"Bir şeyler olmalı," diye fısıldadı Sin. "Bu benim hatam-"

"Bak. Bu *benim* hatam, senin değil. Kontrol sorunları olan ve kendini kaybeden bendim. O bendim, Sinclair. Sen değil. Ne yaptığımı biliyordum. Benim sorunlarım için kendini suçlamaya devam etme. Onlar benim, tamam mı? Onları çalmaya çalışmayı bırak." Onu bu saçmalığın peşinden gitmekten vazgeçirmeyi umarak küçük bir gülümseme verdim. Bunun olmasından nefret ediyordum ve bundan kurtulmak istiyordum. Bu özgürlük gözlerimi açtığımda ve kâbusları geride bıraktığımda geldi.

"Eğer yapmasaydım-"

"Beni dinle, Sinclair. Bunu bütün gece tartışabiliriz, tamam mı? Bacaklarını açıp yaratılmama izin verdiği için annemi suçlayabilirim. Burada olmam bile onun suçu. O yüzden bu saçmalığı yapma. Ben bununla uğraşıyorum."

"Öyle misin?" Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Öyleyim. Sirena gibi güçlü değilim," diye düşündüm. "Durmaya meyilliyim. Gücünden dolayı ona hayranım."

"O güçlü," diye kabul etti. "Ama canı da yanıyor. Kötü rüyalarından uyanıyor."

"Biliyorum," diye basitçe cevap verdim. "Ben ona sarıldım, o da bana sarıldı. Sanırım aynı karanlıkta birbirimize bağlıyız. O. . . . beni *anlıyor*. Ortak travma." Omuz silktim ve başka tarafa baktım, ormandaki canavarın onu incittiği gibi onun da incineceği düşüncesi boğazımı düğümledi. Kendi korkumu hatırladım. Onunkini bilmek daha da kötüleştiriyordu.

Kahretsin, ona zarar vereni ipimle ormandaki en yüksek ağaca asmak istiyordum. Şansım olsun diye dua ettim. Belki onunla piñata oynardık. Bağırsakları serbest kalıp aşağıdaki kara düşene kadar onu asılı halde döverdük.

"*Yo prevaleceré*," dedim. "Ben galip geleceğim. Tek seçenek bu."

"Ve başaracaksın. Seni tanıyorum." Sin yatakta yanıma uzandı.

Buna gülümsedim.

"Dövme mi yaptırdın?" Sırtındaki koyu renkli izleri fark ederek sordum.

"Evet. Birkaç gün önce Cass Whitman'ı gördüm. Sirena'nın pençe izlerini sırtıma dövdürttü. Hala şiştiler, bu yüzden onları kalıcı hale getirmekte bir sakınca görmedi."

"Güzel," dedim. "Keşke bunu ben yapsaydım. Sanırım sırtımı pençelemesini sağlamak için hâlâ zaman var, ha?"

Küçük bir kahkaha atarak daha da yerleşti. "Sirena nasıl?"

Sonunda sordum.

"Church odama geldi ve onu kendi odasına götürdü," diye cevap verdi, gözlerini tavana dikerek. "Sanırım kendince özür diliyordur."

"Büyük ihtimalle."

"Son zamanlarda onu çok sık , değil mi?"

"Evet." Kelimenin üzerindeki p harfini kaldırdım. "Ama anlıyorum. Sonunda pes ettiğimde ben de aynısını yaptım. Muhtemelen Church ve Ashes'i çıldırtmışımdır. O yüzden sorun yok. Sen de onunla vakit geçirmeyi hak ediyorsun."

Bir an sessiz kaldı.

"Korkuyorum," dedi sonunda.

Yüzündeki endişeyi görmek için ona baktım. "Ne için?"

Başını iki yana salladı. "O çok kırılgan. Çok narin."

"Seni orada durdurumama izin ver. Sirena bir çiçek değil, bir el bombası gibi kırılgandır. Değiştiğini fark etmiş olmalısın." Orman olayından sonra ondaki değişimi fark etmiştim. Sanki içinde bir ateş yanmıştı ve her şeyi tüketmeden bu ateşi nasıl söndüreceğini bulmaya çalışıyordu. Bu bana Ashes'i, hayatı üzerindeki üstün kontrolünü ve akıl sağlığını korumak için verdiği mücadeleleri hatırlattı.

"Yaptım."

"Buraya geldiğinde olduğundan çok daha fazlası olmaya başladı. Bugünlerde iletişim bile kuruyor. Bence daha da iyi olacak. Öyle olması için dua ediyorum."

"Ben de onun için dua ediyorum." Bana bir tespih göstermek için elini kaldırdı. "Bunları bana o verdi. Bunları her zaman kullanıyorum."

Buna gülümsedim. Son birkaç hafta içinde yaşlı pisliği epey yumuşatmıştı.

"Ona bunu yapan orospu çocuğunu bulmamız için de dua ediyorum," diye fısıldadı şiddetle. "Mirage arıyordu. Ben de yardım ediyordum ama sürekli çıkmaza giriyorduk. Bize anlatmasını başka nasıl sağlayabilirim bilmiyorum."

"Belki de sadece unutmak istiyordur." Bu duyguyu biliyordum ama bu pisliğin cezasız kalmayacağını da biliyordum.

"Belki, ama buna izin veremem. Ödemesi gerek. Ona ödetmek istiyorum, Malachi. Çocuğumu öldürdüğü için Bells'e ödetmek istediğimden daha fazlasını." Sesi alçalmış ve Bells'in ölümünden beri duymadığım tehlikeli bir ton almıştı. "Ve bu konuda ne yaptığımı biliyorsun."

Biliyordum. Onu boğarak öldürmüştü ve Sin cesedini alıp saklamadan önce Ashes cesedini yakmıştı. Ve beni de. Ben de oradaydım. Dürüst olmak gerekirse, o sürtükten ben de nefret ediyordum, bu yüzden ölümünü sorun etmedim. Sin'in acısına son vermek için kendim bile yapmış olabilirim.

"O zaman ne yapmalıyız? Ashes ve ben de o kişiyi bulmaya çalıştık. Hiçbir şey bulamadık. Bunu her kim yaptıysa yalnız biriymiş. Bunu paylaşmadı ya da çok niş bir grubu var ve hepsinin ağzı sıkı."

"Kimseyi tanımıyorum." Sin iç çekti. "Lanet olsun. Bu beni deli ediyor."

Ben de aynı şeyi hissederek katıldım. Ben de o pisliğin ölmesini istiyordum.

"Şimdilik sadece ona odaklanalım. Bir şeyler yapabiliriz ve Asylumla konuşup ne diyeceğini öğrenebiliriz."

"Mirage," diye düzeltti beni. "En azından ben şu anda onun Mirage olduğunu düşünüyorum." "İyi. Mirage. O bahsetmişken, nesi var onun?" I sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Çok kişilikli mı? Şizofreni mi? Onun ne?"

Sin yumuşak bir kahkaha attı. "Bu... . karmaşık. Anladığımdan bile emin değilim. Bir amacı olduğundan eminim, bu yüzden sürece güveniyorum."

"Sürecin ne olduğunu bilmek iyi olurdu," diye homurdandım. "Kendini kaybedip onu inciteceğinden endişeleniyorum. Ona nasıl baktığını gördüm ve ne kadar öngörülemez olabileceğini biliyorum." Ne zaman kampüste olsak, gözleri onu arardı. Hep birlikte tesise kapatılmadan önce bu beni rahatsız ederdi. Yine ortak travma.

Bir de şu lanet Bryce Andrews vardı. Bay Cupcake Man. Lanet olası pislik. O da hep onu arardı. Bizden önce ona sahip olması beni yiyip bitiriyordu. Yine de bunun üzerinde çalışıyordum. Kıskançlığımı bir kenara bırakmaya çalışıyordum çünkü onun için önemli olduğunu biliyordum. Bu, son zamanlarda o adamı düşündüğümde sıkça verdiğim bir savaştı. Belki de onunla aramda daha fazla bir şey olduğunu ve onun burada sadece bir rol oynadığını hissettiğim içindi. Gergin olmak benim için her gün yaşadığım bir şey haline gelmişti. Belki de paranoyak olan bendim.

"Ona öyle bakıyor çünkü o da onu seviyor," dedi, sesi kalındı.

İçimi çektim. "Öyle olduğunu biliyorum. Öyle de olmalı. Tesiste onun için çok şey yaptı. Sadece bize karşı daha açık olmasını istedim. O sadece çok... . garip."

"Çok tuhaf biri. Onunla yaşadığını düşünsene," diye düşündü Sin.

Bunun üzerine homurdandım. "Onunla sadece rastgele etkileşimde bulunmaktan daha mı garipti?"

Yüzümü ona dönmek için yan döndüğümde Sin bana baktı.

"O tuhaf biri. Uyduğu bir rutini var. Bana Church'ü hatırlatıyor. Baktan şeyler için yapışkan. İstedikini elde etmek için daha iyi bir yolu var. Church emrediyor. Asylum bunu ister, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Sanki bir tür zihin kontrolü varmış gibi."

"Bazen öyle olup olmadığını merak ediyorum."

"Ama Asylum. Mirage. Ne zaman deðiřtiđini anlayabiliyor musun?" Sin'in gri gözlerinin yüzümde gezindiğini görmek için onu inceledim.

"Maske ve havuç dışında mı? Onun için hastalığından çok daha fazlası var. Aslında, *kişiliği* onun sorunu değil."

"Sesler, değil mi?" Bastırdım.

Yüzünü buruşturdu ve tekrar tavana baktı. "Bence sesler onun için kesinlikle bir sorun. Onlar. Adına ne dersenez deyin. Mücadele orada. Ama onlar olmadan kim olurdu ki? Bence bu bizi iyi bir yere götürecektir. Her zaman Kilise'yi takip ettim ama dürüst olmak gerekirse, Asylum'un daha fazla yardım etmesine izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

Başımı salladım, Asylum'un işini bildiğini biliyordum. Bizi yanlış yönlendirdiğini hiç görmemiştim. Başlangıçta ondan nefret ediyordum. Derinlerde bir yerde, sanırım onun gözetmen olmak için biçilmiş kaftan olduğunu biliyordum. Sorun Everett için çalışıp Tanrı bilir ne yapıyor olmasıydı. şimdi, bunu ortaya çıkardı ve hatta tesiste Sirena'yı kurtardı. Senin tarafında olmayan insanlar böyle şeyler yapmaz. En azından yapmadıklarını umuyordum.

Sin tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık. "Onu özleyorum," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Kim? Tımarhane mi?"

"Evet. Mirage'ı çok severim ama Asylum'dan daha öngörülemez biri. Doğruyu söylemek gerekirse, o daha korkutucu. Siz onu görmediniz ya da duymadınız. Elbette nazik biri ama sinirlendiğinde. ." sesi kesildi.

"O.. . onun yanında güvende olur mu? güvende olur mu?" İçimde canlı ve iyi bir endişe ile sordum.

"Hayatta kesin olarak bildiğim iki şey var. Birincisi Sirena için tereddüt etmeden öleceğim. Bildiğim ikinci şey ise Mirage'ın o anı tahmin edeceği ve unvanı elinde tutabilmek için beni kenara iteceği. Bu sorunuzun yanıtlıyor mu?"

Öyle oldu.

Beni rahatlattı.

Yatağımda uzanırken yine sessizdik. "Günah mı?"

"Öyle mi?"

Ona doğru baktım. "Evde olmana sevindim. Cidden. Seni çok özledim."

Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Ben de seni özledim."

"Bu gece benimle kalmak ister misin? Senin evinde yatıya kaldığımız ve Ashes'in yüzüne tüm o penisleri çizdiğimiz zamanki gibi olacak."

Sin bir kahkaha attı. Bunu duymak güzeldi. Bunu duymayalı sanki çok uzun zaman olmuştu.

"O kadar kızmıştı ki yatağımı ateşe verdi. Annem çok kızmıştı," diye kıkırdadı Sin.

Hatırladıkça sııttım. Biz g l   rken Ashes sakince odadan çıkmıştı. Birkaç dakika sonra garajdan aldığı bir bidon benzinle geri döndü ve Sin'in giysilerini yatağın üzerine yı dıktan sonra benzini üzerine boşalttı. Sonra da pisliğin içine bir kibrit attı. Dört Temmuz'da olduğu gibi alevler yükselmişti. İtfaiye bile gelmişti. Sin'in kıyafetleri bitmişti ve Ashes onunkileri yaktığı için benden ödünç almak zorunda kalmıştı.

Ashes'in bundan sonra bir daha Sin'in evinde kalmasına izin verilmedi.

O zamandan bu yana uzun zaman geçmişti. Eğlenceli bir anıydı. Ashes bile olaydan sonra gülüp geçmişti. Aletlerin yüzünden silinmesi yaklaşık bir hafta sürmüştü ama o iyi bir sporcuydu.

"Kalacak mısın? Penis yok mu?" Ben sordum.

Sin gülmeyi bıraktı ve başını salladı. "Evet, dostum. Kalacağım. Seninle birlikte iblislerle savaşacağım." Elimi sıktı.

"Penis yok," diye ekledim.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Sik yok."

Nefes verdim, Sin'in babası tarafından vurulmasının ardından yaşananlar aklıma geldi. Geceleri nasıl çığlık atarak uyanırdı.  ırpınırdı. Babasının durması ve annesinin onu kurtarması için ağlıyordu. Onun evinde kalır, yanına kıvrılır, elini tutar ve her şeyin yoluna gireceğine dair ona söz verirdim.

Elimi sıkıca tutarken "Hatırlıyor musun-" diye fısıldadım. İkimiz de sessizle meden önce tek söylediği "Asla unutmadım," oldu.

Gözlerimi kapattım, artık yarım yamalak bir savaş vermediğimi biliyordum.

Sin'in eli huzur içinde uyumama yardımcı oldu.

KİLİSE

Hayat normale dönmüştü. Çoğunlukla. Başımızın üzerinde dolaşan bir tavşan vardı. Sirena'ya zarar veren pisliğin dışarıda olduğunu bilmek beni akıl sağlığımın sınırlarına sürükledi. Yine de Asylum/Mirage ile onunla buluşması ve bunu açıklamaması üzerine konuşmam gerekiyordu. Bu beni çok kızdırdı. İşleri ağırdan almaya çalışıyordum. O mutluydu, ben de mutluydum. Yine, çoğunlukla.

Bir haftadır dönmüştüm. Dersler iyiydi. Çoğunlukla iyiydik. Sin'in evde olması iyi hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Bunun her şeyden çok ona yeniden güvenmeye çalışmamla ilgili olduğunu düşündüm.

Ama birbirlerine yazdıkları notları okumuştum. Onu bizim önümüzde nasıl becerdiğini görmüştüm. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve Bells de dahil olmak üzere pek çok kadınla birlikte olduğunu görmüştüm.

Bu aşk onun için farklıydı. Onu değiştirmişti. Bunu ben bile görebiliyordum ve genellikle insanların duygularını umursamak için çok fazla zaman harcamazdım.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu bir kenara attım, bunun sadece tavşanın hala vahşi koştugu ve muhtemelen bizi izlediği gerçeği olduğunu varsaydım, sadece haftalar önce kızımızın içinde topların derinliklerinde olduğunu biliyordum. Muhtemelen sırtıyor ve kendini tanrı gibi hissediyordu.

Bugünkü derslerimizi bitirirken kolumu Sirena'nın beline daha sıkı doladım. Dün gece onu yatağıma almıştım, bir gece önce de Sin onu kendi yatağına almıştı. Ondan önceki gece de Ashes. Sonra Stitches onlarla birlikte içeri girdi ve beni ve Sin'i oturma odasında oturmamak zorunda bıraktı. Video oyunu oynamak için sessizce anlaşmıştık ve birbirimizi fiziksel olarak öldürmemiştik, ancak oynadığımız dövüş oyunu bunun uzun sürmeyeceğini gösteriyordu.

Ben buna ilerleme diyorum.

"Hey, Sunday." Cady hızla yanımıza geldi ve kolunu Sirena'nın omzuna attı, Bryce da hemen yanındaydı.

"Umarım benimle konuşmuyorsundur," diye homurdandım.

Gözlerini devirdi. "Tabii ki öyleyim, kiliseci çocuk. Pazar günü. Kilise. Anladın mı?"

Bryce, "Açıklamak zorunda kalırsan hiç komik olmaz," diye mırıldandı.

Sirena'nın dolabının önünde durduk. Bryce'ın gözleriyle buluşmasını izledim, yanakları pembeleşmişti. Boğazını temizleyip başka tarafa bakmadan önce dudaklarına küçük bir gülümseme değdi. Bilmesem elini uzatacağını düşünecektim.

Sakinleşmem gerekiyordu. Tüm bu Günah meselesiyle boğuşmak beni yıpratmıştı. Sirena'ya onun seçimi hakkında ne söylediğimi biliyordum ama Tanrı aşkına. Bu bok kafalıdan başkası olamazdı. Bryce Andrews bize ayak uyduramazdı. Asla. O bizim zıt kutbumuzdu. Muhtemelen öldürdüğü tek şey bir pint vanilyalı dondurmaydı.

"Andrews," diye tersledim onu. "Neden buradasın?"

"Sirena'yı görmeye geldim," diye cevap verdi hiç vakit kaybetmeden. "Artık birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz. Bence bu berbat bir durum. Bunun düzeltilmesini istiyorum."

Onu baştan aşağı süzdüm, üniformasının nasıl mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve kravatının nasıl bağlanmış olduğuna baktım. Benimki zar zor bir arada duruyordu çünkü burayı ve burayı işleten herkesi sikeyim.

"Yapar mıydın?" Bu cüretkârlığa kıs kıs güldüm. "Öyle bir şey olmayacak, tatlım."

Yanakları karardı. "Belki de yeterince açık olamadım, Dante. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Şaşkınlıkla ona göz kırptıktan sonra kendime geldim ve ileriye doğru tehlikeli bir adım attım.

Sirena araya girip aramıza girmekte gecikmedi.

"Seni temin ederim ki cevabım hayır ve senin cevabın da ben aletini koparıp yeni emziğinmiş gibi ağzına tıkmadan önce çekip gitmek olacak."

"Aman Tanrım. Sakin ol." Cady elimi tuttu ve beni geri çekti. "Onlar arkadaş. Daha fazlası olsa kimin umurunda? Onun patronu sen değilsin."

Cady beni kızdırıyordu.

"O benim." Kolumu Cady'den ayırdım. "O benim."

"Aletini sokabileceğin bir pantolon değil o," diye karşılık verdi Cady. "Cidden, Rina, onda ne buluyorsun?"

Sirena saniyeler geçtikçe daha da üzülüyordu. "Neler oluyor?"

Yeni gelene baktım.

"Tımarhane," diye mırıldandım selamlayarak.

"Mirage," diye düzeltti. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, değil," diye tersledim onu. "Bunu daha önce de konuşmuştuk. Öyle olmadığını biliyorsun."

"Öyle mi?" Mirage alnını bana doğru kırıştırdı. "Ne zaman? Tamam olmayan ne?"

Asylum'un bana doğanın akışına bırakmam konusunda söylediklerinden vazgeçerek bıkkın bir nefes verdim. "*Lanet olası deli*. Seni Yeraltı'nda gördüğümde. Andrews'un Sirena'ya odaklanmaya çalışmasını sorun etmediğimi söylemişim."

Mirage başını salladı. "Doğru, ama o ben değildim. Asylum'du. Bazen bu mesajları alamıyorum. Özür dilerim." Başının yan tarafına vurdu.

Lanet olası akıl hastası. Benim durumumun kötü olduğunu düşünüyordum ama Asylum'a ve onun birçok lanet kişiliğine ayak uydurmak zordu. Bu onu güvenilirmez yapıyordu.

"Ben güvenilirmez biri değilim," dedi bana, sesi yumuşaktı. "Benim hakkımda böyle düşünmezsen memnun olurum."

Sert bir nefes aldım. Bu beni kızdırıyordu.

"Andrews, siktir git," dedim, odağımı tekrar ona çevirerek. Sirena elini göğsüme koydu ve başını bana doğru salladı.

"Ben de onlarla gideceğim," dedi Cady.

"Ben de öyle," diye ekledi Mirage. "Ayrıca, birkaç dakika içinde terapiniz yok mu? Stitches'in İncil dersi sırasında Rahibe Janice'in masasına işediğini duydum. Yani. . . buraya geç gelecek çünkü kendisine ya çizgiler ya da bir hafta cezası verilmiş. Belli ki sıraları almış."

Ashes ve Sin çoktan grup terapisine başlamışlardı. Lanet olsun.

Burada yenildiğimi biliyordum. Cady ve Asylum'un, yani Mirage'ın da onlarla birlikte olacak olması işime yaradı. Kafamı karıştırsa ve beni her şeyden çok kızdırsa da ona güveniyordum.

"Peki." Pes ettim, buna mecbur olduğum için nefret ediyordum. Ben asla pes etmem. Hay sikeyim.

Onu öpmeden önce ellerimi Sirena'nın beline koydum. Bana hemen boyun eğdi, bu da Andrews'in önünde kime ait olduğunu kanıtlamam için beni cesaretlendirdi. Öpüşmeyi kestiğimde zor nefes alıyordu, dudakları öpücüğümde şişmişti.

"dur," diye uyardım onu. "Ne unutma."

Hiçbir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Gerektiğinde iyi bir kız olurdu. Ve bu durumda, öyle olması gerekiyordu çünkü tekrar paylaşmaya hazır değildim.

SIRENA

Church bizi terk ettiği anda Bryce, "Özür dilerim," dedi. Cady bana göz kırptı ve beni sadece Bryce ve Mirage ile baş başa bırakarak uzaklaştı. Onlarla geçirmem gereken zamanı bana vermeye çalıştığını biliyordum. Onu bunun için seviyordum.

"Sorun yok. İyileşecek." Mirage, yanıma geldiklerinde Bryce'ın sözlerini elinin tersiyle itti. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ceketimi almıştım ve Mirage da sırt çantamı benden almıştı.

"Sıcak kalmana ihtiyacım var." Kapıya vardığımızda Mirage beni durdurdu ve şapkamı kafama geçirdi.

Ona, mavi gözlerinin ışıldamasına neden olan küçük bir gülümseme verdim. Arka cebinden sarkan havucu not ettim ve yaptığı maskaralıklar karşısında başımı salladım. Gerçekten de kendi başına bir insan olmaya çalışıyordu. Bu yönünü takdir etmek zorundaydım. Her zaman Asylum'un gölgesinde yaşamak zor olmalı, çünkü kabul edelim ki onun gölgesi etrafındaki her şeyi yutuyor gibiydi.

Mirage bana sırtıttı ve ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu. Ayrıntı vermeyince Bryce'a döndüm.

"İstersen senin evine gidebiliriz," dedi. "Seni görmekten başka bir planım yoktu."

Bu planla aram iyiydi. İyiden de öte. Ona göstermek için elini nazikçe sıktım ve rahatlamış bir bakış kazandım.

Yürürken Bryce, "Sin'in gözcülere geri döndüğünü duydum," dedi. Buklelerinden biri şapkasının altından düşüp alnına çarptı. Bana hızlı bir bakış attı. "Artık o da seninle birlikte."

Önümüzdeki yola odaklanmadan önce bir an için onunla göz göze geldim. Sesindeki incinmişlik belirgindi ama ben hâlâ her seferinde tek bir şey üzerinde çalışıyordum.

"O kısım çözüldü," dedi Mirage. "Sin evine döndü."

Ona şöyle bir baktım, hâlâ her şeyi nasıl bildiğini merak ediyordum.

"Belki de bir sonrakine odaklandığınız o zaman gelmeye başlamıştır," diye devam etti.

Bryce için otomatlardan birinde durana kadar sessizce yürümeye devam ettim. Ayaklarıma bakarken, Mirage'ın bir sonrakine odaklanmakla ilgili söyledikleri üzerine düşüncelerimde kayboldum.

Sıradaki adam.

Bryce, dolarını yediği için makineyi sallayıp küfrederken Mirage, "Ben değilim," diye mırıldandı.

Mirage'ın gözlerini takip ettim ve Bryce'ın varlığından bahsettiğini anladım. Sonraki.

Ayaklarım tekrar odak noktam oldu, çünkü nasıl olduğunu bile bilmediğimi fark ettim.

o kısmı geçmek için. Bryce'ı daha önce hiç öpmemiştim ama kısa sürede çok değer verdiğim ve birlikte olasılıkları keşfetmek istediğim biri haline gelmişti. Zaten istediğini söylemişti. Sorun bunu erkekleri üzmeden yapmaktı.

Belki de tüm bunlara alışmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı, böylece sürmeden önce rahat ettik. . ya da daha fazla sürülmeden önce.

Aklımdan geçenler karşısında yanaklarım kızardı.

Bryce makineyi tekrar sallayarak, "Sadece biraz lanet kraker istiyorum," diye mırıldandı. "Buradaki her şey berbat. Kafeteryadaki lanet makine diğer dolarımı da yedi. Param bitti dostum."

"Ben hallederim." Mirage benden uzaklaştı ve otomat makinesine gitti.

"Bir doların var mı?" Bryce'ın sesi umutluydu.

Mirage alay etti ve sonra bir çarpma sesi duyuldu ve sıçramama neden oldu. Otomatı devirmiş ve tekmelemeye başlamıştı. Ön tarafı biraz çatladı ve bir sonraki tekmede botunu içeri iterek ön tarafını tamamen yok etti.

"İşte. İstedığınız kadar alın," dedi Mirage, birkaç öğrenci bizden uzaklaşırken.

"Sen delisin." Bryce ona bir bakış attı ama yine de eğildi ve enkazdan bir sürü atıştırmalık alıp çantasına doldurdu. "Çünkü buradan kazandıklarım için ailemden fazla para aldıklarını biliyorum."

Mirage, Bryce'la birlikte atıştırmalık bir şeyler yerken, "Öfke kontrolü dersleri biraz işe yarayabilir," diye onayladı. "Bana kesinlikle yardımcı olmuyorlar. Sanırım beni daha çok kızdırıyorlar."

Bir el sırtıma geldi. Adamlarımdan biri olabileceğini düşündüm ve yüzümü onlara döndüm.

Onun yerine, kabusumla yüz yüze geldim. Adam Larson.

Ona bakarken nefesim kesildi.

"Hey, Sirena," diye selamladı beni, yüzünde sinsî bir gülümsemeyle. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Elini belime götürdü. Donmuştum.

Tamamen donmuştum.

"Hâlâ çok güzelsin," diye fısıldadı kulağıma. "O amcık benim için hâlâ sıkı mı bebeğim? Sanırım yakında öğreneceğim."

"Ne yapıyorsun lan sen?" Mirage bir anda aramıza girdi ve Adam'ı benden uzaklaştırdı. "Ölmek mi istiyorsun, sık kafalı?"

Adam bir kahkaha attı. "Kusura bakma dostum. Cadence'i nerede bulabileceğimi biliyor mu diye bakıyordum. Onun konuşmadığını unuttuğum için benim hatam. Sessiz küçük kilise faresi."

Mirage'ın yumruğu şimşek hızıyla fırladı, tam o sırada Bryce beni yakaladı ve korumak için arkasına çekti. Mirage'ın yumruğunu Adam'ın yüzüne indirdiğini anlamak için görmeme gerek yoktu. Gürültülü çatırtı ve homurtu başarılı olduğunu anlamamı sağladı. Eğer bu ilk ipucum değilse, kara damlayan kan ikinci ipucumdur.

"Kaybol lan," diye hırladı Mirage ona. "Ve ona bir daha asla dokunma. Daha azı için kallesleri öldürdüm."

"Her neyse." Adam tökezleyerek ayağa kalktı, kanayan yüzünü tutuyordu. "Görüşürüz, Sirena."

Ve böylece kuyruğunu kısıtırıp geri çekildi. Gözümün önünden kaybolduğu anda ben de dönüp ters yöne doğru koşmaya başladım, ondan olabildiğince uzak olmak için çırpınıyordum, sözleri kafamın içinde tekrarlanıyordu.

Tekrar. Bir daha. Lütfen, Tanrım. Bir daha olmasın. Bana zarar verme. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

LÜTFEN.

"Sirena! Hey!" diye bağırdı Bryce.

Duramazdım. Adam'la arama olabildiğince mesafe koymam gerekiyordu. O etrafta olmadığı için kampüste iyiydim ama şimdi kesinlikle ortaya çıkıyor ve bana işkence ediyordu. Beni test ediyordu. Benimle alay ediyordu.

Daha hızlı koştum, ara sokaklardan ve ağaçlardan geçerken Bryce ve Mirage'ı arkamda bir yerlerde kaybettiğimi biliyordum.

Takip edilmediğimi fark ederek omzumun üzerinden baktım. Sert bir bedenle çarpıştım, çarpışmanın etkisiyle geriye doğru sendeledim. Önce ben

yere düşebilirdim, güçlü eller beni belimden yakaladı ve tiyatro binası ile spor salonu arasındaki karanlık girintiye sürükledi.

"Benim. Benim," Mirage'ın sesi, ben korkudan aklımı kaçırmış bir halde onun kucağında kıvranırken çıktı. "Rinny. Benim."

Ona doğru çöktüm ve göğsüne doğru ağladım.

Kollarını bana doladı. Benden nasıl öne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama geçmişti.

"Şşş. Sorun yok. Her şey yolunda. Ben buradayım. Sadece sen ve ben varız." Beni kollarında salladı, iyi olduğumu tekrar tekrar mırıldandı.

"Nefes al. Lütfen nefes al. İşte bu . İyisin. Artık her şey yolunda. Sadece biz."

Ne kadar iyi olmak istesem de . Beynim çalışmıyordu.

"Bunu yapabilirsin, Sirena. Düşündüğünden daha güçlüsün. Bırak çıksın. Kahretsin, bırak o güç dışarı çıksın. Bu karanlık değil. Düşündüğün gibi değil. Sahip olduğum şey. Sahip *olduğumuz* şey. Hadi, bebeğim. *Gel hadi.*"

Başımı salladım.

Yapamadım.

"*Yapabilirsin* amına *koyayım*," diye hırladı bana. "Kahretsin, sana ihtiyacım var, Rinny. Her şey buna bağlı. Çok şeyin üstesinden geldin. Kontrolü ele al. *Lütfen.* Bunu yapmana ihtiyacım var. Bunu yapmana ihtiyacımız var."

Sesini duymazdan , kendimi kafamın içinde kaybettim. Benim güvenli yerim. Acı yer. Karanlık olan yer.

Mirage'ın sesi çok geliyordu. Sonunda yerini sessizliğe bıraktı ve beni kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yerde bıraktı.

Kendim hariç.

Çünkü diğer herkesten güvende da

Ben.

Ve bu daha da korkutucu olabilirdi.

SİN

"Sana ihtiyacım var." Telefonda Mirage'ın sesi geliyordu, arka planda Bryce'ın sesi. Belli ki hoparlördeydim çünkü onun konuştuğunu duyabiliyordum.

"Sorun nedir?" Ayağa kalktım ve arkama bile bakmadan grup seansımı terk ettim. Bu akşam herkesin kendi işiyle uğraştığını biliyordum. Kilise atlamaktan bahsetmişti, bu yüzden ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu Sirena. Biraz sorun yaşıyor. Lanet eve girmek için yardıma ihtiyacım var."

"Sen neden bahsediyorsun?" Koşmaya başladım ve eve doğru yöneldim. "Siktir. Onu yatakhane geri götürebilirim ama sanırım sadece ısınmasını sağlamam gerekiyor."

"Bryce, arka kapıyı dene. Bazen Stitches sigara içtikten sonra kilitlemeyi unutuyor," dedim, ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşarak. "O iyi mi?"

"O.. . dışarıda. Bilmiyorum. Siktir."

Sertçe yutkundum. "Bir dakika içinde orada olacağım. Onu güvende tut."

Telefonu kapattım ve koşuma devam ederken Church'ü aradım. Birden keşke daha fazla kardiyo yapsaydım diye düşündüm çünkü soğuk hava ciğerlerimi öldürüyordu.

"Sin," Church'ün sert sesi ucundan geldi. "Sorun nedir?"

"S-Sirena," diye soluk soluğa bağırdı, uzakta evimizi gördü ve Mirage'ın kollarında topal bir Sirena tutan ön basamaktaki figürünü seçti.

"Ne oldu?" Sesi gergin çıkmıştı ve bir telaştan önce birine küfrettiğini duyabiliyordum çünkü belli ki o da koşmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum. Mirage aradı. Onunla birlikte evdeymiş. Neredeyse geldim."

"Ona git. Bir dakika içinde orada olacağım." Church telefonu kapattı ve Bryce endişeli ve sinirli bir şekilde evin yanından geçerken kapıya ulaşmak için merdivenleri koşarak çıktım.

Kapının kilidini açtım ve onları içeri aldım.

Mirage Sirena'yı kanepeye götürdü ve üzerine yatırdı.

Onu içime çekerken göğsüm daraldı. Gözleri açıktı ama kontrolden çıkmıştı.

"Siktir, ne oldu?" Mirage ceketini çıkarmak için onu kaydırırken fısıldadım.

"Bilmiyorum. Adam Larson biz otomattayken onu kızdırdı. Her zamanki salak halini takınıp aptalca şeyler söylüyordu," dedi Mirage, saçlarını hafifçe yüzünden uzaklaştırarak.

Kırılmış eklemlerini ve kuruyan kanı fark ettim ve Adam Larson'ın muhtemelen burnunun kırılmış olduğunu anladım.

"Ne dedi o?" Ben talep ettim.

Mirage beni bırakıp tamamen Sirena'ya odaklanarak, "yapıyorum," diye mırıldandı. "Rinny? Hey. Hadi ama. Bunu yapamayız. Geri gel, tamam mı?"

Sık sık duyduğum o şarkıyı mırıldanmaya başladı, elini onun.

Koridordaki dolaba gidip ağır bir elbise almadan önce geri çekildim. Üşümüş olması gerektiğini bildiğim için ona battaniye aldım. Tek düşünebildiğim onu kaybetmek ve nedenini sorgulamaktı.

Neden bu bokun olmaya devam etmesi gerekiyordu? Bu hiç adil değildi. Onu kaybedemezdim. Kahretsin, yapamadım. Kalbim bunu kaldıramazdı. Kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden birkaç sakinleştirici nefes aldım.

Geri döndüğümde Mirage'ın hâlâ mırıldandığını ve Bryce'ın kanepenin kenarında oturduğunu gördüm, yüzünde endişe okunuyordu.

Neye tanık olduğumu anlamam bir anımı aldı.

Onu çok seven iki adam daha. Aşk böyle bir şeydi işte.

Yine de bunun üzerinde duracak zaman yoktu, bu yüzden Bryce benim için kenara çekildiğinde onu korudum.

Bunu itiraf etmek beni içten içe öldürdü, daha önce olduğu gibi yine boşluğa düşmüştü.

Church, peşinde Ashes ve Stitches ile birlikte eve daldı. Herkes onun etrafında toplanırken Bryce kenara itildi.

Bryce gerildi ama grubun kenarında pusuya yatmış, olan biten her şeye odaklanmıştı. Bunun üzerinde durmak yerine dikkatimi gerçekten önemli olan şeye verdim, o da kızımıydı.

"O. . . sikeyim," diye homurdandı Stitches. "Hayır, dostum. Yine mi?"

" yok," dedi Ashes, sesi titreyerek. "Bunu daha önce de yaptık. Daha önce de geri geldi. O sadece. . . biraz ara verdi. Çok stres altındaydı."

"Doğru," diye mırıldandım. "Stres."

"Ne oldu? Bana her şeyi anlat," diye sordu Church. Konuşan Bryce oldu çünkü Mirage ona mırıldanmakla meşguldü.

Hikayeyi çabucak anlattı.

"Sonra Mirage onu buldu ve yardım etmem için beni çağırdı. Şimdi buradayız," diye bitirdi Bryce. "Bence onun gerçekten de tesiste görülmesi gerekiyor-"

Church bir anda onun üzerine yürüdü. "Tesisin canı cehenneme."

"Peki O'Brien? Doktor?" Church'e bakarak sordum.

Başını sallayıp telefonunu çıkarmadan önce bir süre sessiz kaldı. O'Brien'ın burada kalan birkaç iyi kişiden biri olduğunu biliyordum. Church ona güveniyorsa, ben de ona güveniyordum. Onu Church'le birlikte çalışırken görmemin de yardımı oldu. Onu umursuyor gibi görünüyordu ve diğer tüm o saçmalıklar olduktan sonra daha önce onunla olan hiçbir şeyi ortaya dökmemişti.

Church bize arkasını döndü ve telefonda hızlı ama yumuşak bir sesle konuştu.

"Siren?" Diğer elini tutarak seslendim. *Kahretsin, buz gibiydi.* "Hey, benim. Günahkâr. Orada olduğunu biliyorum. Gel hadi. Geri gelmen gerek. Konuşabiliriz. Defterimiz bende."

Bana cevap vermeyişini izledim. Her geçen saniye kalbimin bir parçasının kırılmaya başladığını hissedebiliyordum.

Lütfen, kırma bebeğim. Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Church, "Burada değil," diyerek telefonu kapattı. "Yarına kadar dönmeyeceğini söyledi. Ailevi bir acil durumu varmış ve biz konuşurken geri dönüyormuş. Onu rahat tutmamızı ve bir değişiklik olursa koşulları aramamız gerektiğini söyledi." Bunu söyleme şekli, sözünü tutmayacağını düşünmeme neden oldu.

Burası hakkında bildiklerimi bildiğimden, bu konuda onunla birlikteydim.

"Sabah döndüğünde beni arayacak. Eğer iyileşmediyse onu o zaman getirmemizi istiyor," diye devam etti Church, sesi kalın ve dalgalıydı. Çenesindeki kasların titrediğini görmek için ona baktım. Kendini kaybedecekti.

Üç. . . İki. . . bir. . .

"Adam Larson'ı istiyorum," diye hırlayarak geri . "O orospu çocuğunun dizlerinin üzerine çöküp hayatı için yalvarmasını istiyorum."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Stitches, geri yüzünde sert bir ifade vardı yüz.

Adam'ı parçalara ayırmakla Sirena'yla kalmak arasında kaldım. Yine de Sirena kolayca kazandı, bu yüzden kaldım ve Church'e baktım. Sert bir sesle "Canını yak," dedim.

"Bundan emin olabilirsin," diye yanıtladı kapıdan çıkmadan önce, Stitches da peşindeydi.

Ashes ona doğru eğildi ve geri çekilmeden önce alnına bir öpücük kondurdu.

"Ben onlarla gideceğim. Bu ikili iyi bir ikili değil. Ona iyi bak," diye mırıldandı ayrılmadan önce, çakmağı elindeydi.

Bryce Sirena'nın ayaklarının dibine oturdu ve hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı onu izlemeye devam etmektir. Tahmin etmem gerekirse, zihninin bir dakikada bir mil gittiğini söyleyebilirim. Düşünen birine benziyordu. Ve endişeli. Ellerin titremesinden de bu anlaşılıyordu.

Ve Mirage. Ona mırıldanmaya ve elini tutmaya devam etti.

Kanepen kenarına, onun yanına oturdum ve sadece izledim. Ona fısıldıyordum. Dua ediyordum, bana verdiği tespih elimdeydi, dualarım arasında ilerlerken boncuklar yumuşak bir çınlama sesi çıkarıyordu.

Sonunda Mirage uyuyakaldı ve onun yanında yere uzandı. Bryce da aynısını yaptı, tüm bu süre boyunca hiçbirimiz birbirimizle konuşmamıştık. Sonunda saate baktım ve neredeyse üç saat geçtiğini gördüm.

Dikkatlice uzandım ve Sirena'yı yavaşça kucağıma yatırdım. Gözleri hâlâ açıktı ve dokunuşuma hiçbir tepki vermedi. Teni her zamankinden daha soğuktu, bu yüzden üzerimizi bir kez daha battaniyeyle örttüm ve onu kollarımın arasına alarak tüm varlığımı ona fısıldadım.

"Lütfen bir daha gitme, siren. Kalmana ihtiyacım var. Bu hayat sensiz bir hiç. Burada benimle olmazsan istemiyorum. Lütfen, lütfen. Hala Bill'i kucağına alamadın. Ya da daha fazla dans edemedin. Ya da diğerlerine onları da sevdiğini söyleyemedin," diye usulca bitirdim. "Sana burada ihtiyacımız var. Hayatımıza girerek bizi ne kadar kurtardığını bilmiyorsun bile. Sakın gitme. TAMAM MI? Kal, siren. Lütfen."

Gözlerimi kapattım ve uyku bastırana kadar ona sıkıca sarılmaya devam ettim. bitti.

Belki uyandığımızda geri dönmüş olurdu.

Adam Larson'ın ölümünden hemen sonra dua ettiğim son şey buydu.

ASHES

Hiçbir şey.

Adam Larson gitmişti. Arkadaşları onu saatlerdir görmediklerini iddia ediyorlardı. Stitches Sam Duncan'ın kolunu kırıp iki gözünü de morarttıktan sonra bile hikâyelerini sürdürdüler. Eğer akıllı olsaydı, gitmezdi çünkü bu gezegendeki zamanının sınırlı olduğunu biliyordum. Öfkem her geçen saniye artarken, Church ve Stitches'i çıkıntıdan geri çekmek mümkün olmayacaktı.

Biraz kontrolü olan tek kişi bendim.

Şükürler olsun çünkü Adam'ın yurt odasının bulunduğu binayı yakmanın eşiğine gelmişim.

Belki de terapim işe yarıyordu.

Evimize vardığımızda hava kararmak üzereydi. Bryce Sirena'nın ayaklarının dibinde uyuyakalmıştı ve Mirage kanepenin yanında yerde yatıyordu, yanında da bir havuç vardı. Ve Sin.

Onu kollarına aldı.

Yarın vücudunda çok büyük bir çatlak olacaktı.

Yine de ona hayranlık duymadan edemedim. Buraya gelebilmişti. "Çok güzel," diye mırıldandı Stitches. "Onu çok seviyor." "Seviyor," diye onayladım, ikiliye bakarak.

Church hiçbir şey söylemedi ve onlara doğru yürüdü. Sin'in kollarını dikkatlice çözdü ve onu üst kattaki yatak odasına götürmeden önce üzerinden kaldırdı.

İçimi çektim ve Stitches'a baktım.

"Onun nasıl bilirsin," diye mırıldandı gözlerini ovuşturarak.

Nasıl olduğunu biliyordum. Biz oturma odasında dikilirken büyük olasılıkla üst katta onu soyuyordu. Birkaç dakika içinde, öfkesi tekrar onu ele geçirmeden önce onu geri getirmek için zayıf bir girişimde bulunarak vücudunun içine batacaktı.

Bunu daha önce de yapmıştı ve Dante Church alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktı.

Mutfağa girdim ve hızlıca spagetti yapmak için bir tencere su kaynatırken sessiz olmaya özen gösterdim. Kalbim yemek yemekten yana olmasa da buna ihtiyacımız olduğunu biliyordum çünkü gücümüze ihtiyacımız olacaktı.

Tam oaktan yemeği alıyordum ki Church yeniden ortaya çıktı, dudakları derin bir çatıklığa dönüşmüştü. Stitches bana bilmiş bir bakış attı ve tabakları masaya koydu.

Church'ün Mirage'ın üzerine bir tane örtmeden önce Sin'in battaniyesini tekrar üzerine örtmesini izlemek için durdum.

Homurdanmadan önce bir an tereddüt etti ve Bryce'a bir tane taktı çok.

Yemeğe geri dönmeden önce küçük bir gülümseme bıraktım.

"Onları uyandıralım mı?" Stitches sordu.

"Hayır. Bırakın uyusunlar. Bazılarımız biraz dinlenmeli." Church diye cevap verdi, ben erişte ve sos tenceresini masaya koyarken onun yerine oturdu.

"O nasıl?" Yerime oturarak cüret ettim. Stitches da aynısını yaptı ve tabağına gönülsüzce biraz spagetti koydu.

"Aynı. Sadece. . . orada değil."

"Sen. . ." Fısıldadım.

Church bana , yeşil gözleri dalgalanıyordu. "İşe yaramadı."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemedim, böyle şeyler yapmasından nefret ediyordum ama onun böyle biri olduğunu biliyordum. Bilinçli olsaydı ona hayır demeyeceğini bilmek de yardımcı oldu. Aslında, ona katılacağımı bile biliyordum.

Sanırım bu da bir insan olarak benim hakkımda çok şey söylüyordu. "Plan nedir?" Stitches sordu.

"Eğer bir değişiklik olmazsa yarın O'Brien'ı göreceğiz. Eğer tesiste gözetim altında tutulması gerekirse, birimiz her zaman onun yanında olacağız. Geçen seferki gibi." Church gözlerini ovuşturdu.

Bu noktada en iyi plan buydu.

"Peki ya Larson?" Henüz yemeğine dokunmamış olan Church'e baktım.

"O ölür," dedi basitçe. "Artık umurumda bile değil.

Buradan her öğrenciler kaybolur. O da bir başkası olacak." "Tony Mullins kayıp," dedim.

"O öldü." Mirage odaya girdi ve gözlerindeki uykuyu sildi. "Beni kızdırdığında onu öldürdüm."

Bu söz üzerine kaşlarımı kaldırdım ve Sirena'nın masadaki sandalyesine oturup Stitches'in masaya koyduğu tabaklardan birine spagetti koymasını izledim.

Church gözlerini ona dikti. "Akıl hastanesi," diye başladı.

"Mirage," diye düzeltti Mirage.

Church, "Nasıl bir kişiliğe sahip olduğunu takip edemediğim için kusura bakma," diye karşılık verdi.

Mirage, Church'ün söylediklerini umursamıyor gibi görünerek, "Bu erişteler çıtır çıtır," diye mırıldandı. "Şefe saygılarımı sunarım."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Sanırım bu sefer kalbim bu işe uygun değildi."

Mirage ağzına biraz daha attı ve başını salladı. "Birini öldürdüğümde ben de böyle olurum." Mavi gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bazen otomatik pilota geçiyorum, anlıyor musun? Sadece bu işi bitirmek için."

"İnsanları ne sıklıkla öldürüyorsun?" Stitches kafası karışmış bir halde sordu.

"Çok sık," diye cevap verdi. "Ben pek şiddet yanlısı biri değilim."

"Uh." Gergin bir kahkaha attım. "Kampüste insanları soyuyorsan belki de öylesindir."

"İnsanlar mı? Bazılarına insan demeye dilim varmıyor." İç çekip başını sağa doğru eğmeden önce biraz daha yedi ve mırıldandı. "Hayır, deniyorum. Ne oluyor lan? Hava çok bulutlu. Bulutlu olduğunu biliyorsun. Tamam, Bay Sikik Biyonik Görüş. Biliyorum. Yapacağım. Böyle bir şey olmayacak. Hayır. *Hayır dedim*. Siktir git." Ben Stitches ve Church'le bakışırken o sustu ve tekrar yemeye başladı.

"İyi misin?" Ona bakarak nazikçe sordum. Stresin bazı durumları daha da kötüleştirebileceğini biliyordum. Seth'in şizofrenisi ve diğer sorunlarında nasıl işlediğinden emin değildim ama belki de ona yardımcı olmuyordur diye düşündüm. İhtiyacımız olan son şey onun kendini kaybetmesiydi.

Çatalını yere çarptı, elleri titriyordu.

"Hayır dedim," diye hırladı. "Bırak ben yapayım. Ben . *Ben halledebilirim*. Dur. Dur. DUR!"

Koltuğuna otururken sert bir şekilde nefes alıp veriyordu. Church konuşmadan önce Stitches ve Church ile bir kez daha bakıştık.

"Asy, yani Mirage," diye başladı. " oluyor?"

Mirage bir an için gözlerini kapadı ve açıp Church'e bakmadan önce birkaç derin nefes aldı.

"Bazen kafamın içinde gürültü oluyor," dedi, yüzünde kırılğan bir ifade belirdi. "Son zamanlarda her şey benim için bulanık. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hayal kırıklığına uğruyorum. . . sinirleniyorum. Eğer işleri zorlaştırıdysam özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"İyisin," dedim ona zoraki bir gülümseme vererek. "Hiçbirimizi öldürmediğin sürece."

Alay etti. "İnsanları öldürmeyi sevmiyorum. Yani. . ." Adem elması sallanıyordu. "Ben karmaşık biriyim."

"Sanırım hepimiz öyleyiz," dedi Stitches. "Sigara içmek ister misin? Olgunlaşabiliriz."

Mirage başını sallamadan önce bir süre onun sorusunu düşündü. "Evet. Elbette."

Stitches kalktı ve ilaçları almak için odadan çıktı, üçümüzü geride bıraktı.

"Peki Tony'nin cesedi nerede?" Church sordu.

"Oh. Evet. Bu." Mirage tekrar yemeye başladı. Cevap vermeden önce yutkundu. "Onu kestik ve kurtlara yedirdik."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum, midem bulandı. Beni rahatsız etmemeliydi ama onun bir cesedi parçalayıp kurtlara ikram eder gibi yedirdiği görüntüsü beni biraz hasta etti.

"Bells'in yok edilmesine yardım ederken hasta mıydın?" Mirage bakışlarını bana çevirdi ve başını sağa doğru eğdi.

Bir kahkaha attım. "Hayır, sanırım değildim."

"O zaman bu da farklı olmazdı. Kurtlar benim arkadaşlarım. Beni kovalıyorlar." Beyaz tavşan maskesini işaret etti. "Bu oyunları oynamayı seviyoruz. Onları her zaman ödüllendiririm."

Sözleri karşısında ürperdim, kaç kişiyi kurtlara yem ettiğini bilmek bile istemiyordum.

"İstediğim kadar çok değil," diye yanıtladı düşüncelerimi.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye mırıldandım ona.

Omuz silkti. "Ben de, Asher. Ben de."

Stitches geri geldi ve esrarı yaktı, sonra büyük bir nefes çekti ve spagettisini bitiren Mirage'a uzattı. Üflemeden önce bir fırt çekmesini izledim. O da bana uzattı.

İçimi çekerek aldım, keşke elektronik sigaram bitmeseydi dedim çünkü o anda duman halkalarını saymak iyi bir stres giderici gibi görünüyordu. Church'e vermeden önce içime çektim.

Mirage bana yumuşak bir sesle, "Bunun yerine kutsamalarını say," dedi. "Onlar duman halkalarından daha önemli. şimdi ye. Güçlü olmamız gerek. Bundan sonraki kısım canımızı yakabilir."

Sözleri tüylerimi diken diken etti ama daha fazla cevap için üzerine gitmedim. Zaten o anda onlarla başa çıkabileceğimden pek emin değildim.

KİLİSE

Daha iyi değildi.

Hâlâ bir kabuk gibiydi, yatağında gözlerini kocaman açmış yatıyordu. O güzel, cansız gözleri.

Onu üst kata getirdiğimde vücudunu becerdim, her hamlede onun için ağladım. Bana dönmesi için yalvarıyordum. Bize dönmesi için. Ona bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedim o sabah O'Brien'la konuşurken telefonda. "Birazdan orada olurum. Sully kampüs dışında mı?"

"Evet. Bu sabah ayrıldı. Atkins hâlâ burada."

"O bir sorun değil," dedim yatağında mükemmel bir bebek gibi yatan Sirena'ya bakarak. Dün gece hiç uyumamıştım. Mirage kanepenin L'sinde uyumaya devam ederken Sin ve Bryce diğer tarafa kıvrılmıştı. Ashes ve Stitches benimle birlikte odamda oturmuşlardı. Bütün gece Sirena'yı izledik ve hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk.

Artık ona yardım almanın zamanı gelmişti çünkü benim yardım anlayışım yeterli olmuyordu.

Ashes aşağı inip Bronco'yu çalıştırmadan önce onu nazikçe yıkayıp giydirdik.

"Dante?" Stitches kulağına duyamadığım bir şey fısıldadıktan sonra sordu.

"Öyle mi?"

"İyi olacağına söz verir misin?" Sesindeki korku notası ona bakmamı sağladı.

"O iyi olacak. Daha önce de olmuştu. İşler çok zorlaştığında, çekip gider. Her zaman geri döner," dedim kalın bir sesle. "Her zaman bize geri döner."

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, ben onu kollarıma alırken beni aşağıya kadar takip etti.

Sin yatak odasından farklı kıyafetlerle çıktı, saçları dağınıktı ve gözleri boktan bir gece uykusundan dolayı koyu halkalarla çevriliydi.

"Hey." Odayı hızla geçti ve önümde durdu, yüzü endişeyle buruşmuştu.

"O da aynı," diye cevap verdim. "Onu O'Brien'a götüreceğim. Daha önce olduğu gibi ona sırayla göz kulak olacağız. İlk nöbeti ben alıyorum."

"TAMAM." Dudaklarını onunkilere değdirmeden önce başını sıkıca salladı. "Seni seviyorum, siren. Yakında orada olacağım."

Stitches kapıyı açarken, "Bir değişiklik olursa ararım," dedim. Plana göre benimle birlikte kampüsün karşısındaki tesise gelecek ve Bronco'mla eve dönmeden önce onu ve beni bırakacaktı. Eğer bir şey değişirse, bana yardım etmeleri için çocukları arayacaktım. Yardıma ihtiyacım olması pek olası değildi ama bu olasılığa da açık olmalıydık.

Arabayı Stitches kullanıyordu ve ben Sirena'yı kucağımda tutuyordum. İçeri girdiğimizde servis görevlileri kapıda bir sedyeyle bekliyorlardı. Onu odasına götürdüler, Stitches da peşimizden geldi.

"Yani, bir gelişme yok mu?" O'Brien yatakta ona bakarken sordu. Bir hemşire koşuşturarak serum takmaya başladı. Kateteri yerleştirmesini ve Sirena'yı sıvı torbasına bağlamasını izledim.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Bu sabah benim için göz kırptı," dedi Stitches. "Ona nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum. Evet anlamında bir kez göz kırptı."

Bu kadar umutlu olmasından nefret ediyordum çünkü eğer kız geri dönmezse mahvolacaktı ve onu da kaybedebilirdik. Bunu bilmek her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Aslında, bu saçmalık yüzünden midem bulanıyordu. Başından beri bir pislik olduğunu düşündüğüm için Adam'ı öldürmek istesem de, hayalimin şu anda bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Adam'ın zamanı yakında gelecekti.

"Peki, onu burada tutalım ve ne olacağını görelim. Ona biraz ilaç vereceğim. Biraz sıvı aldığından emin olalım ve izleyelim. Dante, biraz televizyon izle. Takıl biraz. Senin için yemek hazırlayacağım. Burada ihtiyacın olan her şeyin olduğu özel bir odan var. Ben girip çıkacağım. Bana ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa düğmeye bas. Anladın mı?" O'Brien bana baktı.

"Evet," dedim. "Ve unutma, bu Sully'ye ya da babama ulaşmayacak."

"Elimden geleni yapacağım. Bugün benimle çalışan sadece güvendiklerim var. Yine de hiçbir şeyi garanti edemem. Bunu biliyorsun. Burası

Müttefik halde müttefik olduğunu düşündüğümüz insanlar." Bu sözleri söylerken iğrenmiş görünüyordu.

"Farkındayım." Cevabım kuru ve bir o kadar da iğrenmiş bir şekilde çıktı. O'Brien yanımdan ayrılmadan önce, "Malachi, beladan uzak dur," diye uyardı. "İyi olacağım," dedi Stitches, hızla bana bakarak. "Her şeyi etmeyeceğim."

"Yapmayacağımı biliyorum. Bütün bunlar çok önemli. Bunu halledeceğiz. Söz veriyorum." Onu bırakmadan önce kendime doğru sarıldım. "Eve git. Dinlenmeye çalış. Yemek ye. Duş al. Sin'i hizada tut. Ashes'in lanet evi yakmadığından emin ol. Dün gece gerçekten seğiriyordu."

"Biliyorum." Öfkeli bir nefes verdi. "Cady'nin de bilmediğinden emin olacağım. O zaten alev alev yanan bir ateşe benzin dökmüş gibi."

"Gerçek," diye mırıldandım ve dikkatimi tekrar Sirena'ya verdim.

Stitches onu bir kez daha öpmeden önce "Seni seviyorum," dedi. "Ben de seni seviyorum dostum. Ara beni. Mesaj at. Lütfen."

"Yapacağımı biliyorsun," dedim ve kapıya doğru gidişini izledim.

Bizi sessizce terk etmeden önce Sirena'ya son bir kez, yürek parçalayan bir bakış attı.

Elini elime aldım ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırmadan önce sıktım.

"Hangi filmi izlemek istersin?" Elimde kumanda, onun yanında yatağa kayarak sordum. "Beğendiğin film neydi? Yüzüklerin Efendisi mi?"

Bir akış kanalında buldum ve şakağını öpmeden önce oynat düğmesine bastım ve gözlerim ağırlaşarak tamamen yerleştim. Uyandığımda normale dönmüş olması için dua ettim.

Tanrım, lütfen.

SİN

Sirena'nın olayının üzerinden neredeyse dört gün geçmişti ve Church onun yanından ayrılmıyordu. Bizimle birlikte nöbet tutması gerekiyordu ama ne zaman nöbetini devralmaya gitsek gitmeyi reddediyordu.

Oradan çıkması gerektiğini biliyordum, yoksa delirecek ve kendini adayacaktı.

En azından Mirage ve hatta Bryce da dahil olmak üzere hepimizin ziyaretine izin veriyordu, her ne kadar on dakika sonra onu dışarı atsa da.

Bryce her şeyi sineye çekti ve devam etti. Bu takdir ediyordum. Hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum ama boktan bir hayatı olduğunu varsayıyordum. Bana oldukça normal görünmüştü, bu yüzden Chapel Crest'te olması beni hep şaşırtmıştı.

Yine de önemli değildi. Yavaş yavaş beni etkilemeye başlamıştı.

Bir de Cady meselesi vardı. Sirena söz konusu olduğunda kemiği olan lanet bir köpek gibiydi. Ne zaman onu aramaya gelse, onu başından savıyorduk. Her zaman bahane üstüne bahaneydi. Rahatsız edilemezdi çünkü adamlardan biri onu alıkoymuştu. Uyukluyordu. Stitches ile dışarıdaydı. Ashes ona ateşle ilgili bir şey göstermek istiyordu. Evin önünde kamp kuracağından emin olana kadar bahaneler devam etti.

Stitches o sabah evden çıkarken, "Tam bir baş belası," diye homurdandı.

"Öyle," diye kabul ettim. "Ama o Sirena'nın kız kardeşi. Çok yakınlar."

"Evet, evet. Sence ona ön basamaktan bir kartopuyla vurabilir miyim?"

"Bence senin kafanı koparır, sonra da Sirena hakkında bilgi vermem için bana işkence ederdi."

"Yani, hayır mı?"

Üzüntüyle kıkırdadım, her şeyi göz önünde bulundurduğumda gülmekten nefret ediyordum. Ceketimi ve botlarımı giydikten sonra çantamı topladım.

"Nereye gidiyorsun?" Stitches kaşlarını çatarak bana sordu.

"Church ile yer değiştirme sırası bende."

"Siktir, dostum. Değiş tokuş yapmayacak. Dün Ashes'i neredeyse odadan dışarı itti."

"O zaman kalıp başının belası olacağım. Ben gidiyorum. Umurumda bile değil. Sıramı istiyorum," dedim kararlılıkla. Kapıya doğru gittim ve durakladım. "Bill'e bir tavşan verebilir misin? Bugün yemek yemesi lazım."

Stitches burnunu kırıştırdı. "Dostum, hadi ama. Benden bir tavşan öldürmemi mi istiyorsun?"

"Sen Dante Church'ün kardeşisin ve bana bir tavşanı öldüremeyeceğini mi söylüyorsun?" Ona başımı salladım. "Zaten onu öldürecek olan sen değilsin. Onu yaşam alanına koy ve biraz eğlenmesine izin ver."

"Bu çok ," diye mırıldandı. "Belki Mirage'ı çağırıp o."

"Ne yapman gerekiyorsa. Teşekkürler."

Kapıyı arkamdan kapatırken usulca küfretti.

Daha önce insan öldürmüş bir adam için, iş iştenden geçtiğinde çok yumuşak biriydi.

tüylü yaratıklara geldi. Belki de Ashes'in önerdiği gibi gerçekten bir kedi almalıydı.

"BEN İYİYİM. Benimle yer değiştirmene gerek yok," dedi Church Sirena'nın yatağının yanındaki sandalyeye otururken.

"Dinle. Son zamanlarda aramızın kötü olduğunu biliyorum ama eğer gitmezsen daha da kötüleşecek," dedim bakışlarımı ona kilitleyerek. "Geri kalanımızın da burada bir yeri var."

Benimle kavga etmek yerine ayağa kalktı ve Sirena'yı alnından öptükten sonra dudaklarına yapıştı. Bana baktı, gözleri yorgunlukla doluydu.

"Tamam. Haklısın. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım var. Eğer bir şey olursa-"

"O kapıdan giren ve ona yan gözle bakan herkesi öldürürüm," dedim kararlı bir şekilde. "O benimle güvende. Söz veriyorum. Söylediklerimde ciddiydim."

Onun için ölürüm."

Başını sallayıp odadan çıkmadan önce bir süre beni inceledi.

Şaşırtıcı olduğu kadar, büyük bir rahatlamaydı da. Artık onunla kavga etmek istemiyordum. Eskiden yakındık, ama şimdi sanki sonsuza kadar önceymiş gibi geliyordu. O anların bize geri dönmesi benim için çok şey ifade ediyordu. Tek yapmam gereken bizi tekrar o noktaya nasıl getireceğimi bulmaktı. Bunun bir an önce olması için dua ediyordum çünkü onu deli gibi özlüyordum.

GECE ÇÖKMÜŞTÜ. İçeri girip Sirena'nın serum torbasını değiştirmişler ve ona yeni bir battaniye vermişlerdi, belli ki battaniye daha sıcak bir yerde muhafaza edilmişti. Hemşirelerin kıyafetlerini değiştirmek için gelip ona sünger banyosu yaptırmaları dışında bütün gün bir santim bile kıpırdamamıştı. Onlara biraz mahremiyet sağlamak için banyo sırasında pencereden dışarı baktım.

Şimdi uyuyordu ve bir saatin yarısından fazlasını uyuyarak geçirmişti.

Arka planda televizyon açıktı. Bir aşk filmiydi. Church'ün bu saçmalığı izliyor olması bana garip geldi. Belki de onun bu tür şeyleri seveceğini düşünmüştü.

Belki de öyleydi. Tek bildiğim, bunu ve onun hakkında daha fazlasını öğrenmek için çaresiz olduğumdu.

Adam'ı kampüste kimse görmemişti, bu yüzden hıncımızı ondan bile çıkaramıyorduk. Her şey durmuştu. Sirena yok. Adam yoktu. Lanet olası cevaplar yok.

Elini tutarken ona "Seni özledim," diye mırıldandım. "Seni geri getirmek için ne yapabilirim? Burada olmana dayanamıyorum ama sen yoksun. Bu beni öldürüyor. Lütfen. Ne yapacağımı bilmiyorum, siren. Siktir, bebeğim. Sadece orada olduğunu ve daha güçlü olman için bir şeyler üzerinde çalıştığını bilmek için bir işarete ihtiyacım var. Zaten çok güçlüsün. Artık ben varım. Mirage'a da sahip olabilirsin. Asylum. Hatta istersen Bryce'a bile. Bundan eminim. Geri dönmene ihtiyacımız var. Sensiz çok kaybolmuş durumdayız." Yatağa, onun yanına sürünerek girdim ve küçük bedenine sarıldım. Dikkatlice yüzünü ellerimin arasına aldım ve eğilerek dudaklarımı dudaklarından biraz uzakta tuttum.

"Sen benim Uyuyan Gzelimsin. Seni uyandıran prens olmama izin ver. Lütfen," diye fısıldadım. "Sana yalvarıyorum, siren. Eve gel. Sana çok ihtiyacım var."

Dudaklarımı dudaklarına değdirirken gözyaşlarım yüzüne düştü. ekilmeden önce bir an oyalandım, uyumaya devam ettiği için kalbim ağırlaşmıştı.

Belki de ben onun beyaz atlı prensi değildim.

O uyumaya devam ederken kalbim bu düşünceye battı. Peri masalları buraya kadarmış.

Yine de fark etmezdi. Belki de hikayeyi yeniden yazmam gerekecekti. Farklı bir şekilde anlatmalıydım.

Belki de bu hikayede prensesi uyandıran kötü adamdı.

"Lütfen kötü adam olmama izin ver," diye fısıldadım onu tekrar öpmeden önce.

SIRENA

Bırakın da kötü adam ben olayım.

Uzaklarda bir yerde Sin'in sesini duydum. Sesi duyunca kalbim yerinden fırladı. Birini duymayalı sanki çok uzun zaman olmuştu. Ya da karanlığın dışında herhangi bir varlık hissetmeyeli.

Yıllardır bunun içinde debelenip
duruyordum. Eve gitmek
istiyordum.

Çocukları hayal ettim. Mirage. Bryce. Akıl hastanesi. Kilise. Dikişler. Küller. Günahkâr. Hepsi geri dönmem için bana yalvarıyordu. Beni koruyacaklarına dair sözler veriyorlardı. Beni güvende tutmak için. Beni seveceklerine. Onlardan istediğim her şeyi yapmak için.

Ama ben bunu istemedim.

Kendimi korumak istedim. İşimi halledebilecek kişi olmak istiyordum. İçimde yaşayan korkunun ortadan kalkması gerekiyordu. Bunu gerçekleştirmenin tek bir yolu vardı.

İçinde saklandığım karanlıkta debelenmeyi bırak ve o ol.

Karanlık, adamlarımın ne olduğuydu. Bu onları daha güçlü yapıyordu. Travmamın arkasına saklandım. Onu kucaklamak her şeyi değiştirebilirdi.

Lütfen kötü adam ben olayım.

Belki ben de kötü adam olmak istiyordum.

Tek yapmam gereken uyanmaktı. Benim olanı almak. Sahiplenmek. Sahiplenmek. Cesur olabilirdim. Değil mi?

Lütfen, Tanrım, cesur olmak istiyorum.

Bana usulca yalvardı. Sesi daha da netleşti. Nem. Sessizce ağladı, kimsenin bunu yaptığını bilmesini istemiyordu.

Günahkâr.

Günahkarım.

*Lütfen. Cesur olmak istiyorum. Bana yardım et. Lütfen, Tanrım,
bana yardım et! Aç gözlerini. Gözlerini aç ve bununla yüzleş. AÇ
GÖZLERİNİ.*

Göz kapaklarımı araladım ve bir an için gözlerim kamaşarak odaya baktım. Sin bedenime doğru kıvrılmış, yüzü boynuma gömülmüş, ağlarken vücudu titriyordu.

Bütün kaslarım hareket etmemem için bağıırıyordu ama elimi kaldırmayı ve parmaklarımı beceriksizce dağınık saçlarında gezdirmeyi başardım.

Başını kaldırıp bana baktı, gri gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü.

"Siren?"

Göz kapaklarımın bir an için kapanmasına izin verdim, sonra onları açtım ve yanağını, parmaklarımın altındaki kaba kirli sakalını kucakladım.

"Günahkâr," diye fısıldadım adını, sesim kısıktı.

"Oh, lanet olsun. Sirena." Kollarını etrafıma dolayıp neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar beni sıkmadan önce oturmam için beni sürükledi. Sonunda beni bırakmadan önce dudakları yüzümün her yerine öpücükler kondurdu.

"Geri döndün. Buradasın." Bana şaşkınlıkla baktı, sanki gerçek bir insan olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

Kendimi gerçek bir insan gibi hissetmiyordum. Aslında bedenim bana yabancı geliyordu. Ama buradaydım. Uyanıktım. Yaşıyordum. Geri döndüm.

"Yemek yemelisin. Günlerdir bir şey yemedin." Sesi titriyordu. Bir hemşire içeri girene kadar çağrı düğmesine birkaç kez basışını izledim.

"Uyandı. O'Brien'ı çağır. Ona yemek getirin. Hemen," diye bağırdı Sin. Hemşire dehşete düşmüş görünüyordu ama emrettiği şeyi yapmak için koşarak uzaklaştı.

İnsanları hareket ettirmesi hoşuma gitti.

Aslında, bu beni daha da mutlu etti.

Sin beni yavaşça yatağa yatırdı ve bana baktı. "Defterimiz bende."

Ona yorgun bir gülümseme verdim, sadece hislerimi söyleyip defterden vazgeçmek için çaresizdim. "Tuhaf hissediyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Sözlerimle yüzünü bir rahatlama kapladı. Konuşmak doğru gelmiyordu.

"Günlerdir bir şey yemedin. Yemeğe ihtiyacın var. Biraz yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Birkaç dakika sonra doktor geldi ve beni tepeden tırnağa muayene etti. Sorularına cevap vermedim. İyi bir adamdı ama sesim ona göre değildi.

Yine de benden memnun görünüyordu ve Sin'e hâlâ geceyi burada geçirmemi istediğini söyledi. Sin kabul etti ve ben de karşı koymadım. Hissettiğim tuhaflığın geçmesini istiyordum.

Ya da belki de gerekiyordu. Işıklar gözlerimi acıtıyor.

"Yemeğiniz geldi." Sin hemşirenin yemeği tepsiye koyabilmesi için hareket etti. Sin yatağımı biraz düzeltti, böylece daha iyi oturuyordum.

Hemşire burada kalmadı. Sin ona ikinci bir kötü bakış atamadan önce ayrıldı.

Onun otoriter ve güç modunda olmasından gerçekten hoşlanıyordum. "Ye," dedi usulca, kaşığımı benim için kaldırarak.

Dudaklarımı ayırdım ve bana yedirdiği her şeyi yedim, garip soğuk bezelyelere kadar.

"Nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?"

Hiçbir şey söylemedim, benim için endişelenmesini izledim.

Benim için endişelenmesine gerek yoktu. Hiçbirinin yoktu. Ne kadar zayıf olduğum için insanların her zaman kırılacağımdan korkmalarından bıkmıştım.

"Çocukları aramam lazım." Telefonunu çıkardı. "Çok endişelendik bebeğim. Çok endişelendik. Seni kaybettiğimizi düşündük." Sesi kesildi.

İçimde bir öfke kabardı.

Bunu hak etmediler. Hiçbiri benimle birlikte sürekli bunları hak etmiyordu.

Cesur olmam gerekiyordu.

Kelimeler kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu.

Benim de kötü adam olmam gerekiyordu. Prensesler yakalanırdı. Ama kötüler. . . kontrol onlardaydı.

Benim istediğim de buydu.

Kontrol.

Beni tekrar öpmeden önce bir süre elini tuttum. Elini çektiğinde telefonu kulağına götürdü ve konuştu.

"O geri

döndü." Hayır.

O değildi.

Öyleydim.

Cesur Sirena. Karanlığın içinde gizlenen. O karanlığı kendi adamlarıyla birleştirmek ve hepsi için daha güçlü bir dünya yaratmak isteyen kişi.

Daha fazlasını isteyen bir kızın
hayaleti. Ve bunu elde edecek bir kız.

DİKİŞLER

Sirena'nın eve döndükten üç gün sonra Ashes'in yanındaki kanepede otururken gülümsemesini izledim. Daha sessiz ve içine kapanıktı. Başından beri pek konuşmadığı düşünülürse bu mümkün görünmüyordu ama bu farklıydı. Neredeyse her zaman düşüncelere dalmış gibiydi.

Ama o buradaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

Heyecanlandığımızı söylemek hafif kalır. O'Brien bize kızında TSSB olduğuna inandığını ve bazı olayların bunu aşırı derecede tetiklediğini söyledi. Başa çıkma mekanizması olarak, zihninin içine çekiliyordu.

Bize geri döndüğü sürece, olacak olan buysa bununla başa çıkmayı öğrenecektim. O'Brien, doğru ilaç ve terapi ile bunun üstesinden gelmek için başa çıkma mekanizmaları bulabileceğini öne sürdü.

Oturmuş ve yüzünde umursamaya benzer hiçbir şey olmadan onun bu konudaki konuşmasını dinlemişti. Aslında, öyle görünüyordu. . . kaybolmuş.

Mirage bütün hafta boyunca onu kontrol etmeye gelip gitmişti. Her gelişinde yüzü aydınlanıyordu. Dün, bizim baktığımızı düşünmediği bir anda başparmağını bileğindeki yara izlerinin üzerinde hafifçe gezdirdiğini görmüştüm. Ashes'in de bunu gördüğünü biliyordum çünkü hareketi görünce kaşlarını çatmış ama tek kelime etmeden gözlerini kaçırmıştı. Church görmediği için minnettardım. Olasılıktan bahsetmiş olabilirdi ama iş ciddiye bindiğinde bunun hiçbir anlamı yoktu.

Ve günah.

Kıçının Mirage'a gösterdiği şefkati gördüğünü .

Mirage ile bu noktada herhangi bir sorun yaşamadım. Asylum. O her kimse. Ortak travma bağıydı. Kızımızı kurtarmak isteyen herkesin yanıdaydım. Kendimi endişeli bulduğum tek şey Church'tü. Eğer bu gerçekleşecekse, alışabilmesi için yavaş yavaş gerçekleşmesi gerekiyordu ve kesinlikle gizlenemezdi.

Ama ben biliyorsam gizli miydi?

Her şeyi düşünürken bacaklarımın sallanmasına izin verdim.

O kadar dalmıştım ki oturmak için hareket ettiğini fark etmemiştim. Sıcak elini kalçama koydu ve zıplamamı yavaşlatarak durmasını sağladı.

"Angel." Ona gülümsedim ve hemen rahatladım.

Bana baktı, güzel gözlerinde endişe vardı. "Ben iyiyim. Sadece düşünüyordum."

Serçe parmağını benimkiyle birleştirdi ve işim bitti. Kalbim dolu bir şekilde minderlere yaslandım.

Dudakları dudaklarıma değdi, serçe parmağım hâlâ onunkine takılıydı. Beni hayata döndürmek için bana dokunmanın tüm yollarını her zaman biliyordu.

Kahretsin, onu sevdim.

Kendi isteğiyle hareket etti ve Church'ün ona aldığı güzel elbiselerden biriyle kucağıma oturdu. Tabii ki hiç vakit kaybetmeden onun küçük kıçını kavradım, bunu yaparken onu sıktım, dudakları hala benimkilerin üzerindeydi.

Onun liderlik etmesine pek izin vermezdim, ama ne isterse yapmasını o kadar çok istiyordum ki, onu minderlerin üzerine fırlatıp gelecek haftaya kadar korkutmak istememe rağmen buna razı oldum.

Öpücüğü derinleştirdi, dili ağzımın içine lezzetli bir kuğu dalışı yaptı. Ağrıyan sikime sürtündüğünde, hevesle yuttuğu bir inilti çıkardım.

Erkeklerin odada bizimle birlikte olduğunu tamamen unutmuştum. Yine de önemli değildi, çünkü daha önce hiç birlikte sevişmemiştik.

Kıyafetlerimi çıkarmak için hiç vakit kaybetmedi. Ben de ona izin verdim. Lanet olsun, sanki onu durdurmaya çalışacakmışım gibi. Bana ne isterse yapabilirdi. Ben ona aittim.

Ona tekrar kavuşmak bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Bana sürtünmeye devam ederken dudaklarını çenemde ve boynumda gezdirdi.

"Böyle yapmaya devam edersen beni boşaltacaksın meleğim," diye . Onun sıcak, pamuklu amcığının bana sürtünmesi beni neredeyse çıldırtıyordu. Kıçını daha sıkı kavradım ve bana doğru kaymasına yardım ettim.

Tenime karşı yumuşak bir inilti çıkardı, neredeyse beni yörüngeye gönderiyordu.

Gelmeyin. Gelmeyin. Gelmeyin.

Daha önce hiç erken boşalmamıştım ve şimdi başlamak istemiyordum. Ama lanet olsun, onu bu şekilde bana yaslamak iyi hissettiriyordu. Çok sıcak. Çok muhtaç. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Ashes yanıma kayarak sordu, sesi Çakıllı.

"Kahretsin, evet," diye inlemeyi başardım.

Eğilip Ashes'i öpmeye başladığında dudakları beni terk etti, sıcak amı hâlâ sikime sürtünüyordu.

Yardımcı olmuyordu.

Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Külotuna ulaşmak için uğraştım, ama onu kıcıktan kaldırıp sikimin üzerine indirmeden önce bir kenara itmeyi başardım.

Bir iniltiyle içine daldım, derinlere gömülürken Ashes'in dudaklarına karşı inliyordum.

Kahretsin, amı iyi hissettiriyordu. Çok sıcak ve sıkı. En sevdiğim yer.

Geri çekildim ve tekrar içine girdim. Ashes'in dudaklarından yumuşak bir zevk iç çekişi döküldü. Aleti dışarıda ve elindeyken, kadın onun yerine geçmeden önce yavaşça pompaladı.

Bir an sonra Church de ona katıldı ve başını arkaya doğru çevirerek baş aşağı bir öpücük kondurdu. Sin kanepedeki yerinden bizi izliyordu, kılını bile kıpırdatmıyordu, yılanı Bill omzunun üzerinden sarkıyordu.

Church elbisesinin üst kısmını aşağı doğru iterek dolgun göğüslerini ortaya çıkardı. O dolgun göğüslerine masaj yaparken ben de amını siktim. Ashes'e mastürbasyon yapmaya devam etti, ben onu becerirken vücudu hafifçe sarsılıyordu.

Hepimize ilgi gösterme konusunda bu kadar koordineli olması beni daha da sertleştirdi. O gerçekten mükemmeldi.

"Sinclair, buraya gel," diye başardım.

Yaklaşmadan önce bir an tereddüt etti, o lanet yılan hâlâ üzerindeydi.

"Siktir, gerçekten mi?" Sirena'yı sikerken bir yandan da yılanı bakıyordum. Şimdi başını çevirmişti ve Church, Ashes'e otuz bir çekmeye devam ederken sikini ağzına almıştı.

"Bir şey denemek istiyorum," dedi Sin.

"Pek çok şeyi denemeye açığım Sinclair, ama bir yılanla sikişmek bunlardan biri değil," diye homurdandım ve Sirena'nın amcığına yukarı doğru vurdum. Bu onu itti ve belli ki Church'ün aletini biraz ısırды çünkü parmaklarını saçlarına dolamadan ve ağzına daha derine itmeden önce bir tıslama çıkardı.

"Kimse Bill'i sikmeyecek," dedi Sin. "Ne sikimi?"

"Sadece söylüyorum," diye inledim yanıma oturup pantolonunu çıkarırken.

Sirena'nın ağzı Church'ün sikinden fırladı, yüzü yaklaşmakta olan salıverilmesinden dolayı buruşmuştu.

Eli Ashes'in üzerinde yavaşladı. Saniyeler içinde başı geriye düştü ve sikimin üzerine boşalırken etrafımızdaki her şeyi ıslatıyordu. Serbest kalması bir nehir gibi fişkırdı, ben de onu takip ederek karmaşasına katkıda bulunurken zevkle ulumama neden oldu.

Nefes nefese ve göğsü kabararak kirpiklerini kırıştırdı ve üzerimden kayarak Sin'in yanına gitti.

Onu bekleyen sikinin üzerine çekmekte gecikmedi, zaten amında yaratmış olduğum karmaşayı sismeye başladı.

İniltisi bana bununla bir sorunu olmadığını gösterdi.

"Mm, siren," sertleşmiş meme uçlarından birini ağzına almadan önce törpüledi, aleti taşaklarının derinliklerine gömüldü.

Ona yaslandı ve biz de izledik.

Bill ileri doğru hareket edip dilini yanağına değdirdiğinde sertleştim ve hem Church'e hem de Ashes'e hızlıca bir bakış attım. Church gözlerini kısmış, Ashes ise öne doğru eğilmiş, eli yavaşça aletin üzerinde duruyordu.

Gözleri irileşti ama Sin onu boynundan kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı.

"Sana zarar vermeyecek," dedi ve dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırdı.

Sin onun amını sickerken Bill ona doğru kaydı. Sin kendini defalarca onun içine gömmeye devam ederken Bill'in kendini onun omuzlarına sarmasını izledik.

Her şey çok sıcak ve biraz da ürkütücüydü, özellikle de kadın liderliği ele geçirip kollarını başının üzerinde sabitleyerek adamın aletin üzerinde sallandığında.

Ve onu aldı, o lanet yılan çiftin etrafına dolandı. Cehennemdeki iki iblisin sevişmesini izlemek gibiydi.

"S-Sinful," diye haykırdı boşalırken onun adını.

Vahşi bir inilti çıkardı, onu takip ederken vücudu gerildi.

Bill başını onun omzuna yasladı ve dilini bana doğru uzattı.

"Bu hem ateşli hem de biraz korkutucuydu," dedim yilandan uzaklaşarak. Eğer Sin onu kendine saklamak için bir yol arıyorsa, Bill

çok iyi bir bariyerdi, özellikle de benimle ilgili olduğuunda.

Church, Sin'in diğer yanına oturduktan sonra bana sırtıttı. Church onu Sin'in sikinden çekip kendi sikine indirdi, Bill de ona eşlik ediyordu.

"Girmek ister misin?" Sin sikini okşayarak sordu, delici aleti oturma odasının ışıkları altında parlıyordu.

Burnumu kırıştırdım ve omuz silkmiş olan Ashes'e baktım.

"Sanırım bunu geliştirmem gerekecek," dedim, hâlâ yılanın beynimin söylediği kadar sümüksü olup olmadığını merak ediyordum.

Ashes bir kahkaha attı ve ayağa kalkmadan önce beni omzumdan alkışladı. Church ve Sirena'nın yanına gidip sikini Sirena'nın ağzına sokmadan önce söylediği tek şey "Her şeyi bir kez deneyeceğim," oldu. Church Sirena'nın amına girmeye devam ederken, Bill vücudunu ikilinin etrafında dinlendirirken bir eğlence gezintisindeymiş gibi görünüyordu.

Başımı salladım, yüzümde bir gülümseme vardı.

Bill'in cinsel faaliyetlerimizde kalıcı bir demirbaş olmamasını umuyordum.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, yılanlardan biraz korkuyor olabilirim.

Ama sikimi pantolonumun içinde tutmak için yeterli değildi. Sikerim böyle işi.

Uzanıp Bill'in pullarına dokundum ve ürperdim. Evet, yılan olayına kadar çalışmam gerekecekti.

Yine de izlemeyi umursamadım.

Belki bu da beni çılgın bir ucube yapmıştır.

Benim için sorun değildi.

SIRENA

Kendimi daha iyi hissediyordum. Kafam daha berraklaşıyordu. Eve döndüğümünden beri geçen iki hafta boyunca içimdeki gücü kucaklamaya çalışıyordum.

İyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum, özellikle de etrafımda bir yılanla erkekleri becerdiğimden beri. Tüm bu çile beni bir tanrıça gibi hissettirdi. O kadar hoşuma gitmişti ki Sin'le birlikte birkaç kez onun odasında tek başımıza yapmıştık. Bill'in etrafımızda kaydığını hissetmek, bizi birbirimize bağlamak, bana bir şeyler yaptı.

Mirage ve Bryce son birkaç gündür yoklardı. Mirage neredeyse her gün beni görmeye geliyordu ama buraya son gelişinde Bryce'la birkaç günlüğüne gideceğini ve geri döneceğini . Ayrıntıya girmemişti. Sadece elimi sıktı, tavşan maskesini düzeltti ve gitti. Maskesi olmadan asla durmazdı. Sürekli yerinde sabit durur, parlak mavi gözleri maskesinin altından dışarı bakar, çenesi ve dudakları açıkta kalırdı. Onu öpmeyi kaç kez hayal ettiğimi sayamadım.

Bana gülümsemişti ama hiç zorlamamıştı. Belki de bu hamleyi benim yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kanepede birlikte otururken Church'e baktım.

"Bebeğim," diye mırıldandı ve elindeki kitabı okumaya geri dönmeden önce avucumu öptü.

Bu hareket karşısında gülümsedim. Daha önce hiç bu kadar sevgi hissetmemiştim. Bu adamlar beni şaşırtmaya devam ediyordu. Tüm saçmalıklarına katlanmaya devam ettiler, hatta onlardan kaçtığım bölümleri bile şikayet etmeden. Bağlılıkları için onlara borçluydum. Bir gün onlara benim için ne ifade ettiklerini gerçekten gösterebileceğimi umuyordum.

Stitches ve Ashes o sabah erken saatlerde dersler için bir şeyler yapmak üzere ayrılmıştı ve Sin terapideydi. Church yakında terapiye gitmek üzere yola çıkacaktı.

İç geçirerek kitabını kapatmadan önce saatine baktı.

"Gitmem gerek," dedi beni öperek. "Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum. Benimle gel-"

Onu bir öpücükle susturdum ve başımı salladım.

Planı biliyordum. Stitches ve Ashes kiliseden önce döneceklerdi. Kilise gittikten sonra onları evde güvenle bekleyebilirdim. Sadece birkaç saat vardı ve bu beni en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu. Evin bana kalması için çok fazla zamanım olmuyordu. Bu fikir beni heyecanlandırıyordu.

Kaşlarını çattı ve gözlerini benden kaçırdı. "Endişeleniyorum, Sirena." Elimi onun elinin üzerine koydum ve sıktım.

Tekrar bana baktı. "Kameralara bakamıyorum bile. Ashes mahremiyetimizi ihlal ettiği için onların bağlantısını kesmemi istedi."

Ona kaşlarımı kaldırdım, dışarıdakilerin çalıştığını çok iyi biliyordum.

Ne düşündüğümü açıkça bildiği için bana sırtıttı.

"Tamam. Bu turu sen kazandın. Sana aldığımız yeni boyaları denemek istediğini biliyorum."

Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım.

Bu hareket karşısında şaşırmış görünüyordu ama sarılmama karşılık vermeden ve bana sıkıca sarılmadan önce kendini çabucak toparladı.

"Seni seviyorum, hayalet. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla." Şakağımı öptü, tutuşu daha da sıkılaştı. "Benim," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım ve onun kokusunu içime çektim. Orman. Vahşi. Soğuk.

"Benim," diye fısıldadım ona.

†

Siyah boyayı tuval boyunca fırçaladım ve karanlıktan dışarı bakarken yarattığım görüntüye baktım.

İçimdeki o tanıdık his kıpırdandı ve bana hala kavramam için hazır olduğunu hatırlattı.

Portredeki kız olmanın nasıl bir his olduğunu merak ederek resme odaklandım. O karanlığı kucaklamak. Cesareti. Ezilemez olmak.

Parmaklarımı hafifçe kuruyan boyanın üzerinde gezdirdim, içim kıpır kıpırdı.
*Senin olsun. Al onu. Cesur ol. Karanlık ol. . . Adamlara katıl ve çıkar. .
Dokunulmaz ol. Dokunulmaz ol. Hepsi psikolojik.*

Telefonum görüntülü bir aramayla çaldı ve yarım saat önce dönmesi gerektiği için Sin olup olmadığını merak ederek telefonu kapmadan önce çekici düşüncelerden sıyrıldım.

Ekranda Sin'in adı belirdi. Aramayı kabul ettim, Adam'ın yüzü ekrana geldiğinde kalbim şiddetle çarpıyordu.

"Hey, kilise faresi," diye sırtarak beni selamladığında kanım dondu.

Sin'in telefonunu nasıl aldı?

"Eminim seni erkek arkadaşının telefonundan nasıl aradığımı merak ediyorsundur, ha? Bu soruyu senin için cevaplayayım." Kısa bir süre önce Asylum'la birlikte içinde bulunduğum tabutu göstermek için kamerayı kaydırırdı.

"O içeride. Ama bekle. Sana bunu göstermem gerek. Buna bayılacaksın." Tabutun yanına gidip bana içindekini gösterirken kamera titriyordu.

Sin'in çıplak vücudu Cady'ninkine bastırılmıştı. Onları bir şekilde bayıltmış ve çırılçıplak birbirlerine bağlamıştı. Sin'in kafasındaki bir kesikten kan damlıyordu ve Cady'nin yüzü morarmıştı.

"Tahmin et, seni yakalamakla tehdit ettiğimde benim için ne yaptılar?" Kamerayı tekrar kendisine çevirdi. "Tahmin etmek zor değil. Hâlâ çıplaklar."

Söyledikleri ve ifade ettikleri karşısında midem bulandı.

"Bak ne diyeceğim. Onları öldürüp burada bırakacaktım. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey hissetmeyeceklerdi çünkü onları gerçekten bayıltmıştım. Çok eğlendiğimi fark ettim, neden seni de oynamaya davet etmiyorum?" Bana deli gibi sırttı. "İşte kurallar. Bana geleceksin, tam burada, mezarlıkta. Benimle gelersen gitmelerine izin veririm. Yaşayacaklar. Onları kurtaracaksın. Senin için ölmeye hazır olan sevgili, tatlı kız kardeşin ve seni yalnız bırakmam için bana yalvaran Sin. Seni kurtarmak için benim için sevişmelerini söylediğimde yüzlerini görmeliydin. Sanırım aralarında bir şeyler var. Belki şimdi bağ kurabilirler." Bir kıkırdama çıkardı. "Onun içine girdiğinde onu görmeliydin. Onu nasıl öptüğünü. Onu becerişini. Onun koca sikini nasıl aldığını ve altında nasıl inlediğini."

Yarattığı kâbusu canlı bir şekilde anlatmaya devam ederken ellerim titredi.

"Dinle," dedi birden ciddileşerek. "Sin'in seni daha önce incittiğini biliyorum. Seni bu kutuya koydu ve Asylum denen o kaçığın yanına bıraktı. Ona borcumu ödüyorum bebeğim. O bunu hak ediyor. Ve kız kardeşin. Seni korkuttuğumu biliyordun ama yine de umursamadı. Beni becermeye devam etti. İyi olmadığın belliyken bana iyi olacağını söyledi. Yani, son zamanlarda başka bir zihinsel kırılma yaşadın ve hepsi bu. Bana gel. Sana karşı işledikleri suçların cezası bu olsun. Güven bana, onların seksi de ateşliydi, bu yüzden ikisinin de zevk aldığını biliyorum. Bunu son büyük jestin yapabilirsin. Onları serbest bırak. Bırak suçluluk duygusuyla yaşasınlar. Hadi ama, kaybedecek neyin var ki? Yani, belki hayatın dışında?"

Sertçe yutkundum, nefesim düzensizdi.

"Doğru. Kurallar. Bana gel. Kimseye bir şey söyleme. Biri öğrenirse, ikisini de öldürürüm ve bana yardım etmeni sağlarım. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?" Gözlerinde manyakça bir parıltı belirdi. "Bıçağı boyunlarına saplarken elini tutabilirim." Neşeli bir kahkaha attı. "Buraya gelmek için on dakikan var, yoksa bıçaklamaya başlarım." Church'ün Sin'e verdiği bıçağı uzattı ve bir kahkaha daha attı. "Tık-tak, küçük fare."

Çağrı kesildi ve ben bir süre ona bakakaldım, karanlık her yanımdan bana baskı yapıyordu.

Cesur olmalıydım. Bunu yapmak zorundaydım.

Tanrım, lütfen! Bana yardım et!

Lütfen Cady ve Sin'i kurtarın.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken kafamın içinde kelimeleri tekrar tekrar söyledim. Bunu yapmak zorundaydım. Bunu ben yapmalıydım. Başka kimse olmamalıydı yoksa onların hayatını riske atmış olurum.

Aşağı inmeden önce kendimi toparladım ve ceketim olmadan, ağır botlarımı giyerek ön kapıdan dışarı koştum. Neyse ki bugün hava son zamanlarda olduğu kadar soğuk değildi. Bu, baharın yakında geleceği anlamına geliyor olmalıydı.

En azından, kalbim boğazımda, ormana doğru dalarken kendime söylediğim buydu.

SIRENA

"Hoş geldin," diye selamladı Adam beni mozoleye adımımı attığımda, çok hızlı koşmaktan ciğerlerim yanıyordu. "Oh, benim için bir elbise giymişsin. Bayıldım. Çok güzel görünüyorsun."

Elime uzandı ama mide bulantısı bağırsaklarımda bir yılan gibi kıvrılırken elini ondan çektim.

"Doğru. Önce onları görmek istiyorsun." Bana gözlerini devirdi ve onu takip etmem için başını salladı. Öyle yaptım, tabutun içindeki Sin ve Cady'ye bakmak için durdum, çıplak vücutları birbirine sıkıca bastırılmıştı.

"Doğal görünmüyor, değil mi?" Adam düşündü.

Sin'in elini kaldırıp vücutlarının arasına sokmasını ve Cady'nin bacaklarının arasına yerleştirdiğini açıkça belli etmesini dehşet içinde izledim.

Adam bana sırtarak, "Sevişmeden önce onu bir süre parmakladı," dedi. "Hazırlık çalışması olduğunu düşünmüştüm ama her neyse. Belli ki emir üzerine sikişmek Sinclair'e göre değil. Biraz motivasyona ihtiyacı vardı, bu yüzden onun amını parmaklamak ve onu öpmek yardımcı olmuş gibi görünüyordu."

Boğazıma tırmanmakla tehdit eden safrayı yuttum. "Dinle. Gerçekten iyi bir iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum. Bu yüzden sana bir ödül." Sin'i şiddetle sallamasını izledim. "Hey. Hey, bok çuvalı. Sinclair. Sik suratlı. Uyan artık! Uyan, seni aptal saksocu." Sin'in kirpikleri kırpışıp gözlerini açmadan önce ona birkaç kez vurdu ve kabaca sarstı.

Kendine gelmesi biraz zaman aldı ama kendine geldiğinde ne olduğunu anladığı bir kafa yapısına sahipti.

"Bakın sizi ve Cady'yi izlemeye kim gelmiş," diye ilan etti Adam.

Sin'in gri gözleri benimkilerle buluştu, o kadar kederliydi ki mide bulantım daha da hızlandı.

"Onu yalnız bırak, Adam," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Yapacağım. Yapacağım," diye söz verdi, sakın görünüyordu. "Sadece tabuttan çıkmanı ve veda etmeni istiyorum. Cady'yi uyandır ki bu gösteriyi ilerletebilelim."

Sin bakışlarını benden ayırdı ve eli hâlâ bacaklarının arasında olan Cady'yi dürttü. Bunu izlemek benim için zordu ama başka seçeneği olmadığını biliyordum. Bir an sonra kirpikleri dalgalandı, gözleri onunkilerle buluştu.

"H-hey. gerek. S-Sirena burada."

Ona karşı kıvranıyor, kurtulmak için mücadele ederken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Sakin ol. Sakin ol," dedi Adam ve uzanıp saçlarımı sıkıca kavradı. Ayaklarımı altımdan çekip tekmelediğinde bir inilti çıkardım. Dizlerimin üzerine sertçe düştüm, betona çarpmanın verdiği acıyla gözlerimden yaşlar fışkırdı.

Adam beni itti ve dirseğim betonu kırarak yanıma düşmeme neden oldu. Acı içime işledi ve bunu görmemesi için elimden geleni yaptım.

Sin'in bıçağıyla onları kesti ve her birini çekerek çıkardı. Cady bana doğru koştu, teni buz gibiydi.

"Rina. Rina," diye ağladı.

Sin'in yumrukları havada uçtu ama Adam, Sin tabutun içinde debelenirken yumruğunu tekrar tekrar Sin'in suratına indirdi. Adam'ın kazanmasıyla Sin'in kolları gevşedi ve Adam onu çekerek dışarı çıkardı ve çıplak bedenini soğuk zemine fırlattı.

Cady bana doğru süründü ama o bana ulaşamadan Adam onu yakaladı, parmakları saçlarına dolanmıştı. Onu Sin'in yanına itti, Sin bir inilti çıkardı ve doğrulup oturdu. Adam'a tekrar hamle yapmak istedi ama Adam ona ters ters baktı.

"Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsan kızının memelerini keserim," dedi Adam kararlı bir şekilde yanıma gelerek. Saçlarımı avuçladı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Kolaylıkla beni Sin ve Cady'nin önüne doğru sürükledi.

"Sirena senin özgürlüğün karşılığında benimle gelmeyi kabul etti. Açıkçası Sinclair, senden nefret ediyorum. Bence sen ona yaptıklarından sonra ölmesi gereken değersiz bir pisliksin. Gözcüler gerçekten bir şey olduklarını sanıyorlar. Flaş haber! Ben işin başındayken hiçbir bok değiller." Gümbür gümbür bir kahkaha attı. "Church onun mükemmel olduğunu düşünüyor. Babasının bir numaralı oğlu. Benim yanımda beş para etmez! Ben daha iyiyim! *Ben daha iyiyim!* Everett beni seviyor. Onu değil. Bokunu bırakması gereken kişi benim! Ben . Ben önemliyim!" Bağırırken ağzından tükürükler saçıldı.

"İstediğimi Dante'den daha iyi alabileceğimi kanıtlayacağım. Gözcülere liderlik etmem ve Yeraltı'na hükmetmem gerekiyor." Adam saçımı daha sıkı kavradı. "O müthiş bir ödül. Everett onu kendisi için kaptığım için beni sonsuza dek sevecek. Siktiğimin Dante'si. Ne salak ama." Tekrar güldü.

"Sakın bunu yapma," diye uyardı Sin, sesi boğuk çıkıyordu, parçalanmış yüzünden akan kan vücuduna yayılıyordu. "Yapma. O iyi biri. O saf. Bırak onu gitsin. Onun yerine beni al. Birini incitmen gerekiyorsa, beni incit. Onun değil."

Adam kıkırdadı. "Onu almak sana zarar veriyor Sinclair, yoksa dinlemiyor musun? Tüm izleyicilerine zarar veriyor. Çok ayrıcalıklı. Hiç kimsenin katılma şansı olmadı. Bu saçmalık!" Kelimeleri haykırdı, ağzından tükürükler saçıldı. "Biraz deli olmam bir şansı hak etmediğim anlamına gelmez. Lanet olası bir şansı hak ettim! Ben de sizden biriyim!"

Elindeki bıçak aşağı doğru inerken bir çığlık attım ve bıçak göğsüme saplandı. Yakıcı bir sızı içime işledi.

Derin bir kesik değildi ve beni neredeyse hiç etkilemedi, ama bir damla kan damladı ve Sin'in kendini kaybetmesi için tek gereken buydu.

Öne doğru hamle yaparak Adam'ı geriye savurdu. Odanın yarısına kadar uçtum, sertçe yere ve başımı tabutun üzerinde durduğu kaidenin kenarına çarptım. Sin ve Adam birbirlerine vururken görüşüm bulanıklaştı. Çılgına dönmüş bir halde elimi cebime attım ama telefonum orada değildi.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun!

Cady yardım etmeye çalıştı ama Adam ona öyle sert vurdu ki yere düştü, kırıdayamadı. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, kulaklarım çınlayarak ona doğru süründüm ve vücudumu sıkıca onunkine sardım.

Sen varısın. Sana sahibim. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Cesur ol. Cesur olmak zorundayım.

Lütfen. . .

Adam'ın parmakları tekrar saçlarımdayken Cady'den uzaklaştım. Dizlerinin üzerine çökerken Sin'in göğsü kabardı. Gözleri o kadar şişmişti ki dışarıdan doğru düzgün görebilmesinin imkânı yoktu.

"Bu saçmalıkla işim bitti. Bu işin peşini bırakamazsın, değil mi?" Adam hırladı. Eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında bir çığlık attım, kanının tadı ağzımı kirletiyordu.

"Yapma. Yapma," diye uyardı Sin, sesi boğuk boğuk çıkıyordu. Bilincini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum. Ölümüne dövülmüştü. "Lütfen ona zarar verme. Adam'a. Lütfen."

"Babana böyle mi yalvardın?" Adam sordu. Sin yumuşak bir hıçkırık çıkardı.

"Yine de seni vurdu, değil mi?"

Sin'in omuzları sarsıldı. "Yapma bunu. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yanılıyorsunuz. Ben yaparım. Senin ihtiyarın aksine, ben bu işi gerçekten bitireceğim. Sonunda benimkinin benimle gurur duymasını sağlayacağım." Beni bıraktı ve ileri atıldı. Bıçağı Sin'in vücudunun derinliklerine saplarken dudaklarından bir çığlık koptu. Sin'in gri gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu ve bıçağı tutarak yere yığıldı, kan damlıyordu.

Çığlıklarımı durduramıyordum. Adam tekrar bana uzanmaya çalıştı ama dizine olabildiğince sert bir tekme attım ve onu küfürler savurarak yere düşürdüm. Sin'e doğru koşarak yüzünü ellerimin arasına aldım, gözyaşlarım onun hırpalanmış yüzüne damlıyordu.

"Hayır. Hayır," diye tekrarladım. "Günahkar. Lütfen. Hayır."

Şişmiş göz kapaklarının arasından bana bakarken dudakları titriyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Ben onun için hıçkırırken kanlı parmak uçları hafifçe yüzüme değdi. "Cesur ol bebeğim. Olabileceğini biliyorum. Çok güçlü. Çok çok güzel." Bana hüznü, sulu bir gülümseme verdi. "Sadece koş, Sirena. Lütfen koş. *Koş. Benim için dans et.*" Eli yüzümden çekildi ve gözleri kapandı. Sığ nefes alıyordu. Biliyordum. . Bunun onun için son biliyordum.

Bunu kabul edemezdim.

Ona sarılırken yüksek sesle ağladım, adını tekrarladım.

Karanlık ilerlerken Mirage'ın sözleri kafamın içinde yankılandı.

Bu yumrukların ve vuruşların

savaşı değil Senin için, benim

canavar kraliçem

Sadece her şeyin başladığı yere giden yolu göster

ve arkamızda kanlı bir sahne bırakalım."

Adam beni aldı, beni mozoleye doğru sürüklerken adıma küfretti. Günah görüş alanımdan kayboldu, ormanın içinden beni ilk kez incittiği yere götürülürken beni karşılayan sadece soğuktu.

Her şeyin değiştiği noktaya.

Beni açıklığa fırlatırken gülümsedim, bir sonraki bölümün nasıl geçeceğini tam olarak biliyordum. Yumruğu yüzüme çarptığında ve yere düştüğümde, canavarımın geldiğini bilerek yumuşak bir kahkaha attım.

Adam beni sırtüstü yatırdı ve kanlı yüzü benimkinin üzerinde belirerek beni tuttu.

"Hoşuna gitti mi, seni küçük sürtük? Ha? Neden gülümsüyorsun? Artık sadece biz varız."

İşlerin kötü sonuçlanacağını bildiğim için bir kahkaha daha attım.

Altında yatarken, soğuk karda alacakaranlık gökyüzüne bakarken, gücüm için dua ettim. Günahkârlığım için dua ettim. Karanlığım için dua ettim. Bana karşı gelen herkes için dua ettim. Chapel Crest'te bunu yapmayı öğrenmiştik. Başkalarının günahları için dua etmek. Kendimiz için dua etmek. Güç için dua edin. Rehberlik için.

Ama kendi adıma, son duamın Adam'ın ölümü için olmasına izin verdim.

Ve bazen, hızla öğrendiğim gibi, dualar kabul oluyordu.

MİRAGE

O gitmişti. Alınmıştı. Öyle olduğunu biliyordum.

Church eve geldiğinde evi boş buldu. Dış mekan kameralarını gözden geçirdi. İnce pembe elbisesinden başka bir şey giymeden, ayağında botlarıyla dışarı koşarken ekranı izledik.

Bir saatten daha uzun bir süredir onu arıyorduk. Ayrılmak yerine, bunu bir takım olarak yaptık.

Bu yüzden mezarlıktan geçip kampüste henüz gitmediğimiz tek yer olan mozoleye doğru koşuyorduk.

Kapı açıktı. Hay sikeyim.

Gece çökmüştü ama evin içini görmek çok zordu. Bryce'ın telefonu çaldı. Biz ilerlerken telefonu çıkardı.

"Cady? Tamam, evet. ." Biz koşmaya devam ederken telefonu kapattı.

Karlı ve karanlık mezarlığı yarılamıştık. "Neler oluyor?"

Church talep etti.

"Anıt mezardalar. Yaralanmışlar," diye nefes nefese kaldı Bryce, ayak uydurmaya çalışıyordu. Gerçekten de kardiyosu üzerinde çalışmamız ama o anda buna odaklanacak değildim.

Orada değil. Orada değil. O zaman nerede?

Bilmiyorum. Siktir. Hiçbir şey göremiyorum. O. . . orada değil.

Anıt mezara ilk giren Church oldu, Ashes ve Stitches de hemen arkasından.

Sonra ben girdim, Bryce da arkada kaldı.

Dağınıklığa bakarken içim dışıma dönüşmek istedi.

Cady ve Sin, çıplak. Cady onun cesedi üzerinde hıçkırı hıçkırı ağladı.

Church, Sin'in yanında dizlerinin üzerine çöktü Ashes ceketini çıkarıp Cady'ye sardı, elleri titriyordu.

"A-Adam," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bu o."

"Biliyordum," diye mırıldandı Bryce, kapıya doğru ilerlerken.

"Hayır. Hayır. !" Stitches, Church'ün yanına düşerek bağırdı.

"Günah. Lütfen, dostum," dedi Church boğuk bir sesle.

"Hey." Hiçbir şey. Bizi sessizlik karşıladı.

"Koşuşları arayın. Yardıma ihtiyacımız var." Church çılgınca bana baktı.
"Lanet koşuşları ara! Adam'ı bulun."

Ben olay yerine bakmaya devam ederken Bryce telefonunu çıkarıp arama yaptı. Bıçak Sin'in sağ akciğerinin altından çıkmıştı. Nefes alış veriş zorlukla görülebiliyordu ve düzensizdi. Tahmin etmem gerekirse, bıçak akciğerine sıkıca saplanmıştı.

Bir acı arkı başımı kesti ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Sirena'nın yüzü kafamın içinde belirdi.

Yardım edin. Lütfen. Seth. Bana yardım et.

Nerede olduğunu göremiyordum, sadece acı çektiğini biliyordum. Acısı bedenimi parçaladı ve bana onun bir zevk gezisinde olmadığını gösterdi. Sonra, daha fazlası. Karanlık. Çok fazla.

Sonunda.

Sendeleyerek ayağa kalktım.

"Ne oldu?" Stitches Sin'in elini tutarak sordu, ceketini artık onu sıcak tutmak için Sin'in vücudunun üzerindeydi.

"Rinny'yi bulmam gerek. Rinny'ye ihtiyacım var. Onunla kal. Ben onu bulurum." Türbeden dışarıya, gece havasına doğru tökezleyerek çıktım, bedenim sanki içinde bir ateş yanıyormuş gibi hissediyordu.

"Nerede olduğunu gördün mü?" Bryce arkamdan gelerek sordu.

Başımı salladım, ellerim dizlerimin üzerindeydi.

Sonunda konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Sanırım nerede olduklarını biliyorum."

Ona şüpheyi yaklaşıyorak doğruldum. Ne de olsa o bir gölgeydi ve değerini kanıtlıyordu.

"Gidelim," dedim, ruhum alev alev yanarken onun yanında koşmaya başladım.

Aynen Bryce'ın düşündüğü gibiydi. Açıklık.

Gece çökmüştü ama Adam'ın Sirena'nın üstünde, onu daha önce incittiği yerde olduğunu rahatlıkla görebiliyordum.

Beyaz sıcak öfke vücudumda yükseldi. Asylum'un içimde başını kaldırdığını hissettiğimde iki katına çıktı.

Açıklığa daldık, yumruğum Adam'ın kafasının yan tarafına mide bulandırıcı bir çatırtıyla temas etti. Adam onun üzerinden düştü ve Bryce onu güvenli bir yere çekmek için koşarken aletini kaldırmaya çalıştı.

"Hey, partiye hoş geldin," diye tükürdü bana. "Biliyorsun, bir üye eksiklerimiz var. Kısa bir süre önce Sinclair'i öldürdüm."

"O zaman iki kişi eksilmek üzereyiz çünkü sırada sen varsın," diye karşılık verdim.

Bir kahkaha attı. "Ben de tam senin kızı becermek üzereydim. Yine. Senden daha çok sikimi ona soktuğumu bilmek berbat bir şey olmalı."

Dizlerinin üzerine çökünceye, yüzü kan içinde kalıncaya ve kırık kaburgalarının arasından almaya çalıştığı her nefeste göğsü kabarıncaya kadar ona vurdum. Sirena'nın Bryce'a doğru hareket ettiğini ve onun da Sirena'yı tutmaya çalıştığını fark ederek etrafını sardım.

"Bırak onu," diye fısıldadım, canavarının etrafımızda kıpırdadığını hissediyordum. "Vakit geldi."

Bryce onu bıraktı ve yanıma geldi. Küçük bedeni titriyordu, göğsünde bir kesik ve yanağında bir çürük vardı.

"Merhaba küçük canavar," diye fısıldadım tavşan maskemi ayarlarken. "Seth," diye cevap verdi, sesi hafifçe titriyordu.

"İşin bu noktaya geleceğini hep biliyorduk," dedim, dizlerinin üzerinde sallanan Adam'a bakarak, belli ki vurduğum darbeler yüzünden kafası biraz dağılmıştı. "Sığınma evi geliyor."

"Güzel." Sözleri yumuşak bir şekilde çıktı. "Bir sonraki bölümde onun da burada olmasını istiyorum."

Onun şüphelerinin etrafımızda uçuştüğünü hissettim.

"Sen cesursun, Sirena. Her zaman da öyleydin. Şimdi her şeyi kontrol altına alma zamanı," dedim ve elini elime alıp dudaklarıma parmak eklemlerini öptüm. "Biz burada senin yanındayız."

Elini bırakıp bıçağımı saplamadan önce bir süre bana baktı.

"Keyfini çıkarın," diye teklif ettim, ondan uzaklaşarak karanlık dünyamıza gerçek bir canavarın doğuşunu izlemeye hazırdım.

Bir gülümseme dudaklarını yukarı kıvırdı, renkli gözleri uzun zamandır sakladığı öfkeyle karardı.

Ve sonra bir fırtına gibi Adem'in üzerine indi, bıçak ay ışığının altında parlıyordu.

Bryce dururken Adam'ın çığlıkları gecenin içinde yankılandı.

"Asylum gerçekten geliyor mu?" Biz katliamı izlerken Bryce sordu.

"O zaten burada," dedim gülümseyerek.

SIRENA

Bıçak Adam'ın etini tereyağı gibi parçaladı. Çılgınlıklarının her birinin tadını çıkardım, ruhumun kenarında gizlenen karanlık sonunda özgürlüğüne kavuştu ve tüm benliğimi kapladı.

Her bıçak darbesinde, her kesikte yeni bir parçam doğuyordu.

Vücudundan akan kan çılgınlıklarından daha uzun sürdü, bu çok üzücüydü çünkü sonunda eğlenmeye başlamıştım.

Kanlı elleriyle bileklerimi kavradı, gözleri vahşi bir şekilde bana bakıyordu, vücudu kanla kaplıydı.

"Seni sevdim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bazen kendimde değilim. . ."

"Ben de," diye cevap verdim, bıçağımı boğazının derinliklerine iterek. Gözleri irileşti ve bir an için ağzında biriken kanla bir şeyler geveledi, sonra sustu.

Yaptığım dağınıklığa baktım. Neredeyse parçalara ayrılmıştı.

"Cesedi ne yapacağız?" Bryce yumuşak bir sesle sordu, sesi beni düşüncelerimden çekip aldı.

"Ormanın derinliklerinde aç arkadaşlarım var," diye yanıtladı Mirage.

Ayağa kalktım ve Mirage ile Bryce'ın bana baktığını görmek için döndüm. Kalbim Sin için acıyordu. Tek istediğim onu görmektir.

"Koğuşa götürüldü. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Mirage ne düşündüğümü biliyormuş gibi nazikçe.

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Yine de burada yapmamız gereken işler vardı. Sin başladığım işi bitirmemi isteyecektir.

Bir adım öne çıktım ve Bryce'ın önünde durdum.

Ela gözleriyle bana baktı, bukleleri alnına düşüyordu.

Eğilerek dudaklarımı onun yumuşak dudaklarına bastırdım. Hemen öpücüğüme kapıldı, kontrolü bana bırakmadan önce öpücüğümü derinleştirdi. Yüzünde kanlı bir el izi bırakarak ondan ayrılmadan önce dillerimiz bir anlığına birbirine karıştı.

"Yakında," dedim geri adım atarak. "Gölge."

Bana başını salladı, adem elması sallanıyordu.

Sonra Mirage'a gittim, o da bana gülümsedi.

"Berbat durumdasın," dedi.

"Sen de öylesin," diye karşı çıktım, beyaz tavşan maskesine sıçrayan kana bakarak. Öne uzandım ve parmaklarımı maskenin kenarında gezdirdim. Gerçek yüzünü görmek için maskeyi dikkatlice çektim.

Çok tanıdık.

"İşte buradasın," diye fısıldadım, parmak uçlarımı elmacık kemikleri boyunca gezdirerek. Ben ona dokunduğumda gözlerini kapattı.

"Gel aşkım. Yapacak işlerimiz var," dedi ve maskeyi benden alıp yüzüne geri çekti.

Uzattığı eli tuttum ve beni günaha sürüklemesine izin verdim, Bryce hemen yanımdaydı.

Daha önce hiç ceset ama düşündüğüm kadar zor olmadı. Adam kolayca parçalara ayrıldı. Bryce izlerken Mirage bana rehberlik etti. Bryce izlemekte iyiydi. Her zaman izliyordu. Bu yönünü seviyordum. Umarım daha sonra işe yarar çünkü beni her türlü kirli, korkunç şeyi yaparken izlemesini istiyordum.

Zorlandığım kısımlar için Mirage yanıma geldi ve bana kemiği en iyi nasıl ayıracağını gösterdi. İsimiz bitene kadar çatlak sesleri gece boyunca devam etti. Ay ışığının altında, beyaz tavşanımla bir gölgenin arasında durmuş, kurtların Adam'ı yiyip bitirmesini izliyordum.

Bittiğinde ve kendimi hastalıklı bir şekilde tatmin olmuş hissettiğimde, içimden yeni bir tür geçti. Mirage elimi tuttu ve beni ormana doğru çekti. Mezarlığa varana kadar durmadık.

Mirage beni kollarının arasına alıp bana bakarken, "Bana zarar vermedi," dedim. "Ona izin vermezdim."

"Benim korsan prensesim," diye mırıldandı. Buna gülümsedim.

Mirage benimle birlikte ay ışığının altında mezar taşlarının arasında dans ederek ilerlerken Bryce'ın ağaç çizgisinin kenarından bizi izlediğini hissettim.

"Dans et, Rinny. Sin dans etmeni isterdi. Onun için yap. Kendin için yap."

Kalbim kabardı. Sin bana dans etmemi söyledi. Dansım bittiğinde ona gider ve her şeyi anlatırdım. Beni yatağa itmeden ve benimle sevişmeden önce saatlerce defterimize bir şeyler karalardık.

Bu iş bittiğinde beni bekliyor olması için dua ederken kalbimde sakladığım umut buydu. Beni terk etmemesi için.

"Günahkâr için," diye fısıldadım Mirage'ın beni mezar taşlarının arasından geçirmesine izin vermeden önce.

Hayatımda ilk kez kendimi özgür hissederek vahşi bir kahkaha attım. Taşların üzerinde hareket edip dönerken şarkımızı onunla birlikte söyledim, bedenim aydınlık, karanlık özgürdü.

"Seni seviyorum Rinny," diye fısıldadı Mirage beni vücuduna çekip sallanırken, beyaz tavşan maskesinin ardından bana bakıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim, sonra beni döndürerek yanından uzaklaştırdı. Dönmeye devam ettim, mezar taşlarının arasında dans ederken içimden kahkahalar fışkırıyordu, dünya üstümde dönüyordu.

Güçlü kollar beni yakaladı ve tanıdık gözlere baktım, maske gitmişti.

"Tımarhane," diye fısıldadım. "Geri döndün."

"Aslında hiç gitmedim, ateşböceği," diye cevap verdi. "Bu dansı bana lütfeder misin?" Hâlâ Adem'in kanıyla kaplı olduğumu bilerek ona gülümsedim.

"Mükemmel giyinmişsin." Beni alçalttı, dudakları benimkinden bir nefes uzaktaydı. *"Suçluluk yok, utanç yok. Siren Günah için dans eder. Hayalet yükseliyor. Karanlık ordusu kazanacak,"* dedi beni kollarının arasına almadan önce, şarkımız devam ediyordu.

Her zamanki gibi şifreli kelimeler, ama kulağa hoş geldiler.

Böyle anları değerlendirmem gerektiğini biliyordum. Onları hak etmiştim. Güneş doğduğunda yine Sin'in yanında olacaktım. Ama bu gece onun için dans edecektim. Kendim için dans edecektim.

Bizim için.

Ve yarın, bu karanlık dünya için dua edeceğim.

Çünkü iyi kızlar gerçekten mükemmel canavarlar yaparlar.

Gölgede : Chapel Crestin ÇocuklarıDevam Edecek'

Şimdi Ön Sipariş Verin.

Günahkâr'ı okuduğunuz için teşekkürler: Chapel Crest'in Çocukları.

Lütfen yorumunuzu bırakmayı düşünün.

Gözcülerden daha fazlasını mı istiyorsunuz? Hikayelerinin devam ettiği karanlık bir RH çaprazlama dünyası olan Kaos Evreni'ne göz atın. Bulabilirsiniz

Kindle'da Kaos Evreni kitapları.

TEŞEKKÜRLER

Tüm sağık sorunlarımla mücadele ederken gösterdikleri sabır için okuyucularına teşekkür ederim. Her birinizin benim için ne kadar önemli olduğunu ve sizi ne kadar takdir ettiğimi ne kadar söylesem azdır.

Alfa okuyucularına teşekkür ederim. Çıgıllıklarınız iblis parmaklarıma güç veren yakıt oldu.

Tüm bunlar olurken gönderdikleri mesajlar ve cesaretlendirmeleri için Katrina ve Val'e teşekkür ederim. Beni bir arada tutmaya gerçekten yardımcı oldular.

Discord ekibime teşekkür ederim. Teorilerinizi okumaya bayılıyorum. Sizler gerçekten inanılmazsınız. Bazı konularda yanılıyorsunuz ama ben yine de sizi seviyorum.

Bay K.G.'ye teşekkür ederim. Ne biliyor.

Jodie'ye, kızım... Senin aracılığıyla yaşıyorum. Gerçek olaylara dayanan şu lanet rocker romantizmini yaz.

Ayrıca şu Gölge'ye ne ?

YAZAR HAKKINDA

Af Okurları tarafından Uçurumlar, Gerilim, Kalp kırıklığı ve İşkence Kraliçesi olarak adlandırılan USA Today ve Uluslararası Çok Satanlar yazarı K.G. Reuss, daha çok okurlarını çirkin bir şekilde ağlatmasıyla tanınıyor. Bir mezarlık sürüngen ve hayalet meraklısı olan K.G., zamanının çoğunu hayal gücü ile zoraki yetişkinlik arasındaki çizgide gezinerek geçiriyor.

Iowa'da bir süre üniversite okuduktan sonra K.G. acil tıp alanında çalışmak için Michigan'daki evine geri döndü. Şu anda üç küçük ghoul yetiştiriyor ve bir vampir derebeyi ile evli.

K.G. Black Falls High serisi, Kings of Bolten, The Boys of Chapel Crest, The Everlasting Chronicles, Emissary of the Devil, The Chronicles of Winterset ve daha pek çok serinin yazarıdır.

Doyamıyor musunuz? www.kgreuss.com adresindeki web sitesini ziyaret edin veya şu adresteki okuyucu grubuna katılın www.facebook.com/groups/streetteamkgreuss

Onu TikTok'ta <https://www.tiktok.com/@kgreuss> adresinde bulabilirsiniz

AYRICA K.G. REUSS TARAFINDAN

May We Rise: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı

As We Fight: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı

Sınırdan: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı Ateşin

İçinde: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı

Düşüğümüzde: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı

Double Dare You

Çifte Cesaret

Kilise: Chapel Crest'in Çocukları Çanlar:

Chapel Crest'in Çocukları Küller: Chapel

Crestin Çocukları 'Dikişler: Chapel

CrestÇocukları'in Günahkar : Chapel

Crest'Chapel Crest'Timarhane: Chapel

Crest'in Çocuklarınin Gölge: in Çocukları

Çocukları

Şeytanın Elçisi: Lanetlenmişlerin Tanıklığı Şeytanın

Elçisi: Kutsanmışların Tanıklığı Sonsuz Günlükler: Ölüm

Sessizliği

Sonsuz Günlükler: Gölge Şarkısı

Sonsuz Günlükler: Mezar Sırları Sonsuzluk

Günlükleri: Ruh Winterset Günlükleri: Kahin

Winterset Günlükleri: Fırtına Black Falls

Lisesi: Yıkıntılar İçinde Black Falls

Lisesi: Sessizlik İçinde

Black Falls Lisesi: Parçalar Halinde, Bir

Novella İçindeBlack Falls Lisesi: Kaos

Zor Geçiş

Bolten'in Kralları: Kirli Küçük Sırlar

Bolten'in Kralları: Küçük Güzel Günahlar

Bolten'in Kralları: Ölümçül Küçük Vaatler

Bolten'in Kralları: Mükemmel Küçük İntikam

Bolten'in Kralları: Vahşi Küçük Kraliçe

Zorlukla Nefes Alıyor

Orta Yol Cennette Yedi

Dakika

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Kaos Evreni İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[1. Sığınma Evi](#)

[2. Günah](#)

[3. Kilise](#)

[4. Sirena](#)

[5. Küller](#)

[6. Dikişler](#)

[7. Günah](#)

[8. Sirena](#)

[9. Bryce](#)

[10. Kilise](#)

[11. Mirage](#)

[12. Sirena](#)

[13. Kilise](#)

[14. Günah](#)

[15. Sirena](#)

[16. Küller](#)

[17. Günah](#)

[18. Dikişler](#)

[19. Sirena](#)

[20. Kilise](#)

[21. Sirena](#)

[22. Günah](#)

[23. Küller](#)

[24. Dikişler](#)

[25. Mirage](#)

[26. Kilise](#)

[27. Sirena](#)

[28. Günah](#)

[29. Bryce](#)

[30. Sirena](#)
[31. Günah](#)
[32. Sirena](#)
[33. Günah](#)
[34. Küller](#)
[35. Sirena](#)
[36. Dikişler](#)
[37. Günah](#)
[38. Sirena](#)
[39. Mirage](#)
[40. Kilise](#)
[41. Günah](#)
[42. Küller](#)
[43. Sirena](#)
[44. Mirage](#)
[45. Günah](#)
[46. Kilise](#)
[47. Sirena](#)
[48. Dikişler](#)
[49. Günah](#)
[50. Kilise](#)
[51. Sirena](#)
[52. Küller](#)
[53. Sirena](#)
[54. Günah](#)
[55. Sirena](#)
[56. Bryce](#)
[57. Dikişler](#)
[58. Kilise](#)
[59. Sirena](#)
[60. Günah](#)
[61. Küller](#)
[62. Kilise](#)
[63. Günah](#)
[64. Sirena](#)
[65. Dikişler](#)
[66. Sirena](#)

[67. Sirena](#)

[68. Mirage](#)

[69. Sirena](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca yazan](#)

[K.G. Reuss](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

